

Giới thiệu Phá Tan Mối Hận Gió Xuân

Đây là một câu chuyện về những khoảnh khắc tốt đẹp của tình yêu, từ bấy lâu nay ta vẫn không biết được tình yêu là gì nhưng hy vọng tác phẩm này sẽ giúp chúng ta hiểu được hơn phần nào về nó...

Một câu chuyện đời thường đặc sắc xoay quanh những vấn đề về tình yêu, những bất chấp mọi thử thách để đến được với nhau. Đó là một tình yêu lý tưởng và đáng trân trọng.

Liệu những nhân vật trong câu chuyện này có thể sở hữu được một tình yêu như thế ???

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Diệp Cô Dung đứng trước gương, quàng thêm chiếc khăn màu hồng quanh cổ, khoác thêm chiếc áo gió màu đen, chải lại mái tóc dài, sau đó ngắm mình trong ba giây rồi xoay người bước ra khỏi cửa.

Hôm nay là đêm giáng sinh, đường phố đông đúc, ánh đèn thành phố rực rỡ. Bao cặp tình nhân ôm nhau đi sát qua người cô, dòng người ôm nhau hạnh phúc đi trước cô. Sắc mặt Diệp Cô Dung bình thản, cô thong dong đi qua quảng trường trung tâm, cách một quãng xa xa, cô thấy một chiếc xe màu đen quen thuộc đỗ trước cửa quán cà phê.

Quả nhiên ở chỗ này.

Diệp Cô Dung cười nhạt, xem đồng hồ, đã hơn mười giờ đêm, cô lại đi tiếp vòng quanh sân quảng trường một vòng, xung quanh rất đông thanh niên nam nữ còn rất trẻ, đầu đội mũ noel, tay cầm bóng bay, vẻ mặt vui mừng, thật không rõ có mấy người theo đạo chúa Jesu?

Diệp Cô Dung tìm một chỗ ngồi gần quán cà phê rồi ngồi xuống, lấy trong túi chiếc áo gió ra một điều thuốc, yên lặng châm lửa. Cô biết hút thuốc là học từ Nhiếp Dịch Phạm. Diệp Cô Dung nhớ lại, hình như là khoảng sáu hay bảy năm. Lúc đó còn trẻ chưa từng biết được mùi vị của sự sầu lo, nhất cử nhất động đều biểu hiện rõ ra bên ngoài.

Nhiếp Dịch Phạm là học trưởng của cô hơn cô một lớp, được rất nhiều nữ sinh ngưỡng mộ, là nhân vật chính trong các buổi nói chuyện phiếm vào buổi tối của nữ sinh. Bởi vì một lần vào hội diễn văn nghệ, Nhiếp Dịch Phạm đã tới đó cùng cô. Hình như lúc đó không rõ ai là người theo đuổi ai trước, anh hẹn với cô, cô liền đồng ý, mọi chuyện diễn ra rất tự nhiên, ngược lại các bạn cùng phòng vẫn thường cố ý gây khó dễ cho anh, đôi lại họ sẽ được một bọc đồ ăn vặt rất to. Giờ nhớ lại, đó giống một câu chuyện tình khuôn sáo, tình tiết không hề khúc triết, một đường tiến triển thuận lợi, nước chảy thành sông, hai bên gia đình đều hài lòng, chỉ chờ kết hôn là xong.

Cuộc sống sau đó cũng dần dần thay đổi, trở nên vô vị nhạt nhẽo. Thỉnh thoảng xem phim truyền hình Hàn Quốc, thấy nam nữ yêu nhau chết đi sống lại, toàn là sự khác khoải lẫn lẫn vật nhau, nhìn sang người đàn ông đang ngủ say bên cạnh, cô thầm nghĩ ngờ mình có thật lòng yêu người đó không!

Mọi chuyện đột nhiên thay đổi là bắt đầu từ nửa năm trước.

Một lần Nhiếp Dịch Phạm đi công tác trở về, cô thấy trên cổ anh có dấu vết mờ ám. Cô kiểm tra các hộp thư thoại của anh, phát hiện hầu hết là cùng một số điện thoại, kiểm chứng được đó là số điện thoại của trợ lý mới của anh, tốt nghiệp đại học, tuổi trẻ tràn trề, sắc đẹp tuy có thể gọi là không sánh bằng cô, nhưng mỗi người một vẻ đẹp riêng, huống hồ người ta tuổi còn trẻ, chỉ mới hai mươi ba tuổi.

Nhiếp Dịch Phạm giải thích, nói rằng nữ trợ lý đó rất ngưỡng mộ anh, anh thì lại không thể kiềm chế được. Vì thế hai người đã chiến tranh lạnh đúng ba tháng, cha mẹ hai bên hết lòng khuyên bảo, Nhiếp Dịch Phạm lại ăn năn hối cải. Diệp Cô Dung cũng hiểu, dù gì Nhiếp Dịch Phạm cũng là đàn ông dễ bị mê hoặc, không những thế, anh có bề ngoài nho nhã lịch sự, hào hoa phong nhã, đặc biệt hơn là tuy tuổi còn trẻ nhưng đã làm giám đốc kinh doanh phụ trách nước ngoài.

Nhưng sau những chuyện này chứng minh một thực tế là...việc này nếu đã có lần một thì nhất định sẽ có lần hai.

Theo như lời La Tổ Tổ bạn thân nói với Diệp Cô Dung, vào một tối nào đó, trên xe của Nhiếp Dịch Phạm đều có một cô gái trẻ đẹp, tóc dài, cần phải nhắc nhở bảo cô phải cảnh giác. Cô cũng từng xung đột hơn một lần nhưng Nhiếp Dịch Phạm một mực khẳng định không có chuyện gì xảy ra, chỉ là công tác tiện đường đưa cô ta đi cùng, sau đó lại trách cứ cô đa nghi. Cô không có chứng cứ rõ ràng, chỉ có thể bỏ qua nhưng trong lòng vô cùng không thoải mái, hàng ngày hai người không tránh được cãi vã nhau, xung đột càng lúc càng trở nên kịch liệt. Cô rất muốn nói lời chia tay, trong lòng lại luyến tiếc bởi tình cảm nhiều năm không thể buông tay, những ám ức chuẩn bị thốt ra khỏi miệng lại bị cô nuốt vào trong. Huống chi cô cũng đã hai mươi bảy tuổi rồi, thuộc thành phần trí thức bình thường, tiền lương như nhau, tuổi càng nhiều thì trong lòng không khỏi dần dần nảy sinh sự khủng hoảng.

Nhiếp Dịch Phạm cũng biết điểm yếu này của cô nên càng ngày càng không sợ hãi, có vài lần cãi nhau kịch liệt liền đi qua đêm không về. Anh sinh ra trong gia đình công nhân, dựa vào bản thân mới có được thành tựu ngày hôm nay, mấy năm gần đây đi ra nước ngoài liên tục đến chóng mặt, trong lòng

anh ta có vài phần đắc ý thỏa mãn, những buổi xã giao bình thường sẽ không tránh khỏi sự cảm dỗ, đổi lại các đồng sự lúc nào bên người cũng có hai ba người đẹp quyến rũ đi theo, nên không tránh khỏi có chút dao động, bứt rứt không yên. Trợ lý Giai vừa tốt nghiệp đại học, trên người vẫn còn tỏa ra sự hồn nhiên, tư tưởng lại vô cùng coi mở, mỗi ngày đều liếc mắt đưa tình với anh, chỉ vài lần như vậy đã khiến tâm thần anh điều đứng dao động. Đương nhiên, anh dù là người hay ham chơi cũng không có ý định chia tay với Diệp Cô Dung. Nhưng mỗi đêm đi công tác trở về, đối diện với vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt của cô luôn thăm dò là biết trong lòng cô lại nghi ngờ mình, trong lòng anh cũng có chút chán ghét.

Trên đời này điều quan trọng kinh điển nhất là không nên khiêu chiến với sự tin tưởng.

Diệp Cô Dung làm sao không muốn lần thứ hai tiếp tục tin tưởng Nhiếp Dịch Phàm, cũng muốn đó chỉ là những nghi ngờ vô căn cứ, nhưng cô không thuyết phục nổi chính mình. Cô giống như điển hình các cô gái vùng Giang Nam, lông mày nhạt, hàng mi dày, ngũ quan thanh tú, dịu dàng hiền lành nhưng trong nội tâm có một phần sự nổi loạn, một ngày nào đó phát tác thì tuyệt đối không thể cứu vãn lại được.

Nhiếp Dịch Phàm gần đây công việc rất bận rộn, Giáng Sinh sắp tới cũng tỏ ra không để ý tới. Cô cũng đơn giản không nhắc tới. Dù sao ngoại trừ tình yêu cuồng nhiệt của hai ba năm qua, nhiều năm rồi cô chưa từng nhận được một món quà gì. Nhưng nếu cô thật sự tin tưởng lễ Giáng Sinh anh muốn làm tặng ca thì thực sự là lời nói dối trắng trợn không theo lẽ tự nhiên.

Diệp Cô Dung nhìn đồng hồ đeo tay, mười một giờ. Sân quảng trường vẫn rất náo nhiệt, gió đêm lạnh, cô dựng cổ áo thẳng lên che tai, quán cà phê người người ra vào không ngớt nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Nhiếp Dịch Phàm, nhưng xe anh đã đỗ ở đây, cô thì cầm cung chờ thờ, không tin không bắt được anh.

Việc theo dõi này phụ nữ nào đều có thể không học cũng biết. Lúc trước cô cũng từng theo dõi anh hai lần, duy nhất lần này là quyết tâm nhất, đêm nay mọi chuyện nhất định phải chấm dứt. Đúng thế.

Diệp Cô Dung nhếch miệng nở nụ cười nhạt nhưng dứt khoát.

Nhiếp Dịch Phàm cũng một cô gái chậm rãi bước ra, ánh đèn màu vàng của quán cà phê lung linh chiếu một vầng màu vàng nhạt trên người họ. Cách một con đường cái, Diệp Cô Dung không nhìn rõ lắm gương mặt của cô gái kia, chỉ thấy cô gái có dáng người cao gầy, tóc dài như thác nước, mặc một áo trắng bó sát eo làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn, tay Nhiếp Dịch Phàm thì đặt trên lưng cô ta.

Hai người nói cười vui vẻ một trái một phải đi vào xe, phóng đi.

Diệp Cô Dung lập tức lấy điện thoại cầm tay ra bấm dãy số quen thuộc, sau năm giây liền cúp máy, ra sức ném chiếc điện thoại xuống mặt đất cứng rắn vỡ vụn. Cô từng cho rằng bản thân mình đủ dũng khí để tiếp nhận tình huống này, nhưng khi tận mắt chứng kiến thì lại không thể khống chế được sự tức giận.

Nhiếp Dịch Phàm, anh đã bắt nạt thì đừng trách tôi bắt nạt.

Gần một tháng nay, tâm tình Nhiếp Dịch Phàm vô cùng vui sướng, bởi vì Diệp Cô Dung rốt cuộc đã không còn quan tâm đến hành tung của anh, cũng không cố tình gây sự nữa. Đêm giao thừa cô còn tự mình xuống bếp làm một bữa cơm rất phong phú, có hoa, rượu, nến và âm nhạc, nói là chúc mừng hai người đã quen nhau tròn tám năm, điều không được hoàn mỹ chính là khi anh ôm lấy cô để đòi hỏi thì cô lại lấy lý do trong người không khỏe mà từ chối, tuy nhiên bọn họ đã quá hiểu rõ cơ thể nhau, một lần không được cũng không sao.

Hôm nay tan tầm, Nhiếp Dịch Phàm lái ô tô đi qua cửa hàng, bỗng nhiên nhớ tới điện thoại di động của Diệp Cô Dung mất mấy ngày nay rồi, giờ đang tạm dùng chiếc cũ, nghĩ thầm không bằng mua một cái mới để lấy lòng cô, anh liền đi vào nhìn một vòng, lấy ra ba chiếc điện thoại loại mới nhất rồi gọi điện hỏi xin ý kiến cô.

Quả nhiên Diệp Cô Dung rất cao hứng, nói : "Vậy hãy mua chiếc điện thoại tốt nhất."

Nhiếp Dịch Phàm nghe theo liền mua chiếc tốt nhất. Mấy năm nay anh kiếm tiền cũng không ít mà cũng chưa tặng cho cô được món quà gì, không phải bởi vì anh keo kiệt mà là phần lớn anh đưa tiền cho Diệp Cô Dung quản lý, hơn nữa hai người đã sống bên nhau tám năm, anh tự cảm thấy làm như vậy thật quá buồn nôn.

Trên đường về thì Nhiếp Dịch Phàm nhận được điện thoại của Lý Giai, đương nhiên giữa hai người không thiếu những câu yêu đương kéo dài, vào lúc này, Nhiếp Dịch Phàm cũng có chút cảm giác mình thật buồn nôn.

Xe sắp đi vào tòa nhà Nhiếp Dịch Phàm mới tắt điện thoại, lấy từ trong xe ra chiếc điện thoại di động hiện đại mới tinh, vừa mới mở cửa đã thấy xộc vào mũi mùi hương thơm ngát.

Một bó hoa tươi lớn được đặt trên bàn phòng khách

Cửa phòng ngủ khép hờ, âm nhạc cùng với ánh đèn dịu nhẹ ở trong phòng phát ra, bầu không khí cực kỳ mờ ám. Nhiếp Dịch Phàm nghi ngờ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng nhìn vào, trên giường có hai người đang quấn lấy nhau triền miên, nam ở phía trên, lộ ra cơ thể màu đồng khỏe mạnh, Diệp Cô Dung nằm dưới người đó sắc mặt tê dại đang thở hổn hển, nhìn thấy Nhiếp Dịch Phàm đứng ở trước cửa cũng không tỏ ra kinh ngạc, ngược lại nở nụ cười quyến rũ đối với Nhiếp Dịch Phàm.

Người đàn ông dường như ý thức được gì đó quay mạnh đầu lại, sống mũi thẳng, đôi mắt đen sáng như sao lộ ra khuôn mặt tuấn tú.

Đại não Nhiếp Dịch Phàm trở nên trống rỗng, điều đứng tại đó, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Người đàn ông trên giường lại phản ứng trước, anh ta hạ thấp người xuống sát Diệp Cô Dung, nói nhỏ vào tai cô, gần từng câu từng chữ nói: "Cô lợi dụng tôi?"

Diệp Cô Dung thấy ánh mắt anh ta bỗng trở nên sắc bén không gì sánh được, trên mặt như bị chích một cái, cô khẽ chột dạ miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên để cười. Người đàn ông giận giữ hoàn toàn không để ý đằng sau còn có người là Nhiếp Dịch Phàm, tiếp tục cử động người đâm vào mạnh mẽ đến mức Diệp Cô Dung phải bật kêu lên.

Tiếng kêu thoát ra đó làm cho Nhiếp Dịch Phàm bừng tỉnh, anh ta ném mạnh chiếc điện thoại đi động xuống, rồi lao ra ngoài phòng khách giờ chân đạp chiếc bình hoa nát bét.

Trên giường, người đàn ông lúc này mới đứng lên mặc quần áo, mười ngón tay thon dài vừa thông dong cài nút áo vừa nhìn Diệp Cô Dung, lạnh lùng nói: "Diệp Cô Dung, cô chết chắc rồi."

La Tổ Tổ là người đầu tiên biết được tin tức chia tay giữa Diệp Cô Dung và Nhiếp Dịch Phàm.

Cô bị kích thích từ trên giường nhảy dựng lên, cũng bất chấp thời tiết mùa đông giá rét, mặc áo xuống lầu đón xe đến khách sạn Diệp Cô Dung ở, Diệp Cô Dung vừa mở cửa, La Tổ Tổ đã như làn gió xoáy lao vào liên tiếp hỏi chuyện đã xảy ra.

Diệp Cô Dung xòe tay ra thể hiện bộ dạng không có gì đáng kể: "Bất kể thông dân tận giường, liền chia tay thôi."

La Tổ Tổ giật mình, la lên: "Nhiếp Dịch Phàm cũng hơi quá đáng đấy, dám mang phụ nữ về nhà ư?"

Diệp Cô Dung cười cười, cô rót cốc nước uống và đưa cho La Tổ Tổ, nói: "Là tớ bị bắt tận giường."

"Cậu..." La Tổ Tổ quá kinh ngạc, "Vậy người đàn ông đó là ai?"

Diệp Cô Dung tựa ở đầu giường, nét mặt không tỏ thái độ gì hỏi lại: "Ai nói với cậu người đó là đàn ông chứ?"

Toàn bộ nước uống trong miệng La Tổ Tổ phun ra hết: "Không thể nào?"

Nhưng cô lập tức ý thức được mình bị lừa dối, cô đá vào chân Diệp Cô Dung một cái, giả vờ giận giữ nói: "Cậu còn có tâm trạng mà lừa dối, coi tớ là gì nào."

Diệp Cô Dung cười khò, nói: "Tớ đã nghiêm túc suy nghĩ rồi, cứ như vậy, không bằng chia tay đi. Không kết hôn cũng vậy thôi, để sau này thì sẽ ra sao chứ?"

La Tổ Tổ suy nghĩ một chút, do dự hỏi: "Vậy căn nhà kia ...định chia như nào?"

Diệp Cô Dung thẳng thắn nói: "Trả lại cho anh ta, tớ chỉ cầm chút tiền ra đi thôi."

"Nói như vậy, nửa căn phòng cũng không có à?"

"Phí lời."

"Anh ta có phản ứng gì?"

"Tức giận cực điểm"

"Xem ra cậu đã dự liệu từ lâu rồi."

Diệp Cô Dung uống bia không nói gì.

La Tổ Tổ lặng im một lúc, cuối cùng không thể kiềm chế được bản năng tám chuyện của mình, hỏi: "Vậy rốt cuộc người đàn ông đó là ai?"

Diệp Cô Dung ngược mắt lên nhìn trần nhà: "Tìm đại ở nhà chứa."

La Tổ Tổ phì cười, lại đá cô một cái: "Cậu có thể có bản lĩnh đó ư? Mau khai thật đi."

Diệp Cô Dung bất mãn liếc mắt La Tổ Tổ: "Cậu đến là đây để bới móc chuyện, có phải là bạn bè không đấy."

La Tổ Tổ hừ một tiếng: "Chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục làm thánh mẫu?"

Diệp Cô Dung khẽ trầm ngâm một lúc lâu, rồi than: "Tớ thật không cam lòng!"

La Tổ Tổ nhất thời không biết phải nói gì, chỉ phải nói: "Người cũ không đi, người mới không đến, hãy quên quá khứ đi."

Diệp Cô Dung cười cười: "Cũng chỉ có thể tự an ủi mình vậy thôi. Nhưng thấy biểu hiện của Nhiếp Dịch Phàm, con bà nó thật là hạ ghen."

"Cậu học chiều này từ ai vậy?"

"Một bộ phim điện ảnh Mỹ."

"Tên phim?"

"Quên rồi."

La Tổ Tổ nằm lên giường bên, nhìn hai chiếc vali to lớn ở hai bên, nói: "Trước tiên ngày mai cậu hãy tới nhà mình ở."

Diệp Cô Dung mặt mũi nói: "Nếu không thì sao?"

Một lát sau, La Tổ Tổ lại hỏi: "Này, bọn họ có đến đánh không?"

Diệp Cô Dung tức giận nói: "Cậu thật là phiền đấy."

La Tổ Tổ tiếp tục truy hỏi: "Đánh không?"

"Không."

"Không thể nào?"

"Tớ cũng không đi đánh Lý Giai mà."

"Không giống nhau."

"Cái gì không giống nhau chứ?"

La Tổ Tổ bắt đầu theo thói quen thao thao bất tuyệt: "Từ xưa đến nay, đàn ông đều là..."

"Mau ngủ đi! Ngày mai cậu còn phải đi làm nữa." Diệp Cô Dung sợ nhất suy diễn lung tung của La Tổ Tổ, vội vàng ngắt lời cô ấy rồi chui vào chăn.

La Tổ Tổ cũng ý thức được lúc này không thích hợp, liền im bất không nói gì nữa. Suốt đêm nằm đối diện với người thức trắng đêm khiến cho La Tổ Tổ cũng không ngủ được mấy, hôm sau cô mở mắt ra thì đã tám rưỡi, vội vàng đánh răng rửa mặt, lấy một chiếc chìa khóa đưa cho Diệp Cô Dung, không kịp nói hai câu liền đi làm luôn.

La Tổ Tổ làm việc tại một công ty chế tạo đồ gia dụng Châu Âu, địa điểm làm việc là một nhà xưởng tại vùng ngoại ô thành phố, sáng sớm vừa đi làm vào đúng giờ cao điểm, lúc cô đến công ty đã là hơn mười giờ.

Đồng nghiệp Lucy vừa thấy La Tổ Tổ bước vào cửa đã nói: "Tổ Tổ, cô xong rồi."

La Tổ Tổ tưởng nói đến việc mình đi làm muộn, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Cô biết giao thông của thành phố rồi đấy."

Lucy thân bí ghé sát vào: "Cấp trên cử người đến."

La Tổ Tổ giật mình: "CEO?"

"Đúng vậy."

"A" Lần này La Tổ Tổ thật sự kinh ngạc.

"Sếp tổng cùng tất cả trợ lý giám đốc đang đi vào trong nhà xưởng, chúng ta cũng đi đến đó đi."

"Đó là ai?"

"Phó tổng giám đốc công ty ở Châu Á Thái Bình Dương, họ Nhan."

"Sao không có thông báo trước vậy?"

"Nghe nói là chủ yếu khảo sát thị trường Nhật Bản, tiện đường tới đây."

"Chắc chỗ chúng ta không có chuyện gì đâu."

La Tổ Tổ đặt túi xuống, trước tiên bật máy vi tính, nhân tiện xem tài liệu trên bàn một chút, đều là công việc mà Thượng Châu chưa hoàn thành. Lucy cũng ngồi xuống chỗ của mình, vừa di chuột lung tung vừa cười nói: "Cô rồi sẽ thấy, chờ anh ta đi rồi, khẳng định sẽ có một cuộc họp đang chờ chúng ta, trong vòng ba tháng đừng mong yên ổn."

Cả buổi sáng tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ, tới gần trưa, đám người kia cuối cùng đã quay về.

La Tổ Tổ nhìn qua tấm cửa kính, đầu tiên thấy một người đàn ông cao lớn mặc âu phục màu đen, cơ thể cao tám mét tám, tóc hơi xoăn, mũi lõ mắt sâu, vàng trán cao toát lên sự ngạo mạn đang đứng cùng một chỗ với đoàn người rõ ràng là có cảm giác như hạc đứng giữa bầy gà.

Lucy cũng đề ý: "Anh ta chính là Nhan Cảnh Thần."

"Con lại phải không?" La Tổ Tổ hỏi.

"Cũng không biết, nhìn giống người Châu Á." Lucy cảm xúc thờ dãi: "Tuổi trẻ tài tuấn quá."

La Tổ Tổ cười khúc khích, nhìn theo bóng lưng đoàn người khuất sau lối đi nhỏ, gọi Lucy cùng đi ăn trưa, tiện thể lấy điện thoại gọi cho Diệp Cô Dung.

Giọng nói của Diệp Cô Dung như đang ngái ngủ, La Tổ Tổ ước áo không ngớt: "Cậu thật là người tốt số, đến lúc nào tớ mới có thể ngủ một mạch mười hai tiếng liền chứ?"

Diệp Cô Dung cất giọng khàn khàn, ai oán trả lời La Tổ Tổ: "Chờ đến lúc cậu bị đàn ông vứt bỏ."

La Tổ Tổ lập tức mắng: "Thôi đi. Đi mà nói với Nhiếp Dịch Phàm ý, anh ta vui lắm đấy."

"Cậu lại sát thêm muối vào vết thương của tớ rồi."

"Nhanh rời giường đi ăn đi, khởi động tinh thần tốt hơn cho ngày mai. Cậu không hy vọng công việc làm cũng mất luôn chứ."

"Có người bạn như cậu không biết là may mắn hay bất hạnh đây?" Diệp Cô Dung than.

"Đã ít thuận lợi rồi mà còn ra về." La Tổ Tổ vừa nói chuyện điện thoại vừa đi vào nhà hàng, "Cậu không ăn cơm nhưng tớ cần phải ăn, chào."

Diệp Cô Dung ném điện thoại di động, rời giường rửa mặt chải đầu xong đi tới trước cửa sổ gạt rèm cửa, bên ngoài ánh nắng đã lên cao, trời quang không mây. Cửa sổ vừa được hé mở ra, một cơn gió lạnh đập vào mặt thổi vào người cô lạnh cóng.

Bốn mùa tuần hoàn, mỗi ngày thủy triều lên xuống cũng không vì ý chí của con người mà thay đổi vị trí. Cho dù là thất tình, nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục, tạm thời dùng câu thơ quen thuộc để tự an ủi chính mình!

Mùa đông đã tới, mùa xuân vẫn còn không xa nữa.

Buổi tối, La Tổ Tổ tan tâm trở về biết cả ngày Diệp Cô Dung chưa ăn gì, lập tức áp tải Diệp Cô Dung xuống lầu để ăn, ăn no rượu vào liền nhắc đến Nhan tổng nổi tiếng ở công ty.

Diệp Cô Dung sốt: "Nhan Cảnh Thần?"

La Tổ Tổ cũng sùng sốt: "Cậu biết anh ta?"

Diệp Cô Dung tự biết không thể giấu được La Tổ Tổ, cười gượng nói: "Gần như vậy."

La Tổ Tổ kinh ngạc: "Chuyện xảy ra như nào?"

Diệp Cô Dung chỉ cười gượng định không nói gì, nhưng không chịu nổi tính khí truy hỏi của La Tổ Tổ, không còn cách nào khác là nói thật: "Anh ta chính là gian phu kia."

La Tổ Tổ không đề ý hình tượng thực nữ hét lên một tiếng làm xung quanh đều nhìn vào, La Tổ Tổ vội vàng hạ giọng ép hỏi: "Mau mau khai đi."

Diệp Cô Dung vội ho một tiếng: Chuyện này kể ra dài dòng lắm.

Sự việc phải nói đến từ nửa năm trước.

Lúc đó, Nhiếp Dịch Phàm gian tình bại lộ, chiến tranh lạnh với Diệp Cô Dung, Diệp Cô Dung tâm trạng vô cùng phiền muộn, cả ngày nửa sống nửa chết, đúng lúc người di định cư ở I-ta-li-a gọi điện đến, bà Diệp liền đem chuyện của Diệp Cô Dung nói với Di Triệu San. Vì vậy, đã yêu cầu Diệp Cô Dung ra nước ngoài giải sầu. Còn Diệp Cô Dung cũng vô cùng hùng hồn bằng lòng đi theo làm tùy tùng cho di, vui sướng chuẩn bị một kỳ nghỉ dài hạn.

Như vậy, Diệp Cô Dung bay tới I-ta-li-a.

Nói là giải sầu nhưng chỉ đi dạo xung quanh các điểm tham quan chính, căn bản cô không có sự hào hứng, tâm tình không chút nào dễ chịu, ba ngày sau cô liền ở lì trong nhà không bước ra ngoài, di liền đưa cô đến shop quần áo của mình.

Mặt tiền của cửa hàng không nhỏ mà lại được lắp đặt thiết bị tinh xảo, sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu đen, đèn chùm thủy tinh rất có cách điệu, nhãn hiệu trang phục đều giống nhau, kiểu dáng gần đơn trang nhã, lại không mất đi sự sinh động. Diệp Cô Dung nhìn vô cùng bội phục, cô không biết di có tiền như thế. Trong cửa hàng có bốn nhân viên trẻ tuổi đi mời khách, di nói chuyện lưu loát bằng tiếng Anh với khách quen, thỉnh thoảng pha chộn thêm

hai ba câu I-ta-li-a, trong y phục mềm mại càng làm nổi bật nhìn đặc biệt thanh lịch và quý phái.

Diệp Cô Dung nhớ lại thời sinh viên thường được đi gửi cho quần áo, lúc đó cô rất tự hào, còn các bạn bè thì hâm mộ cô có người đi tốt.

Đến trưa, bên ngoài có mưa nhỏ, khách hàng thưa thớt dần. Di lấy ra hai bộ quần áo bảo cô mặc thử, Diệp Cô Dung thấy buồn tẻ liền thay đổi trang phục, chiếc áo dài có hoa văn màu xanh xen lẫn màu trắng, cài chiếc thắt lưng vào lộ ra vòng eo nhỏ nhắn.

Triệu San cảm xúc nói: "Cháu gây quá."

Diệp Cô Dung nói: "Cháu vẫn như vậy mà."

Triệu San nói: "Lúc còn bé cháu mập mạp, cháu nên ăn nhiều vào."

Diệp Cô Dung cười nói: "Nhắc đến ăn, hình như cháu có chút đói bụng."

Triệu San khẽ sảng giọng: "Bữa trưa ăn ít như vậy làm sao mà không đói chứ. Góc đường phía trước có một nhà hàng, đi cùng cháu đến đó."

Diệp Cô Dung cười ngại ngùng: "Bỗng nhiên cháu rất muốn ăn pizza."

Hai người mở ô cùng đi bộ đến nhà hàng, lúc đó là gần trưa nên khách không nhiều lắm, nhà hàng trang trí rất có phong cách. Hai người gọi hai phần pizza để ăn, ăn xong Diệp Cô Dung lười nhác không muốn đi, Triệu San thì về cửa hàng trước.

Diệp Cô Dung lẻ loi một mình trong lúc mưa phùn vẫn tầm tã sau buổi trưa, cô châm một điếu thuốc, ngồi ngẩn ra trước cửa sổ thủy tinh trong suốt.

Nhan Cảnh Thần đi ngang qua trong lúc Diệp Cô Dung đang đờ đẫn người, không hiểu vì sao anh đi qua được vài bước lại dừng lại, nhìn Diệp Cô Dung như muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi.

Lúc ra cửa, hai người lại gặp nhau. Nhan Cảnh Thần đi sau Diệp Cô Dung, bỗng nhiên anh đi nhanh hơn dùng tiếng Anh nói: "Tiểu thư, nhãn hiệu trên y phục của cô chưa được cắt."

Diệp Cô Dung ngạc nhiên không hiểu, Nhan Cảnh Thần nói lại một lần nữa, cô lập tức cảm ơn rồi đưa tay dứt xuống, thử đến hai lần cũng không thành công. Nhan Cảnh Thần rất lịch sự hỏi cô cần anh giúp không, Diệp Cô Dung đỏ mặt gật đầu.

Nhan Cảnh Thần gỡ nhãn hiệu xuống xem, bỗng nhiên chuyển sang nói bằng tiếng Trung: "Cô là người Trung Quốc?"

Diệp Cô Dung sững sốt, bật thốt lên hỏi: "Anh cũng là người Trung quốc?"

Nhan Cảnh Thần mỉm cười đáp: "Mẹ tôi là người Châu Âu."

Diệp Cô Dung gật đầu, lại hỏi: "Sao anh lại nhận ra tôi là người Trung Quốc?"

Nhan Cảnh Thần cầm nhãn hiệu trong tay, nói: "Bởi vì cô mặc trang phục 'nghệ thường'."

Diệp Cô Dung kỳ lạ: "Vậy mà cũng có thể nhận ra ư?"

Nhan Cảnh Thần bật cười: "Cho tôi đoán thử nhé, ừ...cô là lưu học sinh?"

Diệp Cô Dung cũng bật cười: "Du khách."

Nhan Cảnh Thần lộ ra vẻ tiếc nuối, giải thích: Nhãn hiệu "nghệ thường" là phục sức của người Hoa, mấy năm gần đây trên thị trường rất thịnh hành, danh tiếng vượt trội, là niềm tự hào của người Hoa bản địa, nghe nói 90% phụ nữ người Hoa đều có ít nhất hai bộ, mẹ tôi cũng có mấy bộ. Chỉ duy nhất cửa hàng Mễ Lan ngay trên đường phố này là kinh doanh trang phục nhãn hiệu Nghệ thường này, cho nên, tôi đoán cô là người Hoa."

Diệp Cô Dung nghe xong vô cùng ngạc nhiên, thì ra đi lại có bản lĩnh như thế!

Nhan Cảnh Thần hơi nghiêng đầu nhìn Diệp Cô Dung, khẽ nhướn mày nói: "Nhìn cô rất quen mặt, hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải? Cô thật sự là du khách?"

Hai câu đầu thật sự là quá tầm thường, nhưng câu sau lại làm cô buồn cười, Diệp Cô Dung cố gắng làm vẻ mặt nghiêm túc: "Chính xác." Cô nghĩ thầm câu tiếp theo anh ta thế nào cũng giới thiệu tên mình cho mà xem.

Quả nhiên Nhan Cảnh Thần nói: "Tôi là Nhan Cảnh Thần, còn cô?"

Mặc dù Diệp Cô Dung tự nhận đủ kinh nghiệm, nhưng cũng sẽ không cự tuyệt người khác, nhất là đối phương nhìn vô cùng thành ý, nho nhã lịch sự. Cô đành phải trả lời Nhan Cảnh Thần: "Diệp Cô Dung."

Nhan Cảnh Thần nhắc lại cái tên, cười nói: "Diệp Cô Thành là anh của cô phải không?"

Diệp Cô Dung sùng sốt: "Hà? Anh biết Cổ Long."

Nhan Cảnh Thần bỗng nhiên há miệng cười: "Tôi là người Hoa mà."

Trong lúc này, sau một lúc tạm ngừng mưa lại tí tách rơi, hai người đều không có ô, Diệp Cô Dung thấy mưa nhỏ hạt nên tiếp tục bước đi không vội vã. Nhìn Nhan Cảnh Thần cũng có vẻ như không có chuyện gì quan trọng, cô bước nhanh đến cửa hàng của di thì mưa to hơn, Diệp Cô Dung đang do dự có nên mời Nhan Cảnh Thần vào cửa hàng tránh mưa hay không thì bất ngờ bị anh vượt lên trước.

Nhan Cảnh Thần dừng lại ở cửa hàng, mỉm cười nói: "Nếu cô không có việc gì gấp, không bằng vào cửa hàng này tránh mưa một chút, đợi mưa tạnh rồi đi."

"Hà?" Diệp Cô Dung kinh ngạc nhìn Nhan Cảnh Thần.

"Chỉ là đề nghị thôi." Nhan Cảnh Thần mở to mắt nhìn lại, tiếp tục mỉm cười: "Hơn nữa, chủ cửa hàng rất thân thiện."

"Nghe anh nói vậy thì hình như anh rất thân với chủ cửa hàng này?"

"Tôi đảm bảo cô ấy sẽ không đuổi cô đi ra ngoài đâu." Nhan Cảnh Thần cười đẩy cửa vào.

Diệp Cô Dung bật cười, cũng bước chân vào.

Nữ nhân viên cửa hàng thấy hai người thì lập tức mỉm cười, khẽ gật đầu với Diệp Cô Dung, sau đó quay sang nói một tràng bằng tiếng Ý với Nhan Cảnh Thần. Nhan Cảnh Thần mỉm cười nói gì đó với cô nhân viên, cô ta lập tức quay vào trong.

Diệp Cô Dung đi tới chiếc gương ở bên để chỉnh lại dung nhan.

Sau đó thấy Triệu San từ bên trong bước nhanh ra ngoài, nhiệt tình ôm lấy Nhan Cảnh Thần. Di đi giày cao gót mà chỉ cao đến vai anh, di nắm lấy cánh tay Nhan Cảnh Thần, cười nói: "Cháu về từ lúc nào vậy? Một năm không gặp, cháu càng ngày càng đẹp trai." Nói xong dùng tay xoa lên hai Nhan Cảnh Thần mãi không buông.

Nhan Cảnh Thần đối với hành động này làm cho vô cùng xấu hổ, cứ liên tục xin bỏ qua, rồi chuyển ánh mắt sang Diệp Cô Dung, thấy cô đang cười, khuôn mặt tuấn tú của anh càng đỏ bừng.

Triệu San theo ánh mắt của Nhan Cảnh Thần nhìn Diệp Cô Dung, lập tức buông anh ra đi tới kéo tay Diệp Cô Dung lại, vẻ mặt hưng phấn nói: "Tha cho cháu đây, để di giới thiệu một chút, đây là Nhan Cảnh Thần, mẹ cậu ta và di là bạn thân nhiều năm."

Về mặt Nhan Cảnh Thần kinh ngạc nhìn hai người.

Diệp Cô Dung thấy vẻ mặt của anh, nhất thời nổi tính ranh mãnh, liền nghiêm chỉnh đưa tay ra, nói: "Rất vui được quen biết anh."

Nhan Cảnh Thần chìa tay ra nắm chặt lấy tay cô, đôi mắt đẹp hơi nheo lại, nói: "Tôi cũng vậy."

Triệu San vô cùng vui vẻ, cười nói: "Di lo lắng cháu sẽ buồn, khéo quá, Cảnh Thần đã quay về rồi." Di quay sang đối diện với Nhan Cảnh Thần giả vờ nghiêm túc nói: "Cảnh Thần, bất kể lần này cháu có chuyện gì cũng phải dành ra vài ngày đây."

Nhan Cảnh Thần vội gật đầu: "Di San, lần này cháu về nghỉ dài hạn nửa tháng."

Triệu San cười to: "Vậy thật sự là không thể tốt hơn rồi."

Lúc này nhân viên cửa hàng mang cà phê ra tiếp đãi, ba người dờ dờ bước ngồi xuống, Triệu San bỗng nhiên như nhớ ra gì đó, nhìn sang Nhan Cảnh Thần ngạc nhiên nói: "Cháu nói được nghỉ nửa tháng ư? Chẳng lẽ là thất nghiệp?"

Diệp Cô Dung cùng Nhan Cảnh Thần đồng loạt vì hành động của Triệu San mà bật cười.

Nhan Cảnh Thần nhấc tách cà phê lên, ngồi sát vào trong ghế sofa: "Công ty điều hành vừa được bán cho một công ty nội thất, cháu cũng nắm lấy cơ hội đó mà thôi, thả lỏng một chút."

Triệu San gật đầu, sảng giọng: "Nếu không phải vì bộ lễ phục của mẹ cháu, chắc là cháu cũng không đến thăm di San đúng không?"

Nhan Cảnh Thần vội vàng nói: "Cháu mới trở về tối hôm qua nên chưa kịp tới thăm hỏi."

Triệu San lại phàn nàn một vài câu sau đó mới đi ra ngoài căn dặn nhân viên cửa hàng đem bộ lễ phục của Nhan Cảnh Thần thái thái gói lại. Nhan Cảnh Thần lúc này mới có cơ hội trọn mắt với Diệp Cô Dung. Diệp Cô Dung ý thức được ánh mắt của Nhan Cảnh Thần liền ngẩng lên mỉm cười với anh.

Nụ cười đó có một vẻ quyến rũ xinh đẹp đập vào mắt anh, trái tim Nhan Cảnh Thần khẽ rung động, lời trách cứ định nói lại không thể nói ra.

Hai người nhất thời im lặng.

Bên ngoài cửa sổ hạt mưa tinh khiết bắn vào song cửa bằng thủy tinh, quét qua từng đường cong ngăn ngùi. Bên trong vang lên một điệu nhạc uyển chuyển, Diệp Cô Dung uể oải dựa vào trong sofa, trên vầng trán thanh tú thấp thoáng biểu hiện sự oán hận, ngón tay trắng trẻo cầm tách cà phê trong tay, móng tay được sơn một loại sơn móng màu hồng nhạt, giống như cánh hoa sen nổi trên mặt nước.

Nhan Cảnh Thần tỉ mỉ quan sát Diệp Cô Dung một lúc lâu, bỗng nhiên cười nói: "Tôi nói thấy cô quen mặt, thì ra là trông cô giống dì San."

Diệp Cô Dung ngược mắt lên, cười lãnh đạm: "Thật sao? Lúc còn nhỏ người nhà cũng nói vậy."

Nhan Cảnh Thần nói: "Mẹ của cô chắc là một mỹ nữ."

Diệp Cô Dung hé miệng: "Cha của anh khẳng định cũng rất đẹp trai."

Nhan Cảnh Thần bật cười ha ha.

Triệu San xách ra một chiếc túi đẹp, hỏi: "Hai người cười gì vậy?"

Hai người đồng thanh: "Không có gì."

Tối đó, dì Triệu San mời Nhan Cảnh Thần cùng ăn bữa cơm, còn tự mình xuống bếp làm mấy món ăn Trung Hoa. Sau khi ăn xong, thừa dịp Diệp Cô Dung không ở đó, dì lấy ra hai vé xem ca kịch, nói nhỏ với Nhan Cảnh Thần: "Lúc đầu dì định đưa Dung Dung đi xem ca kịch, nhưng trời mưa, đầu gối dì trở trời đau..."

Nhan Cảnh Thần cười ngắt lời dì: "Dì San, xem ca kịch bằng tai là được mà."

Triệu San trừng mắt lên với Nhan Cảnh Thần: "Coi như giúp dì San một lần đi."

Nhan Cảnh Thần giương mày lên, nháy mắt nghịch ngợm: "Được rồi. Nhưng cháu cũng không đảm bảo cô ấy đêm nay nhất định phải về nhà đâu đấy."

Triệu San phì cười: "Miễn là cháu có khả năng." Nói xong, lại đưa tay định vuốt ve mặt Nhan Cảnh Thần.

Nhan Cảnh Thần sợ nhất là động tác này vội tránh, về mặt ai oán nói: "Cháu đã ba mươi tuổi rồi dì San à."

Triệu San hạ tay xuống, bỗng nhiên than thở: "Mới năm nào gặp cháu, cháu chỉ là một cậu bé bốn tuổi, chớp mắt đã hơn mười năm rồi, thời gian trôi thật là nhanh." Ngực bà có chút phiền muộn.

Nhan Cảnh Thần không ngờ một câu nói của mình làm bà có cảm xúc như vậy, vừa đúng lúc Diệp Cô Dung đi tới, hỏi: "Đang nói chuyện gì vậy?"

Triệu San lập tức giấu đi vẻ phiền muộn, cười nói: "Không có gì, lúc này nhờ Cảnh Thần đưa cháu đi xem ca kịch."

Diệp Cô Dung nghe vậy thì yên lặng, trong lòng có chút khó chịu.

Buổi tối đi gọi một tiểu tử người địa phương đến, cứ như là cô đang cần người chăm sóc lắm, quá lo lắng cho cô, tiếp đãi quá chu đáo, trái lại làm cho cô không thấy thoải mái.

"Bên ngoài hình như có mưa, tôi thấy chút phiền..." Cô vừa nói vừa liếc sang Nhan Cảnh Thần.

"Không phiền chút nào." Nhan Cảnh Thần mỉm cười tiếp lời.

Diệp Cô Dung bất đắc dĩ, sau khi đi ra ngoài liền oán trách Nhan Cảnh Thần: "Tôi không yêu thích nghệ thuật, tôi đối với ca kịch càng ghét đặc biệt cái mai."

Nhan Cảnh Thần cười: "Từ lúc tôi biết phụ nữ đến nay, tự cho mình là không thích nghệ thuật, cô là người đầu tiên."

Diệp Cô Dung xấu hổ: "Tôi chỉ là không quen bị coi như đứa trẻ."

Nhan Cảnh Thần lầm bầm hai tiếng: "Cô thì may mắn rồi, không bị người ta suốt ngày ôm mặt vuốt ve như tôi."

Diệp Cô Dung bậm môi, dựa lưng vào ghế không nói gì.

Nhan Cảnh Thần nghiêng đầu lại: "Haizz, ca kịch chưa bắt đầu mà cô đã muốn về rồi. Như vậy thì sức quyến rũ của tôi giảm mạnh, các cô gái trong thành phố không ai dám hẹn hò với tôi rồi."

Diệp Cô Dung bật cười. Dù sao thì đi với anh ta rất vui vẻ, còn dễ chịu hơn so với dì.

Màn ca kịch dài gần ba tiếng đồng hồ, đối với một người không thích nghệ thuật thì quả thực là quá dài. Diệp Cô Dung buồn ngủ, chỉ do hiệu quả âm thanh quá hoàn mỹ cô mới chống chọi cho đến khi kết thúc. Theo dòng người ra ngoài, vừa mới ra cô liền hít một hơi thật sâu cho tinh thần phấn chấn. Nhan Cảnh Thần nhìn cô với cái nhìn chế nhạo.

"Rất dễ nhận thấy, không hay chút nào." Diệp Cô Dung đồng ý.

"Hà?" Nhan Cảnh Thần kinh ngạc.

"Anh không thấy là khán giả bàn luận liên tục à, điều đó khẳng định là không hay rồi." Diệp Cô Dung hướng về đoàn người đang bàn luận xung quanh.

"Họ là đang ca ngợi ..." Nhan Cảnh Thần bật cười.

"Thật sao?" Diệp Cô Dung mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: "Tôi chỉ biết rằng nếu thật sự hay thì sẽ khiến người khác yên lặng không nói gì, chứ không phải cứ bàn luận như kia."

Nhan Cảnh Thần sững sốt: "Hình như có chút có lý."

Diệp Cô Dung cười khề.

Nhan Cảnh Thần khởi động xe, yên lặng một hồi, lại hỏi: "Rốt cuộc điều gì đã khiến cô không muốn xem cái hay như vậy trong cuộc sống?"

"Cái ha trong cuộc sống ư?" Cô khề cười, "ví dụ như?"

"Ví dụ như ca kịch chẳng hạn."

Diệp Cô Dung vội nói: "Trình độ tôi có hạn, không hiểu những.....này.."

Nhan Cảnh Thần không khách sao cắt ngang lời cô: "Cô là người vô tâm."

Diệp Cô Dung sững sốt.

Nhan Cảnh Thần nhìn thẳng vào cô: "Trên mặt cô lộ vẻ oán giận, thần sắc buồn bực, có chuyện gì không vui à?"

Sắc mặt Diệp Cô Dung nóng lên, cười nhạt: "Thì ra anh còn biết xem tướng đấy? Thực sự là học thức uyên bác."

Nhan Cảnh Thần cài khóa, chuyên tâm lái xe, đợi đến trước cửa nhà mới nói: "Tôi không phải là người hay dò xét chuyện tư người khác, nhưng, nếu như cô muốn tìm người để nói chuyện, tôi có nửa tháng rảnh rồi."

Diệp Cô Dung ngồi trên xe liếc nhìn qua, thấy gương mặt của Nhan Cảnh Thần anh tuấn khí khái, đôi mắt trong suốt chân thành. Anh đã đi cùng cô cả đêm, bất kể là ai chịu sự ủy thác chăm sóc ai, nhưng anh không có nghĩa vụ phải chịu cơn giận không đầu của cô, vì vậy cô cười một cách chân thành: "Cảm ơn."

Nhan Cảnh Thần nhìn cô chăm chú hai giây, mới nói: "Cô cười nhìn rất xinh, cô nên cười nhiều hơn."

Diệp Cô Dung bĩu môi, nói ngủ ngon, sau đó mở cửa xe nhảy xuống, đi lên lầu.

Một đêm trần trọc khó ngủ.

Ngay cả một người mới quen cũng nhìn thấy sự không vui ở cô, chẳng lẽ cô biểu hiện rõ ràng đến như vậy sao?

Vốn cái gọi là đi giải sầu hoàn toàn là một sai lầm! Cô nên thường xuyên ở bên Nhiếp Dịch Phàm một bước cũng không rời, hiện giờ thì hay rồi, càng khiến cho đôi câu nam nữ đó có cơ hội. Nghĩ như vậy, trong ngực Diệp Cô Dung như có lửa thiêu, cô đứng lên uống một ngụm nước lạnh nhưng vẫn không bình tĩnh lại được. Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi lảm lỏm người thêm sầu muộn.

Nhớ lại thời gian yên bình trước đây, cô cũng từng oán trách cuộc đời vô vị, không có tình cảm mãnh liệt, thiếu kích thích. Giờ thì hay rồi, cái này thực sự là quá kích thích, khiến cho cuộc sống của cô ngày càng khó khăn, tìm đâu như bị côn trùng cắn. Vài lần định nói lời chia tay, nhưng khi bình tĩnh lại thì cô không cam lòng, chia tay thật sự là quá lợi cho anh ta rồi.

Tám năm, tròn tám năm rồi. Hai nhà đều đã chuẩn bị hôn sự, bạn bè đồng nghiệp đều coi họ là vợ chồng, kết quả, Nhiếp Dịch Phàm lại thủ đoạn như này, thực sự là quá đáng.

Mùi vị này thật không thể nào nuốt trôi được!

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Ngày hôm sau thức dậy thì đã là buổi trưa. Dì để lại tờ giấy trên nóc tủ lạnh, Diệp Cô Dung xem mà cười khổ, toàn là những lời căn dặn coi cô như đứa trẻ.

Cô lấy bánh mỳ trong tủ lạnh, quay về phòng mở laptop, nhận được hai lá thư của Nhiếp Dịch Phàm, rất dài, toàn là những lời lẽ ra vẻ rất chân thành, thực ra toàn là bào chữa cho mình, còn ngầm nói thường ngày cô lơ là đến anh ta, mới đẩy anh ta ra bên ngoài... làm cô nổi trận lôi đình xóa thư vào thùng rác.

Tiếp theo lại nhận được hai tin nhắn của La Tổ Tổ, đều là nói về trang phục và đồ trang sức, cả hai đều là đồ cao cấp để xem xét giá cả rất phải chăng, ha ha, thế giới kinh doanh nói chung là đen tối giống nhau, đâu có chuyện tốt như này. Cuối cùng là chúc cô có một chuyến đi nước ngoài lãng mạn. Diệp Cô Dung lần thứ hai cười khổ, tiện tay nhét miếng bánh cho vào miệng, rồi ra sân thượng đứng đờ ra.

Cô hiểu rõ Nhiếp Dịch Phàm, thái độ lúc nào có tỏ ra khiêm tốn độ lượng, thực ra bên trong lại là người đàn ông vô cùng chủ nghĩa, trọng sĩ diện, muốn anh ta nhận sai còn khó hơn lên trời. Thà anh ta không giải thích còn hơn, càng giải thích càng làm cô buồn nôn, không có tâm trạng muốn ăn nữa. Cô thay quần áo rồi đi dạo trên phố.

Cô không biết đường đi, đến các chỗ rẽ thì cố gắng ghi nhớ đường về nhà. Dọc đường gặp phải một cửa hàng bày đồ rất đẹp thì đẩy cửa bước vào, xem và mua tất cả các quần áo kèm các phụ kiện vừa ý, bất kể giá bao nhiêu. Cùng sống chung với Nhiếp Dịch Phàm tám năm, cô chưa bao giờ vui vẻ thoải mái mua sắm như này, hầu như toàn là tiết kiệm mua nhà và mua xe, mỗi một đồng đều tính toán tỉ mỉ, năm gần đây thì có chút tiền nhàn rỗi vội vàng đầu tư vào cổ phiếu, rất ít chăm chút tới bản thân.

Quần áo, giày dép của Nhiếp Dịch Phàm đều hàng hiệu. trước đây cô chưa từng chú trọng đến thương hiệu, đồ dùng duy nhất là chiếc túi LV, nhưng bởi vì công việc có giới hạn, lại thêm hàng ngày phạm vi hoạt động ngoại trừ thường qua lại ga tàu điện ngầm, chỉ làm việc trong một văn phòng nhỏ, người biết phân biệt hàng cũng không nhiều. Mặc dù có đồng nghiệp quan tâm đến, cũng chỉ mỉm cười hỏi giá bao nhiêu? Cô không làm gì khác hơn là nói đó là đồ giả.

Loại đồ hàng hiệu này đối với thành phần tri thức như so với áo gấm đi đêm, thực sự không cần thiết phải... Nhưng nếu Nhiếp Dịch Phàm đã khiến cô không thoải mái, cô đương nhiên tìm sự vui vẻ cho mình. Mỗi ngày anh ta đi công tác cực khổ như vậy, không chỉ xã giao với khách hàng, còn phải chú ý tới các em trợ lý – dựa theo lời anh ta nói, tất cả là đều vì cuộc sống tốt đẹp của bọn họ, cô đương nhiên không thể phụ lòng anh ta.

Diệp Cô Dung tràn đầy cảm hận xách theo hơn mười chiếc túi, đi tới ngã tư chờ đèn đỏ, nhìn xe cộ như dòng nước, chẳng hiểu sao trong lòng cô bỗng nảy sinh cảm giác rối loạn.

Rốt cuộc thì phải đi đường nào?

Cô đã hai mươi bảy tuổi, vốn cho rằng có thể cầm tay một người suốt đời bỗng nhiên lại trở nên xa lạ, thế giới trong một đêm sụp đổ. Làm sao cô có thể tha thứ cho anh ta? Làm sao có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì? Giả vờ như không có chuyện gì hàng ngày nấu cơm cho anh ta ăn, là áo sơ mi cho anh ta mặc, đêm thì nằm cùng giường...

Cô tự hỏi không thể làm được những việc này. Chỉ cần cô nghĩ đến việc anh ta cũng từng gần gũi với cô gái khác thì tựa như nuốt phải con ruồi đến buồn nôn. Mỗi người đều có nguyên tắc riêng của họ và không thỏa hiệp cuối cùng, cô chưa học được cách thỏa hiệp đáng ghê tởm trong cuộc sống. Nếu thực sự chia tay với anh ta, vậy thì tám năm tuổi xuân của cô toàn bộ mất hết. Chỉ một điểm này thôi cũng đủ để làm cô muốn nhảy lầu rồi. Loại sự tình này cũng không hiếm, cô cũng từng xem chương trình truyền hình nói về tiết mục tình cảm này, đạo lý rõ ràng, thế nhưng giờ lại xảy ra ngay chính trên người mình, đồ hoàn toàn là hai việc khác nhau. Không sai, Nhiếp Dịch Phàm có người bên ngoài... Rồi, anh ta có nhiều khuyết điểm, rời xa anh ta, cô có thể gặp nhiều người tốt hơn, hoặc có thể gặp được người còn tệ bạc hơn. Đó là một ẩn số, cô không dám mạo hiểm, càng không cam lòng.

Những ý nghĩ này lại dây dưa trong đầu, tựa như côn trùng cắn lấy cô. Cô ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, chiếu thẳng vào đỉnh đầu, hai mắt cô liền nhắm nhúc. Hồn bay phách lạc về đến nhà mới phát hiện ra để quên chìa khóa, cả người cô như không còn sức lực, hai chân mềm nhũn trượt xuống đất, đầu tựa vào vách tường, không nhúc nhích.

Cho đến khi có người vỗ nhẹ vào vai cô.

Cô ngẩng đầu lên, không nhìn rõ mặt Nhan Cảnh Thần, vội vàng đưa tay dụi mắt, thấy tay mình ướt ướt, cô lập tức quay đầu đi nơi khác, nước mắt không cách nào ngừng chảy được.

Nhan Cảnh Thần cúi người xuống nhặt mấy chiếc túi rơi xếp lại, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, dè dặt choàng qua vai cô.

Diệp Cô Dung yên lặng, cố gắng chỉnh trang lại mặt mũi, rồi mới quay sang Nhan Cảnh Thần mỉm cười: "Sao anh lại tới đây?"

Nhan Cảnh Thần như không nhìn thấy gì, về mặt thần nhiên nói: "Dì San bảo gọi điện về không ai nghe máy, điện thoại của cô thì tắt máy, dì không yên tâm gọi tới tới xem. Dì lo lắng cô không ai nấu cơm trưa cho cô ăn."

Nhan Cảnh Thần nói đến đó, cô lại cảm thấy bao tử mình cuộn lại, sôi réo.

"Anh có chìa khóa à?"

"Vừa mới đến cửa hàng lấy." Nhan Cảnh Thần cầm chìa khóa đứng lên mở cửa.

Diệp Cô Dung đứng lên, hai chân tê rần, cả người lập tức lao đảo về phía trước, Nhan Cảnh Thần vội xoay người lại đỡ cô. Nước mắt cô một lần nữa lại tuôn trào ra, Nhan Cảnh Thần lại sờ như không thấy, chỉ vừa ôm cô vừa mở cửa đi vào nhà. Cô ngã vào sofa khóc nức lên, cuối cùng mọi dòn nén bao ngày qua đã bộc phát.

Nhan Cảnh Thần nấu cơm trưa xong, từ nhà bếp đi ra thấy cô vẫn úp mặt vào lòng bàn tay, mái tóc dài xõa xuống lộ ra chiếc cổ trắng ngần, đôi vai gầy gò yếu đuối. Anh không biết cô đã có chuyện thương tâm gì, nhưng có thể làm một cô gái thành phố như cô đau khổ đến vậy, thì chắc chỉ là chuyện tình cảm, không thể là chuyện gì khác.

Anh tựa người vào cánh cửa, không biết nói gì, chỉ biết đem chiếc mâm cơm bày lên bàn, có ý gây sự chú ý cho cô. Quả nhiên vai Diệp Cô Dung run lên. Lát sau, cô đứng lên, không nhìn Nhan Cảnh Thần mà đi vào phòng.

Nhan Cảnh Thần nhún nhún vai, không nói gì, chỉ uể oải đem chiếc tạp dề vào nhà bếp.

Một lát sau, Diệp Cô Dung từ trong phòng đi ra, tóc đã buộc thành đuôi ngựa đằng sau, tự động ngồi vào bàn ăn, chỉ vào món trứng xốt cà chua, hỏi: "Anh có thể làm món này?"

Nhan Cảnh Thần nhìn chăm chú vào mặt cô: "Đúng vậy."

Cô rất tự nhiên gấp một miếng cho vào miệng, gật đầu nói: "Ngon. Ừm, rất ngon."

Nhan Cảnh Thần ngồi xuống đối diện: "Vậy thì ăn hết đi."

Diệp Cô Dung vui đầu ăn hết một bát cơm rồi mới nhìn Nhan Cảnh Thần: "Chuyện hôm nay đừng nói với dì San nhé, được không?"

Nhan Cảnh Thần gật đầu: "Được."

Diệp Cô Dung cười, đưa bát cho anh, nói: "Xin thêm một bát nữa."

Nhan Cảnh Thần bật cười, nhận bát cơm và xới thêm cơm.

Diệp Cô Dung bỗng kêu lên: "A, tôi còn đồ bên ngoài."

Nhan Cảnh Thần bật lên: "Chết tiệt."

Cô vội vàng mở cửa xem, thấy hơn mười chiếc túi vẫn dựng cạnh tường. Nhan Cảnh Thần giúp cô mang vào, cười nói: "Thảo nào người ta thường nói, ngàn vạn lần đừng chọc phụ nữ không vui."

Diệp Cô Dung liếc Nhan Cảnh Thần một cái, Nhan Cảnh Thần tự biết mình hơi lơ lơi, trong lòng ngượng muốn chết, đây không phải là chiếc bình mà có thể mở nắp bình được. Ai ngờ cô lại nhướn mày lên, sẵn giọng nói: "Tôi ăn thêm cơm."

Nhan Cảnh Thần đưa bát cơm qua, nhìn cô ăn bình thường, mới nói: "Phụ nữ các cô luôn luôn coi chuyện tình cảm là to tát, kỳ thực cùng lắm cũng vậy thôi, trên đời này còn có rất nhiều người ăn không đủ no...."

Diệp Cô Dung nghe vậy trừng mắt với Nhan Cảnh Thần: "Như vậy, trong cảm nhận của đàn ông các người, cái gì mới là đại sự? Sự nghiệp công danh ư?"

Nhan Cảnh Thần thấy thái độ của cô như vậy, nói: "Gần như vậy. Đối với một người đàn ông trưởng thành mà nói, trong dự vọng không chỉ có mối tình yêu thôi."

Diệp Cô Dung lại hỏi: "Vậy dự vọng của anh bao gồm những gì?"

"Dự vọng của tôi?" Nhan Cảnh Thần khẽ cong miệng lên cười nhạt, không trả lời.

"Ừ." Diệp Cô Dung nhìn thẳng anh.

Nhan Cảnh Thần bất đắc dĩ đáp: "Cô nghe xong không được mắng chửi người khác đấy."

Diệp cô Dung nhướn mày: "Cứ nói đừng ngại."

Nhan Cảnh Thần đành phải trả lời: "Tôi mong muốn đến khi tôi tám mươi tuổi, vẫn có bạn gái mười tám tuổi xung quanh mình, có thể thỏa mãn nhu cầu tâm lý của cô gái hai mươi tám tuổi, và sinh lý của phụ nữ ba mươi tám tuổi."

Diệp Cô Dung sắc nước, mặt đỏ bừng.

"Đàn ông đều vô sỉ như thế sao?"

"Tôi chỉ đại diện cho chính tôi thôi."

"Nhưng tôi có thể đại diện cho phụ nữ mà trả lời anh, mong muốn của anh nhất định thất bại."

Nhan Cảnh Thần bặm môi không nói gì, nhưng trong đáy mắt lại ánh lên ý cười, Diệp Cô Dung lập tức ý thức được việc bị mắc lừa, cô trừng mắt với anh, cúi đầu ăn nốt miếng cơm cuối cùng, rồi bê mâm vào bếp rửa.

Nhan Cảnh Thần dựa vào cánh cửa nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô.

Cô không phải là quá xinh đẹp, nhưng cằm dày, làn da trắng mịn, ngũ quan tinh xảo, nhỏ nhắn, khi yên lặng, lại có một cảm giác dịu dàng mềm mại, thậm chí còn có những sợi lông mày màu oản giận lơ mờ, thực sự mang lại cho anh những cảm xúc Trung Hoa cổ xưa. Diệp Cô Dung không biết tâm tư của Nhan Cảnh Thần, thấy anh nhìn mình chăm chú, cô có chút ngượng ngùng, giả vờ giận hỏi: "Anh nhìn gì vậy?"

Nhan Cảnh Thần cười cười, thuận miệng đáp: "Nhìn mỹ nữ."

Diệp Cô Dung hơi xấu hổ, nhưng trên mặt vẫn không cho là vậy, cười: "Không dám nhận, tôi tự biết ngũ quan mình cân đối, nhưng chưa đến mức là mỹ nữ."

Anh nói: "Trung quốc có câu tục ngữ là củ cải xanh, tất cả đều có tình yêu."

Diệp Cô Dung cười khê: "Chắc anh bị ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Trung quốc và Phương Tây rồi."

"Nói xem nào?"

"Giống như việc cùng uống rượu Whisky và rượu mao đài, hai thứ trộn lẫn, nó không còn hương vị nguyên chất nữa."

Nhan Cảnh Thần sừng sốt: "Lần đầu tiên tôi nghe nói như vậy."

Diệp Cô Dung mỉm cười, dùng khăn lau tay.

Nhan Cảnh Thần bắt đầu dĩ thờ dài: "Khen cô mà khó như vậy sao?"

"Anh không có nghĩa vụ phải khen tôi, " Cô ném khăn xuống, nói: "Hơn nữa tôi cũng không cho đây là một lời khen. Thế nào thì gọi là mỹ nữ? Không ai là đẹp mãi cả, tuổi trẻ qua mau."

"Ừm, tôi thấy..." Ngữ điệu của anh có pha chút hứng thú.

"Cái gì?"

"Cô bị một người đàn ông làm tổn thương, thì phủ nhân toàn bộ đàn ông."

Diệp Cô Dung vừa ăn xong món trứng xốt cà chua của người ta, không muốn đôi co, chỉ trừng mắt với anh, ngồi vào ghế sofa mở xem quyển tạp chí thời trang, thể hiện sự 'xin đừng làm phiền'.

Nhan Cảnh Thần cũng ngồi đối diện với cô, duỗi đôi chân dài ra, nói: "Được rồi, tôi thừa nhận tôi đã tò mò, dựa vào bữa ăn trưa nay, cô hãy thỏa mãn chút lòng hiếu kỳ của tôi đi."

Diệp Cô Dung không ngẩng đầu lên, hừ nói: "Cho ăn cơm thôi đã muốn lấy lòng người khác sao?"

Nhan Cảnh Thần bắt chéo chân: "Hai bữa được không?"

"Khinh thường tôi không biết nấu cơm hay sao?"

"Cộng thêm toàn bộ ba ngày tới."

'Cảm ơn, tôi đã qua tuổi mười tám rồi.'

"Dì San nói đêm nay đến Vinich, trong vòng ba ngày sẽ không về."

"Hả?" Diệp Cô Dung kinh ngạc.

"Bà đi dự tiệc sinh nhật của một người bạn." Nhan Cảnh Thần cười bí hiểm.

"Đàn ông?" Xuất phát từ trực giác của phụ nữ, cô hỏi.

"Ừ hừ."

Diệp Cô Dung thích thú: "Là ai? Bao nhiêu tuổi?"

Nhan Cảnh Thần nhủu mày, do dự nói: "Ba mươi ba hoặc ba mươi lăm thì phải? Tôi cũng không rõ lắm."

Diệp Cô Dung có chút nản, một lần nữa lại cúi vào xem tạp chí: "Trẻ như vậy sao..."

Nhan Cảnh Thần cười cười: "Bây giờ tuổi tác không là vấn đề."

Diệp Cô Dung sùng sốt: "Có ý gì? Rõ ràng là có ý gì."

Nhan Cảnh Thần ngả người vào sofa, vẻ mặt cười nửa miệng: "Đây là đời tư của người khác."

Diệp Cô Dung càng thêm nghi hoặc, mặc dù tuổi tác cách nhau quá nhiều, tuy nhiên không thể chỉ là một người bạn bình thường mà chạy đi chúc mừng sinh nhật ở tận Vinich được.

"Lẽ nào họ là..."

"Trong ba ngày tới, nếu cô có chuyện gì thì có thể gọi điện cho tôi, hoặc gửi mail cũng được." Nhan Cảnh Thần mở đôi mắt đen thăm nhìn cô, mỉm cười đưa danh thiếp qua.

Nhất định là anh cố ý.

Diệp Cô Dung nhận danh thiếp nhưng lại đặt lên bàn trà, tiếp tục hỏi: "Bọn họ chỉ là bạn bè bình thường thôi, đúng không?"

Nhan Cảnh Thần từ chối cho ý kiến, nhún nhún vai.

Diệp Cô Dung chán nản, cúi đầu tiếp tục xem tạp chí, nghĩ thầm 80% là anh nói nhảm, nhưng vẫn đủ để làm cô kinh ngạc. Di năm nay bao nhiêu tuổi rồi chứ? Năm mươi? Bốn mươi tám? Bởi vì chăm sóc tốt mà trông đi còn rất trẻ, nhưng có thể yêu một người đàn ông ba mươi tám tuổi ư? Haizz, xin thứ cho sự truyền thống của cô.

Nhan Cảnh Thần thấy cô nhìn chăm chăm vào quyển tạp chí mà không hề lật trang, trong lòng cười thầm, đang định tiếp tục kích cô thì điện thoại reo. Diệp Cô Dung đứng lên nghe, nói không tới hai câu thì liếc nhìn Nhan Cảnh Thần, anh nhướn mày, nở nụ cười.

Sự thực chứng minh anh không nói dối.

Diệp Cô Dung gác điện thoại trở về chỗ, không kiểm chế được bản tính trời sinh của phụ nữ, hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Nhan Cảnh Thần nghiêm mặt nói: "Tôi thực sự cũng không rõ lắm, từng nghe mẹ nói qua, chỉ biết đối phương là nhà thiết kế, họ đã quen nhau nhiều năm." Anh thấy vẻ ngần ngại của Diệp Cô Dung, liền nói sang chuyện khác: "Chúng ta ra ngoài dạo một chút đi, cứ ở góc trong nhà rất buồn chán."

Diệp Cô Dung hừ: "Đàn ông các người không chịu ở yên một chỗ được hay sao?"

Lại nữa rồi! Nhan Cảnh Thần vỗ tay vào trán, nói: "Tôi biết tiếng Trung, câu thành ngữ này dùng sai."

Diệp cô Dung có chút xấu hổ, quả thực gần đây cô rất dễ kích động.

Ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ, bên ngoài trời nắng, nhưng cô thực sự đi bộ quá nhiều rồi, rất mệt mỏi, cô nói: "Tôi hơi mệt."

Nhan Cảnh Thần nhìn mặt cô, gật gật đầu nói: "Cũng đúng, trong mắt cô có đồ có súng, đúng là không nên đi ra ngoài, đỡ người khác phải hiểu lầm."

Diệp Cô Dung lại trừng mắt với anh.

Nhan cảnh Thần cười dịu dàng: "Cô đi ngủ một giấc đi."

Diệp Cô Dung nghe lời vào phòng ngủ, Nhan Cảnh Thần còn quen thuộc căn nhà này hơn so với cô, mặc kệ anh vậy. Đêm qua cô không ngủ ngon, cô vừa đặt đầu xuống gối đã ngủ rất say.

Lúc tỉnh dậy sắc trời đã sẫm tối, mở cửa phòng lại mơ hồ như ngửi thấy mùi khét, thấy Nhan Cảnh Thần đang vừa bận rộn trong nhà bếp, vừa nghe điện thoại. Diệp Cô Dung đối với tiếng Anh nghe hơi kém một chút, nhưng cô có thể nhận ra thần sắc của anh rất bức bối: "Phải, đã về, nhưng vài ngày tới không rảnh..."

Mùi trong nồi càng lúc càng khét đậm, Nhan Cảnh Thần luống cuống tay chân, cuối cùng không lịch sự mà cúp máy, vội vã mở nắp nồi đồ thêm nước vào, nghe "xòà" một tiếng, hơi nước bốc lên nghi ngút.

Diệp Cô Dung cười lui lại về phòng, đơn giản chỉ rửa mặt chải đầu, trang điểm nhả nhặn, mặc một chiếc váy dài màu hồng. Lúc cô quay ra thì Nhan Cảnh Thần đã coi chiếc tạp dề, sắc mặt ửng đỏ ngồi ở sofa uống trà, áo sơ mi trắng không chút nhiễm bẩn, vô cùng thanh nhã. Anh bỗng nhiên ngẩng lên nhìn thấy cô thì giật mình, cười nói: "Chúng ta thật đúng là tâm tư tương thông, tôi đang định vào đánh thức cô dậy ra ngoài ăn thì cô đã dậy rồi."

Diệp Cô Dung tay cầm chiếc túi nhỏ đứng ở cửa, cười khanh khách nói: "Vậy thì đi thôi, tôi muốn ăn mỳ sợi."

Nhan Cảnh Thần khen: "Váy rất đẹp."

Diệp Cô Dung lờm anh: "Anh không thấy phiền à?"

Nhan Cảnh Thần cười nói: "Khen ngợi phụ nữ là một văn hóa đẹp."

Diệp Cô Dung cười: "Vậy tôi từ chối thì bất kính quá."

Com tối xong, Nhan Cảnh Thần đưa cô đến quán khiêu vũ, âm nhạc làm cô choáng váng đầu óc, ngồi chưa được nửa tiếng đồng hồ là kêu muốn ra ngoài. Hai người ra ngoài cửa, mọi âm thanh ồn ào đều biến mất, xung quanh đều yên tĩnh không một tiếng động. Diệp Cô Dung thở phào: "Cuối cùng cũng thanh tịnh rồi."

Nhan Cảnh Thần liếc cô một cái, có vẻ mất hứng, nói: "Về nhà ngủ à?"

Diệp Cô Dung cảm thấy vô cùng áy náy: "Tôi có thể tự về, anh đừng ngại cứ ở lại đi."

Nhan Cảnh Thần bật cười: "Nếu vậy thì dì San sẽ giết tôi..."

Diệp Cô Dung xoay người lại nhìn anh, nghiêm mặt nói: "Tôi tự chịu trách nhiệm về mình, không muốn thành gánh nặng cho người khác. Anh cũng vậy, không cần tự làm mình thiệt thòi, không vui, bởi vì tôi quấy nhiễu ngày nghỉ của anh, tôi rất xin lỗi."

Nhan Cảnh Thần yên lặng đợi cô nói xong, mỉm cười nói: "Tôi không nghĩ mình thiệt thòi hoặc không vui, trên thực tế cô là một người rất thú vị, tôi rất vui vì đã quen biết cô. Nếu cô không muốn trở thành gánh nặng cho người khác, thì việc đầu tiên hãy bỏ gánh nặng của bản thân mình xuống."

Diệp Cô Dung cười khỏ: "Nói dễ như vậy sao?"

Nhan Cảnh Thần nói sắc bén: "Đó là bởi vì cô quá tính toán được mất."

Diệp Cô Dung sững sốt, tự giễu nói: "Tôi biểu hiện ra rõ ràng như vậy sao?"

Nhan Cảnh Thần cười cười: "Không phải là cô biểu hiện quá rõ ràng, mà đó là bản chất con người. Mọi người khi đầu tư vào một chuyện nào đó, đều mong muốn được hồi báo, duy nhất về vấn đề tình cảm, thì không thể cưỡng cầu."

Diệp Cô Dung trầm mặc một chút, hỏi: "Nếu người anh tin tưởng nhất phản bội anh, anh sẽ lựa chọn tin tưởng lần nữa, hay là chia tay?"

"Làm thế nào để cho mình được vui vẻ, thì làm như thế. Làm cho kẻ phản bội kia phải đau khổ phiền não."

"Làm cách nào để cho kẻ phản bội cảm thấy đau khổ phiền não?"

"Việc đầu tiên là bản thân mình phải vui vẻ..."

Diệp Cô Dung vội ngắt lời anh: "Cần xây dựng sự vui sướng của tôi trên sự đau khổ của người khác."

Nhan Cảnh Thần bật cười: "Nếu như là sau ba tháng cô vẫn nghĩ như vậy, tôi ủng hộ cô. Nhưng..."

Anh dừng lại, bên trái bỗng nhiên vang lên một giọng nữ: "Jonh."

Diệp Cô Dung nghiêng đầu thấy một cô gái tóc xoăn mang theo mùi nước hoa xộc đến, nhiệt tình ôm Nhan Cảnh Thần, rồi lại hôn lên má anh, liền tiếp nói mấy câu tiếng Anh, giọng nói gọi cảm như vóc người. Một câu cô nghe cũng không hiểu, nhưng thấy họ thân thiết như vậy, chắc không đơn giản chỉ là bạn bè. Vì vậy cô lùi lại đứng sang một bên quan sát.

Nhan Cảnh Thần nói nhỏ hai câu, cô ấy vội quay đầu lại nhìn Diệp Cô Dung, ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu, tựa như nghĩ cô gái gầy gò cao ráo này không có gì uy hiếp, liền cười với Diệp Cô Dung, rồi lại tiếp tục quay lại dính sát vào Nhan Cảnh Thần nói liên thanh.

Ngũ quan trên gương mặt cô gái này rất rõ ràng, hòa hợp, con mắt có thần, là một mỹ nữ.

Nhan Cảnh Thần nói chuyện với cô ấy một lát, rồi đi tới trước Diệp Cô Dung nói: "Ngại quá, tôi gặp bạn, cô tự về nhà không thành vấn đề chứ?"

Diệp Cô Dung hé miệng cười: "Không thành vấn đề. Chúc anh vui vẻ."

Nhan Cảnh Thần cũng cười, không nói gì.

Diệp Cô Dung vội gơ tay chào tạm biệt: "Cảm ơn bữa cơm của anh."

Lúc đến chỗ rẽ, cô không nén nổi sự tò mò quay đầu lại nhìn, đã không thấy hình bóng hai người đâu.

Cô khẽ thở nhẹ, khoe miệng nhếch lên một nụ cười châm biếm. Có thể đàn ông trên đời này đều giống nhau cả. Con người luôn cần phải tự mình giải

quyết, lúc ở cùng với Nhiếp Dịch Phàm, cô không tự quyết định, kết quả là, anh ta có người bên ngoài... Còn lúc tự mình quyết định lại là hai việc khác nhau... Haizzz, như Nhan Cảnh Thần nói, là cô vô cùng tính toán được mất, nhưng sao lại không thể tính toán cơ chứ?

Cô móc trong túi ra một điều thuốc lá, cố gắng không để mình nghĩ đến vấn đề này nữa, chuyên tâm hưởng thủ cảnh đêm đầy sắc màu của nước ngoài.

Về đến nhà tắm rửa xong vẫn không ngủ được, liền gọi điện về, đơn giản là hỏi và trả lời, mẹ thì vẫn kiểu nói như cũ, dùng kiểu nói của người từng trải để khuyên, cô nghe được một lúc thì chán. Vừa ngắt điện thoại được một lúc, di lại gọi điện tới, biết cô và Nhan Cảnh Thần cùng nhau ăn bữa cơm, ngữ khí của di rất vui vẻ, trong điện thoại khen ngợi Nhan Cảnh Thần hiểu chuyện biết chăm sóc.

Diệp Cô Dung nghe là hiểu, dường như di có ý tạo cơ hội cho hai người họ. Nhưng, nếu như bà biết Nhan Cảnh Thần trước mặt cô lại đi bar với một cô gái nóng bỏng khác, không biết bà sẽ cảm tưởng thế nào.

Cô ngủ đến nửa đêm thì giật mình tỉnh dậy, không thể ngủ lại được, trong phòng tối đen như mực, một cảm giác sợ hãi trào dâng. Cô bật đèn toàn bộ trong nhà lên, tường màu trắng, rèm cửa sổ màu vàng, bức tranh trừu tượng, tất cả đều rất rõ ràng, có thể tất cả đều khiến cô cảm thấy xa lạ và bất an.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cô bức thiết muốn về nhà, trở lại nơi quen thuộc.

Đưa mắt nhìn kim đồng hồ chỉ bốn giờ sáng.

Vì vậy, cô rời giường thu dọn hành lý, lại sợ di trách cứ, cô vội để lại cho di vài dòng. Tất cả sau khi ổn thỏa, cô pha cho mình một tách cà phê, thấy danh thiếp của Nhan Cảnh Thần trên bàn, cô tự hỏi mình, rồi mở máy tính viết cho anh một lá thư.

Đợi đến khi trời sáng hẳn, cô xuống lầu đón xe ra thẳng sân bay.

Về đến nhà vẫn bị mẹ lo lắng quở trách: "Con cũng trưởng thành rồi, sao lại liều lĩnh như thế? Con cứ thế mà đi, di con sẽ nghĩ như thế nào? Chứ ít cũng phải đợi di về rồi mới..."

Diệp Cô Dung vội trốn vào phòng, Diệp mẹ vẫn ở ngoài ồn ào: "Con làm như vậy là thái độ gì, con cũng sắp ba mươi tuổi rồi, làm việc phải đúng mực, không được..."

Diệp ba bắt đầu khuyên bà: "Được rồi được rồi, đừng nói nữa."

Diệp mẹ quát chồng: "Đều là do ông chiều nó, đợi tí nữa Triệu San gọi điện tới, ông đi mà nghe."

Diệp ba cười trừ: "Được. Để tôi giải thích..."

Diệp Cô Dung ở trong phòng thở phào một hơi.

Cô đã lâu rồi không sống với người nhà, lúc này trở về ở thật sự là bất đắc dĩ, từ lúc vào nhà chưa từng được yên tĩnh, lỗ tai như căng ra rồi, cứ một lúc lại nghe oanh tạc.

Cô nằm trên giường một lúc lại đứng lên vào mạng tra tìm tư liệu, nếu có thể tìm được nơi thích hợp thì chuyển ra ngoài. Trong hòm thư nhận được thư của Nhan Cảnh Thần, thể hiện sự tức giận vì sự bỏ đi không từ biệt của cô, làm cô vô cùng áy náy mà hồi âm lại.

Đến buổi tối, còn chưa kịp ăn thì Nhiếp Dịch Phàm tìm tới cửa, muốn nói chuyện với cô.

Cô mặt vô cảm nói: "Nói chuyện gì?"

"Dung Dung, chúng ta sống chung cùng nhau tám năm rồi, anh không muốn mất em, anh rất quý trọng tình cảm của chúng ta..."

"Anh quý trọng ư?" Cô phá lên cười, "Quý trọng mà lên giường cùng người khác à?"

"Đó chỉ là một lần ngoài ý muốn, chúng ta sống bên nhau nhiều năm như vậy, em không thể vì thế mà phán anh tội tử hình."

"Vậy hẳn tôi phải chuẩn bị áo mưa cho anh, nhắc anh chú ý an toàn chắc."

"Dung Dung, em đừng như vậy được không?" Nhiếp Dịch Phàm vô cùng thất vọng.

"Vậy tôi nên làm gì hả?" Viên mặt cô ửng đỏ, ném cái gối lên người anh ta, "Anh dạy cho tôi xem, tôi nên làm gì hả?"

Nhiếp Dịch Phàm nhìn cô, không nói, ngồi xuống châm một điều thuốc, trầm ngâm một lát mới nói: "Anh đảm bảo sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa."

Cô la lên: "Đảm bảo cái rắm."

Nhiếp Dịch Phàm ngẩng lên nhìn cô: "Em thật sự muốn chia tay với anh?"

Diệp Cô Dung trầm tĩnh một chút, quay đầu không nhìn anh ta: "Đúng."

Nhiếp Dịch Phàm đứng lên đi tới bên cô, khàn khàn nói: "Nhưng, anh thực sự không muốn xa em."

Diệp Cô Dung ngay tức khắc chảy nước mắt.

Nhiếp Dịch Phàm đang tay ôm chặt lấy cô, cô giằng ra cổ cắn vào cánh tay anh ta, nhưng anh ta chỉ nhúu mày chịu đau chứ không buông, đồng thời cứng rắn nói: "Đừng như vậy."

Nước mắt của cô càng tuôn như mưa.

Diệp Cô Dung quyết định lần thứ hai cho Nhiếp Dịch Phàm một cơ hội, cũng tự cho mình một cơ hội. Nhưng, kết quả lại vô cùng khác biệt, như một cái gai được chôn trong cuộc sống, làm cho cả hai cùng đều cần trọng, sợ bị đâm phải, khách sáo lịch sự gần như là giả tạo, cố gắng mà chấp nhận, một thời gian sau, sự hứng thú đã thay đổi, cả hai đều cảm thấy mệt mỏi.

Nhiếp Dịch Phàm dần dần bắt đầu về muộn.

Bản thân Diệp Cô Dung cũng không muốn quay lại, hai người ở với nhau muốn thế nào cũng không được tự nhiên, nhưng sự nghi ngờ trong lòng cô vẫn không hề giảm đi. Có đôi khi Nhiếp Dịch Phàm quá mười hai giờ chưa về, cô lại không muốn suy đoán vớ vẩn. Có lúc cô nghĩ, sớm muộn gì cô cũng bị mình làm cho phát điên, trong lòng cô từ từ sản sinh ra một cảm giác như đang rơi xuống vực sâu cô độc.

Hai người về với nhau ba tháng, không hề xảy ra chuyện gì. Trải qua sự việc đó, Diệp Cô Dung thì đã có sẵn sự thất vọng, Nhiếp Dịch Phàm thì muốn gì cũng không dám biểu hiện ra, trong lòng đương nhiên không thấy thoải mái. Mỗi tối đi xã giao về tiện đường thường đưa Lý Giai một đoạn đường, Diệp Cô Dung đương nhiên biết, náo loạn với anh ta một hồi, động một tí là tra danh bạ điện thoại, tiếp điện thoại chậm một chút, sẽ là ngớ vẩn vô căn cứ, phàm là những người khác phái mà anh ta chỉ tiếp xúc một lần thì nhất định có chuyện, các chuyện như vậy làm anh ta nản lòng thoái chí, trong đầu lại có những ý nghĩ sứt mẻ.

Hơn nữa về Lý Giai, tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng lại hiểu chuyện, không bao giờ nhắc đến sự việc lần đó, trong công việc cực kỳ chuyên tâm, không hề nhầm lẫn, thực sự là không tìm được lý do để sa thải cô ấy, đó cũng là lý do làm Diệp Cô Dung tức giận. Cô nói nếu anh đồng ý cắt đứt hẳn với cô ta rồi, vì sao còn giữ cô ta lại? Công ty không phải do anh ta mở, hướng chỉ đạo này công việc rất bận, áp lực rất lớn, đối với những người mới đến không có khả năng có thể bắt đầu ngay lập tức được, những điều khó xử này sao cô không chịu thông cảm cho anh ta...

Mỗi khi nghĩ đến những việc này, anh ta lại nghi ngờ có lẽ sự quay lại giữa họ là một sai lầm. Giống như sự kiện gần đây nhất, tan vỡ lại một lần nữa hàn gắn lại, mặc dù hoàn hảo như lúc ban đầu, nhưng vết nứt nhỏ vẫn còn đó.

Anh ta thường ngày tình nguyện làm tăng ca cũng không muốn về nhà. Kể từ đó lại cho Lý Giai cơ hội.

Chuyện đã từng xảy ra nhiều lần thì sự thành thạo cũng ngày càng tăng lên, có vẻ như là chuyện bình thường, anh ta không hề cảm thấy có chút áy náy, hoặc hổ thẹn với Diệp Cô Dung. Đối diện với ánh mắt nghi ngờ của cô, hần tó về ung dung, mặt không chút đỏ tím không đập, nói dối không chớp mắt, trong ngực thì tràn ngập sự đắc ý, vui sướng: sở dĩ tôi như vậy đều là do cô ép tôi.

Diệp Cô Dung cũng dần dần ý thức được, sự quay lại lần này là một sai lầm.

Cô thường tự hỏi mình, đến bây giờ cô có còn yêu Nhiếp Dịch Phàm như trước nữa không, hay chỉ là bởi cô không cam lòng? Cô không trả lời được. Chỉ là nhiều năm rồi, cô đã quen với cuộc sống hàng ngày có Nhiếp Dịch Phàm, anh ta đã trở thành một phần trong cuộc sống của cô, nếu rời xa anh ta, cô sẽ đau đớn. Nhưng nếu không rời bỏ anh ta, cô nghĩ mình sẽ phát điên.

Đây có phải là tình yêu không?

Cô không biết. Nhiếp dịch Phàm là mối tình đầu của cô, khi cô chưa có cơ hội để mắt đến những người khác thì anh ta đã bước vào cuộc đời cô. Khi đó cô cho rằng đời người có thể giản đơn, vứt bỏ ruộm rà, những bụi bặm bỏ quên lúc đó. Nhưng, đời người khó ngờ, thế sự không như ý.

Những mâu thuẫn kèm với sự đau khổ của cô không ai hiểu, cha mẹ thì xác định chắc chắn là không đồng ý cho họ chia tay, ngay cả La Tổ Tổ cũng khuyên cô nên cân nhắc thận trọng. Tuy nói là bạn thân nhưng chuyện tình cảm lúc này người ngoài xen vào là dư thừa, chỉ biết thể hiện sự quan tâm. Nhưng với Nhan Cảnh Thần gửi thư cũng chỉ đưa ra một số ý kiến khách quan.

Nhan Cảnh Thần rất thẳng thắn hỏi cô: cô và anh ta sống cùng nhau có vui vẻ không? Nếu không vui vì sao lại không chia tay?

Nhan Cảnh Thần cho rằng đời người nên theo đuổi hạnh phúc, chứ không phải là đi tìm kiếm sự không vui.

Anh nói, người Trung quốc có câu ngôn ngữ 'Cùng đường thì chỉ lo thân mình, thành đạt thì cứu tế cả thiên hạ', thực ra là áp dụng với hôn nhân người Trung quốc, mọi người thường cực khổ mà gần nhau, thăng quan tiến chức thì xa nhau. Câu ngôn ngữ đó tương phản với người Phương Tây, bọn họ thông thường vì bản cùng mà ly dị.

Những quan điểm này của anh thường khiến cô ngạc nhiên, nghĩ tỉ mỉ cũng thấy rất có lý. Thái độ và tính cách của anh vô cùng tiến bộ, có một phần tương hỗ mâu thuẫn nhau, giống như là muốn gỡ tội cho Nhiếp Dịch Phàm, làm cô dở khóc dở cười.

Sự việc vào Lễ Giáng sinh cuối cùng đã thúc đẩy cô quyết định chia tay với Nhiếp Dịch Phàm.

Lúc đó, vừa đúng lúc gặp Nhan Cảnh Thần đến khảo sát thị trường Châu Á, lại chịu sự uy thác của di Triệu San tới thăm cô. Nói cũng thấy lạ, di không hề trách cứ gì cô đã vội đi mà không từ biệt, trái lại di còn tự trách mình, cho rằng không nên bỏ cô lại một mình để đi Vinich hưởng lạc. Thời đời này quả nhiên là người bị phụ tình là thảm thương nhất.

Bởi vì chuyến đi Châu Á của Nhan Cảnh Thần khiến cho Diệp Cô Dung bắt đầu nảy sinh một ý niệm trong đầu, tức là mượn cơ để trả thù Nhiếp Dịch Phàm. Việc này đương nhiên là rất ấu trĩ, nhưng cả đời này của cô thực sự là quá mức an nhàn bằng phẳng rồi, chưa từng làm cái gì vượt quá giới hạn, gần đây bởi vì chuyện của Nhiếp Dịch Phàm đã kích thích làm cho cô tự cảm thấy mình nên có chút thay đổi, huống chi cô ngữ có câu rằng, đến mà không tới là bất lịch sự. Nếu Nhiếp Dịch Phàm cho rằng, cô vì tám năm yêu nhau mà ngoan ngoãn vâng lời, vậy thì anh ta nhầm rồi. Đến bây giờ cô luôn an oán phân minh, kể cả đến lúc trả oán.

Cô cho rằng lời lẽ trong thư của Nhan Cảnh Thần mập mờ. Anh là tay phong hoa tuyết nguyệt già đời, liền hỏi thẳng ra là có phải họ đã chia tay xong rồi không, lúc cô trả lời khẳng định là xong rồi, liền vô cùng nghiêm túc cảnh báo cô: không nên vì vậy mà buông thả bản thân, cũng không nên cứ ôm mãi nỗi buồn khốn cùng đó, khiến cho Diệp Cô Dung không thể chịu nổi đến mức phẫn nộ. Anh coi cô là loại người nào chứ? Hơn nữa anh cũng không phải là chính nhân quân tử, tính cách lại quá phương Tây, lại còn một mực cự tuyệt cô, chẳng lẽ bản thân cô một chút hấp dẫn cũng không có ư? Vì vậy cô tức giận không thêm hỏi ăm cho anh.

Nhưng Nhan Cảnh Thần lại vô cùng kiên nhẫn dùng giọng điệu dây dưa thuyết giáo. Cô xem mà rất tức giận, rất không khách khí mà trả lời anh, biểu thị cô đã lớn rồi, đã biết suy nghĩ, không cần người khác chỉ bảo. Đồng thời vô cùng ác miệng nói cho anh biết, bản thân mình có rất nhiều đối tượng dự bị để lựa chọn, nếu anh không có ý gì thì xin đừng làm phiền.

Những bức thư này làm Nhan Cảnh Thần xem mà dở khóc dở cười. Anh là một người đàn ông bình thường, có không ít bạn gái, đối với Diệp Cô Dung cũng có chút thiện cảm. Nhưng cô ấy có chút đặc biệt, nếu xử lý không tốt sẽ khó ăn nói với di Triệu San, ảnh hưởng nghiêm trọng tới giao tình nhiều năm của hai nhà. Sau này Diệp Cô Dung cũng nghĩ tới điều này, vì vậy hôm đón anh ở sân bay, cô lập tức xin lỗi anh, xin anh coi như chỉ là vui đùa thôi.

Nhan Cảnh Thần thấy cô mặc bộ váy len màu vàng nhạt, chiếc khăn choàng màu đỏ nhung hươu, đứng ở trong gió vô cùng mềm mại tự nhiên đến lay động lòng người, liền nửa đùa nửa thật buồn nản nói: "Tôi thật không thể tin được, tôi lại từ chối một mỹ nhân, nhất định là đầu óc tôi bị con lừa đá rồi."

Câu nói này làm Diệp Cô Dung bật cười, mọi sự xấu hổ thấp thòm lúc trước đều quét sạch.

Nhan Cảnh Thần cũng không phải là lần đầu tới Thượng Hải, nhưng cô vẫn đưa anh tới Bến thượng hải, nhắc lại nửa năm trước cô bỏ đi không lời từ biệt, anh vẫn còn tức giận chưa tiêu hết: "Cô sao lại cứ bỏ đi như vậy chứ, ít ra cũng phải báo cho tôi một câu chứ, trong điện thoại liên tục ngoài vùng phủ sóng, làm hại tôi vội vã đuổi theo, không thấy cô đâu, còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

Diệp Cô Dung hé miệng cười, ý vị nói: "Tôi đi rất sớm, nghĩ là anh đã mệt mỏi cả đêm rồi, nên không muốn làm phiền anh."

Nhan Cảnh Thần biết cô ám chỉ gì, cũng ác miệng nói: "Cô lo lắng quá rồi, thể lực của tôi rất tốt."

Diệp Cô Dung mỉm cười không nói gì, tựa ở lan can, lấy từ trong túi ra một điều thuốc lá rồi hương bao thuốc về anh. Anh lắc đầu, cô tự châm thuốc cho mình, chậm rãi nhả ra một làn khói trắng, phong thái cực kỳ quyến rũ, Nhan Cảnh Thần nhìn mà giật mình.

"Di San rất quan tâm tới cô." Anh tìm chuyện để nói.

"Nhờ anh cảm ơn di hộ tôi." Diệp Cô Dung lãnh đạm trả lời.

"Khí sắc của cô so với lần trước khá hơn rất nhiều."

"Lần đó thực sự rất tệ sao?."

"Thất hồn lạc phách."

Diệp Cô Dung cười cười, một lát thở dài: "Nếu đã quyết định, đau khổ đến mấy cũng phải nuốt xuống, không thể để cho thế nhân thấy mình thua thiệt."

Nhan Cảnh Thần bật cười: "Xem ra không cần tôi phải nhiều lời rồi."

Diệp Cô Dung tư thái biếng nhác dựa trên lan can, mái tóc dài tung bay rối loạn, cô không sợ lạnh mà ngửa mặt lên, cười nửa miệng nói: "Thực ra cái mình cần..."

Giọng nói của cô rất khê, xung quanh gió lớn, rít lên không ngừng, Nhan Cảnh Thần không nghe rõ câu sau, liền ghé sát vào hỏi: "Muốn yêu cầu gì? Tôi cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực."

Diệp Cô Dung rút cuộc chỉ là lính mới, nghe vậy mặt đã ửng đỏ, ánh mắt lóe lên bất định. Nhan Cảnh Thần thấy sắc mặt cô đang tái nhợt lại ửng hồng, đột nhiên có xác định được, do dự một lúc mới hỏi: "Cô thật sự quyết định rồi sao?"

Diệp Cô Dung trừng mắt với anh, cả giận nói: "Chúc mừng chúc mừng, di có người kế nghiệp rồi."

Nói xong xoay người bỏ đi, Nhan Cảnh Thần vội kéo lại, vì hơi quá sức, cả người cô liền dựa vào cánh tay anh, anh thuận thế ôm lấy, sự việc tiếp theo cứ xuôi theo dòng nước. Điều duy nhất Nhan Cảnh Thần không ngờ chính là, rõ ràng cô vẫn sống chung với Nhiếp Dịch Phàm, nhưng lại gạt anh là đã chia tay, còn lợi dụng anh, xấu xa như vậy, quả thực không thể tha thứ.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Nhan Cảnh Thần tâm trạng hết sức khó chịu, cả bữa cơm nét mặt cứ u ám, không nói gì khiến cho trợ lý La Kiệt thấp thòm bất an. La Kiệt theo Nhan Cảnh Thần hơn nửa năm, đối với tính tình của Nhan Cảnh Thần cũng hiểu được tám phần, biết Nhan Cảnh Thần luôn công tư phân minh, tự nghĩ bản thân mình không có làm gì sai cả.

Công ty có ý định tăng thêm sự đầu tư vào thị trường Châu Á, nguyên toàn bộ kế hoạch đã được thiết lập tại Nhật Bản, nhưng sau khi khảo sát một vòng, Nhan Cảnh Thần cho rằng thị trường Trung Quốc có tiềm lực hơn, liền đến Thượng Hải tiếp tục khảo sát. Sau một ngày đi khảo sát mới quay về khách sạn, thần sắc tối tăm. La Kiệt tỉ mỉ nghĩ lại cả cuộc hành trình ngày hôm nay, suy xét cân nhắc có phải công ty ở Thượng Hải có vấn đề gì hay không.

Anh ta không biết, tâm trạng của Nhan Cảnh Thần không vì công việc, mà là vì Diệp Cô Dung.

Tối hôm qua vốn định đưa Diệp Cô Dung về khách sạn gần đó, nhưng Diệp Cô Dung lại kiên trì muốn về nhà, còn có ý đi đường vòng mua một bó hoa rất to. Giờ nghĩ lại mới thấy tất cả đều là dự định sắp sẵn, là Diệp Cô Dung cố tình bố trí. Dựa theo phong cách của anh, tuy rằng bị lợi dụng, nhưng lại không có hại gì, tuyệt sẽ không vì việc này mà ảnh hưởng đến cảm xúc của mình.

Nhưng sự thực thì, anh không thể không chế được sự tức giận.

Từ tối hôm qua đến giờ tâm trạng anh chưa từng khá lên, cứ nghĩ đến việc Diệp Cô Dung lợi dụng mình để trả thù một người đàn ông thì anh vô cùng phiền muộn, có phải bởi vì bản thân quá mong đợi điều gì đó từ cô ấy không?

La Kiệt ngồi đối diện với Nhan Cảnh Thần, thấy phần thịt bò của Nhan Cảnh Thần bị cắt thành ba miếng, còn bộ dạng của Nhan Cảnh Thần thì như đang đi vào cõi thần tiên, liền khẽ kêu lên: "Jonh Jonh, Jonh."

Nhan Cảnh Thần bưng tỉnh, nhìn La Kiệt cười một chút, bỗng nhiên buông dao nĩa xuống, nói: "Xin lỗi, tôi đi gọi điện thoại."

Nhan Cảnh Thần nói rồi đứng lên đi ra phía trước cửa sổ của nhà hàng, lấy điện thoại gọi cho Diệp Cô Dung.

Lúc đó Diệp Cô Dung đang kể chuyện gian tình với La Tổ Tổ, đang mãi ăn uống nói chuyện, thấy số điện thoại, mặt biến sắc, vội vã hỏi: "Làm sao bây giờ?"

La Tổ Tổ khẽ cười: "Nhận đi."

"Tớ sợ.."

"Sợ cái gì? Anh ta còn có thể ăn cậu nữa sao."

"Bộ dạng anh ta tối qua rất dữ..."

"Ha ha, "La Tổ Tổ cười ha ha, rất ác khẩu nói: "Cậu đem người ta ăn sạch sành, lại một cước đá văng đi, đổi lại là tớ cũng rất tức giận..."

Diệp Cô Dung định cãi lại, nhưng thấy điện thoại reo liên tục, mọi người xung quanh đã để ý, đành phải tắt máy.

Về mặt La Tổ Tổ rất hả hê ăn uống.

Diệp Cô Dung tức giận đá La Tổ Tổ một cái: "Cậu đưa ra chủ kiến gì đi chứ."

La Tổ Tổ cười nói: "Có gì đáng xấu hổ chứ, cậu cứ thế mà tiếp nhận anh ta, rồi dẫn anh ta đi một vòng trước mặt Nhiếp Dịch Phàm, để Nhiếp Dịch Phàm tức chết."

"Tớ nói nghiêm túc với cậu đấy."

"Tớ cũng rất nghiêm túc, là ai từng nói, cách tốt nhất để quên đi mối tình chính là bắt đầu một tình cảm mới."

"Đừng hàm hồ nữa." Diệp Cô Dung cười khổ, "Tớ trước đây cho rằng sẽ không còn dính dáng với anh ta nữa cho nên mới tìm Nhan Cảnh Thần để...Ba ngày sau anh ấy về Châu Âu rồi, loại việc này đối với anh ấy mà nói, thì như cơm thường, đối với tớ mà nói, không có lo lắng."

"Đấy gọi là lợi dụng trần trụi..."

"Này, nhưng anh ấy cũng không tổn thất gì mà."

La Tổ Tổ bật cười: "Kỹ thuật của cậu tốt chứ?"

Diệp Cô Dung suýt phun nước ra khỏi miệng: "Cậu thật biến thái."

La Tổ Tổ ác miệng nói: "Không chừng anh ta muốn lại một lần nữa, cậu quá lo lắng rồi."

Diệp Cô Dung trừng mắt: "Đừng đùa nữa."

La Tổ Tổ đặt đồ uống xuống, nghiêm mặt nói: "Các cậu đều nói, chỉ là một đêm vui vẻ. Anh ta gọi điện cho cậu có lẽ là việc khác..."

Diệp Cô Dung hoang mang: "Thật sao?"

La Tổ Tổ bĩu môi: "Tớ sao biết, anh ta thân quen với cậu mà."

Diệp Cô Dung ảo não thở dài: "Thực ra tớ và anh ấy cũng không thân thiết lắm, vừa mới gặp mặt vài lần thấy anh ấy cũng rất nhã nhặn...tao nhã...mười phần thân sĩ, nhưng bộ dạng tức giận đêm qua, lại vô cùng đáng sợ."

La Tổ Tổ không nhịn được bật cười lên: "Nhờ anh ta đem việc này bóc trần cho đi cậu biết..."

Diệp Cô Dung sùng sốt "Anh ấy sẽ không ấu trĩ đến thế chứ?"

La Tổ Tổ phản bác: "Là chính cậu nói, không phải là rất hiểu anh ta sao. Nhờ anh ta ấu trĩ thật như vậy thì sao."

Diệp Cô Dung nghe vậy thì hết hồn, lập tức lấy điện thoại di động, gọi lại số vừa rồi rồi gọi đến, máy vừa chuyển, cô đã nói luôn: "Thật ngại quá, tôi vừa đi vệ sinh nên không nghe điện thoại."

La Tổ Tổ bật cười khúc khích. Diệp Cô Dung sắc mặt đỏ bừng liếc mắt sang, ý bảo đừng lên tiếng.

Nhan Cảnh Thần cười trong điện thoại, giọng nói nghe rất bình tĩnh: "Không sao, nếu như hiện giờ cô thấy tiện nói chuyện, tôi muốn gặp cô."

Diệp Cô Dung cảnh giác: "Có việc gì không?"

Nhan Cảnh Thần hỏi ngược lại: "Không có việc gì thì không gặp được cô sao?"

Diệp Cô Dung xấu hổ: "Đã hơi muộn rồi..."

Nhan Cảnh Thần cười: "Chưa đến mười giờ, vẫn chưa muộn lắm."

Diệp Cô Dung nói nhỏ: "Chuyện tối hôm qua, tôi rất xin lỗi..."

Nhan Cảnh Thần cắt lời cô: "Di San có gửi tôi quà cho cô, hôm qua hơi vội vàng quên mang cho cô."

Diệp Cô Dung không thể từ chối được nữa: "Giờ anh đang ở đâu?"

"Khách sạn."

"Được rồi. Tôi sẽ qua."

"Tôi chờ cô." Nhan Cảnh Thần nói xong cúp máy.

Diệp Cô Dung cất điện thoại, La Tổ Tổ đã gọi phục vụ thanh toán, cầm túi đứng lên, thấy về mặt Diệp Cô Dung do dự, cười nói: "Nếu buổi tối không quay về, nhớ phải báo cho tớ đấy."

Diệp Cô Dung đã bị tổn hại lại càng vô cùng thất bại ra cửa đón xe đến khách sạn nơi Nhan Cảnh Thần ở.

Lúc cô đến nơi, Nhan Cảnh Thần vừa tắm xong, mặc áo tắm của khách sạn, cổ áo trễ xuống lộ một phần da nâu sần sùi, mái tóc ẩm ướt vô cùng gợi cảm...Làm cô nhớ đến chuyện đêm qua, mặt nóng bừng, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Nhan Cảnh Thần thấy gương mặt trắng trẻo của cô ửng đỏ, dáng vẻ cúi đầu phục tùng, hàng mi chớp chớp, đáng đáp vô cùng ngoan ngoãn, không ngờ cô lại có tâm cơ tính toán với mình như vậy, lập tức sự tức giận lại nổi lên.

"Chuyện tối hôm qua, cô không định giải thích gì sao?"

"Anh đều đã thấy rồi, còn có gì để giải thích chứ." Diệp Cô Dung yếu ớt nói, rõ ràng là rất lo lắng.

"Không phải hai người đã chia tay rồi sao?" Nhan Cảnh Thần nhún mày, cất cao giọng.

"Tôi đã dọn đi rồi." Diệp Cô Dung nói nhỏ kháng nghị: "Còn nữa, anh đừng có thăm vấn tôi như phạm nhân được không?"

Nhan Cảnh Thần bật cười châm biếm: "Là ai quảng cáo rùm beng là mình đã trưởng thành rồi, nhưng hành vi thì vô cùng cực đoan ấu trĩ..."

Diệp Cô Dung trừng mắt với anh: "Cái này mà gọi là ấu trĩ à? Đàn ông bên ngoài đều như vậy cả...Đó gọi là gì? Là báo ứng cho anh ta."

Nhan Cảnh Thần cười nửa miệng: "Cho nên cô lợi dụng tôi?"

Diệp Cô Dung mặt đỏ bừng nói: "Đừng nói nghiêm trọng như vậy chứ, chúng ta như vậy...à, không thể nói là lợi dụng..."

Nhan Cảnh Thần vẫn cười: "Vậy thì chúng ta như vậy thì gọi là gì? Cô tình tôi nguyện, nam nữ hoan ái?"

Diệp Cô Dung không đếm xỉa đến, rõ ràng trả lời anh: "Không khác biệt lắm."

Nhan Cảnh Thần di chuyển đến bên cô, nói nhỏ giọng mờ ám: "Bị cô kéo lên giường, làm tôi gần như tan chảy, nam nữ hoan ái như vậy là lần đầu tiên trong cuộc đời tôi gặp phải..."

Diệp Cô Dung thấy Nhan Cảnh Thần nói vậy như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, kêu lên: "Quả của di ở đâu?"

Nhan Cảnh Thần rất tự nhiên ôm lấy thắt lưng cô, tiếp tục nói: "Hơn nữa cô cũng không..."

Diệp Cô Dung chỉ hận không thể tìm một khe hở để chui vào, cười gượng nói: "Tôi không để tâm."

Nhan Cảnh Thần nhìn thẳng vào mắt cô, nhấn mạnh: "Tôi thì để tâm. Đối với đàn ông mà nói thì đó là sự thất bại rất lớn. Không bằng chúng ta làm lại một lần?"

Diệp Cô Dung bật thốt lên: "Không ngờ anh lại vô sỉ như thế?"

Nhan Cảnh Thần mỉm cười nói: "Cô cũng biết ư, từ trước tới giờ tôi không phải là chính nhân quân tử. Huống chi đây là do cô chủ động, cô quên rồi sao?"

"Nhưng..." Diệp Cô Dung gãi đầu la lên.

Nhan Cảnh Thần không để cô có cơ hội nói, nhanh chóng áp lấy môi cô, thô bạo miết lấy cướp đoạt.

Anh là cao thủ trong chuyện này, kỹ xảo cao siêu thành thạo, hai người quấn lấy nhau, Diệp Cô Dung cảm thấy bất lực để chống lại. Đêm qua triền miên vẫn còn để lại một phần cảm xúc nhưng chỉ là một bên biểu diễn, chưa từng toàn tâm đặt vào, lúc này dưới sự dẫn dắt cao siêu cùng với kỹ xảo của anh, các tế bào trên người cô lại một lần nữa được đánh thức, lại có một cảm giác khó chịu rục rịch trong cơ thể, cô cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng.

Nhan Cảnh Thần bỗng nhiên dừng lại, thờ dốc nhìn cô chăm chú, con mắt ngăm đen như không thấy đáy. Diệp Cô Dung mặt đỏ bừng, cổ trần tình nhìn thẳng vào Nhan Cảnh Thần, anh cong khoe miệng cười, bàn tay vẫn y nguyên chạm vào làn da cô khẽ vuốt ve, động tác không nhanh không chậm.

Diệp Cô Dung không nhẫn nại giục anh: "Động tác nhanh lên một chút, thời gian không còn sớm nữa."

Nhan Cảnh Thần dán vào môi cô, cười khê: "Thì ra là em nhiệt tình như thế..."

Diệp Cô Dung biến sắc, dừng lại đẩy Nhan Cảnh Thần ra, nhưng lại bị anh giữ chặt đè xuống dưới không cử động được, cô tức giận nói: "Rốt cuộc anh muốn gì?"

Nhan Cảnh Thần nheo mắt, mắt tình bơ nhìn cô: "Tôi vẫn còn đang nghĩ."

Diệp Cô Dung chán nản: "Vậy anh bỏ tôi ra trước."

Quả nhiên Nhan Cảnh buông hai tay ra, Diệp Cô Dung thuận thế ngồi xuống, tựa ở đầu giường chỉnh lại đầu tóc. Nhan Cảnh Thần thấy mắt cô long lanh, dường như nước mắt sắp chảy, tim anh khẽ xao động cố gắng kiềm chế bản thân. Anh không muốn ép buộc phụ nữ. Vì vậy, anh đứng lên lấy trong hành lý ra túi đồ rất đẹp đặt lên giường.

Diệp Cô Dung chỉnh trang lại quần áo, trong lòng có chút nghi ngờ: sao anh ta bỗng nhiên không làm gì nữa?

Nhan Cảnh Thần rót cho mình một cốc nước lạnh, ngửa cổ uống một hơi, lẳng lặng nhìn cô một lúc mới nói: "Xin lỗi! Vừa rồi tôi hơi xung động. Tôi hy vọng chúng ta vẫn là bạn bè, không muốn vì sự việc kia mà trở nên..." Anh dường như tìm từ để nói: "Ừm, cô biết mà, chỉ là..."

Diệp Cô Dung xấu hổ vô cùng, vội vã nói: "Tôi biết! Xin lỗi!"

Nhan Cảnh Thần khẽ cụp mắt xuống, cười gượng.

Diệp Cô Dung cũng cảm giác miệng khô rát, nhưng không biểu hiện gì, chỉ nói: "Vây, nếu không có việc gì khác, tôi về đây."

Nhan Cảnh Thần ngửa đầu uống cạn cốc nước, đặt cốc lên bàn: "Chờ chút, tôi tiễn cô." Nói xong không kiêng kị gì mà thay quần áo ngay trước mặt cô.

Diệp Cô Dung vội xoay người đi chỗ khác: "Không cần, tôi tự đi về được."

Nhan Cảnh Thần vừa thay quần áo, vừa nói: "Lúc này thì thật sự là hơi muộn."

Diệp Cô Dung càng xấu hổ: "Thực sự không sao mà."

Nhan Cảnh Thần mặc âu phục, lấy áo gió màu đen khoác lên cánh tay, lại cầm hai túi đồ lên, nói: "Để một cô gái về nhà một mình, là hành vi bất lịch sự."

Diệp Cô Dung cùng Nhan Cảnh Thần đi ra cửa, cô không nén nổi hỏi: "Anh vẫn luôn như vậy à?"

Nhan Cảnh Thần cười: "Tôi đây sẽ mệt chết, phải xem đối tượng là ai."

Diệp Cô Dung mỉm cười.

Ra khỏi cửa bắt xe, Diệp Cô Dung nói địa chỉ cho tài xế.

Nhan Cảnh Thần khẽ cười: "Xem ra thì đúng là dọn đi thật."

Diệp Cô Dung nghe vậy lập tức quay đầu lại trừng mắt với anh: "Hừ, thì ra anh là vì cái này mà kiến trì đòi tiễn tôi."

Nhan Cảnh Thần cũng không phủ nhận, cười nói: "Tối hôm qua tôi gặp anh ta mới hiểu được vì sao cô không muốn rời xa anh ta, đáng về tuần lã, cử chỉ phong lưu, xác thực là một thanh niên tài tuấn..."

Ngay cả Diệp Cô Dung cũng không ngờ Nhan Cảnh Thần khen ngợi Nhiếp Dịch Phàm, sững sờ giây lát mới nói: "Chẳng lẽ anh có khuynh hướng đồng chí?"

Nhan Cảnh Thần cười ha ha: "Là tôi ăn ngay nói thật."

Diệp Cô Dung cười nhạt: "Chơi bời phóng đảng thì cũng được coi là cử chỉ phong lưu, tôi thấy cách nhìn của anh có vấn đề rồi, quả nhiên là ngu tầm ngu, mả tầm mả, rắn chuột một ổ."

"Tôi và anh ta khác nhau, tôi chưa có bạn gái."

"Nếu anh có bạn gái, anh có cả đời sẽ trung trinh với cô ấy không?"

"Vấn đề này tôi chưa nghĩ tới." Nhan Cảnh Thần nhún nhún vai, "Tôi quen tự do, không thích ràng buộc."

"Tôi thấy anh tốt nhất đừng đi đâu hết, tục ngữ có câu 'chó không thay đổi được thức ăn thì...'"

"Nói thế khó nghe quá." Nhan Cảnh Thần cắt lời Diệp Cô Dung, đưa ra đề nghị khác: "Sao không dùng câu 'giang sơn dễ đổi...'"

Tư duy người này thực sự là...

Diệp Cô Dung hơi thất bại nhìn Nhan Cảnh Thần, trong lòng thầm cười khổ.

Yên lặng một lúc, Nhan Cảnh Thần đột nhiên hỏi: "Cô vẫn còn yêu anh ta?"

Diệp Cô Dung suy nghĩ một chút, thành thực trả lời: "Tôi cũng không rõ! Lúc mới bắt đầu thì như long trời lở đất, giờ nhớ lại chỉ toàn đau khổ, tình cảm nhiều năm như vậy, nói chia tay là chia tay."

Lúc trước thì yêu nhau tha thiết mặn nồng, hôm nay thì như người xa lạ, có lẽ đời người bị ai nhất chính là điều đó.

Nhan Cảnh Thần thấy vẻ mặt Diệp Cô Dung đau khổ, trong lòng thấy không đành lòng, im lặng một lúc mới nói: "Trên đời này quả thực có rất nhiều chuyện đến không như chúng ta mong muốn, nhưng không cần vì nó mà phủ nhận cuộc đời, có đôi khi, một sai lầm được sinh ra, có thể vừa đúng lúc là cuộc đời chúng ta mới bắt đầu. Cho nên, hãy tha thứ cho những sai lầm của chúng ta để bắt đầu lại cuộc đời có được không?"

Diệp Cô Dung hơi cảm động, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Những... đạo lý này, làm như tôi không biết không bằng ý."

Nhan Cảnh Thần giả vờ thờ dài: "Haizz, tôi phát hiện cô có một đặc điểm"

Diệp Cô Dung quay lại nhìn anh: "Cái gì?"

Nhan Cảnh Thần nói : "Khẩu thị tâm phi, chết vì mạnh miệng."

Diệp Cô Dung mặt đỏ bừng: "Nói vậy nghe có vẻ rất hiểu tôi thì phải?"

Nhan Cảnh Thần mỉm cười: "Có hiểu...một chút.."

Hai người đang nói chuyện thì xe đã đến nơi, Diệp Cô Dung xuống xe tạm biệt Nhan Cảnh Thần. Anh rất tự nhiên ôm lấy cô, trên người anh có mùi thơm rất nhẹ, lúc cô vào thang máy, vẫn cảm thấy mùi hương đó nhẹ nhàng quanh quẩn. Cô khẽ mở cửa bước vào, đổi giày, lặng lẽ mở cửa buồng ra, La Tổ Tổ đã ngủ say.

Cô quay vào nhà bếp lấy một cốc nước to uống, rồi thở nhẹ một hơi. Đứng yên một lúc, chợt thấy một con gió lạnh thổi tới, thổi vào gò má bên trái lạnh lạnh mới phát hiện cửa nhà bếp chưa đóng kín. Cô đi tới xem, bỗng nhiên giật mình, lại đẩy ra, đi ra ngoài sân thượng nhỏ nhìn xuống, không thấy bóng dáng Nhan Cảnh Thần đâu, cười tự giễu mình một chút, đóng cửa đi vào phòng.

Thực ra Nhan Cảnh Thần chưa đi.

Lúc này, anh đang đứng ở một cửa hàng dưới lầu, yên lặng hút một điếu thuốc, anh có cảm giác rất chán nản, suýt chút nữa thì phạm phải một sai lầm, đành mất đi phong thái bình tĩnh thường ngày. Mặc dù anh không dám tự nhận mình là chính nhân quân tử, không bao giờ cưỡng bức phụ nữ, không ngờ đêm nay lại có ma xui quỷ khiến.

Từ lúc tốt nghiệp đại học, anh đã lập chí độc thân, chưa từng phiền não về vấn đề phụ nữ, bởi vì bản thân điều kiện khá giả, sự nghiệp phát triển thuận lợi, trong công việc cũng coi như có chút danh tiếng. Anh vốn không thiếu phụ nữ, thế nhưng để bỏ công sức để duy trì tình cảm, so với công việc hoàn toàn khó hơn nhiều, thường xuyên thay đổi hai ba người, nghĩ mà chán nản không chịu nổi. Theo lý mà nói, những cô gái đó rất hợp với anh.

Không ngờ lần này lại xuất hiện một Diệp Cô Dung, trong lòng anh có chút hiểu, không phải hoàn toàn vì đi Triệu San mà mình tiếp cận với cô ấy, trên thực tế, anh cũng không hiểu vì sao lại thích khiêu khích cô ấy. Hiển nhiên cô ấy không dễ bị khiêu khích, khéo ăn nói, còn bên trong lại ẩn giấu thành công một oán phụ....

Thật sự là gặp quỷ mà!

Nhan Cảnh Thần dụi nát mẩu thuốc lá, đi tới thùng rác trước mặt ném xuống, dựng cổ áo lên ra đường bắt xe.

Ngày hôm sau, La Tổ Tổ không kịp hỏi han gì đã vội vàng rửa mặt đi làm.

Diệp Cô Dung biết sáng nay sẽ không được yên bình, quả nhiên, cô vừa mới vào văn phòng làm việc chưa lâu thì tin nhắn của La Tổ Tổ gửi đến hỏi tin tức, cô giản lược kể lại chuyện tối qua một chút, không có tình tiết ướt át làm cho La Tổ Tổ vô cùng thất vọng.

Bởi vì chỗ ở của La Tổ Tổ cách rất xa nơi làm việc của cô, vì vậy tranh thủ thời gian buổi trưa cô lên mạng tìm thuê phòng. Cô thấy mấy nơi có phòng cho thuê rất gần với chỗ mình làm nhưng không hợp ý lắm, tâm trạng khá phiền não. Nhiều năm nay chưa từng phải đi thuê nhà, chỗ ở hiện nay thực sự không quen lắm, đêm qua thậm chí còn đi lộn WC.

Về nhà ở thì khẳng định không thể được, cô muốn cắt đứt hẳn thông tin với Nhiếp Dịch Phàm, đối với bố mẹ thì nghiêm mật phong tỏa. Bà Nhiếp từ lâu đã coi cô là con dâu, sau chuyện lần trước đã làm bà đau ốm, khẳng định Nhiếp Dịch Phàm không có can đảm tiết lộ nửa điểm. Chính cô cũng không dám, không thể tưởng tượng nổi nếu cha mẹ mà biết sẽ tức giận đến mức nào.

Ông chủ Hứa Trần đứng ở cửa kính thấy cô ngồi trước máy vi tính dờ ra, gõ gõ tay nói: "Còn chưa đi ăn?"

Cô cười cười: "Gọi rồi, nhưng chưa đưa đến."

Ông ta bình tĩnh nhìn cô ba giây, nói: "Hai ngày nay sắc mặt cô không tốt lắm, lúc rảnh rỗi thì đi làm mặt đi..."Cô đang định nói lời cảm ơn, Hứa Trần lại bồi thêm một câu: "Đừng để ảnh hưởng đến hình tượng của Công ty." Nói xong thì đi luôn.

Diệp Cô Dung nhìn theo lưng ông ta, cười gượng. Ông chủ này nổi tiếng là độc miệng, nhớ lần trước có một lần tụ họp, bộ phận hành chính là Hạ Thanh lần đầu ra mắt ông chủ, bởi vì làn da của cô khá đen, ông ta liền nửa đùa nửa thật hỏi về gia đình, có đúng là ăn chocolate mà lớn không, khiến cho Hạ Thanh rất xấu hổ. Nếu không phải là làm nhân viên của ông ta nhiều năm rồi, thật sự là không thể nuốt trôi được.

Rất nhanh đến giờ tan tầm, cô nhận được tin nhắn của Nhiếp Dịch Phàm, hẹn gặp để thương lượng giải quyết vấn đề nhà ở, khiến cho cô có chút hối hận, đáng nhẽ cô nên kiên quyết hơn một chút, đem những rắc rối về nhà ở để lại cho anh ta.

Toàn bộ buổi chiều tâm trạng cô bất định, La Tổ Tổ lại gửi tin nhắc đến nói buổi tối ăn gì, còn hăng hái bưng bưng muốn mình sẽ vào bếp. Diệp Cô Dung không có tâm trạng để ăn uống nhưng không muốn làm La Tổ Tổ mất hứng, đành nói để mình đi mua thức ăn. Nhưng sau khi tan tầm đến siêu thị gần đó đi một vòng hoàn toàn không biết mua cái gì. Vấn đề cơm nước hàng ngày thực sự là bài toán khó.

Cô ngó nghiêng nửa ngày, cuối cùng mua một con cá, xương sườn, mua một ít rau cải, tiện tay nhặt vài túi sữa, tính tiền về nhà. La Tổ Tổ đã về, mở túi, cởi áo khoác, buộc tóc lên, mặc tạp dề chuẩn bị triển khai thân thủ.

Diệp Cô Dung cũng cởi áo khoác ra để hỗ trợ.

Hai người là bạn đồng học, ở trường họ cũng không thân thiết lắm, sau đó đi làm thì dần dần liên lạc cho nhau nhiều hơn. mấy năm gần đây, các bạn học đều tản mát khắp nơi, chỉ có hai người là một mực ở lại Thượng Hải, tự coi đây là duyên phận hiếm có. La Tổ Tổ có bạn trai đang nghiên cứu công trình chuyên ngành điện tử thông tin tại Mỹ, dự tính năm sau về nước.

Nói đến chuyện này, Diệp Cô Dung càng nghĩ mình càng phải sớm chuyển nhà, ngày tết âm lịch sắp đến rồi.

La Tổ Tổ nói: "Còn sớm mà. Hơn nữa, chưa chắc anh ấy trở về sẽ ở cùng tớ đâu."

Diệp Cô Dung hỏi lại: "Không ở cùng cậu thì ở đâu hả?"

La Tổ Tổ hừ một tiếng: "Mấy năm nay một mình quen rồi, trong phòng đột nhiên có thêm một người, tuy là người mình thích, nhưng cũng cảm giác rất lạ." Nói đến đây, lại sợ Diệp Cô Dung hiểu lầm, vội nói rõ hơn: "Cậu đừng có hiểu lầm..."

Diệp Cô Dung đùa: "Tớ có phải là anh ấy của cậu đâu, hiểu lầm gì chứ."

La Tổ Tổ tiếp tục nói: "Đột nhiên có một người đàn ông ở chung với cậu, sinh hoạt với cậu, không gian của cậu phải chia sẻ cho anh ta, sáng sớm thì rời mù, mặt nhợt nhạt như bà lão. Ông trời ơi, tớ thật không dám tưởng tượng..."

Diệp Cô Dung im lặng một lát rồi nói: "Điểm khác biệt có lẽ là, nam nữ hàng ngày ở chung, tình cảm thể xác ở mức độ nào đó rất thỏa mãn, nhưng lại không dễ dàng đi đến hôn nhân."

Cô tràn đầy cảm xúc thở dài: "Có đôi khi kết hôn phải cần một sự kích thích."

La Tổ Tổ thấy kéo theo câu chuyện thương tâm của Diệp Cô Dung, vội vàng chuyển sang đề tài câu chuyện khác: "Cậu ra ngoài xem ti vi một lúc đi, ở đây không có việc gì cho cậu nữa."

Diệp Cô Dung nghe lời đi ra ngoài xem ti vi, nhưng toàn bộ tâm tư lại không tập trung ở TV.

Hai năm vừa rồi, cũng có lúc cô và Nhiếp Dịch Phàm cũng dự định kết hôn, nhưng bởi vì sự bận rộn công việc cứ lặp đi lặp lại mà chậm trễ. Bạn bè người thân ai cũng biết Nhiếp Dịch Phàm, cha mẹ cô cũng rất hài lòng với anh, nhận thấy đứa con rể này cũng có tiền đồ, lúc này bỗng nhiên lại trở nên như này đây...Nghĩ tới đây, cô thầm kinh hãi. Mẹ thì lúc nào cũng lải nhải rề rà thế này thế kia, điều này còn trong phạm vi chịu đựng của cô, đáng sợ nhất là trong đám người thân có vị bác chồng lúc nào cũng tha thiết ân cần thăm hỏi, có chuyện gì cũng bị truyền bá lung tung. Nói tóm lại, chuyện này tạm thời không thích hợp tiết lộ ra ngoài!

Lúc này tâm trạng của Nhiếp Dịch Phàm cũng tương tự như Diệp Cô Dung.

Đêm đó bất gặp chuyện mờ ám của Diệp Cô Dung, anh đã đập vỡ bộ trà quý báu mà cô yêu quý, nhưng cô một chút phản ứng cũng không có, quần áo thì đã thu dọn sẵn đâu vào đấy bỏ vào vali, rõ ràng là có dự tính trước, anh càng tức giận đến phôi đều phải nổ tung, kêu gào đuổi cô đi. Sau khi bình tĩnh lại, tự kiểm điểm lại mình, sau một số cảm thông dường như anh cũng không có chút công bằng với cô, nhưng lửa giận vẫn khó tiêu.

Ngày hôm sau đi làm, mấy nhân viên phân khu quản lý đều có thể cảm nhận được bầu không khí lạnh lẽo ảm đạm từ anh. Lý Giai đương nhiên cũng cảm nhận được, liền nhân cơ hội lấy danh nghĩa mang băng biểu báo cáo vào rồi thân thiết hỏi thăm, ai ngờ Nhiếp Dịch Phàm căn bản không muốn gặp cô ta, chỉ giải quyết việc công khiến cho cô ta vô cùng phiền muộn. Buổi chiều chưa đến giờ tan tầm, anh liền rời khỏi phòng làm việc, gửi tin nhắn cho anh cũng không trả lời, cuối cùng anh còn tắt máy.

Nhiếp Dịch Phàm lái xe trên đường nửa ngày, cuối cùng lại quay về nhà, trong phòng khách một đống hỗn độn, đều là mảnh vỡ của thủy tinh. Anh vào nhà bếp lấy non nửa bình rượu hồng, ngửa cổ lên uống. Uống được nửa, anh bỗng nhiên nhớ ra, bình rượu hồng này là buổi tối ngày đầu năm âm lịch Diệp Cô Dung dùng để chúc mừng họ tám năm quen nhau, lúc đó uống còn lại một nửa.

Có lẽ là bị bỏ không trong một thời gian khá dài, mùi vị trong miệng đã có chút thay đổi, tựa như tình cảm hai người, bởi vì sống với nhau càng lâu, sự hứng thú cũng hoàn toàn khác biệt. Nhiếp Dịch Phàm cảm giác một vị cay xè trong miệng, từ yết hầu vào dạ dày, nóng rực làm nội tạng lâm râm đau.

Rất nhiều chi tiết lúc đó giờ nghĩ lại, thật ra là cô đã có dự tính trả thù anh. Dù sao nhiều năm như vậy, rốt cuộc cô quá hiểu anh, rõ ràng có thể uy hiếp anh. Nhưng năm đó Diệp Cô Dung không phải như thế, như anh đã từng không phải như bây giờ.

Đến cuối cùng thì điều gì khiến cho hai bên thay đổi?

Nhiếp Dịch Phàm lắc bình rượu cười khô, sự bi ai tràn đầy khóe mắt, bỗng nhiên nhìn thấy trên sàn nhà phòng khách có một tờ giấy trắng, anh đặt bình rượu xuống, đi qua nhặt lên xem.

Là bản thỏa thuận phân chia tài sản do Diệp Cô Dung viết, lời lẽ hoàn toàn là việc công, thái độ rất khách quan lạnh nhạt. Cô đem quyền sử dụng nhà ở chuyển cho anh, điều này nằm trong dự đoán của Nhiếp Dịch Phàm. Cùng với điều đó cũng khiến anh hiểu, là cô muốn đoạn tuyệt hẳn quan hệ với anh.

Anh biết rõ Diệp Cô Dung một khi đã quyết định chuyện gì, sẽ không bao giờ hối hận. Dù cho tương lai không hạnh phúc không vui vẻ, dù cho cuộc sống gian khổ, đựng vào đầu rơi máu chảy mình đầy thương tích cô cũng chỉ yên lặng chịu đựng, tuyệt không kêu ca. Hiện giờ ngay cả nhà ở cô cũng không có, đó là không muốn dính dáng một chút gì tới anh. Nghĩ vậy, Nhiếp Dịch Phàm lại gợn lên sự đau buồn.

Anh chưa từng muốn chia tay với Diệp Cô Dung.

Trong lý trí, anh biết rõ không nên dây dưa với Lý Giai, nhưng hành vi lại hoàn toàn không thể khống chế, dường như cơ thể phản bội lại lý trí. Anh đã sắp ba mươi tuổi, chỉ muốn che giấu việc khát vọng thể nghiệm cảm giác với một phụ nữ khác dưới thân mình, khát vọng này rất mãnh liệt, che giấu cũng rất bí mật, bình thường không muốn người nào biết, một ngày nào đó bùng lên thì không thể sửa chữa được, chỉ ít hiện giờ Nhiep Dịch Phàm đang buồn rầu khổ não làm sao thu dọn tàn cuộc.

Tối hôm qua mẹ anh gọi điện đến liên tục hỏi về hôn sự, chuyện âm ỉ lần trước cha anh suy nghĩ nửa thì bệnh tim tái phát, sau này tuy rằng hai người đã quay lại, nhưng trong lòng bà vẫn không yên tâm, một lòng chỉ mong mau lấy giấy đăng ký về, tết âm lịch thì cử hành hôn lễ, bà có thể được ăn kẹo của cháu nội cũng nên.

Cuộc điện thoại đó làm Nhiep Dịch Phàm ý thức được, sự việc này thật sự là to lớn rồi.

Lúc này tuy nói là tình cảm xảy ra là vấn đề của hai người, nhưng hai người đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, thì chuyện của hai người cũng là vấn đề của hai gia đình. Và lại, lúc anh còn bé mẹ có yêu cầu với anh rất cao, quản giáo cũng rất nghiêm, đến giờ anh vẫn hơi sợ mẹ; huống chi sức khỏe của bà không được tốt, không thể chịu được đả kích, muốn ôm cháu đích tôn đến muốn điên rồi. Hiện giờ anh lại để xảy ra sự việc như này, mặc dù trong chuyện này cũng có phần của Diệp Cô Dung, nhưng ...những phiền não thật sự là không thể nào nói ra, dù sao mẹ cũng là phụ nữ, điểm này, tính cách của bà anh hiểu rất rõ ràng.

Nhớ đến trong điện thoại bà còn căn dặn anh tết âm lịch nhất định phải đưa Diệp Cô Dung về nhà, một mình Nhiep Dịch Phàm phải đối đầu với hai người lớn, thật không dám tưởng tượng.

Anh lại một lần nữa cầm bình rượu lên ngã vào xô pha uống.

Mọi người đều nói khi tâm trạng không tốt đặc biệt rất dễ say, còn anh càng uống càng tỉnh táo, cho tận đến khi trời mờ sáng anh mới mơ màng ngủ. Tám giờ sáng, vẫn theo thói cũ tỉnh lại đúng giờ, đi làm nhiều năm, đồng hồ sinh học đã sớm luyện thành thói quen, không một chút sai lệch. Trên đời có rất nhiều việc bao gồm cả tình yêu hoặc vui chơi có thể điều chỉnh, duy nhất công việc thì không thể.

Cho nên, bất kể tâm trạng có ra sao, tình trạng thế nào, anh lập tức đi rửa mặt mũi, lái ô tô đi làm. Lúc bước vào cửa lập tức cố gắng điều hòa lại tâm trạng và tinh thần, đi thẳng vào phòng làm việc, mới thở nhẹ ra một hơi. Lý Giai tỏ ra quan tâm mang một tách cà phê vào, mọi oán giận hôm qua cố nuốt vào bụng, liếc mắt đưa tình nhìn anh. Đáng tiếc tình ý của cô ta anh hoàn toàn không lĩnh hội, chỉ nói cảm ơn, nét mặt vô tình quay lại màn hình đen kịt ngẩn ra.

Lý Giai có mùi cũng thấy Nhiep Dịch Phàm đang khó chịu, trong lòng biết chắc phần lớn là tình cảm với Diệp Cô Dung đã xảy ra vấn đề, nhưng cô ta không tiện hỏi đến, từ đầu tới cuối luôn tỏ ra tư thái bình tĩnh phóng khoáng, lúc này càng không nên liều lĩnh.

Cô ta trở lại chỗ ngồi của mình, khẽ liếc trộm nhìn Nhiep Dịch Phàm qua cửa kính, thấy cả buổi sáng anh chỉ loay loay điện thoại, cứ do dự cảm lên lại bỏ xuống, càng chắc chắn về suy đoán của mình, trong ngực vô cùng bồn chồn, so với người trong cuộc còn cảm giác kích thích hơn.

.

Trong công ty có bốn giám đốc bán hàng, chỉ có Nhiep Dịch Phàm là phù hợp với định nghĩa bạch mã hoàng tử với cô ta, tướng mạo tuấn tú, có công danh, được ông chủ coi trọng, cái không hoàn mỹ chính là đã có bạn gái. Nhưng đối với cô ta thì hoàn toàn không có gì trở ngại cả, cô ta đối với dung mạo của mình vô cùng tự tin, hai mươi ba năm qua chưa từng thất bại, cũng bởi vì khuôn mặt xinh đẹp mà cô ta trưởng thành sớm hơn so với bạn bè. Vì vậy cô cũng luôn bị chú ý mắt đối với bạn bè cùng tuổi – phong cách giả tạo, sự mất ổn định. Ngược lại Nhiep Dịch Phàm như vậy lại rất có tính khiêu chiến.

Cô ta đã nhìn thấy ảnh của Diệp Cô Dung trong điện thoại di động của Nhiep Dịch Phàm, khuôn mặt nhỏ nhắn, cảm hơn nhọn, mắt to, cũng coi là mỹ nữ, nhưng với cô ta, loại vẻ đẹp này đã lỗi thời rồi. Thời buổi này không còn dạng cô gái nào như vậy nữa, rõ ràng là không phổ biến nữa.

Những tâm tư của Diệp Cô Dung, Nhiep Dịch Phàm làm sao không hiểu. Lúc đầu anh cũng rất hối hận, cho rằng không nên nhất thời xung động, ăn cỏ cạnh tổ chim, trong ngực luôn thấp thỏm. Hai ba lần quay lại với nhau, thấy biểu hiện của Diệp Cô Dung vẫn như vậy như không phản đối, hàng ngày vẫn tươi tắn duyên dáng, lịch sự, chu đáo, ngược lại mình có vẻ lại hơi nhỏ nhen. Dần dần, anh cho rằng cho rằng hai bên đã hình thành một sự hiểu nhau ngầm, có chút mạnh bạo hơn, ít nhất ở Nhiep Dịch Phàm trong phương diện này, anh chỉ là chưa muốn kết hôn với cô. Còn bây giờ anh đang khổ não làm thế nào để nói chuyện một lần với Diệp Cô Dung.

Diệp Cô Dung quá hiểu rõ anh, chắc chắn sẽ không nghe điện thoại. Ngoại trừ chỗ của La Tổ Tổ ra, cô không có nơi nào để đi. Nhưng anh không định tìm tới đó, không muốn có mặt người thứ ba khi nói chuyện, cho dù chuyện này khẳng định La Tổ Tổ đều biết hết.

Anh suy nghĩ đến tận trưa, cuối cùng đành phải mượn cớ bàn về quyền bất động sản để hẹn gặp cô. Cô vô cùng thẳng thắn đồng ý. Thái độ thẳng thắn đó làm anh có chút buồn bực và chua xót. Nếu như thực sự không thể níu kéo được nữa, anh cũng tuyệt đối không thể để căn nhà đứng tên anh, dù sao trong chuyện này cũng là anh phạm sai lầm trước.

Căn nhà phần lớn ra tiền của anh, nhưng mua sắm lắp đặt các trang thiết bị hầu như là đều do Diệp Cô Dung tự tay mua. Năm đầu tiên rất vui sướng kích động, phần đầu bao lâu cuối cùng đã có một căn nhà cho riêng mình. Lúc này nghĩ đến sau này không thể ở cùng nhau, trong ngực anh vô cùng khó chịu. Căn nhà chỉ là thứ yếu, anh vẫn có thể mua một cái khác, chủ yếu chính là tình cảm, khó chịu như mất đi cánh tay phải. Trên giấy chứng nhận quyền nhà ở đều đứng tên hai người họ, sang tên rồi, cuộc đời này có lẽ không còn gì liên quan đến nhau nữa.

Hai người họ đã sống bên nhau tám năm, con người khi sống có bao nhiêu tám năm?

Anh cũng không phải là người tuyệt tình tuyệt nghĩa, huống hồ Diệp Cô Dung là do anh chủ động theo đuổi, hai người họ đều là lần đầu tiên của nhau, ngoài điều này ra thì hầu hết giữa họ có nhiều điểm khác biệt.

Cô là một cô gái có gia giáo, anh biết cô không thiếu những người theo đuổi. Lúc cô vừa mới đi làm, anh cũng khá lo lắng, trong xã hội có quá nhiều sự cám dỗ, cái tay Hứa Trần kia cũng là một nhân vật nguy hiểm. Khi đó anh hầu như chiều nào cũng đều tới đón cô, mục đích là để cho tất cả mọi người biết, cô là hoa đã có chủ. Say này trong công việc anh thuận buồn xuôi gió, có chút đắc ý thỏa mãn, hơn nữa cha mẹ hai bên đều đã thừa nhận, bất kể là chuyện của Lý Giai, anh cũng có chút vô sỉ cho rằng Diệp Cô Dung sẽ không dám làm gì, dù sao cô cũng sắp ba mươi tuổi, sau này còn có thể gặp được người nào tốt hơn anh chứ.

Những..cách nghĩ này quả thực quá vô sỉ. Chỉ là không thể ngờ, lần này cô thực sự đập nôi chìm thuyền. Lúc cô quyết ý chia tay, thì anh lại trở nên phiền não.

Anh có thực sự muốn chia tay với cô?

Anh mệt mỏi ngả người vào ghế, nhắm mắt lại, trong đầu đều là hình ảnh cô đêm đó sắc mặt điểm lệ ướt át, một con giận vô cớ lại bùng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Chuyến bay đi Châu Âu của Nhan Cảnh Thần vào buổi trưa, Diệp Cô Dung liền nói sẽ tiễn anh ra sân bay. Chín giờ sáng cô rửa mặt chải đầu xong, tiện đường đem vài bộ quần áo của mình và La Tổ Tổ xuống tiệm giặt dưới lầu. Lúc tới khách sạn thì Nhan Cảnh Thần đang thu dọn hành lý, nói chuyện với trợ lý La Kiệt một chút, rồi hai người cùng ra khỏi khách sạn.

Hôm đó lúc đầu thời tiết không tốt lắm, trời nắng, bầu trời quang không mây, ngay sau đó thì có gió lớn. Cũng may Diệp Cô Dung cũng dự tính trước nên buộc tóc ra sau, hé ra khuôn mặt nhỏ tái nhợt, hình như ăn uống không đầy đủ. Lúc đi ăn, Nhan Cảnh Thần gọi rất nhiều đồ ăn, còn ép cô ăn nhiều.

Diệp Cô Dung đùa: "Anh quan tâm tôi, người không biết thì tưởng rằng anh muốn "giết" tôi đó?"

"Giết cô? Tôi dám sao." Nhan Cảnh Thần tự cho mình là tinh thông tiếng Trung quốc, rốt cuộc nghe một lúc vẫn không hiểu.

Diệp Cô Dung cười cười, cũng không giải thích, bụng cóc sữa nóng lên uống một ngụm.

Nhan Cảnh Thần ăn không nhiều lắm, cả bữa chỉ chăm chú nhìn cô. Diệp Cô Dung bị anh nhìn có chút ngại ngùng, nhú mày giục anh: "Ăn nhanh đi, cẩn thận lại không kịp giờ bay bây giờ."

Nhan Cảnh Thần nói: "Vậy thì đuổi theo, có gì quan trọng hơn đâu."

Diệp Cô Dung bắt đắc dĩ cười: "Thay tôi cảm ơn đi."

Nhan Cảnh Thần nhướn mày, bất mãn nói: "Thế không cảm ơn tôi à?"

Diệp Cô Dung lập tức nói: "Cảm ơn anh."

Nhan Cảnh Thần hỏi: "Cảm ơn tôi cái gì?"

Diệp Cô Dung trừng mắt: "Chẳng phải anh muốn tôi cảm ơn anh đấy sao"

Nhan cảnh Thần cười: "Tôi muốn cô làm gì, cô đều làm theo à?"

Diệp Cô Dung hừ một tiếng: "Vậy thì phải xem là chuyện gì."

Nhan Cảnh Thần cười cười không nói gì, cúi đầu ăn.

Diệp Cô Dung cũng không hỏi nhiều.

Nửa năm qua, quả thực cô phải cảm ơn Nhan Cảnh Thần, anh có những lý luận rất đúng lúc, bất kể cho chính xác hay không, nhưng cũng có ảnh hưởng đến cô. Trước đây cô đặt quá nhiều tâm tư vào Nhiếp Dịch Phàm. Nhiếp Dịch Phàm chuẩn bị đi công tác, áo sơ mi được là cẩn thận. Nhiếp Dịch Phàm dạ dày không tốt, không thể ăn cay. Nhiếp Dịch Phàm buổi tối có xã giao, cô nhiệt tình làm thức ăn tiếp đãi. Cà vạt của Nhiếp Dịch Phàm dính rượu đỏ,

ngày mai đi siêu thị mua một cái khác... Tất cả những thứ ấy cô nhớ rất kỹ, như mình không phải là bạn gái của anh, mà là bảo mẫu miễn phí thì đúng hơn.

Từ Nhan Cảnh Thần, cô bắt đầu biết quan tâm đến bản thân, đã lâu chưa được hưởng thụ sự quan tâm của người khác. Lần trước bị cảm mạo, Nhiếp Dịch Phàm đang công tác nước ngoài, nửa đêm cô một mình đi tiệm, trở về đối diện với căn nhà lạnh tanh, trong lòng chua xót muốn khóc.

Cô thậm chí còn không được hưởng sự theo đuổi của người khác giới, yêu đương với Nhiếp Dịch Phàm cũng vô cùng nhạt nhẽo, tình yêu cuồng nhiệt chỉ được hai năm, món quà lãng mạn nhất của Nhiếp Dịch Phàm tặng là một lọ nước hoa nhỏ hiệu Chanel, cô cẩn thận cất kỹ, không dám dùng, chỉ đến ngày nào quan trọng mới dùng một ít. Ai ngờ năm rộng tháng dài nó tự bay hơi hết, nhưng cô vẫn còn tiếc cái lọ.

Giờ thì cô biết, trên đời này có rất nhiều thứ bao gồm cả tình cảm cũng có thời hạn nhất định, cần tranh thủ hưởng thụ, ngàn vạn lần đừng để mình bị thiệt thòi. Cô còn trẻ, không cần vì thời gian sau này không xác định được mà tự chối chặt lấy mình, chuyện tương lai xác thực không ai biết trước được, chỉ cần có lòng tin, mọi việc nỗ lực, còn lại thì giao hết mọi phiền não cho ông trời.

Nhan Cảnh Thần thấy Diệp Cô Dung hai tay cầm lấy cái bát chẳng nói gì, nhướn mày hỏi: "Đang nghĩ gì đó?"

Diệp Cô Dung bỗng nhiên thấy bộ dạng đó của Nhan Cảnh Thần rất tuần tú, ngũ quan thâm trầm vì thế mà bỗng nhiên sống động, đôi mắt sâu thẳm dường như có sóng điện, cô bật cười, thành thật nói cảm ơn: "Cảm ơn anh."

Nhan Cảnh Thần khẽ cười: "Tôi lại phát hiện cô có một đặc điểm."

Diệp Cô Dung mỉm cười: "Là gì vậy?"

Nhan Cảnh Thần trả lời: "Hỏi một đằng trả lời một nẻo."

Diệp Cô Dung càng cười lớn.

"Ngồi với một người đàn ông, lại nghĩ đến một người đàn ông khác là hành vi bất lịch sự."

"Trời đất chứng giám, tôi đang nghĩ đến anh." Cô nói dối.

"Thật sao?" Nhan Cảnh Thần vui vẻ, nói: "Cảm tạ trời đất, rốt cuộc cô đã quan tâm đến tôi, nói nghe chút nào..."

"À.." Diệp Cô Dung cố ý trầm ngâm một lát, mới chậm rãi nói: "Tôi đang suy nghĩ... anh có thể nhanh chóng ăn cơm xong, rồi ngoan ngoãn đi khỏi đây, không nên chiếm dụng thời gian cuối tuần của tôi, như vậy..."

Cô còn chưa nói xong, Nhan Cảnh Thần đã nhăn mặt chau mày lại, lên tiếng phê phán cô: "Cô thật không có lương tâm."

Diệp Cô Dung cười mà không nói gì.

Nhan Cảnh Thần tức giận nói: "Lẽ nào trên đời này chỉ có một Nhiếp Dịch Phàm đáng để cô quan tâm thôi ư?"

Diệp Cô Dung giả vờ giận: "Anh thật là mất hứng, tự nhiên nhắc tới anh ta làm gì?"

Nhan Cảnh Thần buông đũa xuống, nhìn đồng hồ, nói: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên đi thôi. Giao thông ở đây thật không tương tượng nổi đâu."

Diệp Cô Dung cười gọi phục vụ thanh toán.

Nhan Cảnh Thần đứng lên đi vào toilet, khi quay ra, cô đã cảm chiếc áo khoác gió màu đen của anh đứng chờ ở cửa, anh nhận lấy áo mặc vào, càng toát lên vẻ ngọc thụ lâm phong, dáng người cao lớn mạnh mẽ. Cô liền nói: "Nếu anh đầu đội mũ phớt, quần khăn trắng, phong thái rất có nhiều nét giống Hứa Văn Cường đấy."

Nhan Cảnh Thần nghe rồi cười: "Hứa Văn Cường, mẹ tôi thích anh ta lắm, xem mãi không chán, thường xuyên lấy ra để xem. Tôi ấn tượng với Thượng Hải là từ bộ phim truyền hình đó."

Diệp Cô Dung cười: "Anh ta là thần tượng của nhiều người."

"Bao gồm cả cô phải không?"

"Ừ."

"Vậy thì xem ra, phụ nữ chọn kén chồng cũng không cầu toàn lắm."

"Đừng nói đến chuyện kén vợ kén chồng nữa, mẹ của anh chắc nhớ nhà lắm nhỉ, còn về phần tôi, ha ha, đó là giấc mộng thời niên thiếu, hôm nay đã sớm tỉnh mộng rồi."

"Trên đời không có người nào là không già đi."

Diệp Cô Dung không nói gì.

Lúc này taxi tới, họ lên xe ra sân bay, trên đường tiếp tục chủ đề vừa rồi nói chuyện. Lúc đến sân bay thì La Kiệt đã chờ khá lâu. Diệp Cô Dung ngồi cùng họ một lúc, đang định chuẩn bị từ biệt thì phía đối diện bỗng xuất hiện một thanh niên mặc âu phục, tay cầm túi văn kiện, từ xa đã tươi cười đi tới trước họ.

Diệp Cô Dung vô thức liếc ra sau nhìn Nhan Cảnh Thần, đối phương đã đi đến trước mặt cô, thái độ quen thân cười nói: "Chị dâu, chị không nhớ em à, em là Nghiêm Thế Thông, tiểu Nghiêm đây."

Diệp Cô Dung lập tức nhớ ra, là nhân viên đặc lực của Nhiếp Dịch Phàm, đã từng gặp ở công ty của Nhiếp Dịch Phàm hai lần, người Đông Bắc, mồm mép rất dẻo, nói năng từ trước đến giờ rất khéo, vô cùng thích hợp với công việc tiêu thụ.

Cô còn chưa kịp nói gì, Nghiêm Thế Thông đã đưa mắt nhìn về Nhan Cảnh Thần, lại cười nói: "Đây là bạn của chị à? Chào anh, tôi là Nghiêm Thế Thông." Nói xong đã đưa tay ra, người ở vị trí tiêu thụ luôn luôn có phong cách điều luyện và cách nhìn sắc bén, chỉ cần nhìn một cách đơn thuần bề ngoài của một người là có thể đoán ra thân phận địa vị của người đó.

Nhan Cảnh Thần đành phải đưa tay ra bắt, vừa đánh mắt hỏi Diệp Cô Dung, muốn cô giới thiệu.

Diệp Cô Dung hơi ngại ngùng, cậu ta là cấp dưới của Nhiếp Dịch Phàm, cô đành qua loa nói: "Cậu ta là đồng nghiệp của một vị bằng hữu."

Nhan Cảnh Thần liền nói: "Chào cậu, tôi họ Nhan."

Nghiêm Thế Thông đúng là người lanh trí, lập tức hiểu ra, cái gì mà đồng nghiệp của bằng hữu chứ, quan hệ của Diệp Cô Dung và Nhiếp Dịch Phàm như nào ai cũng biết cả. Nhưng cậu ta lại không biết họ đã chia tay, chỉ là thấy hai ngày nay tính cách của Nhiếp Dịch Phàm hơi khác thường, lúc này cũng hơi nghi ngờ, chẳng lẽ cô ấy và người họ Nhan kia có quan hệ gì sao?

Diệp cô Dung không ngờ ở đây lại gặp phải người quen, vội hướng về Nhan Cảnh Thần nói: "Tôi đi trước."

Nhan Cảnh Thần gật đầu, mỉm cười nói: "Cô nhớ nhé, điện thoại và mail của tôi lúc nào cũng phục vụ cô."

Diệp Cô Dung mỉm cười, đang định nói gì đó, chợt thấy Nghiêm Thế Thông hai mắt sáng rực đang quan sát họ, liền đổi giọng hỏi cậu ta: "Tiểu Nghiêm, cậu đi đâu vậy?"

Nghiêm Thế Thông lập tức lộ ra thái độ uể oải, nửa vờ nửa thật oán giận nói: "Haizz, khó mà có được ngày cuối tuần, đang định ngủ một giấc, kết quả Nhiếp tổng gọi điện thoại bảo đi Bắc Kinh, thực sự là mệnh khổ mà. Chị dâu, chị ở trước mặt Nhiếp tổng nói giúp em vài câu, lần sau đừng cử em đi chịu khổ nữa, bạn gái em toàn giận em..."

Diệp Cô Dung vội cắt ngang lời cậu ta: "Cậu làm việc vất vả rồi, chúc cậu lên đường thuận lợi."

Cô nói xong quay lại bắt chuyện với Nhan Cảnh Thần, nhanh chóng rời đi. Mới ra khỏi sân bay chưa được mấy bước thì nhận được tin nhắn, là của Nhan Cảnh Thần, sử dụng lời thoại trong phim điện ảnh rất nổi tiếng: tranh thủ hưởng thụ từng ngày.

Diệp Cô Dung không trả lời, cho điện thoại vào túi về nhà, nghĩ đến hôm nay phải gặp Nhiếp Dịch Phàm, không tự chủ được hít một hơi thật sâu.

Cô đã kiệt lực không thêm nghĩ đến cái tên này nữa, nhớ tới chỉ làm mình đau lòng, khổ sở. Nhưng nếu cô đã quyết ý chấm dứt quá khứ để bắt đầu lại, chỉ có thể đem những đau khổ này toàn bộ nuốt vào lòng, bất kể trước đây là ai đúng ai sai, là ai phụ ai, hết thảy đều không quan trọng nữa.

Xe đến dưới lầu, cô chủ động gọi điện cho Nhiếp Dịch Phàm.

Nhiếp Dịch Phàm xuống lầu gặp cô, anh mặc chiếc áo lông màu đen, gương mặt sạch sẽ, kiểu tóc đơn giản, vẫn đáng đáp tuần tú lịch sự như trước. Diệp Cô Dung nhìn anh, chỉ cảm thấy xa lạ, chuyện tình cảm trước đây như nước chảy qua, có một cảm giác mất mát, dường như không thực, dường như mình chưa từng gặp người này bao giờ.

Nhiếp Dịch Phàm thấy cô cũng có chút ngẩn ngơ. Cô trang điểm nhẹ nhàng, gương mặt hồng nhẹ, đôi môi đỏ mọng. Đương nhiên anh hiểu, thường ngày cô chỉ dùng kem dưỡng, không son môi, chỉ trong trường hợp đặc biệt phải ra ngoài hoặc gặp những người quan trọng cô mới trang điểm một chút. Anh không biết cô vừa đi tiễn Nhan Cảnh Thần, vô thức lại nghĩ đến bản thân mình, điều này làm cho anh có cảm giác hỗn loạn.

Anh khẽ cất tiếng gọi cô: "Dung Dung."

Diệp Cô Dung cười cười, nói: "Giấy chứng nhận đã mang theo chưa? Mang theo rồi thì đi thôi."

Nhiếp Dịch Phàm nói: "Trước tiên chúng ta tìm một nơi để nói chuyện đã, được không?"

Diệp Cô Dung đành nói: "Vừa đi trên xe vừa nói."

Nhiếp Dịch Phàm nói thẳng: "Dung Dung, chúng ta có thể bắt đầu lại lần nữa được không?"

Diệp Cô Dung hỏi lại: "Anh nghĩ vậy sao?"

Nhiếp Dịch Phàm không đáp, trầm mặc một lúc mới nói: "Vậy thì, hãy cho anh một cơ hội nữa được không?"

Diệp Cô Dung cười cười, nhìn thẳng vào mắt Nhiếp Dịch Phàm, nói: "Anh biết không? Nhiếp Dịch Phàm, ba tháng vừa qua, còn dài hơn cả cuộc sống hơn mười năm của em, em đã nhiều lần trầm trở suy nghĩ, cứ như vậy đi, cứ như vậy mà quên đi, em tự an ủi mình, trên đời này đa số sự việc đều là không có viên mãn, cuộc sống thường hay quanh co như vậy. Em thực sự muốn bắt đầu lại với anh một lần nữa, nhưng em tự hỏi mình, em không làm được. Cho nên, lúc đó em muốn chúng ta kết thúc. Sau này chúng ta ai đi đường nấy, em sẽ không nhận bất kỳ sự giúp đỡ nào của anh, cũng sẽ không cầu xin anh giúp điều gì."

Sắc mặt Nhiếp Dịch Phàm tái mét, trầm mặc không nói gì, từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc lá, nhưng bởi vì gió quá lớn không thể châm thuốc được. Anh cúi đầu vò nát điều thuốc, ném ra ngoài, điều thuốc rách nát chưa rơi xuống đất đã bị gió cuốn đi.

Diệp Cô Dung mặt thản nhiên nhìn Nhiếp Dịch Phàm, cố gắng kiểm soát giọng nói nhắc nhở anh: "Thời gian không còn sớm nữa."

Nhiếp Dịch Phàm yên lặng một lúc rồi cuộc lấy từ trong túi ra một thứ đưa cho cô.

Diệp Cô Dung ngờ vực nhận lấy: "Cái gì vậy?"

Nhiếp Dịch Phàm nhìn cô: "Căn nhà anh đã sang tên em, em có thể dọn về ở bất cứ lúc nào, tối nay anh ra khách sạn ngủ."

Diệp Cô Dung sững sốt một lúc, rồi cười nói: "Làm gì vậy? Bỏ thí à?"

"Đây là thứ em đáng được nhận."

"Đúng vậy, có rất nhiều người cố gắng phấn đấu mãi mà không có được một căn nhà, em dùng tám năm thì đổi được thứ đó, thực sự là hơi quá rồi, em nên cảm tạ..."

"Dung Dung! Em không nên nghĩ vậy." Nhiếp Dịch Phàm ngắt lời cô: "Là anh có lỗi với em, nhưng em đã quyết ý chia tay với anh, anh cũng mong em có được hạnh phúc."

Diệp Cô Dung không nói gì.

Nếu anh đã nguyện giao căn nhà lại cho cô, cô đương nhiên không từ chối, cô cũng không cần phải giả thanh cao, tỏ ra không cần tài sản.

"Anh đã làm mọi việc thỏa đáng rồi, vậy không còn việc gì nữa. Anh không cần phải ra ở khách sạn, cứ đợi đến khi tìm được nơi ở khác cũng không muộn."

Nhiếp Dịch Phàm cười gượng: "Cảm ơn."

\\

Cô Dung mặt khg đổi sắc: "Em đi đây."

Nhiếp Dịch Phàm gọi cô lại, giọng điệu khẩn cầu: "Mẹ anh muốn tết âm lịch gặp em."

Diệp Cô Dung suy nghĩ một chút, nói: "Xin lỗi, em nghĩ anh nên nói rõ với bà."

Nhiếp Dịch Phàm nôn nóng: "Anh sẽ. Nhưng hãy cho anh thời gian."

Diệp Cô Dung không nói gì.

Nhiếp Dịch Phàm nói: "Sức khỏe của bà không tốt, việc này lại xảy ra bất ngờ, anh lo lắng bà..."

Diệp Cô Dung ngắt lời: "Yên tâm! Mẹ anh không yếu đuối như anh tưởng đâu."

Nhiếp Dịch Phàm khó tin nhìn Diệp Cô Dung. Anh chưa bao giờ biết Diệp Cô Dung lại quyết tuyệt như này, đương nhiên cô không hề ít khuyết điểm, nhưng dịu dàng thiện lương, thường thường không mấy khi cự tuyệt người khác, mấy ngày không gặp, sao lại thay đổi như vậy?

Anh khẽ cười khổ: "Trước đây em không như thế."

Diệp Cô Dung thẳng thắn trả lời anh: "Trước đây là em yêu anh. Bởi vì yêu anh, cho nên tất cả ở anh đều tốt, cái gì cũng nghĩ cho anh, làm vì anh, cho dù mình bị thiệt thòi, uất ức, nhưng chỉ nghĩ làm vì người mình yêu, những cái đó rất đáng. Giờ em không còn yêu anh nữa, anh và đàn ông trong thiên hạ đều như nhau, bởi vì bên ngoài...ngoại tình thật đáng sợ. Cho nên, em khuyên anh, lần sao còn muốn ra ngoài...có thời gian, hay nghĩ đến người yêu của anh."

Nhiếp Dịch Phàm bị những lời cô nói mà ngây người.

Diệp Cô Dung cười nhạt: "Xin lỗi, đã thuyết giáo với anh. Tạm biệt."

Cô đi rất nhanh, đến một góc tòa nhà thì lập tức dựa vào tường thở dốc, hai chân nhũn ra hầu như không thể đứng thẳng được. Sự bình tĩnh vừa rồi chẳng qua chỉ là sự nỗ lực giả vờ, vết thương tình cảm sao có thể nói không đau là không đau, nói quên là quên? Chỉ là cho đến bây giờ, cô không còn phần nộ và thống hận như lúc đầu nữa, chỉ cảm thấy bi ai, tình cảm đã từng thâm sâu cuối cùng đã thành quá khứ. Tình yêu đầu tiên của cô, tình yêu tình khiết ban đầu trong cuộc đời của cô, cuối cùng đã thành quá khứ.

Cô đã từng cho rằng hai người họ sẽ là một đôi bạch đầu giai lão. Hôm nay giấc mộng này đã tỉnh. Người thanh niên chân thành dịu dàng năm nào đâu rồi?

Cô hít một hơi thật sâu, lấy trong túi ra chiếc khăn đưa lên lau nước mắt, đi ra đầu phố đón xe. Gió mùa đông thổi làm chiếc khăn choàng cổ cùng một góc áo bay bay, làm người qua đường nhìn mà thấy xinh đẹp.

Về đến nhà, La Tổ Tổ đang chất một đồng thức ăn vào tủ lạnh. Thông thường vào cuối tuần cô mua rất nhiều thứ để chuẩn bị cho tuần tiếp theo. Thấy Diệp Cô Dung trở về, quan tâm hỏi sự việc thế nào?

Diệp Cô Dung giản lược kể lại.

La Tổ Tổ thở nhẹ một hơi: "Coi như Nhiếp Dịch Phàm còn có chút lương tâm."

Diệp Cô Dung cười áo khoác mặc lên, vừa nói: "Căn nhà đó tạm thời tớ không muốn quay về ở."

La Tổ Tổ biết Diệp Cô Dung sợ thấy cảnh cũ thì thương tâm, nói: "Vậy thì cậu định xử lý thế nào?"

Diệp Cô Dung mặt mũi: "Để bàn sau."

La Tổ Tổ lảng sang chuyện khác: "Buổi tối muốn ăn gì?"

"Không muốn ăn."

"Tớ xin cậu đấy. Đó chẳng qua chỉ là một người đàn ông, có cần như thế không?"

"Cậu thực sự là nói dễ hơn làm."

"Cậu cứ còn ai oán như vậy nữa, đàn ông tốt bị cậu dọa sợ chạy hết rồi."

"Trên đời này còn có đàn ông tốt sao?"

La Tổ Tổ tức giận nói: "Không biết. Nhưng giả như thực sự xuất hiện một người đàn ông tốt, mà cậu thì đã chết đời rồi, vậy không đáng chút nào."

Diệp Cô Dung bật cười: "Lúc này mới có bốn giờ, còn sớm mà."

La Tổ Tổ cười: "Tối còn đi xem phim."

"Phim gì?"

"Hoàng Kim giáp."

"Không phải chứ?"

"Nhắc nhở cậu, không được nói thần tượng của tớ như vậy." La Tổ Tổ la lên, bảo vệ thần tượng Trương Nghệ Mưu của mình.

"Mua đĩa về xem được không, thời tiết lạnh như này." Diệp Cô Dung cười nói.

"Bớt nói nhảm đi!" La Tổ Tổ lườm cô, "Nhanh đi nấu cơm, rồi rửa rau trong nhà bếp."

"Phim đã chiếu được cả tháng rồi mới nhớ đến thần tượng, chỉ có cậu mới hâm mộ như vậy" Diệp Cô Dung theo lời xuống bếp, không quên chế nhạo La Tổ Tổ.

"Điều này cho thấy sự hâm mộ của tớ rất có chất lượng."

"Nguyện nghe cao kiến của cậu."

"Trong trường hợp có nhiều chỉ trích, tớ vẫn kiên trì đến rạp để xem, đó chẳng phải là ủng hộ hay sao?"

Diệp Cô Dung bó tay.

Hai người ăn cơm tối xong thì đã sáu giờ. Bắt xe đến rạp chiếu phim, vừa mới ngồi xuống chưa được nóng chỗ thì điện thoại di động của Diệp Cô Dung reo, cô vội vàng lấy ra xem, là bà Nhiếp gọi đến.

Điện thoại của bà Nhiếp không thể không nghe. Cô vội cúi ấn nút nghe, rồi bước nhanh sánh trả lời. Bà Nhiếp ân cần hỏi han một vài câu, cô lễ phép trả lời, vừa nghe hoặc không biết có phải Nhiếp Dịch Phàm đã nói rõ sự việc cho bà nghe, nên bà mới gọi điện tới.

Bà Nhiếp hỏi han xong, cuối cùng đi vào chủ đề chính, muốn tết năm nay cô về nhà ăn tết. Diệp Cô Dung lấy cớ công việc bận rộn, ngày nghỉ có hạn. Bà Nhiếp rất miễn cưỡng, có phải là Nhiếp Dịch Phàm lại làm ra chuyện gì tay trời không, không đợi cô trả lời, đã lập tức nổi giận nói sẽ trừng trị Nhiếp Dịch Phàm...

Diệp Cô Dung mấy lần muốn nói thẳng với bà, nhưng rồi lại nuốt vào. Sức khỏe của bà không tốt, quả thực là không chịu nổi đã kích. Việc này muốn nói cũng là Nhiếp Dịch Phàm nên nói, lúc này cô là người ngoài, nhờ bà thật sự bị kích động ảnh hưởng đến sức khỏe thì.

Tâm tư của cô nhanh chóng thay đổi, liền uyển chuyển nói sẽ xin ý kiến của Nhiếp Dịch Phàm.

Bà Nhiếp cười, âm thanh già nua nhưng vẫn dứt khoát: "Nó đương nhiên là nghe lời cháu rồi. Các con năm ngoái không về, năm nay thế nào cũng phải về, một năm khó gặp nhau đầy đủ, tết âm lịch mà không về, làm gì còn bầu không khí ăn tết nữa chứ, bác và bác trai cũng già rồi..." Nói rồi lại ho vài tiếng.

Diệp Cô Dung biết bà có bệnh trong người, trong lòng vô cùng khó xử phiền não, nhưng ngoài miệng thì vội bảo bà giữ gìn sức khỏe. Cuối cùng lấy cớ công ty chưa rõ lịch nghỉ, cô sẽ về bàn bạc lại với Nhiếp Dịch Phàm một chút.

Bà Nhiếp khẳng định: "Nhất định phải về đây."

Diệp Cô Dung thấy bà kiên trì như vậy, đành phải nói: "Cháu sẽ cố gắng."

Bà Nhiếp trực tiếp đề nghị cô gọi điện luôn cho Nhiếp Dịch Phàm. Cô vội nói lúc này mình đang đi bên ngoài, không ở bên cạnh Nhiếp Dịch Phàm. Bà Nhiếp nói một hồi nữa mới ngắt điện thoại.

Diệp Cô Dung xem thời gian cuộc gọi gần hai mươi phút, cô thở dài, không biết là trong rạp điều hòa bật chế độ quá cao hay là cô quá hồi hộp mà trên trán toát mồ hôi.

Phim thì không xem được rồi. Cô ngồi bên ngoài một lúc, nghĩ mình nên gửi một tin nhắn cho Nhiếp Dịch Phàm, yêu cầu anh ta nhanh chóng xử lý tốt chuyện này.

Nhiếp Dịch Phàm đến tận trưa ngày thứ hai mới hồi âm tin nhắn cho cô, nói là đã xử lý ổn rồi.

Lúc đó Diệp Cô Dung đang nằm trên giường xem TV, thấy tin nhắn thì thở phào một hơi, chẳng hiểu sao có một chút phiền muộn.

Bởi vì cha mẹ cô ở Thượng Hải, quê của Nhiếp Dịch Phàm ở phương Bắc, mấy tết âm lịch năm vừa rồi đều đến đó ăn tết. Cha mẹ, người nhà Nhiếp Dịch Phàm rất hòa nhã dễ gần, người phương Bắc đặc biệt hài hước và rộng rãi, đáng tiếc cô và họ không có duyên phận, không thể trở thành người một nhà.

La Tổ Tổ chui vào chăn, lờm cò: "Luyện tiếu à?"

Diệp Cô Dung trước mặt La Tổ Tổ không cần phải ngại ngùng, cười khổ nói: "Mẹ anh ta là người tốt."

La Tổ Tổ hừ một tiếng: "Đáng tiếc bà ấy lại không sinh được người con tốt."

Diệp Cô Dung không nói gì.

La Tổ Tổ bỗng nhiên tràn đầy cảm xúc, thở dài nói: "Bạn học cùng chúng ta có hơn mười đời, thì cậu và Nhiếp Dịch Phàm là lâu dài nhất, tất cả mọi người đều rất hy vọng, thật không ngờ lại có một ngày trở nên như này, thật đúng là cuộc đời khó đoán..."

"Cậu đang vui mừng trước nỗi đau người khác đó hả?"

"Tôi đang nghĩ đến mình." La Tổ Tổ đa sầu đa cảm, "Hai ngày qua tôi vẫn nghi nghi hoặc hoặc, không biết Vương vũ Dương ở nước Mỹ có bạn gái hay không?"

Wương Vũ Dương là bạn trai của La Tổ Tổ.

Diệp Cô Dung ịu xiu nói: "Chắc không đâu. Trước đây cậu có lo lắng như này đâu."

"Trải qua chuyện của cậu, thì tôi càng thêm lo lắng." La Tổ Tổ nghiêng người lại, gồng lên cánh tay nhìn Diệp Cô Dung hỏi: "Cậu nói xem anh ấy có không nhìn nổi mà ra ngoài làm loạn không?"

Đổi lại trước đây, Diệp Cô Dung nhất định không do dự mà trả lời là sẽ không, hiện giờ cô không dám nói như vậy, Nhiếp Dịch Phàm đã thành công phá hủy giá trị quan của cô, khiến cô trở thành một người chủ nghĩa hoài nghi.

La Tổ Tổ còn nói: "Anh ấy hè năm nay sẽ về, đến bây giờ sắp hơn nửa năm rồi. Cậu nói xem, một người đàn ông bình thường có thể nhìn bao lâu?"

Diệp Cô Dung tiếp tục im lặng, trong đầu bỗng nhớ tới Nhan Cảnh Thần, nhớ lại cảnh tình cảm đêm đó tại quán bar giữa anh và cô gái quyến rũ kia.

La Tổ Tổ đá cô một cái: "Tớ đang nói chuyện với cậu đó."

Diệp cô Dung không thể làm gì khác hơn là thành thật trả lời: "Tớ không biết."

La Tổ Tổ càng trở nên phiền não, xốc chân đứng lên vào buồng vệ sinh rửa mặt chải đầu. Cơ thể cô rất đẹp, cao 1m62, ngực loại B, bởi vì hay luyện yoga nên rất mềm dẻo, làn da trơn bóng mịn màng.

Cô rửa mặt xong, thò đầu ra nói: "Nếu Vương Vũ Dương làm trò xằng bậy, tớ tuyệt không tha cho anh ta."

Diệp Cô Dung bật cười: "Cậu sẽ làm gì? Thiến anh ta à?"

La Tổ Tổ hừ một tiếng, không trả lời.

Diệp Cô Dung cầm lấy điều khiển từ xa bấm, nói: "Hơn nữa, anh ta nếu thực sự làm loạn chẳng lẽ còn nói cho cậu biết à?"

La Tổ Tổ rửa sạch sữa rửa mặt trên mặt, từ trong buồng vệ sinh đi ra, vừa lau mặt vừa mở máy vi tính: "Tốt nhất là đừng để tớ tóm được nhược điểm gì."

Diệp Cô Dung lướt một vòng thấy trên TV không có chương trình gì hay, ném điều khiển đi, nói: "Mọi người đều nói, cho dù bị bắt gian tại giường, có bị đánh chết cũng không thừa nhận. Thực ra, phụ nữ đều rất giỏi trong việc lừa mình dối người."

La Tổ Tổ không để ý tới cô, tóc tai bù xù đăng ký MSN, lên mạng trò chuyện với bạn trai, đánh lách cạch một lúc, mới quay đầu lại nói: "Đói bụng quá, cậu đi nấu cơm đi."

Diệp Cô Dung đuổi người, chậm rãi từ trong ổ chăn ấm áp đứng lên, đến buồng vệ sinh rửa mặt, buộc tóc lên, đến nhà bếp nhìn một hồi, kêu lên: "Ăn cơm thừa được không?"

La Tổ Tổ cao giọng: "Tớ chỉ phụ trách việc ăn, còn ăn gì cũng được."

Diệp Cô Dung liền lấy cơm thừa tối qua cho vào chảo, đập vào hai quả trứng gà rang lên nóng hổi, bung ra bàn gọi La Tổ Tổ. La Tổ Tổ bung luôn đĩa cơm rang đến trước máy vi tính để ăn, tiếp tục nói bóng gió vấn đề nghi ngờ về Vương Vũ Dương.

Sau khi ăn uống rửa bát xong, La Tổ Tổ vẫn còn ngồi ôm lấy máy vi tính, mười ngón tay như bay. Diệp Cô Dung không nệ được nhắc nhở: "Này, bên đó giờ là mấy giờ, cậu không định cho anh ta ngủ à?"

La Tổ Tổ cười nhạt: "Cậu có vẻ thông cảm với anh ấy quá."

Diệp cô Dung cả kinh: "Làm gì có."

La Tổ Tổ nổi giận lôi đình: "Nhà người ta chê tớ phiền kìa."

Diệp Cô Dung lập tức im bật, chán chường cầm lấy điều khiển từ xa tiếp tục chuyển kênh.

Ngoài cửa sổ, gió rét đậm thổi qua sân thượng, làm chiếc áo ngủ của La Tổ Tổ bay phấp phới, mặt trời tỏa xuống nhiệt độ ấm áp có hạn, chiếu qua song cửa sổ không làm cho cảm giác ấm áp lên được chút nào.

Diệp Cô Dung chuyển đến một kênh truyền hình hài nổi tiếng, lại một lần nữa quay về ổ chăn ấm, nghe mấy người chủ trì chương trình khua môi múa mép không ngừng, khán giả phía dưới thì cười không ngớt, cô thì căn bản chẳng thấy buồn cười chút nào, liền quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn bầu trời trong xanh nghĩ đến thất thần.

Bầu trời trong trẻo quá, các đám mây đều bị cuồng phong cuốn đi hết chỉ còn lại khoảng không, bầu trời trơ trọi không có gì che lấp, thoáng nhìn có chút hoang vu, sắc trời xanh thăm thẳm không hiểu sao thấy lạnh cả người.

Mùa đông năm nay dường như đặc biệt lạnh hơn!

Cô ngẩn ngơ nghĩ, vô thức nắm chặt thật chặt.

Thứ hai là ngày bận rộn nhất, theo thường lệ có cuộc họp quản lý, văn bản công ty quy định rõ ràng là họp một giờ đồng hồ, nhưng lúc họp có thể là hai tiếng, hoặc lâu hơn.

Bởi vì cuối năm, các bộ phận đều nộp báo cáo tổng kết, công việc rất rối rắm. Bởi vì Diệp Cô Dung phụ trách bộ phận hành chính, toàn là công việc vụn vặt, luôn phải phối hợp với các bộ phận khác, cũng may hàng ngày cô vẫn làm tổng kết, mấy nhân viên nữ cũng rất cẩn thận tỉ mỉ, mọi việc còn có thể đầu vào đây, trái lại hai bộ phận tài vụ và tiêu thụ thì phức tạp hơn nhiều.

Sau khi tan họp, cô đến bộ phận hành chính gọi vài người vào phòng làm việc một lần nữa mở cuộc họp nội bộ. Năm nay công ty tiêu thụ tốt, sang năm sẽ tăng thêm nhân viên, nếu như vậy, chỗ làm việc này chỉ e sẽ càng lúc càng cạnh tranh nhau. Những điều này cô không nói thẳng ra, chỉ đơn giản nhắc

lại, cứ thế cho tận đến thời gian ăn cơm trưa.

Cô bỏ kính mắt xuống, day day lên vùng xung quanh lông mày. Buổi sáng trước khi đi làm cô đã uống một cốc sữa đậu, hiện giờ cũng không cảm thấy đói, cô vui vào trong ghế, tiện tay lật xem một chồng báo cáo tổng kết cuối năm của mọi người, rồi lại xoay người nhìn điện thoại đến thất thần.

Cô hơi buồn bực, Nhiếp Dịch Phàm làm cách nào để nói chuyện này với bà Nhiếp vậy chứ. Dựa theo tình hình cũ, khẳng định bà Nhiếp sẽ phải gọi điện lại cho cô, an ủi cô, thực ra còn là để biện hộ cho con trai mình. Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, nhưng từ hôm qua đến giờ bà Nhiếp không hề có chút động tĩnh gì, lẽ nào Nhiếp Dịch Phàm đổ hết trách nhiệm lên đầu cô, chỉ trích cô hồng hạnh vượt tường? Hẳn là anh không đến mức vô sỉ như thế chứ...

Cô còn đang tinh thần bất loạn, ngay cả ở cửa có người đứng mà cũng không phát hiện ra.

Hứa Trần mặc âu phục thẫm màu, trong tay cầm hai tập văn kiện, mặt nhăn nhó nhìn cô nửa ngày, thấy mí mắt cô không hề động đậy, liền ho một tiếng.

Diệp Cô Dung giật mình, ngồi thẳng lên, chưa kịp nói gì ông ta đã dành nói trước: 'Diệp Cô Dung, cô mắt hờn mắt vía gì vậy hả? Tôi đã nói với cô rồi, tôi luôn công tư phân minh, cô đừng nghĩ ở đây đục nước béo cò...' "

Diệp Cô Dung cắt ngang lời ông ta: "Giờ đang là giờ cơm trưa, sếp à."

Ông ta ngạc nhiên: "Cô đang giảm béo à?"

Diệp Cô Dung đứng lên: "Tôi chuẩn bị đi ăn đây."

Ông ta hỏi: "Cô định đi ăn gì?"

Diệp Cô Dung tức giận: "Gì cũng được."

"Mua giúp tôi một phần."

"Được thôi, tiền đâu?"

"Không phải chứ"

"Tôi luôn công tư phân minh."

Hứa Trần lờm cô, sờ sờ túi tiền nói: "Ví để ở phòng làm việc, tôi đi lấy."

Diệp Cô Dung liền ra ngoài chờ ông ta.

Một lúc sau, ông ta hai tay trống trơn đi ra: "Đi thôi, tôi mời."

Diệp Cô Dung cười gượng: "Thật lạ quá! Ngày hôm nay có cơn gió lạ sao?"

Hứa Trần bước ra khỏi cửa, đồng dục nói: "Tôi luôn đồng cảm với nhân viên."

Diệp Cô Dung lười tranh luận với ông ta, hai người cùng nhau chờ thang máy. Hứa Trần cao 1,73 mét, cô đi giày cao gót gần như là cao hơn ông ta. Mỗi khi hai người cùng nhau ra ngoài làm việc, ông ta thường phàn nàn là cô quá cao, 1,68 met.

Hứa Trần nghiêng đầu liếc cô một cái, hỏi: "Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi chín hay ba mươi?"

Diệp Cô Dung chán: "Hai mươi bảy, Hứa tiên sinh. Nếu ông không phải là sếp của tôi, tôi đã liều mạng với ông rồi."

Hứa Trần cười to, lại hỏi: "Chắc sang năm cô kết hôn đúng không?"

Diệp Cô Dung không khách sáo nói: "Sao hôm nay ông lại nhiều chuyện thế nhỉ?"

"Tôi luôn luôn quan tâm đến cuộc sống của nhân viên mình. Gần đây cô xảy ra chuyện gì à?"

"Tôi có đi muộn về sớm không?"

"Không."

"Tôi có sai sót lớn trong công việc không?"

"Cô mà cứ tiếp tục có tâm trạng này, rất có khả năng..." Hứa Trần nhìn thẳng vào mặt cô, "Diệp Cô Dung, cô không phiền nếu tôi nói thẳng chứ."

"Cảm ơn, tôi không muốn trở thành nhân vật tai tiếng trong phòng làm việc." Diệp Cô Dung nhanh chóng trả lời ông ta.

"Đây là kiểu ăn nói với sếp như thế hả!"

Vừa đúng lúc thang máy đến, mấy đồng nghiệp bước ra, nhìn thấy sếp vội chào. Hứa Trần đạo đức giả ần cần thăm hỏi một chút, rồi cùng cô đi thang máy xuống lầu, đi bộ tới nhà hàng đối diện, gọi hai phần ăn, hai lon coke, tiếp tục chủ đề vừa rồi.

"Diệp Cô Dung, rốt cuộc thì cô có chuyện phiền lòng gì?"

Diệp Cô Dung vui đầu vào ăn.

"Nếu như nói đến chuyện kết hôn, nếu như cho cô nghỉ một tháng, được rồi chứ."

Diệp Cô Dung nuốt ngụm cơm, nói: "Không thể, chúng tôi chia tay rồi."

Hứa Trần ngẩn ra, mất một lúc mới nói: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không hợp thì chia tay thôi."

"Cái rắc rối. Hai người ở với nhau bao lâu nào, giờ lại nói không hợp nhau? Hay là cậu ta có người khác?"

Diệp Cô Dung tiếp tục ăn.

Hứa Trần thấy cô không nói lời nào, cho rằng mình đúng, nói tiếp: "Tên Nhiếp Dịch Phàm này đúng là sơ suất quá, sao lại có thể để lộ ra được chứ?"

Diệp Cô Dung tức đến nổi suýt nghẹn, cầm lấy lon nước uống một hớp to rồi mới trả lời ông ta: "Là tôi có người khác, nên bỏ anh ta."

Hứa Trần thực sự kinh ngạc: "Cô nói giỡn hả?"

Diệp Cô Dung trừng mắt với ông ta: "Tôi hay nói giỡn lắm hả?"

Hứa Trần không nói gì, cúi đầu ăn hai miếng, lại nói: "Không giống tác phong của cô lắm."

"Con người thì sẽ thay đổi."

"Người đàn ông đó là ai?"

"Đây là chuyện tư của người khác, sếp à."

"Diệp Cô Dung, tôi nói này, thời gian này cô thay đổi làm tôi lo lắng cho cô thế nào không?" Hứa Trần nửa thật nửa giả cười nói, "Vóc người tôi không cao, nhưng tốt xấu gì cũng coi là sự nghiệp thành công phải không?"

Diệp Cô Dung không nhịn được bật cười: "Ông đã nghe qua câu tục ngữ này chưa?"

"Câu gì?"

"Thỏ không ăn cỏ gần hang."

Hứa Trần cũng bật cười lên: "Là cô đang nhắc nhở tôi hả."

Yên lặng một lúc, ông ta nghiêm mặt nói: "Tôi nói cô nghe này Diệp Cô Dung, hiện giờ tìm một người đàn ông tốt hầu như không có, không phải là anh ta có muốn hay không, mà là anh ta có cơ hội hay không, mê hoặc còn chưa đủ tầm, mọi việc muốn được hay chẳng chớ, giống như kiểu đàn ông như Nhiếp Dịch Phàm, có rất nhiều cô gái đang thèm muốn chăm chăm, cô cũng đã trưởng thành rồi, có một số việc nên học cách nhẫn nại..."

Diệp Cô Dung vội cắt ngang lời ông ta: "Xin lỗi, tôi chưa học được."

Hứa Trần than một tiếng: "Đời người là một quá trình không ngừng thỏa hiệp, tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống."

Diệp Cô Dung nghe thấy những lời này sao quen tai? Nghĩ ra, thì ra là giống kiểu nói của Nhan Cảnh Thần, liền cười nói: "Trong dự vọng của đàn ông không chỉ có mỗi tình yêu, đúng không?"

Hứa Trần gật đầu tán thành: "Không sai. Đàn ông cho dù sự nghiệp thành công, gia đình hạnh phúc, trong tiềm thức anh ta vẫn hướng tới sự mạo hiểm kích thích trong tình ái, nhưng thông thường đàn ông không vì thứ tình ái này mà bỏ gia đình."

Diệp Cô Dung phản nộ nói: "Thật là vô si!"

Hứa Trần không cho là vậy: "Kỳ thực phụ nữ cũng như vậy thôi."

"Xin đừng nói phụ nữ như vậy."

"Được rồi!" Ông ta lắc đầu cười nói, "Ăn đi, nhanh sắp đến giờ làm việc rồi."

Hai người com nước xong quay trở lại công ty để tiếp tục công việc. Hạ Thanh bước vào tìm cô để ký tên, vô cùng ngưỡng mộ nói: "Chị Diệp thật là có mặt mũi, được cùng ăn com với sếp."

Diệp Cô Dung không ngẩng lên, nói: "Lần sau có cơ hội tôi sẽ đưa cô đi theo, đảm bảo cô ăn không nổi."

Hạ Thanh lè lưỡi, cần tài liệu đi ra ngoài.

Diệp Cô Dung quay lại máy vi tính, tiếp tục tập hợp chỉnh sửa bản tổng kết lần cuối. Gần đến giờ tan tâm thì mẹ gọi điện báo cô tối nay phải về nhà. Cô thoáng hiểu được. Thì ra bà Nhiếp lại đi tuyên truyền. Nhưng lúc này, cô đã hạ quyết tâm, mặc kệ mẹ có nói gì, cô sẽ không quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nhưng ngoài dự đoán của Diệp Cô Dung, bà Diệp không khuyên cô quay lại, nhưng cũng không biểu thị ủng hộ cô, chỉ là rất bình tĩnh muốn cô suy xét cho rõ ràng, đừng để sau này lại hối hận. Ông Diệp vẫn rất chiều con gái, từ nhỏ đến lớn đều rất tôn trọng ý kiến của cô. Thái độ của cha mẹ làm Diệp Cô Dung rất cảm động, ăn com tối xong khi giúp mẹ rửa bát đĩa, cô chà mạnh làm bà Nhiếp bật cười mắng cô không biết xấu hổ gì.

Bên Diệp gia không có gì, nhưng bên Nhiếp Dịch Phàm thì thảm rồi.

Đầu tiên là bị mẹ mắng cho một trận đau đầu nhức óc, tiếp theo đó hai người chị ở xa gọi điện về oanh tạc, anh biết, nếu như mình nói ra là chính Diệp Cô Dung tìm đàn ông để trả thù chuyện của anh, chắc chắn thái độ của mẹ và chị sẽ thay đổi ngay, nhưng anh không đề cập tới, thứ nhất, anh vẫn còn chút phẩm chất đạo đức, thứ hai là tự mình biết đuối lý, hơn nữa mình là nam nhi đại trượng phu, cảm thấy nếu làm việc này quá đen tối, cho nên đối với sự trách mắng của mọi người chỉ yên lặng chịu đựng.

Huống hồ cuối năm công việc cực kỳ bận, sổ sách các khoản của bộ phận tiêu thụ cũng đã bắt đầu thu về, nhưng không ít các khoản nợ lộn xộn, trong đó có hai khoản không nhỏ, điều này cũng đủ để anh đau đầu rồi, hơn nữa cuối năm còn kiểm tra đánh giá thành tích của nhân viên các bộ phận, còn phải chuẩn bị một số mồn quà đối với một số khách hàng lớn của công ty, khiến cho anh phiền não không ít.

Nghiêm Thế Thông là đồng hương kiêm nhân viên đặc lực của Nhiếp dịch Phàm, bình thường rất hay đoán ý cấp trên, đối với anh luôn đặc biệt quan tâm. Buổi trưa hôm nay, trùng hợp cùng một số đồng nghiệp cùng bộ phận đi ăn com trưa, cậu ta bỗng nói: "Anh cả, thứ sau hôm rồi em gặp chị dâu ở sân bay."

Nhiếp Dịch Phàm sùng sốt, nhưng lập tức giả vờ là đã biết từ lâu, lãnh đạm trả lời, nhưng trong ngực thì thầm nghĩ Diệp Cô Dung ra sân bay làm gì.

Nghiêm Thế Thông quan sát sắc mặt Nhiếp Dịch Phàm, cười hi hi nói ra nghi vấn của anh: "Chị dâu tiền một người bạn họ Nghiêm, giống họ của em." Cậu ta lúc đó có hơi, nghe Nhan Cảnh Thần nói họ Nhan, đơn giản cậu ta nghe lại thấy giống họ của mình. Cậu ta dừng một chút, rồi cố ý hăm mộ nói: "Chị dâu càng ngày càng đẹp, anh cả, lúc nào mời em uống rượu mừng đây hả?"

Cậu ta vừa thốt ra câu này, hai đồng nghiệp khác cùng ồ ào theo.

Nhiếp Dịch Phàm cũng không biết xuất phát từ đâu mà tạm thời không muốn công bố cho mọi người chuyện của mình, không làm gì khác hơn là cố ý nghiêm mặt nói trọng tâm công việc sắp tới, mọi người lập tức yên lặng ăn uống. Nhưng chính anh lại đang nghi ngờ trong lòng, họ Nghiêm, không nhớ ra Diệp cô Dung có quen ai họ Nghiêm cả, chẳng lẽ là người đêm hôm đó?

Hình ảnh đêm đó thực sự quá khắc sâu căn bản không cần nghĩ đến cũng có thể tự động nhảy vào trong đầu truyền tin đến. Người đàn ông đó nhìn không rõ nhưng khí chất phi phàm, hay là đã sớm có quan hệ mờ ám với Diệp Cô Dung rồi?

Nhiếp Dịch Phàm bị ý nghĩ của mình làm cho chấn động, chiếc chén trong tay bỗng rung run. Kỳ lạ, trước nay anh không hề nghi ngờ vấn đề này, Diệp Cô Dung rất có khả năng đã sớm qua lại với anh ta.

Ý nghĩ này quả thực đã kích Nhiếp Dịch Phàm, làm anh không thể chấp nhận được.

Anh kích động nắm chặt chiếc chén, nước trong chén khế sánh ra, rơi lên bàn, ba người còn lại đều ngẩn ra, anh mấp máy nói mình đã no, khách sáo hai cầu tính tiền rồi đi lên lầu trước.

Nhân buổi trưa, người ở lại công ty không nhiều, Lý Giai pha một tách cà phê bước đến đặt vào tay Nhiếp Dịch Phàm, đồng thời cũng không vội đi ngay mà cười dịu dàng lộ lúm đồng tiền quan tâm: "Gần đây tâm trạng anh không tốt lắm, xảy ra chuyện gì vậy?"

Lý Giai chưa bao giờ trong công ty nói chuyện riêng của hai người, lại càng chưa từng tỏ thái độ quan tâm thân thiết quá, câu hỏi vừa rồi khiến cho Nhiếp Dịch Phàm có chút ngoài dự đoán, cũng có chút ngại ngùng, nhưng anh thực sự không thể làm gì khác hơn là lịch sự nói: "Nóng trong người, không có gì đâu, cảm ơn!"

Lý Giai nghe Nhiếp Dịch Phàm nói cảm ơn, ý ngầm là mời cô ta ra ngoài, trong lòng cô ta rất buồn bực, anh ta lạnh nhạt gạt cô ta sang một bên tròn hai tuần lễ rồi, thực sự là quá mức, nhưng cô ta vẫn cố chịu đựng, cười nói: "Em có trà hoa cúc, thanh nhiệt rất tốt, em pha cho anh một chén nhé..."

"Tôi không khát." Nhiếp Dịch Phàm cao giọng.

Lý Giai nghe vậy biến sắc.

Nhiếp Dịch Phàm ngữ khí dịu hơn một chút: "Xin lỗi, hiện giờ tôi không khát, giờ hãy đem báo cáo tiêu thụ ba tháng trước của khu Bắc đưa cho tôi."

Lý Giai đi ra ngoài một lúc rồi cầm một tập bản báo cáo đặt mạnh lên bàn, quay người ra ngoài luôn. Nhiếp Dịch Phàm giật mình, ý thức đầu tiên là ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài song cửa. May mà cửa sổ trong phòng làm việc của anh là cửa chớp, bằng không nếu đồng nghiệp bên ngoài nhìn thấy, không biết họ sẽ nghĩ như nào?

Anh thăm thò dài trong lòng, đưa tay day day huyệt thái dương.

Các báo cáo này đều rồi tung làm anh nổi trận lôi đình, cuối cùng anh kiểm chế không được gọi điện thoại cho quản lý khu Bắc chửi rửa thậm tệ một trận mới thôi.

Buổi tối tan tầm về nhà, đến lúc ra bãi đỗ xe lấy xe mới nhớ ra hai ngày nay mình đã ra khách sạn ở, lại thăm cười khổ: ngày hôm nay mình bị sao vậy? Như ma sui quỳ khiến.

Anh vào ngồi trong xe đen kịt, lục lọi lấy ra một điều thuốc. Ước chừng là bảy tám giờ, bãi đỗ xe rất yên tĩnh, yên tĩnh đến kỳ lạ. Nhiếp Dịch Phàm bỗng nhiên cảm thấy trong ngực mình có một cảm thụ không thể nói thành lời, ngũ tạng lục phủ dường như trống rỗng, có một cảm giác kỳ lạ nhanh chóng tụ lại trong ngực, chất chứa, rồi nảy sinh một sự đau đớn sâu sắc.

Anh rít sâu một ngụm thuốc, lại bị sặc liền cúi gập người xuống tay lái ho liên tục cho đến khi mặt đỏ bừng, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, vô thức đưa tay lên xoa mặt, nước mắt đã trào xuống, anh khóc!

Anh ngồi trong bóng đêm rất lâu.

Cuối cùng anh khởi động xe lái ra ngoài. Lúc này anh mới cầm điện thoại di động lên, kiểm tra liên tiếp những tin nhắn trong điện thoại vừa được gửi tới, sau đó trả lời từng tin nhắn một, giải thích vừa rồi mình bận quá, rồi lịch sự hỏi có chuyện gì quan trọng không.

Lúc anh gửi những tin nhắn này, trong lòng vô cùng bi ai. Không ai biết anh vừa mới khóc, cũng không có ai thông hiểu. Bạn gái chia tay anh, người nhà trách mắng anh, công việc thì đầy lo lắng, hoàn toàn không có khái niệm làm việc với khách hàng theo ca, chỉ lo phục vụ khách hàng thiếu chu đáo... Lúc này trên đường đều toát lên không khí vui mừng đón ngày tết sắp tới, chỉ có anh lòng như tro nguội, không có chút tinh thần.

Anh đã sắp ba mươi rồi.

Mọi người đều nói ba mươi tuổi là độ tuổi thành tựu nhất, còn anh vì sao lại tệ như này? Quả thực có thể nói đó là thất bại lớn nhất của cuộc đời.

Thượng Hải là nơi gạo châu củi quế (ví với đời sống đắt đỏ, khó khăn), nhà ở lại càng thiếu. Tạm thời Nhiếp Dịch Phàm ra khách sạn ở, cùng lúc ủy thác cho văn phòng bất động sản tìm nhà ở hộ, đối phương hỏi anh mua hay là thuê, anh sừng sốt một lúc lâu mới nói là thuê ở trước. Chắc chắn là phải mua nhà, nhưng cân phải cân nhắc kỹ càng, không nên vội vàng quyết định, hơn nữa giờ đang là cuối năm, anh thật sự không có thời gian, cũng không có tâm trạng.

Qua hai ba ngày, văn phòng bất động sản gọi điện báo có một căn nhà ở khu vực an tĩnh rất thích hợp với anh, anh vẫn không có thời gian đến xem nhà, cuối cùng người đại diện giục mãi anh mới đến, cũng không hẳn hài lòng. Bố cục tương đối, thiết bị lắp đặt khá cũ, nhưng giá hơi cao, đương nhiên anh không quan tâm đến giá cả, quan trọng là anh thấy thoải mái.

Người đại diện đơn giản đã tìm hiểu khách hàng của mình, liền miệng lưỡi khôn khéo cổ vũ anh mua nhà, còn cầm một chồng cataloge bất động sản cho anh xem. Anh nghĩ dù sao sớm muộn gì mình cũng phải mua nhà liền nhận lấy về tham khảo. Những tư liệu này anh tiện tay để tại phòng làm việc. Lý Giai ra vào liền thấy được, hỏi anh: "Anh muốn mua nhà ở à?"

Nhiếp Dịch Phàm trả lời qua loa: "Chỉ xem thôi."

Lý Giai đương nhiên là không tin, dựa vào giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô tin chắc giữa Nhiếp Dịch Phàm và Diệp Cô Dung có vấn đề rất nghiêm trọng.

Anh gần đây hay lảng tránh cô, ngay cả tin nhắn của cô cũng không hồi âm, thái độ rất rõ ràng là bất thường. Trong ngực cô có chút oán giận, hết giờ làm cô đã hành động điên rồ là đi theo dõi anh. Đúng lúc tối hôm đó phát hiện Nhiếp Dịch Phàm hẹn nhân viên bất động sản đi xem nhà, đó là một cô gái ăn mặc thời trang. Cô thấy họ đi ô tô đến một khu chung cư thì lửa giận bùng bùng, lấy điện thoại ra gọi chất vấn Nhiếp Dịch Phàm.

Nhiếp Dịch Phàm nhìn thấy số điện thoại của Lý Giai, càng thấy phiền hơn. Chuyện của anh đã đủ đau đầu lắm rồi, đủ rắc rối rồi, anh thật sự không có

tâm trạng để ứng phó với cô. Cái gọi là tán tỉnh, ve vãn, trò chơi mập mờ này đều chỉ thích hợp tiến hành trong trường hợp khi cả hai cùng thoải mái, ánh mắt cùng với sự quan tâm hàng ngày của cô ta chạy đi đâu hết rồi? Sao lần này lại có ý phá vỡ quy tắc trò chơi vậy?

Phiền càng phiền, nhận điện thoại hay không nhận, nhờ thật sự cô ta tìm anh có chuyện khác thì sao? Ai ngờ khi anh vừa bắt máy, Lý Giai khắu khí khó chịu nói: "Anh đang ở đâu?"

Nhiếp Dịch Phàm khẽ chau mày: "Ở bên ngoài."

Lý Giai hỏi: "Cùng ai?"

Anh thuận miệng đáp: "Bạn bè, có việc gì không?"

Cô lại tiến thêm một bước truy hỏi: "Bằng hữu nào? Là nam hay nữ?"

Ngữ khí này làm Nhiếp Dịch Phàm cảm thấy phản cảm, cho dù là Diệp Cô Dung cũng chưa từng có khẩu khí với anh như vậy. Nhiếp Dịch Phàm bực mình hỏi: "Rốt cuộc cô có chuyện gì?"

Lý Giai không nói gì cúp luôn điện thoại, khiến cho Nhiếp Dịch Phàm không hiểu ra sao cả, quả thực là không hiểu nổi.

Bởi vì gần đây thật sự quá bận, ở khách sạn mãi không phải là kế lâu dài, nhà thuê đó trang thiết bị lắp đặt cũng khá tốt, tuy rằng xung quanh hơi ồn ào nhưng anh vẫn quyết định thuê ở, liền ký kết hợp đồng với người đại diện. Hai bên trao cho nhau tiền và chìa khóa, người môi giới còn có thiện ý hướng dẫn anh sử dụng điện nước bếp và một số việc vặt trong nhà, cuối cùng, còn dặn anh nếu sau này có quyết định mua nhà thì gọi điện cho họ. Anh vì lịch sự mà đồng ý.

Quay về khách sạn, việc thứ nhất là anh đổ cho mình một bồn nước nóng, sau đó nằm vào thư giãn. Anh chưa bao giờ biết tìm nhà thuê lại phiền phức như thế, năm đó tìm thuê nhà ở toàn là Diệp Cô Dung phụ trách, mọi việc trong nhà cũng là cô làm, sau này họ có nhà ở riêng, các khoản như bếp núc điện nước các loại cũng là cô chú ý tới, anh chưa bao giờ hỏi đến. Hôm nay đến lượt anh tự mình làm mới cảm giác thật rườm rà.

Tắm rửa xong đi ra, anh gọi điện thoại cho đối phương, hỏi về công ty gia chính, muốn tìm một người giúp việc, đối phương đồng ý giúp.

Ngày hôm sau đến công ty, thấy Lý Giai nét mặt lạnh nhạt ngồi đó, anh suy nghĩ một chút, cuối cùng dừng lại chỗ cô hỏi: "Tối hôm qua có chuyện gì không?"

Lý Giai cười nửa miệng: "Không có việc gì thì không thể gọi điện thoại cho anh được à?"

Nhiếp Dịch Phàm ngượng ngùng: "Em cũng biết đấy, gần đây có rất nhiều chuyện.."

Lý Giai ngắt lời anh: "Đúng vậy, ở đây còn có một bản fax của anh." Nói xong đưa hai tờ giấy cho anh.

Nhiếp Dịch Phàm nhận lấy liếc qua, lúc nhìn lại thì Lý Giai đã bỏ đi, anh đành phải đi vào phòng làm việc, trong ngực có chút lo lắng. Công ty đối với việc tình cảm trai gái rất miễn cưỡng, cho dù hai người họ chỉ có quan hệ xác thịt thuần túy, chỉ ít ở phương diện này là như vậy, nhưng nhờ vô ý dễ xảy ra chuyện gì thì hậu quả vô cùng.

Có thể thực sự tìm cơ hội để khiến cô ta ra khỏi công ty?

Nhiếp Dịch Phàm bị ý nghĩ này của mình làm cho giật mình, lập tức một chuỗi liên tưởng nảy đến, nếu sớm chuyển công tác cho Lý Giai, sự việc sẽ không có cục diện ngày hôm nay. Nói anh ích kỷ cũng được, vô si cũng được, giữa anh và Diệp Cô Dung đi tới bước này, ít nhiều anh cũng có chút giận cho đánh mèo với Lý Giai, nhưng xét đến cùng là do bản thân anh không cầm giữ được.

Anh phiền não ném bản fax sang một bên, ngã vào trong ghế thờ dài thật sâu.

Buổi tối trước khi quay về khách sạn trả phòng, anh tiện thể lái xe về nhà cũ thu dọn hành lý, có rất nhiều quần áo và đồ đạc linh tinh chưa được mang đi hết.

Trong nhà vô cùng lạnh lẽo, mấy ngày không có người ở, trên bàn trang điểm còn có ít bụi. Anh vào phòng ngủ, phòng khách, nhà bếp, phòng sách, buồng vệ sinh nhìn chăm chú một lần, những hình ảnh trước đây chợt hiện ra rõ ràng như chưa bao giờ rõ ràng như này. Mới đầu năm vừa rồi, Diệp Cô Dung còn vừa nấu cơm vừa hát, lúc tắm cũng hát, buổi sáng ngủ dậy đi đánh răng cũng lầm nhảm hát, có lúc anh bị đánh thức không nhận được rất tức giận, cô thì cười hi hi hôn lên mặt anh, tâm tình một ngày cứ bắt đầu như vậy.

Trong quyển sách cũ còn có bức ảnh của cô thời đại học, bởi vì tập quân sự nên phải cắt tóc ngắn, hàng mi cong vút, đôi mắt rất sáng, chiếc cằm nhỏ mà nhọn, thật không biết làm mê đảo bao thanh niên. Lúc anh có cơ hội thích hợp, lập tức tiến hạ thủ vì cường. Những năm đó để có được sự chú ý của cô đối với anh là hết sức khó khăn, anh nhiều lần đi theo cô xem phim ở rạp chiếu bóng, lần nào cũng giả vờ trùng hợp, rồi còn ép mình đi nghe môn triết học mà cô chọn cho mình, cuối cùng tại một lần vào buổi diễn tập hội diễn văn nghệ của trường, anh có ý để mình mắc thật nhiều lỗi, thì mới lấy được sự chú ý của cô.

Bởi vì anh cũng giống như đàn ông trên đời này đều thích các cô gái tóc dài tung bay, cô liền bắt đầu để tóc dài. Ngay cả khi cô mặc những bộ quần áo bình thường nhất cũng toát lên vẻ đẹp lay động lòng người. Giờ nhớ lại thời điểm ấy, đương nhiên trong mắt người đang yêu thì người mình yêu chính là Tây Thi, tình yêu tuổi trẻ chỉ vĩnh viễn tràn đầy màu sắc lung linh trong bóng mát của nó.

Anh bị ai gấp quyển sách lại, đem cất vào trong hành lý của mình. Trong tủ quần áo chỉ còn lại vài chiếc áo somi lè loi, vẫn còn lưu lại mùi nước hoa nhẹ nhàng mà Diệp Cô Dung thường dùng, rất nhẹ mà bền lâu, đó là mùi hương thơm tự nhiên hiệu Chanel, cụ thể là tặng lúc nào anh cũng không nhớ rõ ràng.

Bỗng nhiên anh ý thức được, rất lâu rồi anh đã không quan tâm đến cô.

Trong ngăn kéo thứ ba của kệ TV có một kẹp giấy tờ, anh lấy ra xem, bên trong các hóa đơn tiền điện, nước, ga cùng với các hóa đơn phạt giao thông của anh. Bên trên là thẻ bảo hành cùng với vài đồ linh tinh, trên khay đĩa còn có một số quyển tạp chí. Trên nóc tủ lạnh trong nhà bếp còn có các tờ rơi phân phối hàng của siêu thị. Có một máy vi tính trong phòng sách, cô thường lên mạng mua sắm online, trên giá sách đại đa số là sách được cô mua online.

Có một lần hai người họ nói tới chuyện kết hôn, cô hăng hái bừng bừng cùng anh nghiên cứu tìm tòi danh sách tiệc cưới, lúc đó họ viết ra một dãy dài danh sách khách mời, sau đó không dùng đến được đặt trên giá sách, giờ cũng đã dính đầy bụi.

Anh nhìn tờ giấy đó, giống như vô cùng xa vời.

Lúc đó, là người quen hoặc không quen của họ sẽ nhân cơ hội tại tiệc cưới mà gặp nhau, hôm nay ngay cả những người đó cũng không còn liên quan tới anh và cô nữa.

Nhiếp Dịch Phàm không không chế được cảm giác run rẩy. Dường như cho đến giờ phút này, anh mới ý thức được mình và Diệp Cô Dung đã trở thành hai người xa lạ. Hai người đã từng quen thuộc với nhau như vậy, yêu thương sâu sắc như vậy, thế nhưng từ nay về sau, anh và cô sẽ không còn được ở bên nhau nữa, cô từ một người vô cùng quen thuộc trong cuộc sống của anh đã trở thành người xa lạ.

Thật vô cùng đau lòng!

Anh ngã người vào trong ghế, ôm lấy mặt, nhưng không che nổi những giọt nước mắt rơi qua kẽ tay.

Cuối năm, công ty theo lệ cũ tổ chức party, nhân viên có thể mang theo bạn để tham gia. Năm vừa rồi Nhiếp Dịch Phàm đưa Diệp Cô Dung đến. Năm nay một mình anh đến nên không tránh được có người hỏi đến, ngay cả sếp lớn cũng nửa đùa nửa thật hỏi ngày kết hôn của anh. Giữa họ đương nhiên chỉ là câu hỏi thăm theo phép lịch sự, nhưng Nhiếp Dịch Phàm lại bị những câu thăm hỏi đó làm cho không tiêu, anh tìm cơ hội trốn vào toilet.

Lý Giai vẫn chăm chú theo dõi Nhiếp Dịch Phàm, thấy vậy đang định đến trước buồng vệ sinh để đợi anh, lại bị Nghiêm Thế Thông kéo lại mời rượu, là người đẹp độc thân trong bộ phận, cô rất được mọi người hoan nghênh.

Sự phiền não của Nhiếp Dịch Phàm cũng là phiền não của Diệp Cô Dung. Bữa tiệc tất niên cuối năm cũng tổ chức, tiệc còn chưa tan, cô lạng lẽ ra về, về nhà tắm rửa xong thì đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, cô giật rèm cửa sổ nhìn xuống, trên đường phố người đông nghịt. Tết âm lịch hàng năm vừa đến, toàn bộ thành phố đều náo nhiệt, nét mặt người nào cũng vui vẻ, lịch trình đầy đủ, ngay cả La Tổ Tổ sáng sớm rời khỏi giường tối muộn mới trở về cũng khó nói chuyện được với nhau vài câu, mấy ngày trước cô ấy đã đặt mua vé máy bay, thu dọn hành lý về nhà ăn tết.

Lúc này người ở quê chắc đang nhàn nhã đi chơi, Diệp Cô Dung thì không cần lo lắng giá vé gì cả. Hằng ngày cô lên mạng, xem tin tức, thỉnh thoảng xem vài ba đĩa phim cũ, cô không nghĩ tới những chuyện linh tinh làm mình buồn thêm, mấy ngày trước nhận được chìa khóa nhà do Nhiếp Dịch Phàm gửi tới, cô vẫn đặt trên bàn không hề động tới.

La Tổ Tổ trước khi đi từng đề nghị, năm mới ăn tết kiểu gì cũng phải đến dọn dẹp nhà cửa một chút.

Cô làm tổ trên giường dựa vào thực phẩm trong tủ lạnh sống qua ba ngày, mẹ gọi điện thoại cứ giục cô về nhà. Cô xem thấy cách ngày tết âm lịch chỉ còn một hai ngày nữa. Buổi chiều hôm nay liền đi tàu điện ngầm về nhà để dọn dẹp.

Cô cho rằng sẽ nhìn thấy một đồng hồ độn bên trong, nhưng thật bất ngờ chính là, bên trong nhà được quét tước dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, những chỗ nào trong phòng khách được đập phá cũng đã được sửa sang lại, có một bộ trà mới được đặt trên bàn. Nhà bếp được cọ rửa sạch sẽ, ngay cả máy hút mùi cũng sáng bóng. Trong phòng sách được thu dọn ngăn nắp, dựa theo thói quen yêu thích lúc trước của cô để phân loại. Chăn ga gối đệm trong phòng ngủ đã được giặt sạch, chỉnh tề gấp gọn gàng đặt trong tủ. Đồ dùng trong nhà và TV đều được phủ vải lên.

Toàn bộ những gì của Nhiếp Dịch Phàm đều không còn, một dấu vết cũng không lưu lại. Trong chiếc cốc đựng bàn chải đánh răng trong buồng vệ sinh chỉ còn lại một cái, nhìn thấy rất lẻ loi. Cô nhìn gương mặt mình qua gương, tái nhợt không huyết sắc, tóc bị gió thổi làm rối loạn. Cô khẽ mở vòi nước, vục nước lên lau mặt, bàn tay không không chế được hơi run rẩy, từng giọt nước mắt to tròn trào ra, rơi xuống trong bể rửa mặt mất hút.

Buổi trưa thời tiết rét đậm, sắc trời có vẻ u ám âm trầm, bầu trời vào lúc này rất ít khi thấy sáng sủa quang đãng, phần lớn là mờ mịt. Mùa đông năm nay lúc mới bắt đầu tới đã có chút tuyết nhẹ bay, mấy ngày gần đây tuyết rơi nhiều hơn, bầu trời ngoài cửa sổ mây đen sầm xuống, làm con người ta cảm thấy chật chội.

Trong ngực Diệp Cô Dung vô cùng chật chội, giống như bị một bàn tay vô hình bóp chặt lấy, mỗi lần hít thở đều thấy vô cùng khó khăn. Hai chân cô nhưng bị đóng đinh xuống dưới nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trong gương, ngay cả một chút sức lực để dịch chuyển cũng không có, trong cuộc đời hơn hai mươi năm, cô chưa từng thấy mình yếu ớt như này.

Lúc xuống lầu, bảo an rất lịch sự chào hỏi cô, chúc cô năm mới có nhiều niềm vui. Cô miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười, đáp lễ lại. Cô và Nhiếp Dịch Phàm trước sau cùng chuyển ra khỏi tòa nhà này, bảo an ở tòa lầu này là biết rõ nhất. Có lẽ anh ta là nhân chứng đối với sự tan vỡ tình cảm của hai người họ.

Ngoài đường xe cộ đông như nước, làn sóng người cuộn cuộn, cô hòa vào trong đó, tự an ủi nghĩ: tất cả sẽ qua đi, bất kể thời gian tốt cỡ nào, hoặc thời gian tồi tệ như nào cũng như dòng nước cuộn cuộn chảy xuôi không bao giờ quay đầu lại, chỉ có thể nắm bắt từng chút một.

Cô lấy điện thoại đi động ra, lục tìm tin nhắn hương thụ mỗi ngày của Nhan Cảnh Thần, cố gắng nhoẻn cười thật tươi, nhưng trong lòng cô thực sự quá nặng trĩu, không chút nào phấn chấn lên được.

Cô lên một xe bus ngồi vào ghế cuối cùng, đeo tai nghe, chờ đợi nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này thực sự không nghĩ ngợi gì, cũng không thực sự là đang nghe nhạc, tư duy dường như đang trong trạng thái trống rỗng, chỉ mong xe cứ thế mà đi đừng bao giờ dừng lại, ngay cả khi xe dừng lại các trạm dừng, cô cũng không có chút ý thức nào là phải xuống xe. Có hề gì đâu, dù sao xe bus cũng sẽ luôn luôn quay lại đích đầu tiên, cho dù không quay lại thì cũng luôn luôn có những cách khác, chỉ duy nhất tình cảm, thì cô không có cách nào để quay lại.

Trong xe điều hòa ấm áp, Diệp Cô Dung thấy buồn ngủ, trong tai nghe bỗng truyền đến tiếng hát:

"Vì sao chỉ chớp mắt

Thời gian trôi quá nhanh

Không nhìn rõ năm tháng

Xóa bỏ quá khứ

Giống như một con gió

Thổi đi những ân oán oán

Có lẽ em và anh

Không có ai đúng ai sai

Quên không được giọt nước mắt của em

Quên không được sự tốt đẹp từ anh

Quên không được triền miên say lòng cùng em

Cũng quên không được lời thề của anh

Tại sao không để cho giấc mộng này

Vĩnh viễn chỉ có em và anh không bao giờ tỉnh lại..."

Cô yên lặng nghe hết bản nhạc, ngoài cửa xe tuyết lại rơi, từng bông tuyết nhỏ bay bay rơi chạm vào cửa kính, trong nháy mắt biến mất dạng, bầu trời u ám bị ánh đèn thành phố làm cho tràn ngập màu sắc, cô ngồi trong xe, cách một tấm kính nhìn ra thế giới, cảm thấy vô cùng mỹ lệ.

Tết năm nay có vẻ thăm đạm tịch liêu, cô nhận được bao nhiêu tin nhắn chúc mừng, nội dung cơ bản toàn giống nhau.

Nhan Cảnh Thần gửi email chúc mừng cô năm mới vui vẻ. Từ sau ngày chia tay ở sân bay, đây là lần liên lạc đầu tiên giữa anh và cô. Diệp Cô Dung liền hỏi thăm anh tình hình dạo này như nào, biết được sang năm anh lại đến công tác, cô hơi giật mình, vội hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ. Nhan Cảnh Thần trả lời, nhân lần trước đi khảo sát, anh thấy rằng thị trường Trung quốc rất có tiềm lực, báo cáo phân tích của anh vẫn đang được cấp trên xem xét, nhưng không có vấn đề gì lớn. Kế hoạch sau khi thông qua, anh sẽ là người phụ trách khu vực châu á, nhiệm kỳ năm năm.

Diệp Cô Dung liền chúc mừng anh.

Nhiếp Dịch Phàm cũng gửi một tin nhắn chúc mừng năm mới cho cô. Cô phải dùng toàn bộ lý trí mới không chế được ý muốn hỏi thăm lại cho anh. Cô không biết, Nhiếp Dịch Phàm cũng giống cô là cố gắng kiềm chế cảm giác xung động muốn gọi điện thoại cho cô, anh đứng sau khung cửa sổ nhìn ra khu rừng phía sau một mảnh tuyết trắng xóa, anh ngắm nhìn rất lâu, khí lạnh hướng đông bắc đặc biệt lạnh hơn xuyên thấu qua song cửa sổ phả vào mặt, làm anh có một cảm giác hoang vắng và tuyệt vọng mà trước nay chưa từng có.

Anh nhớ tới bóng dáng của Diệp Cô Dung trong chiếc áo choàng lông màu hồng giống như một bông gạo đỏ đi qua khu rừng tuyết phía sau. Cô cực kỳ sợ lạnh, cảnh tuyết dù đẹp đến mấy cũng rút tay lại xoa vào nhau rồi lúi rúi khen vài câu. Tình yêu cuồng nhiệt hai năm đó, anh rất nồng nàn đáp tặng người tuyết cho cô, về sau không hiểu thế nào sự nhiệt tình đã dần dần biến mất. Đại để một việc làm cứ lặp lại trong thời gian dài sẽ trở nên khô khan

không còn thú vị nữa, hôm nay có thể dự đoán được ngày mai, sau này cũng không có gì hơn lần này, ngày qua ngày năm qua năm, tình yêu thâm sâu không trải qua được thiên trường địa cửu mà lại trở nên hao mòn dần.

Khi một người ngày ngày sống như vậy, sẽ mơ ước hướng đến được sống những ngày chưa từng có, đối diện với đồng nghiệp bạn bè hàng ngày hàng đêm với cuộc sống không bị ràng buộc, anh bắt đầu dao động hơn một lần thèm muốn được như vậy, người khác ở bên ngoài ăn chơi rượu chè, còn anh thì lẻ loi, đơn độc ở nhà với bạn gái...

Anh nhấc chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, bộ dạng thất thần, rất giống như trong các bộ phim Hàn.

Ngày đầu tiên đi làm sau tết, bảo an dưới lầu gọi điện cho Diệp Cô Dung tới nhận một gói bưu kiện, lúc này cô mới nhớ trong kỳ nghỉ vừa rồi có nhận được điện thoại nói là có một bưu phẩm của cô được gửi tới. Cô tưởng là văn kiện gì của công ty, liền nhờ đối phương đưa tới chỗ bảo an dưới lầu của công ty, đợi khi cô đi làm thì sẽ nhận lấy.

Khi cô vừa nhận bưu kiện, không hề có danh thiếp địa chỉ hay số điện thoại gì, cô nghi hoặc mở ra xem, đó là một bó hoa hồng đã héo rũ từ lâu, cũng may do thời tiết rất lạnh nên không bị hư thối, vẫn còn lưu lại mùi hương thơm của hoa.

Đồng nghiệp cười nói, khẳng định ông xã gửi quà tặng nhân ngày lễ tình nhân.

Ngất xiu! Cô gần như quên hẳn ngày lễ này. Nhưng đây không phải là phong cách của Nhiếp Dịch Phàm, từ trước đến nay anh rất phản cảm với lễ tiết của người phương Tây, kiên trì cho rằng tình yêu không cần dùng hoa hồng để chứng minh, mặc dù mấy năm yêu nhau thâm thiết cũng có chút ngoại lệ tặng quà vài lần, nhưng suy cho cùng thì tất cả hầu như là miễn.

Chẳng lẽ là anh thật sao? Trừ phi anh muốn quay lại?

Cô ném hoa vào thùng rác, bận rộn đến tận trưa nhưng tâm trạng vẫn không yên, thỉnh thoảng lại nhìn về phía thùng rác. Cuối cùng vào giữa trưa cô không kiềm chế được gửi cho Nhiếp Dịch Phàm một tin nhắn, đề nghị anh đừng giờ trò kiểu đấy nữa, cô và anh tuyệt không thể nào nữa.

Một lúc lâu Nhiếp Dịch Phàm hồi âm lại: Giờ trò gì?

Diệp Cô Dung ngờ vực, chẳng lẽ hoa không phải do anh tặng ư? Vậy thì ngoại trừ anh ra thì còn ai?

Một lát sau, Nhiếp Dịch Phàm gọi điện thoại đến. Cô nhấn nút nghe, giọng nói của anh khàn khàn, như vừa ngủ dậy: "Tin nhắn vừa rồi của em là có ý gì?"

Ngữ khí của anh dường như thực sự không biết chút nào, không giống là giả vờ. Cô không thể làm gì khác hơn là kiên trì nói: "Trong lòng anh biết rõ mà."

Anh im lặng một chút, ngữ khí có chút xót xa chân thành: "Dung Dung, chúng ta thực sự không có khả năng hay sao?"

Cô trả lời cứng ngắt: "Không."

Lần thứ hai anh im lặng.

Cô nuốt nước bọt khan, tiếp tục nói: "Còn nữa, đừng tặng hoa cho em nữa, em đã nói rất rõ ràng rồi, em không muốn dây dưa."

Nhiếp Dịch Phàm vẫn duy trì sự im lặng, giữa hai người yên ắng chỉ có tiếng mạch động, Diệp Cô Dung đang định ngắt điện thoại, anh bỗng nhiên nói: "Em lầm rồi, anh không hề tặng hoa gì cho em..."

Diệp Cô Dung sững sốt, lập tức cảm giác mặt mình nóng bừng lên.

"Có lẽ là người khác tặng, sao em không xem phiếu chuyển giao xem?" Giọng điệu anh có chút khó chịu.

"Xin lỗi." Diệp Cô Dung vội vàng ngắt điện thoại, trong lòng hối hận muốn chết, sao mình không nhớ mà xem phiếu chuyển giao nhỉ, hiện giờ ngược lại giống như là cô mượn cớ này để dây dưa với Nhiếp Dịch Phàm.

Cô lục trong thùng rác tìm được phiếu chuyển giao, tìm được tên công ty chuyển giao, liền gọi điện tới hỏi, rất nhanh biết được hoa hồng là từ nước ngoài gửi đến.

Cô lấy điện thoại lập tức gọi cho Nhan Cảnh Thần.

Giọng nói của anh nghe như đang ngủ, tiếng nói khàn khàn: "Diệp Cô Dung, cô còn nhớ để mà gọi điện ..."

"Nhan Cảnh Thần, hoa hồng có phải là do anh tặng không?" Cô hỏi thẳng luôn.

"Ha ha..." Giọng nói của Nhan Cảnh Thần lập tức hưng phấn lên, "Cô nhận được rồi à, thích không?"

"Thích cái rắm! Sao trong bưu kiện lại không đề tên người gửi hả?"

"Tôi quên mất." Nhan Cảnh Thần giật mình nói: 'Hả? Nghe khẩu khí của cô hình như có vẻ không thích?'"

"Rất không thích." Diệp Cô Dung nhấn mạnh.

"Vì sao?" Giọng nói của Nhan Cảnh Thần có chút buồn bã, lại còn tự giễu nói: 'Tôi còn tưởng rằng cô sẽ vui mừng chứ, giờ thì biết không phải rồi, phương pháp tặng hoa trái lại có vấn đề...'"

Diệp Cô Dung không có ý giận chó đánh mèo với Nhan Cảnh Thần, cô đành cười gượng, ngữ khí dịu hơn: 'Sao anh lại làm vậy?'"

Nhan Cảnh Thần vội ho một tiếng, giọng nói có vẻ mất tự nhiên: 'Hôm đó tôi ra ngoài ăn, lúc đi ngang qua cửa hàng bán hoa, thấy người khác mua hoa thì cũng muốn..'"

"Vì sao anh không gọi điện thoại?"

"Còn không phải muốn cho cô một sự bất ngờ sao!" Nhan Cảnh Thần xấu hổ nói.

"Cảm ơn! Thế nhưng lần sau nhớ báo trước cho tôi biết..."

"Ông trời ơi! Cái phản ứng này của cô, còn nói có lần sau nữa sao.." Nhan Cảnh Thần kêu lên.

Diệp Cô Dung phì cười: 'Tôi phải làm việc rồi...'"

Nhan Cảnh Thần vội kêu lên: "Này, chờ đã."

"Sao vậy?"

"Vì sao cô lại tức giận đến vậy? Chỉ là hoa hồng thôi mà. Cho dù là tôi muốn theo đuổi cô, cô cũng không đến mức phản ứng như vậy chứ...."

Diệp Cô Dung vội ngắt lời anh: 'Tôi tưởng Nhiếp Dịch Phàm gửi tôi, nên hỏi anh ta, trở thành trò cười.'"

Nhan Cảnh Thần nhẹ nhàng 'a' một tiếng, hạ giọng nói: 'Xem ra cô vẫn không quên được anh ta.'"

Diệp Cô Dung cười to: 'Anh còn như vậy nữa, tôi thực sự nghĩ anh muốn theo đuổi tôi đó.'"

Nhan Cảnh Thần tựa như định nói gì, cô giành nói: 'Thực sự tôi phải làm việc rồi, tạm biệt.' Nói xong lập tức ngắt điện thoại, lúc này mới thở nhẹ một hơi.

"Chẳng biết là nói gì nữa?"

Cô khẽ than một câu, cúi xuống tiếp tục xử lý công văn. Cuộc họp đúng hai tiếng rưỡi, sự việc đúng như cô dự liệu năm ngoái, công ty muốn tăng thêm thành viên, công việc của cô càng bận rộn hơn.

Buổi tối trở về nhà của La Tổ Tổ, cô ấy vẫn chưa quay về, gọi điện thì nói là mười giờ tối xe đón tàu hỏa về. Cô quét dọn nhà cửa, rồi xuống siêu thị dưới lầu mua thức ăn, vừa nấu cơm vừa suy nghĩ: có nên dọn nhà không.

Trong lòng cô tuy rằng không muốn về đó ở, nhưng có nhà mà không ở, lại đi chiếm lấy giường ngủ của La Tổ Tổ, cho dù là bạn bè thân thiết ở lâu cũng sẽ rất bất tiện. Muốn tìm thuê một căn hộ khác thật sự là phiền phức, thứ nhất là nhà cho thuê điều kiện khá hơn chút thì rất đắt tiền, thứ hai cô không muốn ở thuê. Càng nghĩ càng thấy mình nên dọn về nhà. Ở với La Tổ Tổ một thời gian sẽ không tiện lắm, không phải là thói quen không hợp, nhưng mọi người ai cũng trưởng thành hết rồi, ai cũng cần có chút không gian riêng tư của bản thân.

Chờ đến tối La Tổ Tổ mệt mỏi quay về, sau màn hai người hỏi han nhau, Diệp cô Dung liền nhân cơ hội nói với La Tổ Tổ. La Tổ Tổ cũng không cảm thấy ngạc nhiên, cười nói: "Tớ biết cậu sẽ không ở đây lâu, cậu ở với tớ không quen lắm."

Diệp Cô Dung vội giải thích: 'Tớ không có ý này..'"

La Tổ Tổ bật cười: 'Tớ hiểu mà. Nếu như cậu nghĩ không vấn đề gì thì quay về ở làm gì. Đã đến lúc phải nói thật rồi, quần áo bẩn tớ thay ra cũng không dám tùy tiện vất lung tung, chưa tắm rửa thì ngại lên giường, ha ha...'"

Diệp Cô Dung cũng cười: "Dù thế nào, tớ cảm ơn cậu."

La Tổ Tổ vừa sắp xếp đồ trong hành lý, vừa lầm bầm nói: 'Có bạn bè để làm gì chứ? Nói không chừng một ngày nào đó đến lượt tớ phải đến chỗ cậu ở.'"

Diệp Cô Dung cười nói: 'Mong là không có một ngày như vậy. Được rồi, Vương Vũ Dương thế nào rồi?'"

La Tổ Tổ móc quần áo lên, không quay đầu lại: "Còn đang ở quê, chưa nói cụ thể thời gian."

"Có đói không? Tớ hâm nóng thức ăn cho cậu."

"Không cần đâu, lúc ở trên xe lửa đã ăn rồi."

"Vậy tớ cũng đi thu dọn hành lý đây."

"Ngày mai chuyển đi luôn à?"

"Ừ."

"Vậy tùy cậu."

La Tổ Tổ đi vào buồng vệ sinh tắm, Diệp Cô Dung thì đi thu dọn đồ của mình. Như vậy hai người cả đêm không nói chuyện, sang ngày hôm sau, cô gọi taxi chở đồ về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Trên thực tế, nằm ngủ trên chiếc giường cũ không ngờ lại không hề khó ngủ như Diệp Cô Dung đã nghĩ. Đó là đêm ngủ ngon nhất trong suốt nửa năm qua của cô, cho nên sáng hôm sau khi thức dậy, ngay cả bản thân cô cũng thấy lạ lẫm.

Vẫn hai chiếc gối, một cái gối đầu, một cái gác chân. Chăn đệm ga phủ màu đen trắng vẫn y nguyên như cũ, có chút lỗi thời cũ kỹ, tỏa ra mùi hương xả phòng thơm ngát, mùi hương rất quen thuộc, làm cô có cảm giác ngán ngạn như mình đang nằm mơ.

Sau một lúc ngẩn người ra, cô lấy trên nóc tủ một điều thuốc ra hút, đầu óc trống rỗng, trong ngực cũng trống rỗng, căn phòng càng vắng lặng, cửa phòng hé mở nửa chừng, áo khoác của cô, khăn quàng cổ, áo lông, quần dài, tất cả được đặt trên kệ TV, một chiếc dép ở cửa, một chiếc khác không biết ở đâu rồi, giữa phòng khách là hai chiếc va li của cô đặt ở đó. Lúc trước cô thường để đồ đạc lung tung, thậm chí còn cho rằng nhà quá chật chội, giờ lại thấy quá trống vắng và quạnh quẽ.

Cô nhìn kim đồng hồ đã chỉ hướng số tám, cô mới dứt bỏ những cảm giác không rõ ràng này sang một bên, từ trong ổ chăn đứng lên đi rửa mặt chải đầu để đi làm.

Tục ngữ nói năm mới không khí mới, nghiệp vụ công ty phát triển không ngừng, khu Hoa Bắc mỗi ngày tăng thêm ba phòng làm việc, gần hai mươi nhân viên, Diệp Cô Dung bận đến nỗi không thờ được, hầu như ngày nào cũng phải tăng ca.

Trung tuần tháng tư Nhan Cảnh Thần tới, lúc đó cô lại đang đi công tác nước ngoài, tận đến ngày lễ mừng một tháng năm mới được nghỉ ngơi, liền gọi điện cho anh hẹn ra ngoài ăn cơm, ai ngờ anh cũng quá bận không rảnh. La Tổ Tổ cũng kêu khổ không chịu nổi, bởi vì trụ sở chính của công ty ở Thượng Hải, trước đó công ty ở Thượng Hải đã đi vào cái cách và chính đốn trên diện rộng, các bộ phận đều nom nớp lo sợ bận tới mặt tối mày.

Diệp Cô Dung nghỉ ngơi hai ngày, thừa dịp ngày nghỉ liền đi SPA làm mặt làm tóc, tiện thể làm mái tóc xoăn, nhuộm tóc màu cam đỏ, từ trong thẩm mỹ viện đi ra cảm giác cả người rất thoải mái, rồi đến bách hóa gần đó mua quần áo mùa hè, cầm một đồng túi lớn túi nhỏ về đến nhà thì đã sáu giờ tối.

Cô nghỉ ngơi một chút, đang lúc chuẩn bị bắt tay làm cơm tối thì Nhan Cảnh Thần gọi điện tới hẹn đi ăn cơm.

Anh dự tính sống lâu dài ở Thượng Hải, đương nhiên là mua xe mua nhà, liền lái ô tô tới đón cô. Cô nói địa chỉ, trong điện thoại yên lặng một lúc, trong lòng Diệp Cô Dung biết Nhan Cảnh Thần hiểu lầm, vội giải thích một chút về chuyện nhà ở, anh mới thoải mái hơn.

Vì vậy Diệp Cô Dung tắm rửa trang điểm, chuẩn bị cho cuộc hẹn. Hai người từ sau lần tạm biệt đó đã ba bốn tháng không gặp nhau, cô ngồi trước gương trang điểm rất kỹ, tự cảm thấy mình tinh thần phấn chấn, dung nhan tỏa sáng.

Nhan Cảnh Thần lái xe đến dưới lầu thì gọi điện cho cô, một lát sau thấy một cô gái phong tư duyên dáng hiện ra dưới ánh đèn, chiếc váy dài màu xanh ngọc, mái tóc xoăn phong cách, bên tai có đeo bông tai, trên tay cầm chiếc túi nhỏ xinh. Anh vốn đang nhìn nhá dựa người vào xe, thoáng nhìn thấy cô cả người liền đứng thẳng lên, hai mắt sáng rực miệng xuyết lên khen ngợi.

Diệp Cô Dung mỉm cười nhìn Nhan Cảnh Thần, anh vẫn mặc âu phục áo sơ mi trắng quần xám màu như thường lệ, vóc người càng tăng thêm vẻ cao thẳng mạnh mẽ, khuôn mặt anh lộ vẻ già hơn, đôi mắt sáng lấp lánh.

Cô hơi cúi đầu, cười nói: "Đã lâu không gặp."

Anh cười tiếp lời: "Như cách ba thu."

"Nói linh tinh." Cô giả vờ giận.

"Mời lên xe." Anh mỉm cười mở cửa xe.

Diệp Cô Dung ngồi vào, anh vừa khởi động xe vừa hỏi: "Muốn ăn gì?"

"Tùy anh, gì cũng được."

Anh nhìn cô qua gương chiếu hậu, cười nói: "Cô ăn uống tùy tiện như thế, thảo nào gầy là phải."

Diệp Cô Dung bắt đầu dĩ thử dãi: "Tôi rất chăm chỉ ăn uống nhưng lại không biết ăn gì, hầu như ngà nào cũng phiền não vì chuyện ăn uống."

"Vậy thì ăn KFC nhé?"

"Không được."

"Chẳng phải cô vừa nói ăn gì cũng được đấy sao."

"Nhưng không thể tùy tiện ăn KFC được."

"Cô xem đi, các cô gái nói tùy tiện, thực ra yêu cầu họ lại rất cao, tuyệt không tùy tiện."

"Chẳng lúc nào là quên thuyết giáo cả," Diệp Cô Dung nói làm bầm một câu, nhũ mày nghĩ một chút, nói: "Vậy ăn cá om dưa chua nhé, anh chạy về phía trước qua hai đèn xanh đỏ thì rẽ trái có một nhà hàng."

Nhan Cảnh Thần nghe theo sự hướng dẫn của Diệp Cô Dung chạy đến đường đó mới thấy một nhà hàng cá om dưa chua, đông như trảy hội, đi vào hỏi thì không còn chỗ ngồi.

Diệp Cô Dung thấy sắc mặt anh lúng túng, cô cười nói: "Chờ một chút là được, rất nhanh thôi."

"Nhưng tôi rất đói." Anh chau mày lại tay ôm bụng, có vẻ trẻ con nói.

"Không ăn trưa à?"

"Ăn rất ít."

"Hả, sếp của anh khiến anh ăn không ngon à?" Diệp Cô Dung cố ý tỏ ra nghiêm túc hỏi.

Nhan Cảnh Thần không nhịn được chau mày lại, trừng mắt với cô.

Diệp Cô Dung bật cười lên, nói: "Kể chuyện cho anh cười nhé. Đây, có biết Hồ Thích không?"

"Biết."

"Biết Tam Tự Kinh không?"

"Biết."

"Vậy tôi đây kể..."

Nhan Cảnh Thần thất bại cười khỏ: "Chưa nghe cô kể chuyện cười mà đã phiền phức thế rồi."

Diệp Cô Dung kể: "Thượng Hải thế kỷ hai mươi, một vị họ Kiều ở Thượng Hải cố chấp mở một quán rượu có tên gọi "Tứ Đến Lâu", rất nhiều người không hiểu "Tứ Đến" có ý nghĩa gì, phải đi thỉnh giáo một người có học vị cao ở Thượng Hải tên là Hồ Thích. Hồ Thích có trí tuệ rất siêu phàm mà cũng không giải được, thấy rất mất mặt, không thể làm gì khác hơn là tự mình đến Tứ Đến lâu để uống rượu, tìm cơ hội hỏi thăm chủ nhân. Chủ nhân nói, tên của tứ lâu lấy từ trong , một...đến...thập, thập đến bách, bách đến thiên, thiên đến vạn', ý đồ chỉ là một vốn bốn lời. Hồ Thích nghe xong gần như ngất xỉu.

Nhan Cảnh Thần có chút hiểu ra, bữu môi không nể tình nói: "Chẳng buồn cười."

Diệp Cô Dung nói: "Kể cho anh nghe một chuyện nữa. À, hí kịch của Đàm Hâm Bồi rất nổi tiếng của Bắc Kinh, trong các trường đại học không ít trường thích giảng về những vở hí kịch của vị họ Đàm này. Một lần trong thời gian nghỉ giữa giờ, giáo sư môn có nhắc đến vở >, Hồ Thích chen vào nói: 'Kịch kịch lạc hậu rồi, dùng một cây roi thì coi là ngựa, dùng hai lá cờ thì coi là xe, cần phải dùng xe thật ngựa thật mới đúng...' mọi người ở đó yên lặng nghe những lời cao kiến, chỉ có Hoàng Khản đứng lên, nói: 'Thưa thầy, vậy Võ Tòng đánh hồ phải kêu như nào bây giờ?'"

Nhan Cảnh Thần mỉm cười: "Vẫn không buồn cười."

Lúc này, người bán hàng nói đã có chỗ ngồi, mời họ đến đó ngồi.

Hai người gọi đồ ăn xong, Diệp Cô Dung tiếp tục hăng hái kể: "Năm 1933, Tiêu Bá Nạp đến thăm Trung quốc, Lâm Ngữ Đường đến đón tiếp nói: 'ngày hôm nay thời tiết thật tốt. Tiêu tiên sinh thật sự là người có phúc, Thượng Hải mưa đang nhiều như thế mà vừa thấy ngài thì nắng luôn.' Không ngờ Tiêu Bá Nạp nói: 'Không phải là Tiêu Bá Nạp may mắn ở Thượng Hải nhìn thấy mặt trời, mà là mặt trời ở Thượng Hải may mắn được gặp Tiêu Bá Nạp.'"

Nhan Cảnh Thần bĩu môi nói: "Cái này đã từng nghe qua rồi, không có gì đổi mới à?"

Diệp Cô Dung nhìn không được trừng mắt với anh, tức giận nói: "Không có. Đến phiên anh kể rồi đấy."

Nhan Cảnh Thần quả nhiên mặt mày hớn hờ kể chuyện cười, vô cùng hài hước làm Diệp Cô Dung cười liên tục, ăn uống ngon miệng.

Nhan Cảnh Thần bỗng nhiên dừng lại, hất cằm sang bên trái ý bảo: "Cô gái ngồi bên kia hình như biết cô thì phải? Cô ta nhìn chúng ta suốt."

Diệp Cô Dung nhìn theo ánh mắt của Nhan Cảnh Thần, đầu tiên là sững sờ, sau đó thì cười rất tươi.

Cô gái đó chính là Lý Giai.

Họ ngồi ở bàn trong góc, cách đó có bốn năm dãy bàn, ngồi cùng với cô ta còn có ba người đàn ông khác, Nhiếp Dịch Phàm cũng ngồi đó, cả người bị người ngồi trước che mất hơn nửa người, từ góc độ phía Diệp Cô Dung nhìn sang chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh, đang chăm chú gấp thức vào miệng, sắc mặt nhìn không tốt lắm.

Đây là nhà hàng trước đây cô và Nhiếp Dịch Phàm thường tới, không ngờ hôm nay vận khí kém như vậy, cô nhất thời không thiết ăn uống nữa.

Nhan Cảnh Thần thấy sắc mặt của cô, nhiu mày nói: "Sao vậy?"

Diệp Cô Dung giả vờ cười rất tự nhiên: "Oan gia ngõ hẹp."

Nhan Cảnh Thần hiểu ý cô, yên lặng một chút rồi đề nghị: "Đổi nhà hàng khác nhé?"

Diệp Cô Dung lập tức nói: "Không cần!"

Nhiếp Dịch Phàm ngồi bên này, ngày nghỉ lễ phải tặng ca, bị đồng nghiệp yêu cầu đi đãi khách, anh liền dẫn họ đi ăn cá om dưa, cũng không ngờ lại gặp Diệp Cô Dung ở đây.

Từ lúc cô bước vào anh đã nhìn thấy cô, thấy họ cười nói thật vui vẻ, trong lòng anh vô cùng buồn bực. Gần nửa năm qua, hầu như anh chưa lúc nào thấy cô vui đùa như vậy, cô tỏ ra rất vui vẻ, còn đôi kiểu tóc khác, trang phục cũng rất đẹp, ngày trước mỗi lần cùng cô ra ngoài anh chưa bao giờ thấy cô trang điểm ăn mặc như vậy, cười nói không kiêng dè như vậy, quả thực là chướng mắt, trước mặt mọi người mà cũng không biết giữ ý tứ, uổng cho cô tự cho mình là thực nữ. Nhìn người đàn ông kia nữa, rõ ràng là người đàn ông tồi hôm đó, ngực anh như bị một vết đâm, rõ ràng là bọn họ đã sớm có gian tình, vậy mà cô vẫn còn chỉ trích anh có người bên ngoài được...

Lý Giai thấy sắc mặt Nhiếp Dịch Phàm tái mét cũng không dám nói thêm cái gì. Gần đây Nhiếp Dịch Phàm đối với cô rất lạnh nhạt, thái độ rất cẩn trọng làm cô không tìm được kẻ hở, rõ ràng là không muốn dính dáng gì đến cô nữa. Cô cũng không muốn buông tay, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại. Lần này nhìn thấy Nhan Cảnh Thần, trong lòng cô cũng thầm khen Diệp Cô Dung mệnh tốt, hai người người đàn ông trước sau đều diện mạo hiền ngang, khí độ bất phàm.

Bữa cơm đó của cả hai không còn vui vẻ nữa. Diệp Cô Dung và Nhan Cảnh Thần đi trước. Sau đó Nhiếp Dịch Phàm cũng thanh toán và cùng đồng nghiệp đi sau, Lý Giai khoác túi chỉnh sửa lại tóc một chút, hỏi: "Anh không ngại nếu đưa em về một đoạn đường chứ?"

Nhiếp Dịch Phàm mỉm cười nói: "Chỉ sợ không tiện đường mà."

Lý Giai cũng cười: "Em nhớ trước đây vẫn tiện đường mà."

Nhiếp Dịch Phàm mặt lạnh te: "Tôi dọn nhà rồi."

Lý Giai bỗng nhiên hỏi: "Anh và Diệp Cô Dung, à, hai người..."

"Chúng tôi chia tay rồi." Nhiếp Dịch Phàm nói thẳng.

"Là bởi vì em phải không?" Lý Giai hỏi thẳng.

Nhiếp Dịch Phàm im lặng một lúc, rồi nói: "Không phải, là chuyện giữa chúng tôi, không liên quan tới em..."

Lý Giai nghe vậy có chút kích động, nói: "Vậy vì sao anh lại đối xử với em như vậy? Em là độc xà mãnh thú à? Vì sao anh lẩn tránh em?"

Cô đau đón nhìn anh, gương mặt anh giấu trong ánh đèn đường chỉ lộ ra đôi lông mày đen rậm và đôi mắt trầm trũng sụp xuống, không nhìn rõ biểu hiện gì trong đó. Lý Giai bỗng nhiên cảm thấy lòng mềm đi, giọng nói nghẹn ngào: "Anh có biết mấy tháng nay em khổ sở thế nào không?"

Nhiếp Dịch Phàm ngược lên nhìn Lý Giai, nét mặt không hề có chút vui vẻ gì, nói: "Nếu như em cho rằng khổ sở như vậy? Tại sao không thay đổi môi trường?"

Sắc mặt Lý Giai thay đổi. Cô không thể tin được nhìn Nhiếp Dịch Phàm, đôi mắt mỹ lệ long lanh nước mắt.

Trong lòng Nhiếp Dịch Phàm có chút không đành lòng, ngoài miệng lại nói: "Như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt."

Lý Giai tát cho anh một cái tát.

Nhiếp Dịch Phàm nói: "Anh xin lỗi."

Lý Giai lần thứ hai giơ tay lên, lại bị anh bắt được: "Anh cũng không muốn như vậy đâu, nhưng chúng ta không hợp nhau, Lý Giai, em còn như vậy, càng khiến cho mọi người khó xử thêm." Anh chậm rãi buông tay cô ra, "Anh rất xin lỗi."

Nhiếp Dịch Phàm không muốn tiếp tục mối quan hệ này nữa, nhưng Lý Giai lại hiểu lầm: "Nếu như anh cần thời gian, em có thể chờ, không vấn đề gì..."

Nhiếp Dịch Phàm ngắt lời cô: "Em sẽ gặp được người tốt hơn."

Lý Giai lặng lẽ nhìn Nhiếp Dịch Phàm rất lâu, tựa hồ như muốn xác nhận sự chân thực trong lời nói của anh, nhưng anh thủy chung vẫn yên lặng. Cuối cùng cô nghiêng răng nói: "Đây là sự nhục nhã lớn nhất trong cuộc đời tôi, tôi tuyệt đối không tha thứ cho anh."

Nhiếp Dịch Phàm nhìn theo lưng Lý Giai khuất tại góc đường, sau đó anh đưa tay xoa lên mặt đau rát, rồi mới xoay người lên xe lái xe đi. Trong ngực anh vô cùng khổ sở và đau đớn, bởi vì nhất thời xung động, anh tự hủy diệt cuộc sống yên ổn của mình. Một cuộc sống rất bình thường, rất đơn giản, nhưng bởi vì cô ta mà bị hủy diệt, không còn tồn tại nữa, mọi thứ đang đẹp để bỗng nhiên trở nên không còn gì cả.

Buổi tối nay đặc biệt kích thích, Diệp Cô Dung đã bắt đầu hẹn hò, khí sắc của cô rất tốt, tựa như bắt đầu thực sự quên anh, bắt đầu một cuộc sống mới, dựa theo lẽ thường, anh nên tự hào về điều đó, anh và Lý Giai nên lập tức rơi vào bể ái tình, nhưng thật đáng tiếc, mọi việc lại không theo quy luật đó. Chỉ vì một phút vui sướng, anh đã đẩy mình vào ngõ cụt.

Anh đỗ xe ở ven đường, lấy ra một liều thuốc.

Gần nửa năm qua, anh đã nghiện thuốc lá, ngay cả Nghiêm Thế Thông cũng đã vài ba lần khuyên anh hút ít thuốc đi, chuyện tình cảm thất ý của anh đã không còn là bí mật nữa, công việc gần đây cũng không thuận lợi. Nghĩ đến đây anh càng thêm phiền não, mùi thuốc lẫn mùi rượu ngập trong xe làm anh thấy choáng váng đầu óc, liền quay cửa kính xuống, không khí khô nóng đầu hạ lửa mạnh vào trong xe.

Anh nhìn ra ngoài thấy cửa hàng quen thuộc, phía bên tay trái là một hội quán tập thể dục thể hình, đi lên phía trước là khu dân cư Diệp Cô Dung ở. Sao lại tới nơi này? Như là trong cơ thể có bản năng thần bí chỉ dẫn, mỗi lần tâm phiền ý loạn, anh vô thức mà lái ô tô tới đây.

Anh buồn bực nói lòng cà vạt, trầm tư một lúc rồi mở cửa xe chậm rãi đi qua đó, đi qua đường mòn hoa viên quen thuộc, đứng bồi hồi dưới lầu một lúc lâu, cuối cùng anh vào thang máy đi lên lầu, lúc ấn chuông cửa hồi hộp hít một hơi thật sâu, còn hồi hộp hơn so với lần đầu tiên anh tham dự buổi đàm phán thương nghiệp của công ty.

Bởi vì Nhan Cảnh Thần ăn chưa no nên Diệp Cô Dung đề nghị về nhà nấu bữa cho anh ăn, anh ăn no xong thì lười biếng ngồi dựa vào trong ghế sofa, nhìn mười ngón tay Diệp Cô Dung đang kéo léo pha trà, vừa nghe cô hào hứng trò chuyện trà đạo Trung Hoa.

Bỗng nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Diệp Cô Dung không thể ngờ người đó là Nhiếp Dịch Phàm, lúc cô ra mở cửa thấy anh thì ngẩn ra.

Nhiếp Dịch Phàm đã sớm chuẩn bị lý do rất hợp lý: "Anh có tập văn kiện tìm mãi không thấy, anh nghĩ có thể còn ở trong này, cho nên đến tìm xem, không làm phiền em chứ?"

Diệp Cô Dung đương nhiên không chút nghi ngờ anh. Ngày trước cô thực sự quá tốt, thế nên dung túng anh rất nhiều tật xấu, đặc biệt là tật hay để đồ lung tung. Cô mặt không biểu cảm nghiêng người để anh đi vào.

Nhiếp Dịch Phàm thấy Nhan Cảnh Thần ngồi trên ghế sofa, ngồi ở vị trí thường ngày anh vẫn hay ngồi, trong tay cầm chén trà đang tỏa nhiệt. Trên bàn phòng khách còn có một bát sứ Thanh Hoa, trên bát còn có một đôi đũa, trong không khí vẫn còn mùi dầu mỡ chưa hết, đây là hình ảnh rất quen thuộc đối với anh, một cảm giác rất quen thuộc, nhưng lúc này lại trở nên vô cùng chướng mắt, liền tiếp đấm thẳng vào ngực anh làm trào lên một sự đau đớn sâu sắc.

Nhan Cảnh Thần nhìn thấy Nhiếp Dịch Phàm cũng có chút kinh ngạc, anh nắm chặt chén trà, hơi giật mình trong ghế sofa, ánh mắt nhìn về phía Diệp Cô Dung. Cô đứng sau lưng Nhiếp Dịch Phàm làm động tác bắt đấm dĩ vãng.

Nhiếp Dịch Phàm để ý thấy Nhan Cảnh Thần mang một đôi dép hoàn toàn mới dành cho khách, điều này làm cho ngực anh có chút thoải mái hơn.

Diệp Cô Dung cúi xuống khẽ ho khan một tiếng, phá vỡ sự yên lặng: "Chắc là ở trong phòng sách, anh vào đó tìm thử xem."

Nhưng Nhiếp Dịch Phàm vẫn đứng im không nhúc nhích, ánh mắt sáng quắc nhìn Nhan Cảnh Thần nói: "Tôi không nghĩ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau có đúng không?"

Nhan Cảnh Thần bỗng nhiên cười khê, đặt chén trà trong tay xuống khay bàn. Ngũ quan của anh cao nghiêm tuấn tú, miệng cong lên cười nhẹ, chưa nói gì, có lẽ là đang tìm từ để nói. Nhưng dáng vẻ tươi cười này ở trong mắt Nhiếp Dịch Phàm lại có ý là châm biếm. Anh thấy trong ngực mình không kiềm chế nổi con tức giận bốc lên, giọng nói cứng ngắt: "Dung Dung, em chưa giới thiệu cho anh?"

Diệp Cô Dung nghe ngữ khí giận giữ của Nhiếp Dịch Phàm, cô nghĩ ra rồi cuộc anh đến tìm tài liệu thực ra là tìm cô. Cô còn chưa kịp nói gì, Nhan Cảnh Thần đã bước tới, đưa tay ra mỉm cười với Nhiếp Dịch Phàm: "Nhan Cảnh Thần, bạn của Dung Dung."

Diệp Cô Dung như bị ma sui quý khiến bổ sung thêm: "Bạn trai."

Sắc mặt Nhiếp Dịch Phàm tái mét, bỗng nhiên đánh một quyền vào mặt Nhan Cảnh Thần.

"Are you crazy?" Nhan Cảnh Thần khẽ gầm lên, lùi hai bước trừng mắt với Nhiếp Dịch Phàm, ở khóe miệng có vết máu.

Diệp Cô Dung mắt mở to miệng há ra, cô lại không ngờ Nhiếp Dịch Phàm lại thô bạo như vậy, họ quen nhau nhiều năm, tính cách anh rất ôn hòa cứng cỏi, người thân và bạn bè luôn biết đến anh với con người tao nhã lịch sự.

Nhiếp Dịch Phàm cũng kinh ngạc nhìn nắm tay mình vẫn đang nắm chặt lại, các đốt ngón tay có chút tê dại, biểu hiện trên nét mặt anh còn kinh ngạc hơn cả hai người họ. Anh cũng không ngờ mình lại không thể không ché được, thật sự là kỳ lạ.

Diệp Cô Dung là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, cô lập tức mở cửa: "Đi ra ngoài."

Nhiếp Dịch Phàm run run: "Dung Dung, anh..."

Diệp Cô Dung lôi tay Nhiếp Dịch Phàm: "Anh đi ra ngoài cho tôi."

Anh đứng bất động, chỉ ngơ ngác nhìn cô, trong ánh mắt có sự kinh hoàng khó hiểu, dường như giống như một thiếu niên ngây ngô lúng túng đã làm cho cô tức giận, anh lúng túng nói: "Xin lỗi Dung Dung, anh xin lỗi..."

Trái tim Diệp Cô Dung căng cứng, bỗng nhiên thấy sống mũi cay cay, cô vội vã đẩy anh ra ngoài, đóng sập cửa lại, đứng lặng im trước cửa vài giây mới xoay người lại.

Nhan Cảnh Thần đang ôm một bên gương mặt, bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt thâm thúy đen kịt nhìn không rõ trong đó có gì. Gương mặt anh tuấn hơi sưng lên, ở khóe miệng có vết máu rỉ ra.

Diệp Cô Dung ngại ngùng: "Thật xin lỗi anh, tôi không biết anh ấy lại làm như vậy, để tôi đi lấy đá trong tủ lạnh."

Nhan cảnh Thần khẽ nhăn mày, vào buồng vệ sinh kiểm tra vết thương trên mặt, khóe miệng rất đau, rõ ràng có thể cảm giác lớp da bị rách trong khoang miệng, anh thầm mắng Nhiếp Dịch Phàm hạ thủ quá mạnh.

Một lúc sau, Diệp Cô Dung hai tay trống trơn, vẻ mặt xấu hổ vô cùng: "Xin lỗi, trong tủ lạnh không còn viên đá nào, tôi vừa đổ nước vào đó, trong nhà tôi cũng không có thuốc dự phòng, giờ tôi đi xuống lầu mua thuốc..."

"Không cần." Nhan cảnh Thần mở vòi nước rửa vết máu trên tay, lúc nói chuyện động vào vết thương trong miệng làm anh khẽ rên một tiếng: "Trời ạ, anh ta điên rồi sao?"

Diệp Cô Dung cứ xin lỗi luôn miệng.

Nhan Cảnh Thần xúc miệng một chút, nhổ ra một ngụm máu, sau đó vô cùng thất bại nhìn cô, lại một lần nữa nhìn mặt mình trong gương, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: "Lần này tôi phải tự cho mình nghỉ vài ngày rồi."

Diệp Cô Dung hồ thẹn không nói gì.

Nhan Cảnh Thần trở lại ghế sofa không nói chuyện, chỉ nhướng mày đưa mắt nhìn cô. Đôi đồng tử của anh đen sâu trong trẻo giống như chiếc gương có một sự uy hiếp đến người khác, làm người ta không dám nhìn thẳng. Diệp Cô Dung bị anh nhìn làm cô thấy không được tự nhiên, cô mượn cớ đi vào phòng để tìm băng gạc, trong lòng tự trách mình quá ngốc nghếch, lần trước lợi dụng anh thì suýt nữa không được yên lành, giờ nhìn thấy dạng vẻ kín như bưng của anh, chỉ có thể âm thầm cầu phúc cho mình thôi.

Cô lục tìm cả nửa ngày mới tìm được một chiếc khăn lụa hồng nhạt, cô vào nhà bếp lấy viên đá ra, thấy Nhan Cảnh Thần hình như không có ý tự làm, cô đành phải ngồi vào bên cạnh, nhẹ nhàng đặt viên đá lăn nhẹ lên bên mặt sưng của anh. Anh khẽ kêu lên đau đớn, nhướn mày lại nhìn cô. Ánh mắt anh vô cùng trong trẻo lạnh lạnh, mạnh mẽ chiếu thẳng vào sắc bén.

Diệp Cô Dung chột dạ tay run lên, viên đá chạm vào vết thương của anh, anh rít lên một hơi, khẽ nghiêng đầu tránh, đưa tay lấy viên đá trong tay cô, đôi

mắt đen sâu vẫn nhìn cô chăm chú.

Diệp Cô Dung lúng túng nói: "Tôi nói xin lỗi rồi mà."

Anh hừ một tiếng, ý bảo cô tiếp tục.

Diệp Cô Dung đứng lên, thẳng thắn nói: "Được rồi, tôi thừa nhận là tôi có chút ấu trĩ, nhưng lúc đó tôi cũng không biết làm gì, tôi..."

"Cô còn yêu anh ta."

"Không." Diệp Cô Dung không chút nghĩ ngợi phủ nhận.

Nhan Cảnh Thần nhìn cô không nói gì.

Diệp Cô Dung lại một lần nữa ngồi vào ghế sofa, lấy tay gác lên trán, khó khăn nói "Có lẽ là vậy. Tôi đã rất cố gắng, nhưng quả thực rất khó. Anh biết đấy, muốn đem một người cùng có với mình tám năm kỷ niệm rũ bỏ khỏi cuộc sống của mình, là một chuyện rất khó khăn."

"Chiều nào khi tôi đi làm về, đi qua đường phố quen thuộc, đi ngang qua nhà hàng quen thuộc, không thể không chế mình không nhớ những chuyện trước đó, có lúc anh ấy ở tàu điện ngầm chờ tôi, theo tôi đi siêu thị mua sắm, cùng ngắm nghía những chú chó cảnh xinh xắn, tôi vẫn còn thói quen là đến những nhà hàng mà trước đây chúng tôi hay đến..." Cô dừng lại xoa dịu tâm trạng một chút, sau đó cười tự giễu mình, thờ dài giống như kết luận: "Quên một người, là một thứ rất tịch mịch."

Nhan Cảnh Thần vươn tay ra cầm lấy tay cô, dịu dàng nói: "Nếu cô thực sự còn yêu anh ta, vì sao không giữ anh ta lại?"

Diệp Cô Dung không ngờ anh lại nói như vậy, vô cùng kinh ngạc nhìn anh.

Nhan Cảnh Thần cố chịu đau đớn, mỉm cười nói: "Có đôi khi chúng ta có thể học được sự tha thứ, dù sao con người ai cũng có sai lầm."

Diệp Cô Dung cười gượng: "Có một số chuyện thì không có cách nào để cho rằng chuyện đó chưa bao giờ xảy ra. Tôi tự hỏi mình không làm được điều đó, những lời đó chỉ là vô ích. Hiện giờ tôi chỉ muốn không nghĩ đến anh ta nữa, nghĩ đến anh ta tôi càng hận nhiều hơn."

Nhan Cảnh Thần thu tay về, im lặng trong chốc lát mới nói: "Đàn ông chưa từng để cho phụ nữ thất vọng, tôi chưa từng gặp qua."

"Tôi cũng không."

"Yêu cầu của phụ nữ đối với đàn ông càng ngày càng cao..."

"Không phải đàn ông đều như nhau sao." Diệp Cô Dung cắt ngang.

"Vì sao nói không được hai câu với cô là chúng ta lại cãi nhau rồi?" Nhan Cảnh Thần ngồi thẳng lên, chau mày với cô.

"Bởi vì anh là đàn ông, còn tôi là phụ nữ." Diệp Cô Dung mỉm cười trả lời anh.

Nhan Cảnh Thần cười nhạo một chút, nhưng lại động tới vết thương nơi khóe miệng, anh chán nản bỏ viên đá ra, than thở: "Ba ngày tới, tôi chắc là không ăn uống no đủ được đây, tôi sẽ nhớ kỹ món mỳ ngày hôm nay của cô."

Diệp Cô Dung lập tức im bặt.

Nhan Cảnh Thần tiếp tục khổ não: "Diệp Cô Dung, nếu như cô ở công ty thấy một nam đồng nghiệp mặt mũi sưng như đầu heo, cô sẽ nghĩ thế nào."

Trong lòng Diệp Cô Dung rất muốn cười, nhưng ngoài miệng lại nói: "Tôi nghĩ, có lẽ anh ta bị ngã."

"Anh ta đã ba mươi tuổi rồi, chắc là phải biết đường đi chứ."

"Vậy thì, có lẽ anh ta uống rượu say, gây sự tại quán bar."

"Phẩm hạnh anh ta rất tốt, chịu sự giáo dục nghiêm khắc, trước đây không có, sau này cũng tuyệt không làm những loại chuyện ngu xuẩn như vậy."

"Vậy thì, trên đường đi anh ta gặp chuyện bất bình, ra tay tương trợ, nên bị thương." Diệp Cô Dung chăm chú nhìn Nhan Cảnh Thần, cố ý nhấn mạnh: "Anh ta là một người anh hùng."

Nhan Cảnh Thần giật giật khóe miệng: "Anh ta cũng không phải là spider man."

Diệp Cô Dung nhìn không được phá lên cười, đá anh một cái: "Thôi đi. Hai ngày nữa sẽ khỏi thôi."

Nhan Cảnh Thần rên rĩ: "Trời ơi. Tôi phải về thôi."

Diệp Cô Dung nhìn đồng hồ: "Đã muộn thế này rồi, nếu anh không ngại, tôi vẫn còn một phòng khách."

Nhan Cảnh Thần đứng lên, nhìn áo sơ mi dính vết máu, bất đắc dĩ nói: "Hiện giờ tôi là cô bé lọ lem, phải về trước mười hai giờ. Tôi không muốn cô thấy tôi biến thành đầu heo."

Diệp Cô Dung lại cười thành tiếng: "Tôi tiễn anh."

Nhan Cảnh Thần lấy áo khoác khoác lên vai, hai người đi ra cửa, lúc đi vào thang máy anh còn không quên nhìn vào gương kiểm tra khuôn mặt mình, lần thứ hai oán giận: "Thật là ăn được của cô một bát mì thì cái giá phải trả đắt quá, thật sự là gặp quỷ mà."

Diệp Cô Dung thở dài: "Tôi thấy đàn ông quan tâm tới tướng mạo của mình như vậy, anh là người đầu tiên."

Nhan Cảnh Thần tròn mắt: "Nếu như tôi tiết lộ thủ phạm, ít nhất 70% phụ nữ trong thành phố này tìm cô tính sổ đấy."

Diệp Cô Dung lại bật cười to.

Cô tiễn Nhan Cảnh Thần, rồi đi vào thang máy lên lầu, vừa ra khỏi cửa thang máy thì thấy Nhiếp Dịch Phàm đứng cúi đầu dựa vào bức tường, bóng anh thon dài sa sút dưới ánh đèn, thấy cô lập tức đứng thẳng lên, cúi đầu khẽ gọi tên cô.

Diệp Cô Dung im lặng, nắm chặt chùm chìa khóa trong lòng bàn tay, nóng đến dâm dấp mồ hôi.

Cô vừa mở rộng cửa vừa hỏi: "Vẫn tìm tài liệu phải không? Vậy vào tìm đi, xem còn cái gì thì mang đi hết đi..."

Nhiếp Dịch Phàm nắm tay cô, ôm lấy cô từ đằng sau, nói nhỏ: "Anh xin lỗi."

Diệp Cô Dung không hề cử động, trên người anh có mùi rượu và mùi thuốc lá, trong lòng cô bỗng thấy vô cùng bình tĩnh. Cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra: "Vào đi rồi nói sau."

Nhiếp Dịch Phàm chậm rãi buông tay ra: "Anh không đến tìm tài liệu, anh muốn đến thăm em."

"Tiện thể đánh bạn của tôi."

"Anh ta thật sự là bạn trai của em?"

Diệp Cô Dung hít một hơi thật sâu, xoay người lại nhìn thẳng anh: "Không phải. Chúng tôi chỉ là bạn thường thôi."

Lòng Nhiếp Dịch Phàm trùng xuống, thậm chí thở nhẹ ra một hơi, nhưng ngay sau đó Diệp Cô Dung nói: "Nhưng, điều đó cũng không biểu thị là anh có thể mượn cơ đến đây để dây dưa với tôi."

Khuôn mặt tuấn tú của Nhiếp Dịch Phàm khẽ đỏ bừng, nói không ra lời.

Diệp Cô Dung đi tới bàn trà rót cho anh một chén trà lạnh, ngữ khí bình tĩnh nói: "Chúng ta kết thúc rồi, Dịch Phàm. Cho dù đến bây giờ tôi vẫn chưa hoàn toàn quên được anh, nhưng đó là chuyện của tôi, nếu như anh thực sự quan tâm tôi, sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa, không nên tạo cho tôi những rắc rối. Tôi cũng mong anh có thể hạnh phúc, mặc dù có một thời gian tôi thật sự rất hận anh, ha ha." Cô cố gắng cười, nhưng trong lòng chưa xốt gần như đau đớn.

"Hãy để chuyện này trở thành quá khứ. Sau này chúng ta không nên gặp lại nhau nữa, được không?" Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng rất kiên quyết, như là thuyết phục anh, hoặc như là thuyết phục mình.

Nhiếp Dịch Phàm cảm thấy trong lòng vô cùng lạnh, như chìm vào trong vực băng sâu không đáy. Anh ngẩng người ra một lúc, chén trà trong tay vẫn còn nguyên đưa trả lại cho cô, không nói lời nào xoay người đi ra cửa.

Diệp Cô Dung đóng cửa lại, nhẹ nhàng đặt cái chén ở tủ giày, trong lòng trống rỗng, cảm giác toàn bộ đất trời rung chuyển, cô vội bước vào phòng ngủ, gục xuống giường, một bộ phận nào đó trong cơ thể dường như bỗng bênh, không tìm được một chút cảm giác nào chân thực.

Ánh đèn và điều hòa nhiệt độ trong phòng khách vẫn mở, cửa phòng không đóng. Cô nằm trên giường, không muốn cử động, cũng không khóc. Những ngày đầu, nửa đêm cô tỉnh lại rồi lặng lẽ khóc, giờ thì ngay cả sức lực để khóc cũng không có. Có đôi khi cô nghĩ căn phòng quá mức yên tĩnh, liên nửa đêm mở tiếng TV thật to. Thậm chí cô cũng không dám nghe nhạc, mỗi một bài hát, bất luận là bài hát nào cũng khiến cô ưu buồn, nhiều khi làm cô thấy khổ sở.

Cô thường thường cầm điện thoại di động đến đờ đẫn ra, nhiều số như vậy, lại không biết gọi ai để tâm sự, La Tổ Tổ đang trong tình yêu thầm thiết với bạn trai, cô không muốn quấy rầy họ, cũng không muốn thấy cảnh thương tình. Đây chính là sự lựa chọn của cô, đau khổ khó khăn đến mấy cũng chỉ một mình mình chịu đựng. Trong thành phố này, không ai có thể dựa vào được ai, mọi việc chỉ có tự dựa vào chính mình.

Cô hỗn loạn đi vào giấc ngủ, đến sáng hôm sau tỉnh dậy mới nhận ra các khớp xương toàn thân đều tê dai, trở mình một chút lập tức rất đau đớn đến mức phải kêu lên. Cô đã cố gắng mà dựa vào giường để ngủ cả đêm, thật là khổ mệnh. Cô nằm lên giường nửa tiếng nửa mới rời khỏi giường, ra phòng khách tắt điều hòa và bóng điện, sau đó rửa bộ trà, dọn dẹp phòng khách, rồi đổ cho mình một bồn nước nóng để tắm.

Đến trưa thì cảm giác cả người lâng lâng, cô biết mình đã bị cảm rồi, liền đi xuống lầu mua thuốc, thuận tiện vào siêu thị mua đĩa phim, lại tới cửa hàng

Vinh Hòa mua sữa đậu nành cùng với một phần thức ăn nhanh. Ăn xong được một lúc thì nhớ tới Nhan Cảnh Thần, liền gọi điện hỏi thăm tình trạng của anh.

Ngữ khí của anh trầm chọc: "Tôi cố gắng không đập vỡ chiếc gương, ép mình uống hai hộp sữa, giờ thì ngoài đói ra, không có cảm giác gì khác."

Diệp Cô Dung đề nghị: "Anh có thể ăn cháo mà."

"Trong nhà không có gạo."

"Anh có thể đi nhà hàng ăn mà."

"Tôi sợ ảnh hưởng đến việc làm ăn của ông chủ đó."

"Ha ha..." Diệp Cô Dung bật cười, "Tôi có thể làm bảo mẫu miễn phí một lần."

"Đừng!:" Anh lập tức cự tuyệt, "Hai ngày này tôi không muốn gặp bất kỳ ai."

"Vậy anh chuẩn bị lên tiêu đề trang đầu của tờ báo thành phố nhé." Diệp Cô Dung vừa bực mình vừa buồn cười.

"Có ý gì vậy?"

"Bởi vì vấn đề tương mạo mà chết đói trong nhà, chẳng phải là tin lạ hay sao."

"Vậy thì cô là vai nữ chính rồi."

"Nói cho tôi biết địa chỉ của anh, tôi sẽ gửi đồ ăn đến cho anh."

"Chủ ý này không tệ lắm." Nhan Cảnh Thần nói địa chỉ trong điện thoại.

Diệp Cô Dung ngắt điện thoại, đến nhà hàng mua một phần cháo thịt nạc trứng muối gói lại, đón xe đến nơi Nhan Cảnh Thần ở. Cha mẹ cùng với một số bạn già cùng nhau đi du lịch, cô lẻ loi một mình trong ngày nghỉ dài hạn, nhàn rồi quá nhàn rồi.

Nhan Cảnh Thần không ngờ cô tự mình tới, rơi vào đường cùng đành phải cho cô vào nhà. Gương mặt anh cũng không đến nỗi như lời nói khoa trương của anh, chỉ là sung hơn so với hôm qua một chút thôi, miệng thì sưng lên nhiều, xương gò má tím bầm, có thể nhận ra cú đâm của Nhiếp Dịch Phàm là dùng toàn lực.

"Làn này hình tượng của tôi chẳng còn gì trong mắt của cô nữa rồi." Anh than thở.

"Anh quá lo lắng rồi, tôi chưa bao giờ trông mặt mà bắt hình dong cả." Diệp Cô Dung mỉm cười lấy đồ ăn ra cho anh, vừa quan sát bên trong.

Nơi anh ở là khu vực sầm uất, hai buồng một phòng làm việc, thiết bị lắp đặt vô cùng hoàn mỹ, sô pha trong phòng khách mà cam pha socola trên đó rơi là cả một đồng tài liệu, trên chiếc bàn trà thấp thẫm màu đặt một máy tính xách tay, trong chiếc cốc thủy tinh còn ít sữa chưa uống hết. Trong phòng ngủ có một song cửa sổ rất to đặt dưới đất, kéo rèm cửa sổ ra có thể ngắm nhìn được mọi cảnh quan. Điều khiến Diệp Cô Dung ngạc nhiên chính là, trên giường ngủ của anh lại có hai chiếc gối ôm hình con chó đốm thật to, một chiếc cà vạt màu vàng nhạt được treo trên giá áo, mặt trên của chiếc tủ đầu giường có một bức ảnh của Vịt donald. Trời ạ, thực sự là quá bị ảnh hưởng của phim hoạt hình, hoàn toàn như không hề liên quan đến con người bên ngoài của anh.

Diệp Cô Dung bật cười.

Nhan Cảnh Thần thu dọn chút tài liệu, ngồi trên ghế sô pha khổ sở ăn cháo, ngẩng lên thấy cô đang phì cười, liền hỏi: "Cô cười cái gì?"

Diệp Cô Dung bước tới, cười nói: "Không ngờ anh lại thích Vịt donald."

Nhan Cảnh Thần có chút xấu hổ: "Tôi không thể thích vịt donald được à?"

Diệp Cô Dung cười thành tiếng: "Đương nhiên có thể. Chúng ta ai cũng đều thích Vịt donald cả."

Nhan Cảnh Thần lườm cô, mỗi lần dứt miếng cháo, khoe miệng lại rúm ró lại, Diệp Cô Dung thật sự không nhịn được cười, lấy điện thoại ra nói: "Tôi chụp anh một tấm ảnh nhé?"

Nhan Cảnh Thần mất lộ sát khí: "Vậy có thể ngày mai cô trở thành tiêu đề trên báo đấy."

Diệp Cô Dung cười ngã vào trong ghế sô pha, tiện tay cầm lấy một tờ tài liệu lên xem, toàn bộ đều là tiếng Anh, cô thờ dãi: "Không cần liều mạng như thế chứ?"

Nhan Cảnh Thần chuyển cho cô một ánh mắt bất đắc dĩ: "Không còn cách nào."

"Mấy ngày này không ra ngoài tiêu khiển à?"

"Công việc thường đến hơn mười giờ tối, làm sao có thời gian chứ?"

"Thật không nhận ra đây."

"Cô cho rằng tôi là hoa hoa công tử à?"

"Đương nhiên là anh không phải." Diệp Cô Dung cười nói.

"Trên thực tế, lúc tôi hai mươi tuổi từng có chí hướng..." Nhan Cảnh Thần dừng lại, nuốt miếng cháo cuối cùng, rút khăn tay ra lau miệng.

Diệp Cô Dung ngạc nhiên: "Chí hướng gì?"

Anh ngã vào trong ghế sofa thở nhẹ ra một hơi, mới chậm rãi nói: "Hoa mẫu đơn hạ tử, thành quý cũng phong lưu."

Diệp Cô Dung nghe vậy thất bại nhắm mắt lại, lại nghe anh tiếp tục nói: "Nhưng thật đáng tiếc, tôi không có mệnh tốt như vậy, ngày nào cũng bận rộn như chó nuôi trong nhà, ngay cả thời gian cũng không có."

Diệp Cô Dung sùng sốt, lại vừa giật mình vừa buồn cười, liền ác ý nói: "Tôi vẫn cho rằng tính dục tính của những người đạo diễn và chó là những sở thích biến thái, không ngờ anh cũng có loại sở thích lạ lùng này."

Nhan Cảnh Thần lập tức ngồi thẳng lên, trừng mắt với cô gầm lên: "Diệp Cô Dung, rốt cuộc cô tới đây để làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Bệnh cảm của Diệp Cô Dung sau buổi trưa thì có xu hướng nặng thêm, thuốc uống sau bữa trưa bắt đầu phát huy tác dụng, cảm giác uể oải muốn ngủ, cô đang xem đĩa phim điện ảnh Italia mà cô mua ở siêu thị "có anh em không sợ", những hình ảnh của phim càng kích thích cơn buồn ngủ của cô.

Nhan Cảnh Thần tiếp tục ở phòng khách làm việc trên máy vi tính, thỉnh thoảng có tiếng tài liệu lật giờ loạt xoạt, giữa chừng có hai cuộc điện thoại gọi đến, toàn dùng tiếng Anh để nói chuyện, anh làm người phụ trách khu vực Châu Á Thái bình dương, áp lực không nhỏ.

Đến khi anh xong báo cáo, nhìn đồng hồ trên máy vi tính, đã hơn bốn giờ rồi, anh liền đứng lên chỉnh trang lại áo quần, pha một tách cà phê, gọi Diệp Cô Dung một câu, không có tiếng đáp, anh bước đến cửa thò đầu vào, cô từ lâu đã cuộn trong chăn mỏng ngủ, mái tóc xoắn chùm lấy nửa khuôn mặt.

Anh lặng lẽ tới gần nhìn cô, thấy trên vàng trán trắng mịn rịn mồ hôi, hàng mi dài thanh tú không động đậy, hàng mi rất dài và dày, một màu thâm nhạt ở phía dưới quầng mắt, lộ ra vành mắt thâm đen, rõ ràng là rất nhiều ngày cô chưa được nghỉ ngơi tốt.

Anh đặt tách cà phê ở kệ TV, nhẹ nhàng tắt TV, cầm chìa khóa xe ra ngoài.

Diệp Cô Dung tỉnh dậy thì không có ai, lập tức gọi điện thoại cho anh, ai ngờ điện thoại lại reo ở trên ghế sofa, cô bắt đầu đi ra ghế sofa ngồi xuống, lấy gương trong tủ ra soi chỉnh trang lại mặt, thấy trên máy tính xách tay hiển thị hai tin nhắn mới, cô lắc đầu thở dài. Cô vẫn cho rằng mình đã đủ cực khổ rồi, so với anh thì cô còn hạnh phúc hơn, xem ra mọi việc đều chỉ là tương đối.

Cô thấy kỳ lạ, không biết có chuyện to tát gì mà có thể khiến anh ra ngoài, không gọi điện thoại di động được, đành phải ngồi chờ, nhàn rồi quá liền đi đến phòng khách để tham quan một chút, trong phòng đó có một máy vi tính, một giá sách rất to, toàn lít nhít tác phẩm chuyên ngành, không hề quyển sách giải trí nào, có thể thấy cuộc sống của anh vô cùng khô khan. Nhìn trong nhà bếp quá trống trơn, sạch sẽ không có mùi nấu ăn, chỉ có một bình đun nước, bên cạnh là hai hộp cà phê hòa tan, trong thùng rác có hai vỏ bánh pizza, anh đã đến đây hơn nửa tháng nay, nói vậy chắc hàng ngày dựa vào thứ này rồi.

Cô thăm thò dài, chợt nghe ngoài cửa có tiếng người nói, sau đó cửa khẽ đóng rung lên, cô vội bước nhanh ra, thấy Nhan Cảnh Thần mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào, cô sùng sốt: "Anh đi đâu vậy?"

Nhan Cảnh Thần thở nhẹ ra một hơi: "Đi mua đồ ăn."

Diệp Cô Dung nhận túi đồ trong tay anh nhìn xem, có hai chai dầu, tỏi, gừng, một túi đựng thực phẩm khác, có con cá chuối sông, anh còn bê ở ngoài cửa vào một bao gạo, cô đáng vẻ vô cùng bội phục, cười hỏi anh: "Nhiều đồ như vậy anh mang lên bằng cách nào?"

Nhan Cảnh Thần lau trán trả lời cô: "Nhờ bảo an dưới lầu giúp."

Diệp Cô Dung vừa đem những đồ đó mang vào nhà bếp, vừa trêu chọc anh: "Sao bỗng nhiên anh lại có dũng khí ra ngoài gặp người khác vậy, không sợ phụ nữ khắp thành phố tuyệt vọng tự sát à?"

Anh xắn tay áo lên, đi tới mở vòi nước rửa tay, giả vờ thờ dài: "Dù sao thì cũng bị cô nhìn thấy rồi."

"Mua nhiều như vậy, anh có làm được không đấy?"

"Không phải là cô làm hay sao?" Anh hỏi ngược lại.

"Ha há!" Diệp Cô Dung bật cười lên, "Tôi sẽ, nhưng không nói sẽ làm cho anh."

"Không thể nào." Anh trợn mắt giật mình nhìn cô.

"Tôi có hẹn với bạn rồi." Diệp Cô Dung nghiêm trang đùa anh.

Nhan Cảnh Thần ngó ra, đề nghị: "Bạn gì vậy, không bằng hẹn cùng nhau ăn đi."

Diệp Cô Dung mỉm cười: "Anh ta không muốn gặp anh."

"Cô rất nghiêm túc?"

"Đương nhiên."

"Trời ạ." Anh rên rỉ một tiếng, than thở: "Cô nhẫn tâm nhìn tôi chết đói sao?"

"Ừm..." Diệp Cô Dung giả vờ trầm ngâm, nhìn đồng hồ một chút, nói: "Tôi vẫn còn chút thời gian, có thể hướng dẫn anh."

Nhan Cảnh Thần nhìn đồng hồ ăn, lại nhìn cô, khổ não nói: "Sớm biết như vậy, tôi hà tất phải mua những thứ này về?"

Diệp Cô Dung mỉm cười, nói thật: "Tôi đau đầu, không muốn nấu cơm."

Anh không chút thương tiếc: "Đau đầu vẫn còn đi hẹn hò, thật đáng đời."

Diệp Cô Dung phì cười, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, tôi sẽ làm người giúp việc miễn phí một lần."

Nhan Cảnh Thần lập tức chuyển buồn thành vui: "Tôi đi vo gạo." Nói rồi liền mở túi gạo ra.

Diệp Cô Dung mở túi lấy ra thức ăn cho vào tủ lạnh, chỉ để lại tôm và rau dưa, sau đó thả cá vào chậu nước, nói: "Ở đây không có nhiều thứ mà anh ăn được, anh mua về làm gì?"

"Chẳng phải cô thích ăn cá sao?"

"Ai nói?" Diệp Cô Dung kỳ lạ.

"Ăn với cô vài lần, cô không lần nào là không ăn cá."

"Anh thật có lòng." Diệp Cô Dung chịu phục, dừng một chút rồi hỏi: "Anh không thuê người giúp việc à?"

"Công ty có hỗ trợ tìm, để sau ngày lễ đi làm đã."

Diệp Cô Dung thấy anh chân tay vụng về, liền bảo anh ra ngoài, còn mình bận rộn trong bếp làm canh dưa cá, tôm hấp, pha thêm hai bát nước chấm hành tỏi gừng.

Cô rửa sạch tay mở cửa nhìn ra phòng khách, thấy Nhan Cảnh Thần lại ngồi trước máy vi tính, tay cầm con chuột điều khiển, ngón tay anh rất thon dài và đẹp, chiếc máy vi tính che hơn nửa khuôn mặt của anh, chỉ lộ ra một đôi mắt chăm chú, đối diện với đó là ba chữ hồng xanh, nhìn lướt qua như là đang quảng cáo cho IBM.

Cô liền cười hi hi nói: "IBM chắc là đang cân nhắc tìm anh làm phát ngôn cho sản phẩm của họ."

Nhan Cảnh Thần thuận miệng đáp: "Chỉ cần giá hợp lý, tôi không ngại xuất đầu lộ diện." Nói xong ngẩng lên hỏi: "Có thể ăn được rồi à?"

Diệp Cô Dung không đáp, lắc đầu thờ dài nói: "Thôi đi, đáng vẻ tươi cười của anh sẽ dọa rất nhiều khách hàng bỏ đi đấy."

Nhan Cảnh Thần trợn mắt nhìn: "Đầu sỏ gây nên mà cũng có tư cách cười hả hê à?"

Diệp Cô Dung quay người vào nhà bếp bưng đồ ăn lên, Nhan Cảnh Thần rửa tay sạch, dò hỏi: "Uống rượu không?"

Cô vội từ chối: "Không."

Anh đặt rượu lại chỗ cũ, quay lại bàn cơm Diệp Cô Dung đang bóc vỏ tôm, anh liếc nhìn trên bàn: "Không có bát của tôi à."

Diệp Cô Dung không nhìn anh: "Trời gửi thức ăn cho chim, chứ không phải cho ăn trong tổ."

"Ý gì?" Nhan Cảnh Thần mặt ngơ ngác.

"Ý là bảo anh tự làm."

Anh bắt đắc dĩ than một tiếng, xoay người đi vào nhà bếp lấy com ra: "Tôi từ nhỏ đã được giáo dục phải kết hôn với các cô gái Trung quốc, bởi vì họ đều là những vợ hiền mẹ thảo, hiện giờ thì xem ra không hẳn là như vậy."

Diệp Cô Dung cười hỏi: "Là ai đã giáo dục anh như thế?"

"Cha tôi."

"À..." Cô gật đầu, "Vậy mẹ của anh chắc là một vị vợ hiền mẹ thảo."

"Không sai."

"Trên thực tế, mỗi một người phụ nữ đều là vợ hiền mẹ thảo, điều kiện trước tiên là..." Cô mười ngón tay bóc tôm như bay, vừa nói: "Còn phải xem cô ấy gặp phải người đàn ông như nào đã, để có xứng là vợ hiền với người đó không."

Nhan Cảnh Thần múc một bát canh ca ra đọi cho nguội, yên lặng bóc tôm không nói gì.

Diệp Cô Dung không nhận được sự phản kháng như tưởng tượng, cô ngạc nhiên hỏi: "Anh không tán thành?"

Nhan Cảnh Thần mặt tỉnh bơ nói: "Không hẳn vậy. Tôi chỉ là đang muốn hưởng thụ bữa cơm này thôi."

Diệp Cô Dung cười thành tiếng, chuyển câu chuyện: "Đây là lý do anh tới Trung quốc phải không?"

"Cái gì?"

"Kết hôn với một cô gái Trung Quốc."

"Đương nhiên không phải." Anh bật cười lên, "Tôi không dự định sẽ kết hôn."

"Vì sao?"

"Phụ nữ rất phiền phức."

Diệp Cô Dung nghe vậy nhũn mày, anh vội giải thích: "Theo kinh nghiệm của tôi mà nói, mỗi ngày làm việc đã cực khổ rồi, còn phải tốn thời gian đi theo bạn gái, nếu nhớ thiếu quan tâm tới cô ấy một chút, thì rất phiền phức. Tình cảm của tôi thường không duy trì được ba tháng, hầu như tháng nào thì một phần ba thời gian là tôi ở trên máy bay."

Diệp Cô Dung nhớ tới cô gái nóng bỏng lúc trước, liền hỏi: "Người đẹp lần trước đó, anh và cô ấy, hai người là..."

Nhan Cảnh Thần lập tức ngắt lời cô: "Chúng tôi chỉ là bạn giường thôi."

Diệp Cô Dung sớm biết anh quan niệm coi mở, nhưng nghe vậy cũng không khỏi mặt nóng bừng, không thể làm gì khác hơn là cười gượng: "Loại quan hệ này phát triển thật là tố, cũng có thể một bước mạnh mẽ hướng tới hôn nhân..."

Nhan Cảnh Thần không khách khí nói: "Nhất định là cô xem phim truyền hình quá nhiều rồi."

Diệp Cô Dung không thêm nói gì.

Sau khi ăn xong, cô ngồi một lúc rồi đứng lên chào về, Nhan Cảnh Thần tiễn cô, qua buổi nói chuyện vừa rồi, cô biết anh là vua bận rộn không có thời gian rồi, cô không dám làm lỡ việc của anh, nhưng anh vẫn cứ kiên trì.

Xe đến dưới lầu nhà cô, anh mới hỏi: "Không phải cô nói là buổi tối có hẹn với bạn sao, sao lại về nhà?"

Diệp Cô Dung mới nhớ đến lời nói dối lúc nãy, giờ anh nhắc mới nhớ, liền cười nói: "À, vừa rồi nấu ăn tại nhà anh có mùi dầu mỡ, tôi phải về thay quần áo."

Nhan Cảnh Thần nghi hoặc nhìn cô, nói: "Vậy cô đi thay quần áo đi, thuận tiện tôi đưa cô đến chỗ hẹn."

Diệp Cô Dung không nhịn được cười: "Cái này không hay lắm đâu."

Anh cũng cười: "Tôi cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực."

Diệp Cô Dung trầm buồn cười: "Ý tôi là, để tránh tạo hiểu lầm, rồi lại gây phiền phức cho anh."

Nhan Cảnh Thần trầm ngâm một chút, rồi nhún nhún vai nói: "Thôi được, tôi về đây."

Diệp Cô Dung xuống xe chào tạm biệt anh, lúc đi vào thang máy nghĩ mà vẫn buồn cười, vốn là thuận miệng nói đùa cho vui, vậy mà anh lại coi là thật.

Ngày nghỉ lễ quá dài đến buồn chán, hai buổi chiều Diệp Cô Dung đến phòng tập thể dục ở dưới lầu để tập, bệnh cảm mạo cũng giảm đi nhiều, huấn luyện Yoga Ôn Ngôn hỏi cô có phải gần đây công việc bận quá không mà nhìn gầy quá. Gần đây cô rất sợ có ý tốt quan tâm hỏi thăm của người khác, vì vậy cô liền tìm cớ bị cảm, không muốn nói chuyện nhiều.

Sau ngày lễ thì ngày đi làm đầu tiên là có cuộc họp như thường lệ, bận rộn cả buổi sáng, ăn xong bữa trưa vào MSN, nhận được một số tin nhắn của La Tổ Tổ, đều là khen ngợi Nhan Cảnh Thần, xem ý tứ này quả thực là cô ấy rất quý mến anh.

Cô vội hỏi tình hình, biết công ty cô ấy sáng nay tuyên bố điều động nhân viên, La Tổ Tổ được giao chức vụ quan trọng ở bộ phận kế hoạch, tiền lương tăng lên hai mươi lăm phần trăm, thảo nào cô ấy vui sướng giống như được hoàng thượng ban bằng hiệu. Diệp Cô Dung lập tức chúc mừng La Tổ Tổ, sau đó hỏi một chút về tình hình công việc của Vương Vũ Dương, La Tổ Tổ viết trả lời là anh đi làm ở một công ty kỹ thuật công nghệ tại Phố Đông, nhưng vẫn còn một khoảng cách xa so với lý tưởng của anh.

Hai người hàn huyên một hồi, thấy đã đến giờ làm việc, liền hẹn gặp nhau vào bữa tối. Kết quả đến giờ tan tầm thì mẹ cô gọi điện đến, nói là lần này đi du lịch có thu hoạch ngoài ý muốn, muốn cho cô một sự vui mừng bất ngờ, còn luôn dặn cô phải về nhà ăn cơm tối. Diệp Cô Dung bất đắc dĩ phải gọi điện hủy hẹn với La Tổ Tổ.

Buổi tối về nhà, bà Diệp vừa thấy cô vẫn mặc trang phục công sở nghiêm chỉnh, liền nhíu mày: "Sao con còn mặc bộ quần áo này?"

Diệp Cô Dung kỳ lạ hỏi lại: "Bộ quần áo này thì sao ạ? Hơn ba nghìn đấy mẹ."

Bà Diệp cười bí hiểm: "Tối nay có khách."

Diệp Cô Dung càng thấy lạ: "Khách gì ạ? Chẳng lẽ mẹ muốn con mặc trang phục dạ hội?"

Bà Diệp quay người đi vào nhà bếp, hướng về ông Diệp mỉa mai: "Ông Diệp."

Diệp Cô Dung lập tức chỉnh trang lại trang phục rồi hướng về phía ông Diệp: "Bố à, có việc gì vậy?"

Ông Diệp cười vẫy cô ngồi bên cạnh mình, nói: "Mẹ con muốn giới thiệu cho con một người..."

Diệp Cô Dung lập tức dờ khóc dờ cười: "Gọi con về là vì chuyện này?"

"Mẹ sợ con không đồng ý, cho nên."

"Bố cứ để cho mẹ làm loạn sao?"

"Loạn? Cái gì mà loạn?" Bà Diệp cầm muối com, thò đầu từ trong nhà bếp ra ngoài, quát lên: "Con cũng đã lớn rồi, Nhiếp Dịch Phàm không được, thì vẫn phải tìm đối tượng khác chứ, đừng nói mẹ nhiều lời, phụ nữ hơn ba mươi tuổi đã có thể..."

"Mẹ!" Diệp Cô Dung ngắt lời bà: "Chuyện của con con tự biết lo, mẹ đừng quan tâm quá làm gì."

"Mẹ là mẹ của con, sao lại không quan tâm được chứ?" Bà Diệp đề cao giọng.

"Được rồi được rồi." Ông Diệp thấy sắp cãi nhau, lập tức đứng lên khuyên giải vợ: "Bà nhanh đi nấu cơm đi, người ta cũng sắp tới rồi. Dung Dung, cậu thanh niên này khá lắm, lần này bố và mọi người đi du lịch, trên đường đi cũng nhờ có cậu ta giúp đấy."

Diệp Cô Dung tức giận trách móc: "Cho nên bố mẹ mới bán con."

Bà Diệp nghe vậy lại bốc hỏa: "Cái gì mà bán là bán? Bố mẹ là muốn tốt cho con."

Diệp Cô Dung bất đắc dĩ im lặng một chút rồi hỏi: "Là ai? Đang làm gì?"

Ông Diệp cười ha hả nói: "Ha ha, là con trai của một bạn học của mẹ con..."

Diệp Cô Dung không đợi ông Diệp nói hết đã cười lên: "Kéo bị lừa đấy ạ."

Bà Diệp vừa xào rau vừa nói: "Người ta vừa tốt nghiệp đại học không lâu, bố mẹ cậu ta đều công tác ở cơ quan nhà nước, rất nhiều người làm mối, may

nhờ có di Chu của con hết sức thúc đẩy, con nên nắm lấy cơ hội, bây giờ các cậu thanh niên có nhiều ưu điểm rất ít..."

"Chờ chút chờ chút." Diệp Cô Dung chau mày, lần thứ hai ngắt lời bà Diệp: "Anh ta vừa tốt nghiệp? Bao nhiêu tuổi?"

"Hai mươi lăm."

"Hai mươi lăm?" Diệp Cô Dung ngỡ ngàng kêu lên: "Mẹ à, mẹ giới thiệu cho con một người ít tuổi hơn con sao?"

"Có gì ngạc nhiên chứ, chỉ ít hơn ba tuổi thôi mà, có quan hệ gì đâu. con chẳng phải là cô gái thời đại mới hay sao? Hơn nữa, người ta không ngại tuổi tác của con..." Bà Diệp vừa nói vừa mang đĩa thịt đặt lên bàn.

"Nhưng con để tâm, mẹ, con để tâm." Diệp Cô Dung kêu lên, "Con không thể tưởng tượng con sẽ yêu một người ít tuổi hơn con."

Bà Diệp đang định nói gì thì chuông cửa vang lên.

Bà lập tức trừng mắt với cô, ý trách cứ cô giọng quá to, bà bước nhanh ra ngoài mở cửa, khuôn mặt tươi cười, ông Diệp cũng đứng dậy nghênh đón. Bên ngoài đi vào ba người, một người phụ nữ có kiểu tóc rất tân thời nhìn khá quen mắt, chắc là di Chu mà mẹ hay nhắc đến, còn có một phụ nữ trung niên có vẻ bề ngoài rất lịch sự già dặn, theo sau là một thanh niên rõ ràng là rất ngượng ngùng. Diệp Cô Dung xấu hổ không dám nhìn họ nhiều.

Hai bên thân thiện giới thiệu với nhau một hồi, màn giới thiệu đơn giản hoàn tất, bà Diệp liền yêu cầu mọi người ngồi vào vị trí trên bàn ăn. Trong bữa ăn cứ luôn nhắc đến chuyến đi du lịch đó, vô cùng phấn khởi, rõ ràng là chuyến du lịch đó đã để lại vô cùng ấn tượng tốt với họ. Lần đầu tiên trong cuộc đời Diệp Cô Dung như đứng đông lửa như ngồi đông than, ăn cũng không thoải mái, chỉ nhớ tên người thanh niên đó là Trần Duyệt, cũng không dám nhìn nhiều.

Nhưng thật ra mẹ của Trần Duyệt thì thể hiện rõ mục đích, bà cứ quan sát cô chăm chú, hỏi cô một số việc, cô lễ phép trả lời ngắn gọn nhất. Di Chu khen cô hiền lành ngoan ngoãn thông minh, Diệp Cô Dung nghe thế mà dờ khóc dờ cười. Vắt và ăn xong bữa cơm, di Chu còn nhiệt tình để lại phương thức liên hệ của hai bên, rồi đứng lên từ biệt. Bà Diệp nhiệt tình tiễn ra tận ngoài, còn không quên nhắc họ lái xe cẩn thận.

Cửa vừa đóng, Diệp Cô Dung lập tức ngã vào ghế sofa thở phào: "Trời ơi, mặt của con cười đến cứng ngắt rồi đây này."

Ông Diệp cười ha ha.

Bà Diệp còn lườm cô: "Thế nào? Cậu ta được chứ?"

Diệp Cô Dung thở dài: "Con chẳng nhìn kỹ cậu ta, mà làm hại con còn ăn không được no."

Cô nói xong đứng lên ngồi vào bàn cầm đĩa gấp rau ăn, bà Diệp cũng ngồi vào, nhìn con nói: "Mẹ thấy cậu ta cũng được lắm, con cũng nên làm gì đi, để cho mẹ thấy một chút sự nghiêm túc của con."

Diệp Cô Dung nuốt miếng rau, không nói lời nào chỉ liên tục gặt đầu.

Hiểu con gái không ai bằng mẹ, bà Diệp nghiêm mặt nói: "Con cũng không nên làm cho qua loa đâu đấy."

Diệp Cô Dung ậm ừ nói: "Mẹ, người ta chắc không nhầm trúng con đâu. Con nhiều tuổi hơn họ."

Bà Diệp hừ một tiếng: "Mẹ thấy người ta rất hài lòng về con."

Diệp Cô Dung buông đĩa, cầm bát canh uống một hơi cạn sạch, nói: "Vậy chờ cậu ta liên hệ với con đã. Thôi, thời gian không còn sớm nữa, con phải về thôi, muộn quá khó bắt xe lắm."

Cô lấy khăn giấy còn chưa kịp lau miệng đã cầm túi mở cửa đi ra ngoài, bỏ mặc mẹ vẫn còn đang lải nhải trong nhà. Lúc lên xe nhớ lại, cô vừa bực mình vừa buồn cười, sau chuyện tình cảm với Nhấp Dịch Phàm, trong thời gian này cô thực sự không muốn yêu đương gì.

Cô gọi điện kể chuyện này cho La Tổ Tổ nghe, La Tổ Tổ cười to trong điện thoại, nói hoàng thượng không vội mà thái giám đã vội, sau đó thì bảo cô nhìn xung quanh thấy ai vừa ý thì chọn lựa đi. Bản thân La Tổ Tổ cũng từng bị bố mẹ lải nhải như vậy, cho tận đến lúc gặp Vương Vũ Dương mới thôi. Cuối cùng cô còn hả hê nói với Diệp Cô Dung, chúc mừng cậu cuối cùng đã theo gót tổ.

Diệp Cô Dung không ngờ là Trần Duyệt lại liên lạc với cô, cậu ta rất lịch sự gửi tin nhắn hỏi số QQ của cô, cô không có QQ, liền cho cậu ta tài khoản MNS. Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cậu ta dường như không có quy luật, thường trò chuyện vào buổi tối, Diệp Cô Dung cũng không để ý. Trò chuyện tìm hiểu dần ba câu, cô quanh co lòng vòng ám chỉ mình là người đã lớn tuổi hơn cậu ta, cậu ta đều rất thờ ơ, thấy cô buổi tối sáng đèn thì vẫn chào hỏi như cũ, nhưng cũng không quá dám dí sát, chứng tỏ cậu ta cũng không quá nóng lòng có bạn gái. Hai người trò chuyện với nhau rất bình thường. Diệp Cô Dung thấy lòng nhẹ nhõm, lúc mẹ cô hỏi đến, liền nói là hai người đang liên lạc với nhau làm bà Diệp vô cùng kỳ vọng.

Cứ như vậy khoảng chừng hơn một tháng, cậu ta bỗng nhiên muốn hẹn cô đi ăn. Diệp Cô Dung nghĩ không bằng gặp nhau nói chuyện cho rõ ràng, tốt nhất là để cậu ta đưa ra lý do không hợp nhau, như vậy thì để mẹ có trách gì cũng không được.

Nhấp Dịch Phàm từ lần trước đánh người thì không thấy bóng dáng, hoàn toàn đúng theo mong muốn của cô, không tới quấy rầy cô, nhưng ít nhiều điều này cũng khiến cho cô có chút phiền muộn.

Trung tuần tháng năm Nhan Cảnh Thần bay tới Châu Âu báo cáo công tác, tiện đường đi một vòng đến Nhật Bản. Hai người vẫn chỉ liên lạc với nhau qua thư điện tử. Tần suất Nhan Cảnh Thần sử dụng mail còn nhiều hơn so với điện thoại di động, sau ngày nghỉ lễ mừng một tháng năm, hai người họ chỉ liên lạc một lần duy nhất qua điện thoại, là bởi vì có một tối cô xem phim truyền hình, bỗng nhiên nhớ đến đĩa phim Italia kia, liền gọi cho anh, anh kiểm tra lại quả nhiên là vẫn còn trong đầu đĩa, nói khi nào có thời gian sẽ mang trả lại cho cô. Nhưng anh lại chẳng có thời gian. Còn thời gian của cô thì rất phong phú nhưng không đến mức vì chiếc đĩa phim đó mà đi xuyên một vòng qua nửa thành phố. Dù sao thì thời gian của cô gần đây tất cả đều đi vào quỹ đạo, tương đối an nhàn, có thể sắp xếp cuộc hẹn hoặc đi giải trí đâu đó.

Trần Duyệt hẹn cô vào ngày thứ sáu, thông thường vào thứ sáu cô thường ăn mặc thoải mái, hôm đó cô mặc chiếc áo somi màu lam ngắn tay, thắt lưng da bò thời trang, quần bò mại môn ngắn đến đầu gối nhưng vẫn lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp. Cả người cô chỉ có đôi chân đó là có giá, có thể đẹp như chân người mẫu.

Diệp Cô Dung đối với khuôn mặt của Trần Duyệt hoàn toàn không chút nào nhận thức nào, bữa cơm tối hôm đó cậu ta hầu như không nói gì cả, cảm giác là người hướng nội, cho nên khi nhìn thấy cậu ta cô liền giặt mình.

Cậu ta hẹn chờ cô dưới lầu của công ty, cô từ thang máy đi ra liền đưa mắt nhìn khắp đại sảnh không thấy có người, chỉ có một thanh niên mặc âu phục đang ngồi nhàn nhã trong quán nước vỉa hè, nhưng vì đôi phương ăn mặc quá sang trọng, chỉ nhìn là biết bộ âu phục đó đắt tiền như nào, thế cho nên cô căn bản không nghĩ đó là Trần Duyệt, chỉ cho đến khi cậu ta đi tới gọi tên cô. Cô hoàn toàn không giấu nổi sự kinh ngạc, quan sát cậu ta từ trên xuống dưới: "Không phải chứ? Cậu ăn mặc long trọng như vậy sao?"

Cậu ta có vẻ ngượng ngùng, chỉ cười trừ không nói gì.

Lúc này Diệp Cô Dung mới tỉ mỉ quan sát cậu ta, da trắng, mặt tròn, mũi thẳng, đôi mắt một mí nhỏ, kết hợp lại với nhau cũng có thể coi là đẹp trai, vô cùng dễ thương, khi cười thì lộ ra một lúm đồng tiền nhạt. Nhưng, khí chất trên người cậu ta lại không hợp với bộ âu phục kia, bộ âu phục đó quá già dặn, so với tuổi của cậu ta thật sự là không hợp. Diệp Cô Dung đi cùng với cậu ta lại càng không hợp nhau. Cô tự cảm thấy mình nhiều hơn vài tuổi, cần phải điều tiết bầu không khí, vì vậy nhẹ nhàng cười nói: "Chỉ là đi ăn một bữa cơm thôi mà, cậu cần gì phải ăn mặc trang trọng như thế, so với quần áo trên người tôi đang mặc, so với cậu quả thật là như trên trời dưới đất..."

Cậu ta tiếp lời: "Vậy thì cô đổi bộ trang phục lễ hội khác được không?"

Diệp Cô Dung mỉm cười: "Đừng đùa chứ, tôi không có bộ trang phục lễ hội nào để mặc cả."

Cậu ta mỉm cười đề nghị: "Giờ chúng ta đi mua một bộ."

Diệp Cô Dung sùng sốt: "Cậu nghiêm túc đấy chứ?"

"Đương nhiên."

Cậu ta nói xong mở cửa xe mời cô lên xe, lúc này Diệp Cô Dung mới để ý, xe của cậu ta là hiệu BMWs series 7, cô bật thốt lên hỏi: "Đây là xe của cậu à?" Cô vừa hỏi xong lập tức mình quá lỗ mãng, cũng may cậu ta không để ý lắm: "Xe của công ty."

Diệp Cô Dung lên xe xong, trong lòng vẫn có chút ngờ vực, liền hỏi: "Thật ngại quá, tôi còn không biết cậu làm gì?"

Trần Duyệt lên xe, vừa thắt dây an toàn vừa trả lời: "Thiết kế trò chơi."

Diệp Cô Dung đối với khái niệm trò chơi hiểu biết rất kém, liền hỏi: "Vậy cậu là một lập trình viên hả?"

Cậu ta trả lời sâu xa: "Gần như vậy."

Nói xong liền chuyển tâm lái xe, Diệp Cô Dung cảm thấy dường như cậu ta không muốn nói nhiều đến công việc của mình, cô cũng không muốn tỏ ra quan tâm đến nữa, càng không muốn vì một bữa cơm tối mà tốn tiền mua bộ lễ phục dạ hội, liền nói thẳng luôn: "Thực ra, tôi cũng không muốn trong thời gian ngắn này yêu đương gì, lần trước xem mặt là có hiểu lầm. Cậu trẻ tuổi tương lai đầy hứa hẹn, chắc chắn sẽ chọn được người thích hợp..."

Cậu ta cười khê: "Trên thực tế, hiện nay tôi cũng không có dự định yêu đương gì."

Diệp Cô Dung ngạc nhiên: "Vậy vì sao cậu còn muốn...Chúng ta vốn không cần đi ăn cơm nữa."

"Tôi muốn nhờ cô giúp một việc."

"Việc gì?"

"Là như này, tối nay tại Hoa Đình có một buổi tiệc, tôi cần có một bạn gái, nhưng tôi lại không thể nghĩ ra người khác, cho nên..."

Diệp Cô Dung không đợi cậu ta nói hết đã bật cười lên: "Cậu đang nói đùa à?"

Trần Duyệt nghiêng đầu thành khẩn nhìn cô: "Xin cô hãy giúp tôi."

Diệp Cô Dung vội vàng nói: "Không không, cậu tìm sai người rồi, tôi không thể đảm nhiệm việc này được..."

Cậu ta kiên quyết: "Cô có thể."

Bỗng nhiên Diệp Cô Dung có một loại cảm giác, đó là cô không hiểu gì về cậu ta. Cậu ta tuyệt đối không phải là người dễ gây ấn tượng ở vẻ bề ngoài, mà là con người bên trong cậu ta. Trong giọng nói của cậu ta có sự quyết đoán, kiên quyết, chắc là quen được ra lệnh. Nhưng tất cả không liên quan gì đến cô cả, cô cũng không phải là Lôi Phong hay đi giúp đỡ tìm niềm vui cho người khác, đối với yến tiệc của cậu ta cô không có hứng thú.

Lúc này đèn đỏ ngã tư sáng, Trần Duyệt dừng xe lại, quay sang nhìn cô khẩn cầu: "Coi như giúp tôi đi, tôi thật sự cần có một bạn gái."

Diệp Cô Dung cười khò: "Thật sự tôi không thể giúp được."

Cậu ta yên lặng một chút, nói: "Sau tối nay, tôi sẽ gọi điện cho diChu, giải quyết chuyện của chúng ta."

Diệp Cô Dung im lặng một chút: "Đó là điều kiện trao đổi à?"

"Không, đó là vì tôi cảm ơn cô đã giúp đỡ."

"Mặc cả xong, Bộ trang phục lễ hội cậu trả tiền."

"Cái này đương nhiên." Cậu ta như trút được gánh nặng.

Hai người đến khu trung tâm Hoài Hải chọn mua một bộ váy màu đen hở lưng, một đôi giày cao gót màu đỏ, tiện thể trang điểm làm tóc đến hơn bảy giờ. Trần Duyệt rất hài lòng về cô, trên đường hết lời ca ngợi.

"Từ lúc tôi biết phụ nữ đến giờ, cô là người có vóc dáng cao nhất."

"Nhưng rõ ràng là không phải tốt nhất." Diệp Cô Dung mỉm cười tự giễu.

"Cô quá gầy, nếu như hơi mập hơn một chút nữa, thì rất hợp với tiêu chuẩn của tôi." Cậu ta dần dần hoạt bát lên.

"Cậu thích mẫu người đó à?"

"Hình như cô rất đề ý tới tuổi tác của mình."

"Phụ nữ nào cũng đề ý tới tuổi của mình." Diệp Cô Dung tiếp tục tự giễu.

"Ha ha..." Cậu ta bật cười lên, bỗng nhiên nói: "Cô có biết lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô thì có cảm giác gì không?"

"Hả?"

"Là chắc chắn cô có chuyện gì buồn..

"Chiều đó thường dùng để gạt mấy nữ sinh thôi." Diệp Cô Dung cười nhạt, "Em trai à, lúc cậu một tuổi, tôi đã bốn tuổi rồi."

"Cô là một người rất thú vị."

"Cảm ơn. Nếu như cậu không già vờ già dặn, cũng rất đáng yêu đấy."

Cô còn tưởng rằng Trần Duyệt vô cùng coi trọng bữa yến tiệc này, cho dù không phải là nhân vật quan trọng tối nay thì cũng có một vai diễn gì đó, kết quả là, hai người họ vừa đi vào được hơn mười phút thì phải đứng đợi ở góc, chỉ có nhân viên phục vụ đến bắt chuyện với họ. Điều này làm cho Diệp Cô Dung có chút buồn bực, cũng may là có vài ba trò chơi vòng tròn giải trí, cô cũng thấy chút vui vẻ.

Lúc đi toilet rồi quay về, nghe thấy bữa tiệc bỗng nhiên trở nên rất náo nhiệt, mọi người như các chòm sao vây quanh một cô gái, trong đó có một số người là người nước ngoài, từ vị trí của Diệp Cô Dung nhìn qua, chỉ thấy cô gái kia có mái tóc xoăn, màu nâu dưới ánh đèn rất óng ả mượt mà, rõ ràng là được chăm chút cẩn thận.

Tất cả mọi người ở đại sảnh đều đứng lên, chăm chú hướng về phía nghi lễ, Trần Duyệt cũng rời khỏi chỗ ngồi, cùng một người đàn ông tóc dài mặc âu phục màu đen nói chuyện thì thầm với nhau, hai người ghé sát vào nhau, người kia chẳng biết nói gì đó mà họ cùng nhau cười thành tiếng, rất ăn ý uống rượu trò chuyện, thấy Diệp Cô dung đi đến, người đàn ông kia rời đi.

Cô nhìn đám đông kia, hỏi Trần Duyệt: "Nhân vật nữ chính là ai?"

Cậu ta dường như lần đầu tiên mặc tây trang, không được tự nhiên lắm kéo cavat, nói: "Lucia, ca sĩ Italia, công ty mời cô ấy làm người phát ngôn cho trò chơi mới."

"Chưa từng nghe qua."

"Cô ấy là ca sĩ hợp đồng với công ty sản xuất đĩa nhạc Italia, rất nổi tiếng ở Nhật Bản và Hàn Quốc."

"Xem ra Công ty cậu cũng rất có nhiều tiền."

"Là nhà đầu tư có tiền." Trần Duyệt mỉm cười, mắt hướng về một người đàn ông trung niên mập mạp.

Diệp Cô Dung nhìn lướt qua đang chuẩn bị nói gì, bỗng nhiên nhìn thấy mặt nữ ca sĩ kia, cô hơi giật mình, bật thốt lên: "Hả?"

Trần Duyệt thấy cô nhìn Lucia, liền hỏi: "Sao vậy?"

Cô Lucia này vô cùng quen mặt, giống người bạn giường của Nhan Cảnh Thần, nhưng điều này đương nhiên không thể nói thẳng ra, huống chi cô ấy chỉ là người mà gặp qua một lần vào buổi tối, vì vậy cô cười nói: "Hình như đã gặp qua cô ấy ở đâu đó rồi..."

Trần Duyệt hiểu cười nói: "Đài truyền hình đã có một chương trình phỏng vấn cô ấy."

Diệp Cô Dung gật đầu, vẫn còn nhìn cô ấy. Trang phục của Lucia cực kỳ hoa lệ, chỉ mỉm cười, rất ít nói chuyện, càng cẩn trọng cao quý.

Trần Duyệt và Diệp Cô Dung vừa ngồi vào vị trí thì người chủ trì lễ hội lên sân khấu đọc bài diễn văn, cô thấy Trần Duyệt cười nửa miệng, liền hỏi nhỏ: "Tối nay là tối liên hoan của các lập trình viên à?"

Trần Duyệt biết cô ám chỉ gì, cũng cười nói nhỏ "Đương nhiên là không phải. Tôi có thể ngồi ở đây là vì bố tôi."

Diệp Cô Dung nhớ mang máng bố mẹ cậu ta làm việc ở cơ quan nhà nước, nhưng không biết là chức vụ cao đến đâu, lúc này nghe vậy giật mình "Cha cậu là người của giới chính trị?"

Không ngờ cậu ta lại cười nói: "Cũng có thể nói như vậy."

Diệp Cô Dung ngạc nhiên, nhưng cậu ta chỉ cười không nói gì.

Cô giả vờ buồn nản nói nhỏ: "Giờ tôi hồi hận rồi, xem ra tôi phải hẹn hò với cậu tiếp..."

Trần Duyệt không nhịn được cười thành tiếng, một người đàn ông bên cạnh lập tức nghiêng đầu nhìn qua, được cậu ta bắt chuyện, hai người liền tán gẫu với nhau, toàn là chuyện giới nghiệp, Diệp Cô Dung nghe không hiểu, cũng không có hứng thú, chỉ đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên, người đàn ông nào cũng có bạn gái, không biết ai đặt ra quy củ biến thái như này.

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, Diệp Cô Dung như trút được gánh nặng. Bởi vì tính tình Trần Duyệt ôn hòa đáng yêu, cô vừa ra khỏi đó đã oán giận nói: "Chiếc giày cao gót này sắp lấy mạng của tôi rồi, tôi vốn đang nằm trên giường ăn đồ ăn vặt xem truyền hình, cũng đều tại vì cậu mà..." Vừa nói xong thì chiếc giày xẹo đi làm cô suýt ngã. Trần Duyệt vội vươn tay ra đỡ lấy cô, liên tục nói cảm ơn.

Cô quay lại trừng mắt với cậu ta: "Nói thật đi, chừng nào cậu giải quyết chuyện xem mắt đây?"

Trần Duyệt cười than một tiếng: "Chẳng mấy khi tôi được thể hiện là người có lòng hiếu thảo, đi theo mẹ một chuyến du lịch, di Chu là bạn cùng học với mẹ tôi, mấy bà trò chuyện với nhau rất ăn ý, chẳng biết thế nào thì lại nhắc đến cô, di Chu liền khen ngợi cô giống như một bông hoa..."

Diệp Cô Dung ngắt lời cậu ta: "nghe ý tứ của cậu, tôi làm người khác rất thất vọng à?"

Trần Duyệt cười ha hả: "Tuy rằng cô không giống một đóa hoa, nhưng cũng không đến mức làm người khác thất vọng."

Diệp Cô Dung giả vờ giận nói: "Đề nghị cậu lập tức gọi điện cho diChu, đem những lời nói này chuyển cho bà ấy."

Trần Duyệt càng được thể trêu chọc, cười lộ ra má lúm bên má, nói: "Yên tâm, chắc chắn tôi sẽ nói được làm được. Bây giờ, cho phép tôi đưa cô về nhà."

Diệp Cô Dung chưa trả lời, chợt nghe sau mình có một giọng nói lãnh đạm vang lên: "Không cần phiền đến cậu."

Cánh tay của cô lập tức bị người ta nắm chặt, cô quay lại nhìn, cười nói: "Hả, anh về khi nào vậy?"

"Vừa xuống máy bay." Nhan Cảnh Thần cao lớn đứng đó, trên vầng trán ẩn hiện sự mệt mỏi, đôi mắt đen sâu nhìn chăm chú Trần Duyệt, lạnh lùng nói: "Tôi đưa cô về nhà."

Trần Duyệt dừng ánh mắt lên hai người, bỗng nhiên một trò đùa hiện lên trong óc, cậu ta mỉm cười nói: "Bạn gái của tôi, tôi phải đưa về."

Cậu ta vừa nói xong, cả Nhan cảnh Thần và Diệp Cô Dung cùng đồng thời nhìn cậu ta.

"Bạn gái của cậu?" Nhan Cảnh Thần nhú mày, liếc nhìn Diệp Cô Dung, như muốn hỏi đáp án.

"Đúng vậy." Trần Duyệt cười hi hi giành nói trước: "Trước mười một giờ, nếu cô ấy không an toàn về nhà, bà Diệp sẽ trách tôi, chúng tôi không thể chậm

trễ được."

Nhan Cảnh Thần nghe vậy cười phá lên.

Diệp Cô Dung cũng không nhịn được bật cười. Câu nói của cậu ta đã để lộ rồi, căn bản cô không hề ở cùng bố mẹ.

Nhan Cảnh Thần lại cười nói: "Tôi đã được cho phép rồi, có thể đưa cô ấy về nhà đến mười hai giờ."

Trần Duyệt còn muốn nói gì nữa, Diệp Cô Dung nói luôn: "Được rồi, đừng đùa nữa. Trần Duyệt, tôi đi xe anh ấy, sẽ không làm phiền cậu nữa, nhớ đừng có quên gọi điện cho dì Chu đấy."

Trần Duyệt nhếch miệng cười, không trả lời vẫy tay với cô.

Nhan Cảnh Thần cong khoe miệng cười, đưa Diệp Cô Dung đang chờ ra phía xe, ngồi phía trước là một tài xế, chứng tỏ là vừa từ sân bay xuống.

Nhan Cảnh Thần vừa mở cửa xe cho cô, bỗng nghe có một giọng nữ vội vã gọi: "Jonh."

Diệp Cô Dung nghe âm thanh này có chút quen quen, cô quay lại nhìn, thấy Lucia đang vội vã chạy tới, mái tóc nâu xoăn hơi phấp phồng, đôi mắt sáng môi đỏ mọng, dưới ánh đèn càng lộ rõ vẻ phong tình. Trong lòng cô vô cùng kinh ngạc, thì ra là cô ấy thật. Bạn cùng giường của Nhan Cảnh Thần là một ca sĩ, điều này không nằm trong tưởng tượng của cô.

Lucia chạy tới trước mặt Nhan Cảnh Thần, nói bằng tiếng Anh: "Sao anh về lại không gọi điện thoại cho em?" Trong giọng nói có ý giận dỗi, nhưng ánh mắt lại tập trung trên người Diệp Cô Dung.

Diệp Cô Dung đưa mắt nhìn Nhan Cảnh Thần, anh mở cửa xe ý bảo cô đi lên, vừa nói với Lucia: "Tôi có chút việc phải xử lý, sẽ liên lạc với em sau."

Lucia có chút sốt ruột: "Jonh, chúng ta đã lâu không gặp nhau rồi."

Lúc này nửa người Diệp Cô Dung đã vào trong xe, nghe như vậy liền hiểu ý: Nhan Cảnh Thần bỗng nhiên từ Nhật bản bay trở về, rõ ràng là vì..., cô làm gì có phúc như vậy. Vì vậy cô vội nói: "Tôi tự đón xe về là được rồi, hai người cứ...nói chuyện đi." Nói xong nhìn anh mỉm cười ý là rất hiểu, ai ngờ mặt Nhan Cảnh Thần đen xì, đẩy mạnh cô vào trong xe, mình cùng chui vào theo, đóng sầm cửa lại, dặn tài xế lái xe đi.

Xe vừa đi trong nháy mắt, Diệp Cô Dung quay lại nhìn, thấy vẻ mặt ngờ ngàng của Lucia.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Trên đường đi, Nhan Cảnh Thần đều không nói gì, nhiệt độ trong xe khá thấp làm Diệp Cô Dung thấy cả người dần lạnh, cô mở miệng bảo tài xế tăng nhiệt độ lên một chút.

Tài xế tuổi còn trẻ, nhìn qua có chút dè dặt, chỉnh nhiệt độ xong nhìn Nhan Cảnh Thần qua gương chiếu hậu, hỏi: "Nhan tổng, về đâu ạ?"

Lúc này Nhan Cảnh Thần mới nhớ mình còn chưa nói địa chỉ, lập tức ho khan một tiếng để che giấu sự xấu hổ: "Cậu dừng ở ven đường phía trước một chút."

Anh nói xong lấy trong túi ra hai tờ giấy bạc, đợi tài xế dừng hẳn rồi liền mở cửa xe đi ra ngoài đưa cho cậu ta: "Cậu về trước đi, để tôi tự lái xe."

Tài xế nào dám nhận tiền của anh, vội vàng từ chối, anh mở cửa xe ngồi vào, chỉ nói lại một câu: "vất vả cậu rồi". Diệp Cô Dung hé miệng cười.

Nhan Cảnh Thần nhìn qua gương thấy vậy, chỉ hừ một tiếng hỏi: "Anh ta là người lần trước hẹn ăn cơm với cô à?"

Diệp Cô Dung cười hi hi đáp: "Hẹn tôi ăn cơm có rất nhiều người, anh ta chỉ là một trong số những người đó."

Nhan Cảnh Thần không nói gì, bỗng nhiên bầu không khí rất yên ắng.

Diệp Cô Dung cũng không ngại, hỏi nhanh: "Sao anh cũng không nói gì cho tôi biết là bạn gái của anh là một ngôi sao ca nhạc, thực sự là khiến người khác ngưỡng mộ, lúc nào cho tôi một album của cô ấy để nghe..."

Nhan Cảnh Thần từ gương chiếu hậu lạnh lùng nhìn cô, còn chưa nói gì, điện thoại di động đổ chuông. Anh cầm lấy xem qua, lập tức cúp máy.

Diệp Cô Dung tiếp tục hỏi: "Hai người quen nhau như nào?"

Nhan Cảnh Thần lạnh lùng nói: "Không ngờ cô cũng nhiều chuyện như thế."

Diệp Cô Dung cười nói: "Tôi vốn rất nhiều chuyện mà. Chỉ như vậy thôi tôi đã tò mò muốn chết."

Nhan Cảnh Thần còn chưa nói, điện thoại di động lại reo. Lúc này anh mới ấn nút nghe, nói bằng tiếng Anh: "Anh sẽ gọi lại cho em sau." Ngữ khí cực kỳ khó nghe.

Diệp Cô Dung có chút giật mình, trêu chọc: "Rốt cuộc anh có chuyện gì quan trọng mà bỏ người đẹp qua một bên vậy?"

Nhan Cảnh Thần im lặng không trả lời, một lát sau cười tự giễu: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là vừa mới xuống máy bay có chút mệt mỏi thôi."

Tối nay tâm trạng Diệp Cô Dung rất kém nên không chịu bỏ qua, tiếp tục trêu chọc anh: "Tôi nhớ là thể lực của anh rất tốt mà."

Nhan Cảnh Thần cứng họng, lát sau, bỗng nhiên nhìn cô qua gương cười nửa miệng, ý vị sâu xa nói: "Chúng ta mới chỉ có một lần, không ngờ cô còn nhớ rõ ràng như vậy."

Diệp Cô Dung lập tức mặt đỏ bừng, im bất miệng. Vốn là muốn trêu chọc anh, không ngờ lại bị anh trêu chọc lại.

Giữa đêm hè các ngọn đèn sáng như ngọc, dòng người đông đúc. Nhan Cảnh Thần lái ô tô tới nơi Diệp Cô Dung ở, trong lòng thấy bất an.

Chính xác như Diệp Cô Dung dự đoán, anh vừa mới xuống sân bay là đến nhà hàng là do được giai nhân mời đến đây với giai nhân, nào ngờ đến cửa nhà hàng thì gặp ngay Diệp Cô Dung, thấy cô mặt vậy dạ hội cùng một người đàn ông khác lên xe, không biết họ có quan hệ như thế nào, anh như bị ma sui quý khiến chen vào, thậm chí còn bỏ mặc Lucia ở cửa nhà hàng, đó không phải là tác phong xưa nay của anh.

Không sai, anh thích Diệp Cô Dung, nhưng anh cũng từng thích rất nhiều cô gái khác, bất luận thế nào cũng đảm bảo nguyên tắc và lý trí, hoàn toàn không giống như vừa rồi, anh không nói rõ được cảm giác này là gì, chỉ là vô cùng chướng mắt đối với hình ảnh đó, anh thấy vô cùng khó chịu...

Lẽ nào anh đã yêu cô?

Nhan Cảnh Thần bị ý nghĩ này làm cho giật mình, thấy đèn đỏ phía trước, anh vội vàng phanh xe lại, Diệp Cô Dung không kịp đề phòng cả người lao về phía trước, suýt chút nữa thì va phải ghế trước. Cô căng thẳng đề ý anh: "Xem ra anh thật sự quá mệt rồi."

Nhan Cảnh Thần không trả lời, tiếp tục lái xe. Diệp Cô Dung bất giác giữ tay lái, cô từng có một lần tai nạn nên thần kinh rất nhạy cảm. Đợi xe đến dưới lầu cô không quên dặn anh: "Nếu anh thực sự quá mệt, hãy bắt xe để về đi. Xe này cứ để đây, ngày mai bảo tài xế tới lấy."

Nhan Cảnh Thần mặt tỉnh bơ, nói: "Không sao, tôi tiễn cô lên đó."

Diệp Cô Dung vốn định xin miễn, nhưng thấy sắc mặt anh trầm trầm, đành không làm gì khác hơn là ngậm miệng. Cô phát hiện lúc anh trầm lặng không nói, rất có khí thế thu hút người khác, làm người khác không hiểu có chút lo sợ. Hai người cùng đi thang máy lên lầu, bên trong chỉ có hai người họ, cô đi giày cao gót, đứng cùng với anh nhưng vẫn thấp hơn một bậc, trong lòng cô nảy sinh một cảm giác đè nén khó hiểu.

Thực sự là kỳ lạ, vì sao lại hồi hộp như vậy chứ? Không hợp lý chút nào. Cô tự giấu trong lòng, móc trong túi lấy ra chìa khóa.

Thang máy vừa dừng lại, hai cùng nhấc chân bước ra, đúng lúc đụng phải nhau, bước tiếp theo của Diệp Cô Dung không vững cả người ngã nghiêng vào bên trái thang máy, cô tròn tròn ngã anh, đang định hỏi anh phong độ trí thức đi đâu mất rồi, vừa hé miệng ra, môi anh liền nhanh chóng áp xuống.

Tầm lưng trần trụi của cô áp vào thang máy lạnh băng, đầu óc trống rỗng, trên môi cũng nóng rực, không biết là cảm giác gì. Môi Nhan Cảnh Thần trên môi cô trong chốc lát, bỗng nhiên đôi mắt nhìn cô chăm chú, thờ dài nói: "Anh đã sớm muốn làm như thế này rồi."

Diệp Cô Dung bị ôm trong vòng tay của anh, vẫn còn đang ngơ ngác thất thần, anh liền hôn cô lần nữa. Lần này cuối cùng cô cũng tỉnh táo lại, vội vàng nghiêng đầu tránh: "Chờ chút..."

Hai tay Nhan Cảnh Thần vẫn ôm cô không buông: "Sao vậy?"

Diệp Cô Dung đứng thẳng lên, đẩy anh ra một chút: "Không làm như thế nữa được không?"

Anh bình thản nhìn cô, không nói gì, đôi mắt sáng rực, trong đồng tử phản chiếu gương mặt của cô. Diệp Cô Dung vội cười gượng: "Xin lỗi, tạm thời tôi không muốn tìm bạn giường."

Nhan Cảnh Thần bực bội, sắc mặt âm trầm.

Diệp Cô Dung gỡ tay anh ra, từ bên cạnh anh vội vàng chạy về hướng cửa nhà, bởi vì đi quá nhanh chân lại nhầm phải vật vấy dài, ngã nhào xuống đất. Nhan Cảnh Thần vốn đang buồn bực, thấy thế phì một tiếng bật cười lên, vội bước tới đỡ cô dậy, nét mặt không che giấu được ý cười: "Cô vội cái gì, sợ tôi ăn cô à?"

Diệp Cô Dung xấu hổ muốn chết, đỏ bừng từ mặt tới mang tai, ngồi bệt xuống đất cởi giày ra. Từ góc độ cúi xuống của Nhan Cảnh Thần có thể thấy bộ ngực như ẩn như hiện của cô, trong lòng anh lại nóng rực lên. Diệp Cô Dung dù sao xấu mặt gì mình cũng đã về đến nhà, cô cầm giày cao gót để chân trần, phụng phịu nói: "Tôi về đến nhà rồi, anh có thể về được rồi đây."

Nhan Cảnh Thần ngồi xổm xuống, mắt nhìn vào đầu gối của cô, tay cầm chiếc chân nhỏ của cô, dịu dàng hỏi: "Đầu gối của cô không sao chứ?"

Đương nhiên là có sao rồi.

Đầu gối con bà nó đau muốn chết, nhưng cô không muốn tiếp tục bị xấu mặt, bắt buộc phải cố gắng đứng lên, lúc này chân nhỏ bị anh cầm, càng không được tự nhiên, nhưng trên mặt vẫn mạnh mẽ nói: "Không sao."

"Thực sự không sao?" Nhan Cảnh Thần nhìn cô, tay phải di chuyển lên trên xoa nắn đầu gối một chút, Diệp Cô Dung đau quá kêu lên: "Anh cố ý phải không?"

Anh cười khẽ một tiếng, nhặt chìa khóa trên sàn nhà lên, đứng lên mở cửa. Diệp Cô Dung khập khiễng đi vào, ném giày cao gót xuống đất, ngã vào ghế sofa ầm ầm đầu gối, đau đến chau mày, trong lòng cô vẫn còn xấu hổ về chuyện vừa rồi.

Thật sự là rất rất rất rất xấu hổ!

Nhan Cảnh Thần thấy trên đầu gối chân trái cô bị xước da, liền hỏi: "Trong nhà có cồn không?"

Diệp Cô Dung tức giận trừng mắt với anh: "Không có."

"Có rượu trắng không?"

"Cũng không có."

Nhan Cảnh Thần bắt đầu đi nhún nhún vai: "Dưới lầu có một cửa hàng, tôi đi mua một chút."

Diệp Cô Dung nói: "không cần, tôi sẽ không cho anh vào nhà đâu."

Anh nhướng mày cười, tay vung vẩy chìa khóa.

Diệp Cô Dung thua cuộc thở dài: "Thực sự không cần, chỉ bị xước một chút, rửa sạch sẽ không sao."

Nhan Cảnh Thần nghe cô nói vậy im lặng, hai mắt nhìn vào chân trái của cô, vì làn da trắng nõn nên có thêm vết xước màu hồng nhìn rất gai mắt, không hiểu sao anh lại nhớ đến làn da kiêu diễm của cô đêm hôm đó, nhớ đến cảm giác mượt mà hôm đó, trong lòng anh lại hỗn loạn.

Diệp Cô Dung lấy chiếc khăn trên bàn揩 lau vết thương, bỗng nhiên phát hiện anh đang nhìn chăm chăm vào chân mình, sắc mặt cô đỏ bừng lên, nếu cô phản ứng quá dữ dội có vẻ giống cô gái lần đầu bị người khác chiếm tiện nghi, cô liền không lau vết thương nữa, kéo váy xuống thấp hơn. Mắt của Nhan Cảnh Thần hết lần này đến lần khác rất gay gắt, ngay lúc cô khẽ di chuyển liền nhìn thấy một vết sẹo trên bắp đùi cô, anh ngạc nhiên hỏi: "Chân của cô sao lại bị thương vậy?"

Diệp Cô Dung nói: "À, là do tai nạn xe ô tô."

Nhan Cảnh Thần ngỡ ngàng: "Xảy ra khi nào vậy? Sao lần đó tôi lại không phát hiện ra?"

Câu nói này của anh làm Diệp Cô Dung xấu hổ, sắc mặt càng đỏ hơn. Nhan Cảnh Thần biết cô nhớ tới chuyện đêm đó, liền cười nửa miệng nhìn cô không nói gì nữa. Cô giả vờ tỏ ra thoải mái nói: "Tôi nghĩ anh đã sớm thấy rồi chứ."

Nhan Cảnh Thần ngồi xuống đối diện với cô, hỏi: "Xảy ra khi nào vậy? Sao lại bị tai nạn ô tô?"

"Ông trời có lúc còn không dự đoán được mưa gió mà, chuyện đó đã nhiều năm rồi, lúc tôi vừa học lái xe xong" Diệp Cô Dung thờ ơ trả lời.

"Có bị ám ảnh không?"

"Có chút." Diệp Cô Dung cười cười, sau đó rất không khách sao mà ra lệnh đuổi khách: "Gần tới mười hai giờ rồi, anh cũng nên về đi."

Nhan Cảnh Thần vô cùng bất mãn lườm cô, sau đó dứt khoát tranh ngồi vào ghế sofa, lười biếng nói: "Ngày hôm nay tôi quá mệt mỏi rồi, chẳng phải cô còn một phòng khách nữa đây sao."

Diệp Cô Dung khó xử: "Phòng đó chưa thu dọn, rất bẩn."

"Tôi không ngại."

"Tôi ngại."

"Vậy ngủ ở phòng ngủ cũng được."

Diệp Cô Dung không đoán được anh nói thật hay giả, rất sợ lại xảy ra gì đó, liền cố ý nhắc nhở anh: "Tiểu thư Lucia còn đang chờ anh đấy."

Nhan Cảnh Thần mặc kệ: 'Cứ để cô ấy chờ, trên đời này có rất nhiều cô gái chờ tôi.'

Diệp Cô Dung bật cười thành tiếng: " Có vẻ anh rất sung sướng vì điều đó."

Về mặt anh không biết xấu hổ đáp: 'Không còn cách nào khác, ai bảo tôi là người đàn ông ưu tú như vậy chứ, tập mãi thành thói quen rồi.'

Diệp Cô Dung nghe thế vừa bực vừa buồn cười: 'Như vậy xin ngài hãy rũ lòng từ bi đến với các nàng đó đi, đừng gây tai họa đến cho tôi nữa, tôi bị giày cao gót hành hạ cả đêm rồi, thực sự là rất mệt.'

Anh hừ một tiếng: 'Đáng đời.'

Diệp Cô Dung chán nản im lặng một lúc lâu, rồi lại ho khan một tiếng: "Tuy rằng chúng ta trước đây từng có...cái kia, nhưng, chúng ta không thể..." Cô nói có chút khó khăn.

Nhan Cảnh Thần nghe vậy ngồi thẳng lên, mỉm cười ý bảo cô tiếp tục.

Cô nói thẳng luôn: "Nói chung tôi sẽ không định tìm bạn đời gì đấy, nếu như anh có ý niệm này trong đầu, hãy sớm từ bỏ đi."

Nhan Cảnh Thần thay đổi tư thế, mặt tỉnh bơ nói : 'Nếu như là bạn trai thì có được không?'

Diệp Cô Dung ngẩn ra, không ngờ anh lại nói ra như vậy, cô chau mày hỏi: "Tối nay anh tới đây là để đùa giỡn với tôi phải không?"

"Tôi giống sao?"

"Trăm phần trăm."

"Tôi là nghiêm túc." Về mặt anh nghiêm chỉnh.

"Tôi tạm thời chưa cần điều đó." Cô cũng nghiêm chỉnh trả lời anh.

"Ngại gì đồ dự bị, dù sao cô sẽ cần." Anh mỉm cười đề nghị.

"Dù vậy, anh ta cũng không thể dành hết một phần ba thời gian một tháng ở trên bầu trời, cũng không thể tùy tiện cùng người khác..."

"Tôi là người đàn ông bình thường." Anh có chút ngạc nhiên nhìn cô.

"Vậy anh coi như tôi là một cô gái không bình thường được không, tôi thích người trong sạch."

Nhan Cảnh Thần lộ vẻ ngờ vực, lại tỏ ra ngây thơ dò hỏi: "Trên đời này có xử nam nào hai mươi tuổi không?"

Trong lòng Diệp Cô Dung biết anh nói thật, nhưng vẫn cố chấp mạnh miệng: "Dù sao thì anh cũng không phải là người thích hợp."

Nhan Cảnh Thần hỏi ngược lại: "Là bởi vì tôi có một người bạn giường ư?"

Diệp Cô Dung đành chịu bật cười: "Anh thật sự nên về đi."

Nhan Cảnh Thần đứng lên nói: 'Hẹn gặp lại ngày mai.'

"Ngày mai tôi không rảnh."

"Sao vậy?"

"Hẹn bạn đi ăn."

"Là tên Trần Duyệt kia?"

"Có liên quan gì đến anh không?." Diệp Cô Dung chịu thua.

"Tôi chỉ muốn cạnh tranh công bằng thôi." Nhan Cảnh Thần tỏ ra uất ức.

Diệp Cô Dung mặt lạnh đi: "Anh còn như vậy, tôi sẽ trở mặt đó."

Nhan Cảnh Thần nhú chặt mày lại, thái độ dường như không hiểu: 'Được rồi, để duy trì mối quan hệ tốt đẹp của hai chúng ta, lần sau chúng ta sẽ bàn lại.'

Anh chào cô, xuống lầu mở cửa xe ngồi vào đó, việc đầu tiên là lấy điện thoại di động ra xem. Vì không muốn vướng víu với Lucia, anh đã để điện thoại ở trong xe, lúc này cầm lên xem, quả nhiên là có vài cuộc gọi nhỡ. Anh nhìn số điện thoại, suy nghĩ một lúc, cuối cùng ném điện thoại di động xuống, lái ô tô về nhà.

Xe đi đến nửa đường, lại nhận được điện thoại của Lucia, anh vừa ấn nút nghe, cô liền hỏi thẳng: 'Jonh, em làm anh không thoải mái ư?'

"Em rất tốt." Anh đáp cho có lệ.

"Tối nay cô gái kia là niềm vui mới của anh à?"

"Không phải."

"Đừng phủ nhận, em đã gặp cô ấy rồi."

"Chỉ là bạn bè bình thường thôi." Anh cũng không biết vì sao mình cần phải giải thích cho cô ta những lời vô ích này.

"Vậy anh tới khách sạn đi, em đặt cho anh một phòng khác..."Giọng nói của Lucia vui vẻ lên.

Nhan Cảnh Thần ngắt lời cô: 'Anh không muốn đi.'

Lucia lập tức nói: "Em có thể đến nhà anh, nói địa chỉ cho em đi."

Nhan Cảnh Thần cũng không biết là duyên cớ gì mà anh không có chút hứng thú nào: 'Tối nay anh quá mệt rồi.'

Lucia yên lặng một chút, nói: "Buổi trưa ngày mai em bay rồi."

Nhan Cảnh Thần trả lời ngắn gọn: "Chúc em lên đường vui vẻ."

Lucia chần chờ một chút, hỏi: 'Vậy thì, lúc nào em mới có thể gặp lại anh?'

Nhan Cảnh Thần uể oải trả lời: 'Bàn sau đi.'

"Mạnh Khắc nhờ em hỏi thăm anh."

"Cảm ơn."

Nhan Cảnh Thần cúp điện thoại, trong lòng thấy bức bối, anh vốn nên cùng một mỹ nữ nóng bỏng trên giường giải quyết nhu cầu sinh lý mấy tháng nay của mình, nhưng kết quả là hứng thú mất hết, còn bị người ta đuổi ra khỏi nhà. Thực sự là muốn chết, anh chưa từng bị cô gái nào lạnh nhạt như vậy, nếu tay Mạnh Khắc mà biết chắc anh ta cười rưng cả răng.

Diệp Cô Dung có gì mà tốt chứ? Cố chấp, bảo thủ, giống như một nữ tu cứng nhắc, quan trọng nhất là cô ấy mặc áo ngực loại A. Trời ạ! Phụ nữ của anh bộ ngực nhỏ nhất là loại C, chỉ dựa vào điểm này thôi cô đã hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của anh rồi. Có trời biết, đáp án của anh là thần kinh mình có vấn đề, công việc quá bận đến mức thở không ra hơi, vậy mà còn gửi ba thư điện tử cho cô, càng đáng chết hơn là, cô lại không hề hồi âm ba thư đó.

Nhất định là anh bụng đói ăn quăng rồi mới có thể thấy hứng thú với cô.

Nghĩ tới đây, anh lại không nhìn được liếc nhìn về chiếc điện thoại di động, cực kỳ buồn nản đập tay lên tay lái, lái xe về khu phố nhà mình, về đến nhà không thể thiếu một bồn nước tắm để thư giãn.

Trên mạng có một câu nói rất ác liệt, độc thân quá lâu, nhìn thấy heo cũng thấy đẹp. Diệp Cô Dung mới chỉ khôi phục tình trạng độc thân có bốn năm tháng, không được coi là lâu lắm, thế nhưng thứ dục vọng này lại không giống như quy luật, mà lại xảy ra bất thành linh. Cho nên nụ hôn vừa rồi của Nhan Cảnh Thần ít nhiều cũng có ảnh hưởng đến cô.

Cô tắm rửa xong lên giường nằm luôn, cả người đã quá mệt mỏi rồi, nhưng cô lại không thấy buồn ngủ, trên TV đang chiếu một bộ phim tình cảm lãng mạn, cô xem không tập trung, trong đầu lại không tự chủ được nhớ tới đêm đó với Nhan Cảnh Thần, cảm giác đó rõ ràng là rất khác biệt với Nhiếp Dịch Phàm, niềm vui bí mật dĩ nhiên là rất khó nói ra, nhưng khi hồi tưởng lại cảm thấy cũng rất kích thích. Nghĩ như thế, cô có thể hiểu vì sao con người ta lại dễ đi vượt quá giới hạn...Nhân sinh, thói hư tật xấu của con người bất kể là nam hay nữ cũng đều như nhau cả thôi.

Xuân tâm nảy mầm, một đêm có vẻ như dài đằng đẵng.

Ngày mai hẹn La Tổ Tổ và bạn trai ăn cơm trưa, sau buổi trưa ba người dành hai tiếng đồng hồ chơi bowling, gần tối thì đi siêu thị mua sắm, cô theo thói quen chọn mấy đĩa phim và hai quyển sách về nhà giết thời gian. Tính tình cô trời sinh thích tĩnh không thích động, nơi nào hơi ồn ào một chút là xin miễn, đơn giản chỉ muốn nhàn nhã đọc sách và xem phim.

Nhan Cảnh Thần từ tối hôm đó thổ lộ thì hơn nửa tháng rồi không có tin tức gì, Diệp Cô Dung càng nghĩ rằng anh ta lấy mình làm trò tiêu khiển, trong lòng rất tức giận, may mà cô chưa coi là thật, bằng không sẽ khiến cho anh ta chê cười, đắc ý.

Phía bên Trần Duyệt không biết dùng cách giải quyết gì mà bà Diệp bỗng nhiên gọi điện thoại cho cô, thái độ quay ngoắt 180 độ, bà ra sức quở trách cậu ta, làm cô cười thầm không ngớt.

Giữa mùa hè nóng bức như lò sưởi làm người ta không có chút tinh thần, Trần Duyệt tặng cô một tài khoản trò chơi, còn tặng kèm một tài liệu hướng dẫn, buổi tối cô dành chút thời gian để chơi trò chơi này. Tối hôm nay không biết thần kinh có vấn đề lại phát tác làm cô bỗng nhiên nhớ tới một trò chơi mà Nhiếp Dịch Phàm từng chơi, cô liền vào phòng sách bật máy tính lên, đăng nhập vào tài khoản kia, phiên muộn với máy tính nửa ngày mà không đăng nhập vào được, sau đó thì dùng tài khoản MSN của anh thì lại vào được. Mật mã của anh dùng là ngày sinh nhật của cô, đến giờ vẫn không thay đổi.

Trong tài khoản của anh có địa chỉ liên lạc của cô, ghi chú là bà xã, đăng ký vẫn không lâu lắm. Hai chữ này tựa như bom cay làm mũi cô đau xót, nước mắt rơi vào bàn phím. Càng nhớ đến những kỷ niệm vui vẻ ngày trước với anh, nước mắt cô rơi càng nhiều, thế cho nên ngày hôm sau hai mắt sưng cô húp lên, lúc đi làm cô phải đeo kính râm để che mắt. Đến trưa thì nhận được thông báo phải đi công tác Bắc Kinh hai ngày. Cô vội vàng về nhà thu dọn hành lý rồi tới sân bay.

Đi công tác cùng cô còn có giám đốc bộ phận tiêu thụ, vị trí rất lớn, ngay cả ông chủ Hứa Trần cũng phải kính ông ta và phần. Khi cô đến sân bay thì không thấy bóng dáng ông ta đâu, bèn lấy một quyển sách ra ngồi đọc chờ, đang đọc say sưa, bỗng nhiên trước mắt cô xuất hiện một đôi giày da. Cô ngẩng đầu nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, ngũ quan vẫn tuấn tú lịch sự, ánh mắt vẫn có chút mệt mỏi, chỉ nhìn cô mà không tỏ thái độ gì.

Diệp Cô Dung cười gượng: "Đi công tác à?"

Nhiếp Dịch Phàm nhếch khóe miệng: "Ừ, có chút việc ở Bắc Kinh cần xử lý."

Diệp Cô Dung mặt bình thản ừ một tiếng, trong lòng không khỏi nghĩ thầm: thật đúng là quá khéo, tối qua cô còn nhớ tới anh, hôm nay tức thì gặp luôn.

Nhiếp Dịch Phàm tự động ngồi xuống bên cạnh cô, đặt cặp tài liệu sang chỗ bên cạnh, hỏi: "Gần đây em vẫn khỏe chứ?"

Một lần nữa cô lại cố tập trung chú ý vào quyển sách, không ngẩng đầu lên đáp: "Vẫn khỏe."

Anh không khách sáo vạch trần cô: "Mắt của em sao vậy?"

Diệp Cô Dung ngỡ ngàng, lúc ra khỏi nhà đã kiểm tra mắt rồi, đã hết sưng, gần như trở lại như bình thường, nhưng không muốn anh nhìn ra sự khác thường, cô nói: "À, tối qua ngủ không ngon lắm."

Anh yên lặng một chút, hỏi: "Đi Bắc Kinh à?"

"Vâng."

Lại yên lặng.

Diệp Cô Dung nhìn chăm chú vào quyển sách nhưng một chữ cũng không đọc được, mùa hè tất cả mọi người đều ăn mặc đơn giản, còn anh vẫn mặc âu phục không hề qua loa chút nào, cũng may điều hòa không khí đủ mát. Anh rất chú trọng hình thức, ngăn nắp sạch sẽ, hàng ngày ở nhà cũng ăn mặc rất cẩn thận tỉ mỉ...Cô ý thức được mình suy nghĩ quá nhiều, vội vã dừng lại, nhưng cũng không thể không nói gì, làm như vậy có vẻ như là tình cũ khó quên, vì vậy cô rời quyển sách, hỏi: "Gần đây anh thế nào?"

"Vẫn thế."

"Đi ở nhà có khỏe không?"

"Bình thường."

Diệp Cô Dung thấy thái độ của anh hình như rất có lệ, cô liền im miệng không hỏi gì nữa, yên lặng một lúc thì người đồng nghiệp đi công tác cùng cô cuối cùng đang thông thả đi tới, vừa may kịp thời gian. Ba người cùng lên một chuyến máy bay, sau khi đăng ký sau người quản lý đó đặc biệt chủ động yêu cầu đổi chỗ cho Nhiếp Dịch Phàm, ông ta thường ngày là người vô cùng cao ngạo, nhưng trước mặt người khác thì lại biểu hiện rất nho nhã lịch sự, ông ta tự cho mình là người có hành vi thân thiện và hiền người khác, Diệp Cô Dung vô cùng khó xử nhưng không dám nói thẳng ra. Còn Nhiếp Dịch Phàm thì rất tự nhiên ngồi xuống.

Cô đành phải tiếp tục cầm quyển sách làm như không để ý. Một lát sau, tiếp viên hàng không đẩy xe tới, mỉm cười hỏi cô muốn uống đồ uống gì, cô đang định nói nước chanh, Nhiếp Dịch Phàm đã nói trước: "Hai cốc nước chanh."

Cô khẽ cảm xúc trong lòng, nhiều năm đã luyện thành thói quen đây mà, hai bên đều rất quen thuộc với nhau, chỉ tiếc chuyện cũ như làn khói, tất cả đã trở thành quá khứ. Cô hơi khổ sở nhắm mắt lại, Nhiếp Dịch Phàm vẫn yên lặng, điều này khiến cho cô thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng trong lòng vẫn có chút ngại ngùng, cô giả bộ ngủ, dù sao mình cũng nói là ngủ không được, trên thực tế cũng xác thực là ngủ không được.

Cô chớp mắt được một lúc, lúc mở mắt ra thì thấy trên người mình được choàng một chiếc áo vest màu xám, là do tự tay cô chọn mua, một mùi hương nhàn nhạt quen thuộc, trong mơ màng cô không rõ là mình đang mơ hay tỉnh, trong ngực rất quyến luyến cảm giác này, nghiêng đầu thấy anh dựa vào trong ghế, nhắm mắt, hàng mi dài giống như chiếc quạt bao phủ lấy, không biết có phải đang ngủ không, cả vạt đã được nói lỏng ra một chút, đó là chiếc cà vạt màu cà phê, cũng do một tay cô chọn mua, đến giờ anh vẫn không bỏ nó đi.

Cô ngồi thẳng lên uống một ngụm đồ uống, anh ngồi bên khẽ giật mình, cô quay sang thấy anh đang mở đôi mắt sáng rực nhìn mình, liền cầm áo đưa cho

anh, mỉm cười nói: "Cảm ơn."

"Đừng khách sao." Anh nhận lấy đặt lên đùi, giọng điệu vẫn bình thản như trước, ánh mắt lặng như nước

"Em ngủ bao lâu rồi?"

"Hơn mười phút thôi."

Như vậy còn phải chịu đựng hơn tiếng đồng hồ nữa, trong lòng cô kêu thảm thiết, không nhận được liên ân cần hỏi thăm người bạn học của mẹ tự cho là thông minh kia. Nhiếp Dịch Phàm dường như có khả năng đọc được lòng cô, mở miệng hỏi: "Ngồi bên cạnh anh, em thật sự khó chịu như vậy sao?"

Diệp Cô Dung lúng túng, cười gượng: "Em luôn không thích ngồi yên như này."

Nhiếp Dịch Phàm nghiêng đầu nhìn cô: "Cho em một tách trà, một quyển sách, em có thể ở trên sân thượng ngồi đúng năm tiếng mà."

Diệp Cô Dung ngần ra, đành phải im bật.

Trong hai tiếng, hai người trò chuyện có thể đếm được trên đầu ngón tay, đều là không đau không ngứa, thời gian im lặng nhiều hơn là thời gian nói chuyện, cuối cùng, Nhiếp Dịch Phàm kiểm chế không được: "Em và cái tay Nhan Cảnh Thần kia thế nào rồi?"

"Bạn bè bình thường thì có thế nào đâu."

"Lần trước anh có gặp anh ta ở sân bay."

"Sân bay quả thực rất dễ gặp phải người quen, nhất là những người như anh thường xuyên phải bay tới bay lui." Diệp Cô Dung cười cười, thuận miệng đáp lấy lệ, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên với mình.

Nhiếp Dịch Phàm dường như muốn nói gì đó, nhưng thấy thái độ của cô hình như thật sự không có hứng thú nói chuyện, anh lần thứ hai im miệng không nói gì. Thực ra Diệp Cô Dung cũng có chút hiếu kỳ chuyện giữa Nhiếp Dịch Phàm và Lý Giai, liền hỏi: "Chắc anh và Lý Giai sắp có chuyện tốt rồi phải không?"

Cô vừa nói xong cũng giật mình, thì ra nói ra cái tên này cũng không khó khăn như cô vẫn tưởng tượng. Điều này có thể biểu thị hệ thống miễn dịch của cô đã khôi phục công năng rồi? Có thể được coi là một điều tốt, nhưng vẫn không tránh khỏi được nỗi buồn vô cớ, buông tay một người đã ở bên mình tám năm, cũng được coi là một điều tốt ư?

Nhiếp Dịch Phàm chỉ yên lặng chốc lát mới nói: "Anh và cô ấy thì có chuyện gì tốt chứ?"

Diệp Cô Dung ngạc nhiên: "Em nghĩ anh và cô ấy đến với nhau, là bởi vì anh thích cô ấy."

Nhiếp Dịch Phàm mặt khế biến sắc, không còn sự bình thản hờ hững nữa. Hai người im lặng một lúc lâu, Diệp Cô Dung cho rằng anh sẽ không trả lời vấn đề này, liền lần thứ hai tựa người vào ghế nhắm mắt lại, nhưng bỗng nhiên anh lại nói, giọng nói dường như rất xa xăm: "Có đôi khi, con người ta thường nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, nghĩ sai lầm thường dẫn đến hậu quả nghiêm trọng, sự việc đã đi lệch khỏi quỹ đạo, hoàn toàn không thể khống chế được. Anh chưa bao giờ muốn làm tổn hại đến em, càng không bao giờ muốn xa em, nhưng..." Anh dừng lại, không nói tiếp nữa, chỉ liên tục thở dài.

Nếu những lời này được nói vào ba tháng trước, nhất định Diệp Cô Dung sẽ cho anh một cái tát: anh bò lên giường một phụ nữ khác mà vẫn còn mở to mắt nói những câu giả dối. Nhưng lúc này cô chỉ nhắm mắt lại, không nói gì cũng không cử động, trong lòng không có cảm giác gì, bỗng nhiên lại nhớ tới một câu Phật: một là thiên đường một là địa ngục.

Nhưng sau này, khi cô nhớ lại tình cảnh lúc đó, tự mình lại cảm thán, quả thực, sự gặp gỡ của con người thật là huyền diệu, cuộc sống là một nghịch lý rất lớn và đau buồn, lựa chọn người này sẽ phải mất đi người kia, cái gọi là con người hướng tới hạnh phúc ngang bằng nhau trong xã hội hiện đại đó thật đáng xem thường.

Sau khi từ Bắc Kinh trở về, lập tức nghe tin về Nhan Cảnh Thần, đương nhiên là do La Tổ Tổ mang tin tới rồi. Nghe cô ấy nói, gần đây Nhan Cảnh Thần có một người trợ lý cao cấp mới, tình thông ba loại ngôn ngữ Ý – Anh – Nhật, quan trọng hơn đó là một mỹ nữ, cô ấy còn cố ý cường điệu nói đó là mỹ nữ tuyệt đối. Vừa đi làm ba ngày, Nhan Cảnh Thần đã mang cô ta đi theo ra nước ngoài công tác, hôm trước mới trở về công ty, toàn thể nữ đồng nghiệp trong công ty đều cảm nhận rằng giữa hai người đã có gì xảy ra rồi.

Lúc đầu Diệp Cô Dung có chút ngạc nhiên, nhưng có Nhiếp Dịch Phàm là ví dụ sinh động, còn Nhan Cảnh Thần là người có quan niệm mở rộng, thì có gì mà phải ngạc nhiên chứ, vì vậy cô chỉ than một câu: "Nam thủ trưởng cùng nữ trợ lý thực sự rất dễ nảy sinh gian tình."

La Tổ Tổ chấp nhận, đồng thời cũng rất may mắn: "Cũng may Vương Vũ Dương không có nữ trợ lý."

Diệp Cô Dung nhắc nhở: "Lần trước cậu còn phàn nàn công việc anh ta không có tốt mà."

La Tổ Tổ hùng biện: "Mọi việc đều có hai mặt của nó, so sánh với một người có tiền đồ sáng sủa với một người bạn trai có tiềm chất, tớ là mong muốn anh ấy là một trí thức bình thường, yêu một mình tớ thôi."

Diệp Cô Dung cười to, đang định trêu chọc La Tổ Tổ hai câu nữa, trên máy vi tính hiện lên có thư mới, cô tiện tay mở ra xem, người gửi thư chính là nhân viên chính đang bị bàn tán kia, ít lời mà nhiều ý xin cô cuối tuần bớt chút thời gian, anh muốn đến nhà gặp mặt.

Cô vô cùng khó hiểu, dùng tay gõ bốn chữ: gây ra chuyện gì.

Đợi ba mươi phút sau mới có hồi âm: nhớ em

Diệp Cô Dung suyt chút nữa thì phun ngụm nước vào màn hình, mười ngón tay như bay xin anh đừng nên đùa như thế nữa. Từ lúc đó đến giờ tan tầm thì không có hồi âm gì, đương nhiên cô cho rằng anh chỉ đùa vui thôi.

Không đợi đến cuối tuần cô đã đem chuyện đó vút lên chín tầng mây, nhưng bởi vì thời tiết vô cùng nóng bức, nên thứ bảy cô không đi đâu mà ngủ một mạch đến mười giờ mới dậy, đầu tiên là ra sân thượng dọn dẹp cỏ trong mấy bồn hoa một chút, rồi nhà bếp một nồi cháo đậu xanh, sau đó vừa quét dọn vừa nghe nhạc.

Lúc Nhan Cảnh Thần đến gõ cửa, cô bực bội cầm cây lau nhà ra mở cửa, thấy anh thì giật mình: 'Anh làm gì vậy?'

Nhan Cảnh Thần mặc áo màu chanh, quần jean màu xanh nhạt, mang theo túi máy vi tính xách tay, ngọc thụ lâm phong đứng ở cửa, trong tay có rất nhiều túi đồ rất to nhưng vẫn không chút nào tổn hại đến phong thái của mình, anh hùng hân đi vào khóa cửa lại: "Anh hẹn trước rồi mà."

Thấy sàn nhà vừa được cô lau sạch, thái độ tỏ ra rất quen thuộc nhìn cô: 'Lấy cho anh một đôi dép.'

Diệp Cô Dung ném dép xuống đất, nói: "Đây có phải là lần đầu tiên anh tới đâu, sao mang nhiều đồ như vậy, anh thật sự là quá khách sáo rồi."

Nhan Cảnh Thần vừa đổi giày vừa trả lời: 'Anh sợ em không có nhiều đồ ăn chiều đãi khách, cho nên giúp em trước.'

Diệp Cô Dung cầm lấy túi nhìn vào, quả nhiên đều là thức ăn được mua ở siêu thị, mặt cô đen vào: "Anh định để tôi làm người giúp việc miễn phí phải không?"

Nhan Cảnh Thần mỉm cười: "Sai, là anh muốn theo đuổi em."

Diệp Cô Dung không nhịn được lỗ mãng nói: 'Đây là kiểu theo đuổi chó má gì vậy? Anh muốn theo đuổi một người, cô ấy còn phải nấu cơm cho anh ăn nữa.'

Anh không cho là vậy: "Không phải ai cũng có tư cách này."

Diệp Cô Dung lập tức sục sạo, yên lặng nhận túi đồ của anh đặt hết lên bàn, phát hiện trong đó có một cái rương nhỏ, mở ra xem, bên trong là một số thuốc gia dụng và rượu sát trùng, cô ngỡ vực nhìn anh: 'Đây là...'

"Trong nhà sao có thể thiếu thuốc được." Anh vừa nói vừa đặt máy vi tính lên ghế sofa, lại nói: "Được rồi, anh có món quà muốn tặng em."

Diệp Cô Dung đặt hộp thuốc trong tay xuống, thấy một món quà được đóng gói rất đẹp, cầm lấy ý bảo anh: 'Là cái này?'

Anh gật đầu cười nói: 'Mở ra xem đi.'

Cô mở ra xem, vừa nhìn thấy đã ném sang một bên, Nhan Cảnh Thần có chút thất vọng đi tới, hỏi: 'Không thích à?'

Cô hất đầu về hộp quà, bĩu môi nói: "Anh xem có dùng được không?"

Anh vừa nhìn đã kêu lên: 'Sao lại vỡ rồi?'

Cô xòe tay ra: 'Không phải tôi làm.'

Trong hộp là cái cốc có hình dạng hai đứa trẻ con, màu trắng, bởi vì vỡ nát nên không nhìn rõ hoa văn. Nhan Cảnh Thần vẫn còn thất vọng, khẽ chau mày nói lầm bầm: 'Chẳng lẽ là trên máy bay...'

Diệp Cô Dung tuyệt đối không nhận tình của anh: 'Anh tặng quà cho tôi có ý gì? Tôi không thiếu cốc.'

Nhan Cảnh Thần ném hộp quà vào thùng rác, tiện miệng nói: "Đồng nghiệp mua ở sân bay, anh nhờ cô ấy mua hộ...."

Diệp Cô Dung liên tục gật đầu: 'À, thì ra không phải do tự tay anh mua, thảo nào...'

"Anh không biết cách mua quà tặng phụ nữ, anh không có kinh nghiệm." Nhan Cảnh Thần vô tội nhún vai.

"Nhưng anh cũng không được tùy tiện mua một món đồ đến để gạt một cô gái." Diệp Cô Dung lập tức ngắt lời anh.

Nhan Cảnh Thần cứng họng, trừng mắt nhìn cô, quét từ trên xuống dưới một lúc, bỗng nhiên cười nói: 'Em mặc như vậy rất có ý nghĩa đấy...'

Diệp Cô Dung không đợi anh nói hết đã hét lên một tiếng, trốn vào trong phòng ngủ. Ông trời ạ, tối qua cô mặc chiếc áo T-shirt dài in hình ảnh phim hoạt hình đi ngủ, sáng này dậy cũng không thay quần áo, còn không mặc áo ngực, chỉ mặc thêm một chiếc quần jean siêu ngắn, không rửa mặt chải đầu mà cứ thế bận rộn đến giờ, thực sự là một chút hình tượng cũng không có.

Cô vội vàng rửa mặt chải tóc, thay quần áo xong trở ra thì Nhan Cảnh Thần đã vào phòng khách mở máy vi tính bận rộn công việc, cô không thể tin được gầm lên: "Anh đến nhà của tôi để làm việc? Còn muốn tôi nấu cơm cho anh ăn?"

"Anh không thể đến nhà hàng để làm việc, mà anh lại muốn ăn cơm cùng em." Nhan Cảnh Thần ngẩng lên nhìn cô, vẻ mặt tỏ ra rất chân thành.

"Cho nên, anh đã nghĩ ra cách vẹn toàn đôi đường này."

"Như vậy mới tiết kiệm được thời gian, không phải chịu đựng sự quấy rối, ồn ào. Anh nghe nói ở Trung quốc, ăn uống là phương thức giao lưu tình cảm hữu hiệu nhất, anh nghĩ nếu như hai người cùng nấu cơm ăn cơm, chắc chắn tình cảm càng tiến bước."

Diệp Cô Dung bị lý luận của anh làm cho bật cười: "Sao anh không hỏi qua ý kiến của tôi?"

Anh nhìn cô chăm chú: "Ý kiến của em là gì?"

Diệp Cô Dung mỉm cười trả lời anh: "Tôi không muốn ăn uống, cũng không muốn nấu cơm. Nhưng, tôi không ngại cho anh mượn nhà bếp."

Nhan Cảnh Thần ngó ra một chút, bỗng nhiên chuyển trọng tâm câu chuyện: "Chúng ta lâu không gặp như vậy, em gặp anh hình như rất không thích lắm."

Diệp Cô Dung bật cười khê: "Lại là chiều này, tùy anh nói gì cũng được, tôi tuyệt đối không xuống bếp đâu."

"Em biết nấu nướng, toàn bộ đồ ăn ở đây...."

"Nhưng lúc này tôi chỉ muốn làm làm việc mà tôi thích."

"Em thích gì..."

"Hiện giờ tôi chỉ muốn đi ăn một bát cháo đậu xanh, còn anh tự mà đi nấu cơm đi."

"Anh chỉ biết làm mỗi món trứng sốt cà chua thôi." Anh cuối cùng cũng ý thức được Diệp Cô Dung không nói đùa, vẻ mặt anh đau khổ nói.

"Đó là việc của anh."

"Nếu không cho anh xin một bát cháo đậu xanh."

"Xin lỗi, cháo đậu xanh chỉ dành cho một mình tôi thôi."

"Xin cho anh biết, cái gì có thể lay động được ý chí sắt đá của em?"

"À..." Diệp Cô Dung trả vờ trầm ngâm, mỉm cười nói: 'Kim cương khoảng 3 cara gì đó thì may ra."

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngày hôm đó cuối cùng Diệp Cô Dung vẫn phải xuống bếp, vì không đành lòng thấy nhà bếp vừa được mình lau dọn sạch sẽ bị phá hư, về phương diện khác cũng thực sự không muốn để anh đói bụng. Vừa ăn Nhan Cảnh Thần vừa khen tay nghề nấu nướng của cô không ngót, ăn xong còn tự chủ động đi rửa bát, bị Diệp Cô Dung không nhận được đẩy ra ngoài.

Chờ đến khi cô thu dọn lại nhà bếp xong rồi quay lại phòng khách, thấy Nhan Cảnh Thần đang chau đôi mày rậm trước màn hình vi tính, cô đi tới kiểm tra: "Tôi thật hiếu kỳ sao anh lại luôn bận rộn như vậy?"

Nhan Cảnh Thần đau khổ thở dài: "Em xem đi."

Diệp Cô Dung vội xem qua một chút, cũng chỉ là bảng biểu báo cáo cùng với vài phần dự toán tài chính, ngoài ra còn có thêm hai thư dự thảo bổ nhiệm nhân sự. Cô xem xong bĩu môi nói: "Có gì khó đâu, thì ra là anh bận mấy thứ này."

Nhan Cảnh Thần ngã người vào sofa dùng tay day huyệt thái dương, rên rì: "Trời ạ, chẳng lẽ em không biết trên đời này khó nhất là quản lý người và của hay sao."

Điều này thì Diệp Cô Dung cũng hiểu, cô nói: "Công việc làm không xong thì thôi, anh nên chú trọng sức khỏe."

Lần thứ hai anh thở dài: "Không còn cách nào khác, trên mình còn có đại boss, họ bỏ tiền ra đầu tư là muốn xem kết quả, ở đây có hai mảng dự toán lớn cần phải gửi đi phê duyệt, chờ tất cả đi vào quỹ đạo thì phải mất hơn nửa năm nữa, Trời ơi!"

Diệp Cô Dung đồng tình nhìn anh: "Cậu bé tội nghiệp."

Nhan Cảnh Thần mở to đôi mắt đen thẳm nhìn cô: "Em thấy anh bận như thế còn không quên cùng em ăn cơm để bồi dưỡng tình cảm.."

Diệp Cô Dung vội ngắt lời anh: "Anh tiếp tục bận rộn đi, tôi còn vài bộ quần áo phải giặt."

Cô đi vào buồng vệ sinh lấy quần áo vừa thay ném vào máy giặt, chỉ để lại hai chiếc nội y để giặt tay, giặt được nửa chừng ngẩng lên nhìn mình qua gương, thần sắc có chút mơ màng.

Nhan Cảnh Thần có gì mà hay chứ, cô hoàn toàn bị làm cho hồ đồ rồi. Những lời anh nói không muốn kết hôn vẫn còn văng vẳng bên tai, giờ bỗng nhiên lại nói muốn theo đuổi cô, thực sự là gấp quýt mà, cô tự nhận mình chẳng có mị lực gì lớn, huống chi lần trước cô đã nói thẳng ra rồi, bản thân cô không cần bạn giưòng...Nhưng lẽ nào, anh thật lòng?

Diệp Cô Dung bị ý nghĩ của mình làm cho giật mình.

Anh rõ ràng là không phù hợp với yêu cầu bạn trai của cô, phụ nữ nào mà có thể chịu được ...loại người như vậy? Dù sao cô cũng không thể tiếp nhận được, lăng từ hồi đầu chỉ có trong điện ảnh đều là gạt các nữ sinh mà thôi, có thể trong tiềm thức các thiếu nữ đều khát khao chinh phục được một lăng từ để chứng minh sức cuốn hút của bản thân mình, nhưng cô đã qua cái thời muốn làm một nơi chốn của lăng từ. Lý trí nói cho cô biết, loại đàn ông này không thể đụng vào, họ quá hiểu làm sao để kích thích dục vọng bị giam cầm và lòng hiếu kỳ của phụ nữ, sau đó lại rũ bỏ không thương tiếc. Huống chi cô tin rằng chó không đổi thức ăn, chính Nhan Cảnh Thần nói giang sơn dễ đổi, đơn giản gần đây lại nghe bàn tán từ La Tổ Tổ, hiển nhiên anh sẽ không vì một thân cây mà từ bỏ cả khu rừng...

Nói tóm lại, Nhan Cảnh Thần chỉ có thể là bạn, tuyệt đối không thể là người yêu.

Cô quyết định xong, cúi xuống tiếp tục giặt quần áo, tính toán dù sao địch bất động ta bất động, nếu anh ta mà vẫn cứ cọt nhá như vậy, cô thì sẽ phối hợp với anh cho vui, thế nhưng, nhớ, nếu như anh động lòng thật thì sao? Chỉ sợ với đạo hạnh của mình thì...

Diệp Cô Dung thở than một tiếng, có chút phiền muộn cầm quần áo ném vào trong chậu nước để giặt.

Trong phòng khách, Nhan Cảnh Thần lại nhận điện thoại, nói bằng tiếng Anh, giọng nói sang sảng cho dù tiếng nước đang chảy mà vẫn nghe được rất rõ ràng.

"Cô lại tăng ca ư? Thật cực khổ cho cô."

"..."

"Về báo cáo đó, ừ, tôi nhận được rồi, vẫn chưa xem, hiệu suất làm việc của cô rất cao."

"..."

"Không cần khiêm tốn, cô làm rất khá."

Diệp Cô Dung nghe ngữ khí của anh tràn ngập sự nhiệt tình, hết lòng khen ngợi thì đoán rằng đối phương chắc là phụ nữ, 80% là nữ trợ lý kia, cô liền mỉm cười lấy quần áo trong máy giặt ra, bỏ vào trong giỏ, rồi đem tới sân thượng phơi, khi quay lại, Nhan Cảnh Thần vẫn đang nói chuyện điện thoại: "Cứ như vậy đi, tôi xem xong sẽ nhanh chóng gửi lại cho cô, vất vả cô rồi."

Nói xong anh cúp điện thoại, nhìn sang cô nhoen cười, dò hỏi: "Buổi chiều có sắp xếp gì chưa?"

Diệp Cô Dung mặt tỉnh bơ trả lời anh: "Tôi đang lo lắng xem sắp xếp anh như nào đây."

Nhan Cảnh Thần bỗng nhiên cười rộng hơn, hai tròng mắt đen kịt sáng rõ, hé ra hàm răng trắng muốt: "Đây chính là nhiệm vụ vô cùng khó khăn gian khổ nhất."

Diệp Cô Dung tức giận quay về phòng ngủ, bỗng nhiên dừng ở trước cửa xoay người lại nói: "Nếu như có lần sau, tôi muốn thu phí của anh, cộng thêm phí phục vụ."

Nhan Cảnh Thần cười ha ha: "Anh sẽ chuẩn bị tiền mặt thật tốt."

Diệp Cô Dung ý thức sự biểu đạt của mình bị sai, lập tức sửa lại cho đúng: "Ý tôi nói, tuyệt đối không có lần sau."

Nhan Cảnh Thần giả vờ khổ não: "Anh không biết anh lại không được hoan nghênh như thế."

"Nếu như anh thật sự đừng quá đề cao mình." Diệp Cô Dung đang định vào phòng, đột nhiên lại quay lại, thay một vẻ mặt tươi cười hỏi: "Được rồi, nghe nói gần đây anh có nữ trợ lý mới."

Nhan Cảnh Thần trong mắt khẽ biến đổi, yên lặng một chút hỏi: "Gần đây em và Nhiếp Dịch Phàm vẫn còn liên lạc với nhau phải không?"

Diệp Cô Dung ngần ra: "Sao lại nhắc đến anh ta?"

Anh cười nửa miệng nói: "Bọn anh gặp nhau ở sân bay, chắc chắn là anh ta đã nói với em rồi, ha ha, không ngờ em vẫn còn vương vấn tơ lòng không dứt được với anh ta..."

Diệp Cô Dung không đợi anh nói hết đã bật cười lên, đâm lao phải lao theo: "Đúng vậy, tôi dự định quay lại với anh ấy đấy, anh đừng tới mà phá hư chúng tôi."

"Thật sự?" Sắc mặt Nhan Cảnh Thần thực sự biến đổi.

"Ừ hừ." Diệp Cô Dung từ chối trả lời, chỉ mỉm cười.

"Anh nhớ em từng nói em thích người trong sạch..."

"Tôi cũng nhớ anh từng nói, cần phải học cách tha thứ."

"Khi đó anh vẫn chưa quyết định theo đuổi em." Bộ dạng anh uất ức.

Những lời này làm cho Diệp Cô Dung suyt ngã, cô ngừng một lúc mới nói: "Thật khiến người ta giật mình, là cái gì thúc đẩy anh theo đuổi tôi?"

Anh cười hì hì nói: "Bởi vì em nấu ăn ngon."

Diệp Cô Dung hỏi tiếp: "Còn có nguyên nhân gì khác nữa không?"

"Vóc người em cao, rất xứng với anh."

"Chỉ vậy thôi?"

"Cái chính nữa là em không có bạn trai, anh không có bạn gái."

"Trên đường có rất nhiều phụ nữ độc thân đấy."

"Cứ để họ đau lòng đi, anh đã chọn em rồi."

Diệp Cô Dung triệt để thua cuộc, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng cố nén, trên khuôn mặt tú lệ hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc gì, im lặng một chút rồi đóng sập cửa lại, không hề phản ứng lại với anh nữa. Nhan Cảnh Thần không hề nhìn thấy được nụ cười của cô, giống như hồ sen đầu hạ nở bung tinh khiết, và thậm chí cả trang phục mà xanh nhạt cũng uyển chuyển theo người.

Cô mệt mỏi ngã xuống giường, nhớ lại lần đầu gặp anh hoàn toàn không giống như bây giờ, khi đó anh rất chừng chặc chín chắn, cử chỉ luôn luôn phong độ, thỉnh thoảng tỏ ra rất lạnh lùng cao ngạo, nhưng phần lớn thời gian đều tỏ ra là một người có phẩm chất đạo đức tốt. Cô kết hợp các vấn đề tình cảm mà phân tích, sao đột nhiên anh lại thay đổi đột ngột như vậy chứ? Lúc nào cũng cợt nhả, quả thực làm người khác không thể thích ứng, lẽ nào đây mới chính là mặt thật của anh, lẽ nào anh là người có hai mặt?

Thật sự là choáng!

Cô cầm lấy điều khiển từ xa tiện tay chuyển liên mấy kênh truyền hình, tất cả đều là phim truyền hình cuối tuần phát sóng liên tục, cô xem một lúc, được nửa tiếng đồng hồ thì không thể chịu đựng được vì nhiệt độ trong phòng quá thấp, cô tắt điều hòa một lúc thì lại thấy nóng, thể chất của cô thuộc về đại đa số, rất khó hầu hạ. Cô ra nhà bếp lấy trong tủ lạnh quả dưa hấu, ép ra một cốc nước ép rồi mang vào phòng ngủ uống, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của Nhan Cảnh Thần – trông mong được nhìn thái độ của cô.

Mùa hè nóng chỉ muốn ngủ, Diệp Cô Dung ngủ thẳng đến ba giờ chiều, lúc đi ra phòng khách thấy Nhan Cảnh Thần vẫn còn đang hăng hái tập trung chăm chú làm việc, trong lòng cô vô cùng bội phục, thật không hổ là tình anh. Đang định khen ngợi anh hai câu, ai ngờ anh vừa nhìn thấy cô thì lộ vẻ mặt mệt mỏi, dang hai tay ngã vào ghế sofa, than thở kêu khổ: "Ôi mệt quá..."

Diệp Cô Dung bật cười: "Vậy nghỉ ngơi uống trà đi."

Cô nói rồi cầm bình nước vào nhà bếp, Nhan Cảnh Thần đứng lên hoạt động gân cốt một chút, vừa thở dài: "Lúc nào anh mới được như em, ung dung nhàn nhã ngủ một giấc trưa."

Diệp Cô Dung cắm bình nước vào ổ điện, nói: "Không ai lấy dao ép anh.."

Anh liền đề nghị: "Hay là tối nay em đưa anh đi ra ngoài chơi nhé được không"

Diệp Cô Dung kinh ngạc cười: "Tôi đưa anh đi chơi? Anh đùa à, cái này anh còn sành hơn tôi..."

Nhan Cảnh Thần trừng mắt với cô định phản bác lại, nhưng nghĩ lại rồi nói: "Cho dù là như vậy, thì cũng phải tìm được chỗ nào đông vui một chút, bằng không anh hùng không đất dụng võ."

Diệp Cô Dung gần đây ngủ quá nhiều rồi, vừa rồi lại ngủ cả buổi chiều, tinh thần trạng thái cũng rất thoải mái, liền đồng ý: "Vậy thì đi, tối nay đưa anh tới quán bar ở đường Hành sơn, đến lúc đó anh có thủ đoạn bản lĩnh gì cứ lấy ra hết, để tôi còn được mở rộng tầm mắt với."

Nhan Cảnh Thần cười nói: "Cũng được, để em thấy anh được hoan nghênh nhiều đến mức nào."

Diệp Cô Dung tròn mắt, đối với vẻ tự đại của anh thì hết biết nói.

Hai người ngồi uống trà, thấy thời gian không còn sớm nữa, cô bắt tay nào chuẩn bị nấu cơm, Nhan Cảnh Thần đang làm việc liền ngẩng đầu lên nói: "Dù sao cũng đi ra ngoài, ngại gì mà không ra nhà hàng ăn chứ"

Diệp Cô Dung nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Để tôi đi thay quần áo."

"Mặc thế đẹp lắm rồi."

"Như vậy sẽ khiến anh có áp lực." Diệp Cô Dung không quay đầu lại mà đi vào phòng.

Nhan Cảnh Thần cười cười, trả lời mấy thư điện tử, rồi mới tắt laptop, đứng lên đi vào buồng vệ sinh, tiện thể rửa mặt mũi một chút, lúc đi ra thì Diệp Cô Dung đã xong xuôi đâu vào đấy, cô mặc một chiếc váy màu đỏ, cổ áo chữ V, cổ đeo dây chuyền, tay đeo đồng hồ trắng, đi đôi giày cao gót màu xám bạc, lộ ra đôi chân thon dài mỹ lệ, trên mặt đánh một lớp phấn mỏng, thoa một ít son môi, nhìn rất đẹp.

Nhan Cảnh Thần nhìn cô chăm chú chừng ba phút, trong lòng Diệp Cô Dung tràn đầy mong muốn được anh khen ngợi hai ba câu, ai ngờ anh nói: "Em không có ngực, sao lại còn mặc chiếc váy trễ ngực thế này?"

Diệp Cô Dung tròn mắt nói to: "Bây giờ anh thay đổi ý kiến vẫn còn kịp đấy."

Nhan Cảnh Thần lập tức chuyển thái độ, cười lạnh nói: "A, chiếc váy này vô cùng hợp với em, nhìn vô cùng sang trọng, đôi chân rất đẹp..."

Diệp Cô Dung không chút nào cảm kích cất ngang: "Có đi hay không?"

Nhan Cảnh Thần bất đắc dĩ nhún nhún vai, đi trước mở cửa, Diệp Cô Dung quay người đi ngược lại vào phòng ngủ, anh vội kêu to: "Được rồi, anh xin lỗi! Anh sai rồi!"

Nói còn chưa xong đã thấy Diệp Cô Dung cầm một chiếc túi tinh xảo một lần nữa đi ra, vẫn tức giận trừng mắt với anh. Hai người ra cửa đi vào thang máy, cô vẫn còn lấy gương kiểm tra mình một chút, nhưng đối với câu nói của anh vẫn canh cánh trong lòng.

Vóc người cô cao gầy, nếu quay trở về thời sinh viên ngây thơ hồn nhiên, thì vóc người như vậy rất được nhiều người yêu thích theo đuổi, nhưng bởi vì tuổi đã nhiều dần lên, đối với thói hư tật xấu của đàn ông cô cũng hiểu một hai, trong tâm lý cũng có chút tiếc nuối. Người thẳng thắn giống như Nhan Cảnh Thần thì là lần đầu tiên cô gặp, ngay cả Nhiếp Dịch Phàm cũng chưa bao giờ thẳng thắn như thế, cảm giác của cô thật sự là xấu hổ nhiều hơn tức giận. Thực ra, cô như được quán trong chiếc váy đỏ khá rộng, lúc đi chuyển bầu ngực như ẩn như hiện, vô cùng phong tình, Nhan Cảnh Thần xuất phát từ tâm lý độc chiếm mỹ nữ, đương nhiên không muốn cô mặc như vậy.

Diệp Cô Dung vì xấu hổ nên gần như không còn tâm tình mà đấu võ mồm với anh, trong lúc hai người ăn cũng không tranh cãi anh một câu tôi một câu. Nhan Cảnh Thần thấy cô buồn bã gần như không nói gì, anh liền nhớ đến hình ảnh lần đầu tiên gặp cô.

Đó là buổi trưa mưa phùn kéo dài, anh đi qua nhà hàng, liếc nhìn thấy một cô gái ngồi bên song cửa kính, ngồi lọt trong chiếc ghế mây hút thuốc lá, khoảng cách là một con đường nên anh không nhìn rõ mặt cô ấy, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đó đã vô cùng động lòng người, như là một hình ảnh trong một bộ phim điện ảnh đen trắng thời xưa. May mắn đó lại là một ngày nhàn nhã, anh liền đẩy cửa nhà hàng đi vào, gọi tách cà phê, rồi mượn cớ đi vệ sinh để tìm cơ hội nhìn mặt cô, đó không phải là tuyệt sắc giai nhân gì, nhưng vẻ buồn bã này ngược lại rất thân thiết với tình cảm mơ hồ nằm rất sâu trong ký ức của anh. Anh là người không do dự khi đến bất quen với phụ nữ, nhưng trong nháy mắt lại trở nên do dự.

Biểu hiện của Nhan Cảnh Thần ngăn ngor trong hồi ức, Diệp Cô Dung nhìn còn tưởng anh thực sự tức giận, liền đưa tay ra vẫy vẫy trước mặt anh, cười nói: "Ai đắc tội với anh à?"

Anh đưa mắt nhìn cô chăm chú, im lặng chốc lát rồi mỉm cười nói: "Không có." Trong lòng anh nảy lên một sự ngạc nhiên, cô rất nhạy bén và sắc xảo, mồm miệng linh hoạt, so với hình bóng trong trí nhớ của anh thật sự khác nhau quá xa.

Diệp Cô Dung không hiểu tâm tư của anh, xem đồng hồ rồi nói: "Tám giờ bốn mươi phút rồi, thanh toán được chưa?"

Nhan Cảnh Thần trừng mắt: "Anh còn chưa ăn no."

"Ai bắt anh ăn không no đâu."

"Bị em làm tức giận nên ăn không ngon."

"Không sao đâu, đến quán bar gặp mỹ nữ là hết buồn ngay mà."

"Ăn không no, anh không có tâm trạng mà tán tỉnh phụ nữ." Miệng thì nói nhưng tay thì vẫy người phục vụ để tính tiền.

Hai người lái ô tô đến đường Hành Sơn, chọn bữa một quán bar đi vào, vì là cuối tuần nên đặc biệt náo nhiệt, mặc dù thời gian còn sớm nhưng người cũng đã khá đông rồi. Hai người ngồi ở quầy bar, gọi một chai rượu, Diệp Cô Dung quan sát xung quanh, không ít người là mỹ nữ xinh đẹp, nhưng đại đa số đều có bạn trai đi cùng.

Đến mười giờ, người càng lúc càng đông, Diệp Cô Dung bắt đầu cảm thấy rất ồn ào, còn Nhan Cảnh Thần thì vẫn an phận ngồi uống rượu, cô đưa đồng hồ đến trước mặt anh, trêu ghẹo nói: "Chúng ta ngồi hơn tiếng đồng hồ rồi, anh chuẩn bị thể hiện bản lĩnh tán tỉnh phụ nữ chưa?"

Nhan Cảnh Thần đặt chén rượu xuống, mỉm cười với cô, đôi mắt bỗng nhiên chuyển hướng, ở cửa đi vào một cô gái trong trang phục đen huyền, khuôn mặt lạnh lùng kiêu diễm, mắt không chớp đi thẳng về hướng quầy bar.

Anh cong khóe miệng lên nhìn Diệp Cô Dung cười: "Là cô ta."

Diệp Cô Dung vô cùng kỳ vọng cầm chén rượu lên uống một hớp lớn: "Có cần tôi tránh đi không?"

Nhan Cảnh Thần cười thâm ý: "Không cần."

Mặc dù anh nói không cần, nhưng cô vẫn ý thức nhích xa anh một chút. Cô gái lạnh lùng kia lúc đi ngang qua họ thì liếc Nhan Cảnh Thần một cái, rồi dừng lại bên cạnh họ, đặt điện thoại di động và túi xách lên trên mặt quầy bar, người hầu rượu lập tức đưa cho cô ấy một cốc rượu đen có đá.

Diệp Cô Dung đoán cô ta là khách quen của quán bar.

Nhan Cảnh Thần cũng liếc về cô ta một cái, đợi hơn mười phút vẫn không thấy anh có động tĩnh gì, Diệp Cô Dung nói: "Anh vẫn chưa thể hiện bản lĩnh đi à.."

Anh lườm cô: "Em gấp gì chứ."

Lúc này cô gái kia ưu nhã lấy ra một điều thuốc, chiếc bật lửa trong tay còn chưa bật lên, lập tức ngay bên cạnh có một người đàn ông nhanh hơn ân cần bật lửa lên, hai người thì thầm nói chuyện với nhau.

Diệp Cô Dung vô cùng thất vọng: "Không hay tí nào, cô ta đã bị người khác nhanh chân hơn rồi."

Nhan Cảnh Thần liếc qua, cười khê: "Người đàn ông kia không phải là mục tiêu của cô ta."

Diệp Cô Dung ngẩng lên nhìn, quả nhiên, người đàn ông kia đã ẩn vào đám đông, tránh xa con mồi.

"Xem đây." Nhan Cảnh Thần đánh sang cô một đôi mắt mê hoặc, rồi nhấc chén rượu rồi chỗ ngồi đi đến đó. Ánh mắt Diệp Cô Dung lấp lánh nhìn theo lưng của anh, so với đương sự còn hưng phấn hơn.

Nhan Cảnh Thần đi đến bên cạnh cô gái kia, hơi nghiêng mặt nhìn cô ta chăm chú, dùng giọng nói trầm thấp khêu gợi: "Tiểu thư, tôi định khuyên cô không nên hút thuốc, nhưng lúc cô hút thuốc, vô cùng đẹp."

Giọng nói của anh không lớn, tiếc rằng Diệp Cô Dung lại đang tập trung nỗ lực nên nghe được, cô sực phun ngum rượu ra, vội xoay người sang hướng khác ho khan, trong lòng vô cùng khinh thường anh ăn nói khoác lác, nhưng cũng không thể không thừa nhận câu nói đó rất cao minh.

Tối hôm đó Nhan Cảnh Thần về nhà, tắm rửa xong thì quần chán ngủ, điều hòa bật, ngủ một mạch đến tận hai giờ chiều hôm sau. Người giúp việc chưa từng thấy anh ngủ dài như thế, không dám đánh thức anh dậy, com hăm nóng trong nôi, thức ăn bỏ vào tủ lạnh. Lúc anh thức dậy không ăn gì, chỉ uống một cốc nước to, rồi lại tiếp tục ngủ. Ngủ một mạch đến tận bữa cơm tối, muốn xem lại công việc đã chuẩn bị cho ngày mai một chút thì mới nhớ laptop để quên ở nhà Diệp Cô Dung.

Anh lấy điện thoại định gọi cho cô, thì lại liên tiếp nhận được rất nhiều tin nhắn. Anh ngồi ở sofa đọc từng tin nhắn một, tin thứ nhất khiến anh nhúm mày, Lucia là người phát ngôn cho công ty thiết kế trò chơi trên mạng dự định giữa tháng sẽ quay lại để chụp hình tuyên truyền và thu âm bài hát, đi cùng còn có tổng giám đốc tập đoàn PM Mạnh Khắc.

Trời ơi, theo kinh nghiệm nhiều lần khó quên của anh đã cho ra đời một câu kinh điển: Mạnh Khắc đi tới đâu, chuyện xấu truyền tới đó.

Anh phiền não xem các tin nhắn tiếp theo, cuối cùng cũng thấy ba chữ của Diệp Cô Dung, hàng lông mày đang nhúm chặt của anh từ từ giãn ra, anh bất giác cong khóe miệng. Cô nói, laptop cô đã gửi đến công ty, bảo anh không cần lo lắng!

Anh đương nhiên cho rằng cô sẽ gửi bằng chuyển phát nhanh, liền hồi âm cảm ơn. Cho nên, sáng sớm hôm sau, thấy La Tổ Tổ mang laptop vào phòng

làm việc của anh thì anh ngỡ ngàng, nhìn thẳng vào cô xác nhận một chút: "La Tổ Tổ, bộ phận kế hoạch?"

"Vâng." La Tổ Tổ lần đầu tiếp xúc thân cận với sếp lớn, vô cùng hồi hộp.

"Cô quen Diệp Cô Dung?"

"Bạn học đại học với nhau."

"Hả" Nhan Cảnh Thần vô cùng ngạc nhiên, nhưng trên mặt không lộ thái độ gì, thân nhiên nói: "Vậy sao cô ấy làm hành chính, còn cô lại làm thiết kế?"

"Bởi vì cô ấy không có tế bào nghệ thuật." La Tổ Tổ nói thật.

"Thật sao?" Nhan Cảnh Thần bật cười, nhưng trong lòng lại không cho là vậy, anh vừa mở laptop ra, vừa nói: "Cảm ơn cô!"

La Tổ Tổ biết câu đó, ý là cô có thể ra ngoài, cô vội vã cáo lui. Mỹ nữ trợ lý Tư Đồ Tinh Nam đến nhắc Nhan Cảnh Thần đi họp, nhìn theo bóng lưng của La Tổ Tổ mà có chút ngờ vực.

Nhan Cảnh Thần đối với quan hệ giữa Diệp Cô Dung và La Tổ Tổ mà giật mình, anh gửi thư điện tử chất vấn cô sao không nói chuyện này cho anh biết, Diệp Cô Dung đương nhiên nghĩ việc này có gì đâu mà phải nói. Thế là hai người lại cãi cọ nhau. Vì vậy cuộc họp sáng nay hơn mười nhân viên cao cấp của công ty đều mờ mắt trừng trừng nhìn tổng giám đốc đại nhân bình thường vô cùng nghiêm túc đang cúi đầu chăm chú gửi thư điện tử, anh vẫn thường có thói quen làm việc rất có quy củ, vậy mà cả buổi sáng cứ chau cả mày lại. Mọi người chưa bao giờ từng thấy anh như vậy, cứ tưởng sếp có chuyện gì khẩn cấp cần làm, đều dừng lại chờ anh.

Tư Đồ Tinh Nam càng mở rộng tầm mắt, chẳng qua cô chỉ là một cô gái cực kỳ nhạy cảm, nhìn biểu hiện trên mặt của Nhan Cảnh Thần lúc vui lúc giận mà to gan suy đoán: Sếp Nhan đại khái là rơi vào bể tình rồi! Cô còn nhớ lần trước tại sân bay, cô tranh thủ thời gian rồi đi ngắm nghía tại shop quà tặng, sếp Nhan nhờ cô mua một món quà, lúc đó cô cũng có chút nghi ngờ, giờ thì xem ra 90% là chuyện đó rồi.

Nghĩ tới đây, cô cong khóe miệng lên, âm thầm thông cảm cho cô gái kia. Mặc dù cô tiếp xúc với Nhan Cảnh Thần không lâu, nhưng không hề nghi ngờ, vị sếp này là một người cuồng công việc. Trong lúc cuồng công việc vẫn còn tâm trạng mà nói chuyện tình yêu, thì cô lần đầu lĩnh hội từ sếp lớn.

Nhan Cảnh Thần rất nhanh phát hiện sự khác thường của mọi người, lúc này vội không chế tâm tư thất thường của mình, tập trung vào cuộc họp, tuyên bố hai quyết định bổ nhiệm nhân sự, cũng đề Tư Đồ Tinh Nam phụ trách mảng liên lạc phía Nhật Bản. Bộ phận thiết kế đưa ra bản thiết kế đồ gia dụng mới nhất, liên quan đến dự toán chi phí trong kế hoạch mời ngôi sao hạng nhất làm người phát ngôn cho sản phẩm, giám đốc bộ phận tài vụ chưa dám bày tỏ thái độ vì khoản tiền lớn như vậy, đến khi cuộc họp kết thúc cũng đã giữa trưa rồi.

Buổi chiều là cuộc họp mở rộng với nước ngoài qua điện thoại, còn phải tranh thủ thời gian hướng dẫn cho Tư Đồ Tinh Nam, cô là người có năng lực, có khả năng lĩnh hội rất cao, học việc rất nhanh, giao mảng phụ trách phía Nhật Bản cho cô, anh khá yên tâm, chỉ là bây giờ vẫn chưa phải là lúc thảnh thơi.

Học tập xong, Tư Đồ Tinh Nam thu dọn tài liệu, cười nói: "Nhanh đến giờ tan tầm quá."

Nhan Cảnh Thần xoay ghế xoay đối diện với máy vi tính, nói: "Tôi còn có tài liệu cần xem."

Tư Đồ Tinh Nam cầm tài liệu đứng lên rồi lại ngồi xuống: "Jonh, anh cực khổ làm việc như vậy để làm gì?"

Nhan Cảnh Thần ngạc nhiên: "Sao đột nhiên cô lại hỏi thế?"

Tư Đồ nói: "Anh sinh ra đã có gia cảnh tốt đẹp, giàu có, cho nên vốn không cần phải liều mạng như vậy."

Nhan Cảnh Thần mỉm cười với cô: "Tôi chỉ muốn dựa vào năng lực của mình để nhận được sự tôn trọng."

Tư Đồ nhún nhún vai, đứng lên khuyên: "Nhưng cũng không cần quá liều mạng như vậy, hưởng thụ cuộc sống quan trọng hơn."

Nhan Cảnh Thần nhìn theo lưng cô, đến lúc tay cô nắm ở nắm xoay cửa thì đột nhiên gọi cô lại: "Xin chờ chút."

Tư Đồ ngoảnh mặt lại: "Gi vậy"

Nhan Cảnh Thần nhìn cô, yên lặng một chút, bỗng nhiên giơ tay dè vào trán, hơi cười ngượng ngùng: "Là như này, à...."

Tư Đồ Tinh Nam nhìn anh như người ngoài hành tinh, không biết là chuyện gì mà khiến anh khó mở miệng như vậy.

"Là như này, nếu như cô muốn theo đuổi một cô gái, à không, là tôi nói, một người đàn ông, anh ta muốn theo đuổi một cô gái..." Lần đầu tiên anh biểu đạt lộn xộn, nên vô cùng xấu hổ dừng lại.

Tư Đồ Tinh Nam rất hứng thú xoay hẳn người lại, chờ đợi.

Nhan Cảnh Thần cuối cùng quyết định bất cứ giá nào, liền thẳng thắn thành thật nói: "Nhưng cô gái kia lại dường như không có ý với anh ta, cô nói xem anh ta nên làm gì bây giờ?"

Tư Đồ Tĩnh Nam đã sớm cười thầm trong bụng rồi, nhưng trên mặt lại vô cùng trang nghiêm, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu như vậy, tôi nghĩ người đàn ông kia nên duy trì phong độ bản thân, không nên dính lấy họ."

Ánh mắt của Nhan Cảnh Thần lập tức âm trầm, nói: "Nếu như anh ta muốn dính lấy thì sao"

Tư Đồ Tĩnh Nam thực sự không nhịn nổi nữa, phì cười thành tiếng.

Sắc mặt Nhan Cảnh Thần có chút khó chịu.

Cô vội vã trở về vẻ nghiêm trang, giả vờ trầm ngâm nói: "Vậy, có phải là người đàn ông này thiếu ưu tú không? Hoặc có lẽ cô gái kia đã có bạn trai rồi?"

Nhan Cảnh Thần vô cùng nghiêm túc nhấn mạnh nói: "Người đàn ông đó vô cùng ưu tú, còn cô gái kia thì không có bạn trai."

Tư Đồ Tĩnh Nam không khống chế được nụ cười trên miệng: "Vì sao cô gái đó lại không có ý với anh ta nhỉ? Hay là người đàn ông đó có khuyết điểm gì mà cô gái đó không thể chấp nhận được Ví dụ như...." Cô dừng lại một chút, "Anh ta là người cuồng làm việc chẳng hạn? Phải biết rằng, các cô gái trẻ rất thích được quan tâm chăm sóc."

Nhan Cảnh Thần như không để ý tới câu ví dụ như của Tư Đồ, anh ngờ vực nhíu mày: "Phụ nữ các cô có đúng là rất hay để ý người đàn ông từng có phụ nữ khác đúng không?"

Lần này, Tư Đồ Tĩnh Nam rất nghiêm túc trả lời anh: "Vô cùng để ý."

"Tuyệt đối không thể tha thứ?"

"Cũng không hẳn." Cô yên lặng một chút rồi nói tiếp: "Tình yêu vốn không có quy luật, chỉ xin anh hãy nhớ một điều: lấy tình yêu để thay đổi tình yêu, lấy trái tim để đến với trái tim."

Nhan Cảnh Thần nghe vậy chỉ yên lặng, dáng vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

Tư Đồ Tĩnh Nam nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài, để anh ở lại trong phòng làm việc sang trọng trông không suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Lỗ Tấn tiên sinh từng nói, thời gian giống như bọt biển, có chen lẫn xô đẩy nhau. Về sau hình ảnh này lại bị xuyên tạc thành câu ví von so sánh với rãnh ngực của phụ nữ, có thể dùng khái niệm thời gian trừu tượng này để nói đến một loại cảm xúc thần bí và mê hoặc. Nhan Cảnh Thần đương nhiên là không có khe rãnh ngực, nhưng anh dù thời gian eo hẹp thì vẫn phải có, ví dụ như cần viết một thư điện tử, thì nhân lúc thời gian nghỉ trưa mà gửi thư, gọi điện thoại thì quá mất nhiều tâm trí, dùng tin nhắn thì dễ ăn nói hơn. Đương nhiên, hậu quả như vậy là anh phải hy sinh thời gian ngủ giữa giờ làm việc. Cho dù mỗi ngày chỉ được ngủ bốn năm tiếng, anh vẫn có thể làm việc hăng say tinh tảo, còn Diệp Cô Dung thì không.

Thể chất của cô không tốt, mỗi khi mùa hè đến thì rất dễ ốm, điều hòa không thể bật quá lâu, nếu không huyết thái dương sẽ rất đau, gây thiếu máu nhẹ, quá nóng thì hay choáng váng đầu óc, ban đêm ngủ cũng không ngon, chỉ cần hơi có tiếng động thì giật mình tỉnh dậy, những thứ này đều là trước đây do Nhiếp Dịch Phàm hay về muộn mà gây nên. Qua mùa hè thì cô thường gầy đi mất mấy cân thịt, như mùa hè vừa rồi, đi lại đều là được Nhiếp Dịch Phàm đưa đi đón về, giờ thì mọi việc đều phải dựa vào chính mình, đôi lúc cô cảm thấy mình vô cùng yếu đuối.

Những khổ sở này cô không nói với ai, ngay cả La Tổ Tổ cũng không biết. Đối diện với sự thăm hỏi ân cần của Nhan Cảnh Thần, trong lòng cô đương nhiên rất cảm kích, lại biết bởi vì anh công việc rất bận rộn, càng bất tiện hơn nếu không nhận ý tốt của anh. Xem ra gần đây Nhan Cảnh Thần có ý định bật tín hiệu với giai nhân, cứ hết giờ tan tầm là mang theo cặp tài liệu đến đón cô về nhà, nghiêm nhiên dùng nhà của cô sử dụng thành nơi làm việc.

Diệp Cô Dung lẻ loi một mình vô cùng buồn chán, có người trong nhà cùng trò chuyện để giết thời gian thì quá tốt, cô cũng biết cứ để như vậy thì sẽ không hay lắm, từ chối vài lần nhưng Nhan Cảnh Thần nghe như gió thoảng bên tai, mỗi ngày tan tầm đều tới đón cô như cũ. Các đồng nghiệp rất nhanh thì biết có một chiếc Audi thường chờ cô ở dưới lầu, cô biết chuyện này mà càng giải thích thì càng hiểu lầm, cách tốt nhất là ngầm miệng không nói gì.

Có đôi khi cô tự hỏi bản thân mình, cô và Nhan Cảnh Thần cứ mập mờ như vậy, rốt cuộc là xuất phát từ sự cô đơn hay là cô thật sự thích anh?

Cô tự hỏi rất lâu, nghĩ cả hai phương diện hình như đều có một điểm chung. Thẳng thắn mà nói, Nhan Cảnh Thần làm bạn thì không có gì để nói, cho dù anh tự tin đến gần như tự đại, nhưng nói năng cao nhã, hài hước, ý chí to lớn, thỉnh thoảng bị cô trách móc vài câu cũng chỉ cười hi hi, vẻ mặt như không sao cả, quả thực rất giống ông ba phải. Tận cho đến một đêm trong lúc vô tình bắt gặp anh trên sân thượng đang nói chuyện điện thoại, trong tay cầm tài liệu, sắc mặt đen kịt đang quát mắng nhân viên, lúc đó cô mới biết thì ra anh vô cùng nghiêm khắc.

Trong công việc hầu như anh không có khái niệm thời gian, bình thường làm đến tận khuya, có lúc cô ngủ rồi thì anh tự về nhà. Tối nay cô ngủ đến hơn ba giờ sáng thì thức dậy, cảm giác rất khát, mơ mơ màng màng đứng lên đi lấy nước, nhìn thấy phòng khách có bóng người vẫn còn đang xem tài liệu, cô bật thốt lên: "Dịch Phàm, anh điên rồi à, đã muộn lắm rồi."

Anh từ dưới ánh đèn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn cô không nói gì. Mắt của cô cận thị nên không nhìn rõ biểu hiện trên mặt anh, nhưng cô rõ ràng cảm giác được bầu không khí có chút không bình thường. Cô tự biết mình đã nói sai rồi, đầu tiên là trong lòng chần chừ, cả người cứng đờ tại cửa. Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng anh nói: "Ngày mai anh đi công tác ở Nhật Bản."

Anh nói xong cúi xuống thu dọn những tài liệu tán mát trên ghế sofa và trên bàn trà, rồi đứng lên yên lặng một giây, đột nhiên ném mạnh tập tài liệu trong tay xuống, kêu loạt xoạt, tập tài liệu lớn tung ra rơi xuống đất. Vai Diệp Cô Dung run lên, cả người anh đã xông tới, hai tay nắm chặt lấy hai cánh tay cô, gương mặt ép tới trước mặt cô, sắc mặt đen kịt nghiêng rằng nói: "Em nhìn cho rõ ràng xem, anh là ai."

Cô chặt vật không nói được ra lời, chỉ ngơ ngác nhìn anh, cảm giác hai cánh tay mình sắp bị bóp nát, nhưng cố nén, nước mắt ầng ậ trong mắt, mắt cảm giác, Nhan Cảnh Thần thấy vậy thì tim dao động, sau một lúc yên lặng, anh chán nản buông cô ra, đi tới đóng laptop lại, cất vào túi. Diệp Cô Dung đi tới nhặt những tờ tài liệu lên đưa đến trước mặt anh, lúng búng nói lời xin lỗi không ra tiếng.

Anh cũng không nhìn cô, nhận lấy rồi nhét qua quýt vào trong túi, bước đi. Diệp Cô Dung vươn tay ra muốn kéo anh lại, nhưng lại không chạm tới một góc áo nào của anh, mắt mở to nhìn anh đi ra cửa.

Cô thần thờ đứng rất lâu rồi mới quay lại ngồi vào ghế sofa, nước mắt cũng tự động ngừng chảy, trong ngực không rõ là cảm giác gì. Cô không còn nặng tình đối với Nhiếp Dịch Phàm, câu nói kia chỉ là một phản xạ, lúc đó cô tưởng Nhiếp Dịch Phàm đang ngồi chỗ đó, ngày trước anh thường như vậy, mỗi khi bị cô ép mới đi ngủ.

Diệp Cô Dung vô cùng chán chường che mặt lại, trong lòng biết lúc này mình đã thực sự xúc phạm Nhan Cảnh Thần.

Trên bàn trà còn lưu lại ba đầu mẩu thuốc trong chiếc gạt tàn, một tách cà phê đen đang uống dở, cô cảm lên, vẫn còn hơi âm ẩm, trong phòng khách vẫn còn vương mùi thuốc lá, anh để lại nửa bao thuốc và chiếc bật lửa đang nằm yên lặng trong ghế sofa.

Nhan Cảnh Thần bình thường không hút thuốc lá, nhưng chỉ vì để lấy tinh thần thức đêm mà hút thuốc. Từ khi cô chia tay với Nhiếp Dịch Phàm thì hết sức tránh xa thuốc lá, hai tháng nay hầu như không đụng đến nó, cô rút ra một điếu cho lên miệng châm, vừa mới hít một hơi thì lập tức ho khan mấy cái, cô vội cảm tách cà phê uống một ngụm, uống xong thì lập tức ngậy người, không thể tin được mình lại uống cà phê còn thừa lại của Nhan Cảnh Thần.

Đêm nay không thể ngủ được.

Cô đứng lên dọn dẹp nhà cửa, bởi vì gần nửa tháng nay hầu như ngày nào Nhan Cảnh Thần cũng đều đến đây, nhà bếp có nhiều mùi dầu mỡ hơn. Thời gian đó, cô không thể không xuống bếp và cũng không thể làm qua loa cho xong được. Rõ ràng là Nhan Cảnh Thần công việc rất bận, nhưng đối với ăn uống thì lại vô cùng chú ý, cô mặc dù ngoài miệng luôn chê anh phiền phức, nhưng trên thực tế thì khi làm ra đến bản thân mình cũng ăn rất ngon miệng, hứng thú.

Cô vừa dọn dẹp và chỉnh đốn lại tâm trạng, sau đó thì tổng kết, nhất định là bởi vì nguyên nhân mình quá cô đơn. Nghĩ lại, việc mình xúc phạm tới anh cũng là chuyện tốt, nên kết thúc tình trạng kéo dài này cũng là tốt cho mình. Nên biết rằng, Nhan Cảnh Thần và cô thật sự là người hoàn toàn khác biệt nhau.

Qua vài ngày, Nhan Cảnh Thần không có tin tức gì, đây là việc nằm trong dự đoán, nhưng ít nhiều cũng khiến cô có chút thần thờ.

Trần Duyệt lúc trước mất tích một thời gian, hôm nay bỗng nhiên gửi MSN tới, sau lời dạo đầu đơn giản, quanh co lòng vòng hỏi tình hình gia đình cô, trò chuyện xong, Diệp Cô Dung vẫn còn mơ hồ khó hiểu, không hiểu vì sao cậu ta lại bỗng nhiên quan tâm vấn đề này, nhưng cậu ta đã logout, cô nghi vấn gì cũng đành phải tạm gác lại lần sau.

Nhan Cảnh Thần mất dạng mấy ngày nay, cô càng cảm thấy cô đơn, trống vắng. Ban ngày thì nóng, tinh thần không được tốt, hay hốt hoảng, buổi tối về nhà, lúc ra khỏi thang máy thì va phải người ta, cô bị dọa cho giật mình, đối phương hình như còn sợ hơn cô, cúi đầu nói xin lỗi, rồi vội vàng vàng vào thang máy đi xuống dưới.

Cô thấy đối phương rất lạ mặt, hình như không phải người ở tầng lầu này, nhưng không quá chú ý, lúc đi tới cửa, vừa cầm chìa khóa vào ổ, cửa bỗng nhiên bật mở ra.

Cô giật mình, theo bản năng lui ra sau một bước, đến khi nhìn rõ người đứng trong cánh cửa là Nhan Cảnh Thần thì ngăn ra.

Chìa khóa đó là do cô đưa cho anh, có một tối anh đi đón cô, nhưng cô có việc bận phải tăng ca, liền đưa chìa khóa cho anh bảo anh về nhà trước, mình sẽ về sau, cô không nhớ chút gì việc vụn vặt này, kết quả việc đó là làm cô bị dọa cho giật mình.

Nhan Cảnh Thần định nói gì đó, nhưng thấy cô bị giật mình đến hoảng hồn, anh vội chữa lại: "Anh đến lấy chân cắm nguồn điện, rất xin lỗi vì đã không báo trước với em."

Diệp Cô Dung vừa nhìn thấy anh, trong đầu lập tức nhớ đến chuyện đêm đó, cũng có chút ngại ngùng, vội nói: "Không sao."

Anh nhìn cô im lặng, bầu không khí giữa hai người trở nên yên lặng, chủ nhà thì đứng bên ngoài, khách thì ngược lại đứng trong nhà. Tình huống có vẻ lạ

đôi.

Nhan Cảnh Thần thật ra đâu phải đến vì chân cắm nguồn điện mà phải đi một chuyến, anh sớm đã bảo trợ lý đi mua một cái khác rồi. Thực ra anh cố tình tính toán đúng thời gian rồi đến. Tuy rằng tối hôm đó quả thực khiến lòng tự tôn của anh bị xúc phạm, vô cùng khó chịu, nhưng khi anh mang theo tâm trạng đó sang Nhật bản đã ra sức giáo huấn đám nhân viên bên đó một trận, lúc ở trên máy bay lại được Tư Đồ Tĩnh Nam khuyên bảo thì tâm trạng đã gần như trở lại bình thường, chỉ là vẫn kéo dài thời gian không muốn liên lạc với cô, ngày hôm nay đột nhiên thấy trong túi đựng laptop một chiếc chìa khóa, cuối cùng trong đầu chợt lóe lên tìm được cơ hội.

Anh vốn đang cân nhắc nếu có thể được gặp cô ở dưới nhà thì là hay nhất, ngồi trong xe một lúc không thấy bóng người, anh nghi hoặc có phải cô đã về nhà rồi hay không, thế nên liền vào thang máy lên lầu ấn chuông cửa, tiếc là cô chưa về, anh không thể cứ đứng ngốc ở ngoài được, vì thế đành mở cửa vào nhà. Người thì ngồi trong sofa, mắt thì hướng ra ngoài cửa đến đờ đẫn, mà cửa thì chẳng có chút động tĩnh gì, anh hồi hộp đứng ngồi không yên, kết quả chỉ lát sau thì nghe có tiếng động, kết quả là cửa vẫn không mở, anh im lặng hai giây, ý thức được việc có chút không thích hợp, liền đứng lên đi ra mở cửa, cửa vừa mở ra thật đúng là cô đã về.

Diệp Cô Dung ngần lẩn không bao giờ nghĩ anh đột ngột xuất hiện trong chính nhà mình, nhưng cô lại không cảm thấy bị mạo phạm, nếu cô đã đưa chìa khóa cho anh, đương nhiên là rất tin tưởng anh. Cô đương nhiên cũng biết anh không đến mức vì căn ổ cắm điện mà chạy đến đây. Thực tế cô cũng nghĩ anh chỉ là mượn cớ đến tìm dây cắm ổ điện thôi, nhưng nghĩ anh vừa đi Nhật Bản, liền nhin xuống. Ở chung mấy ngày, cô ít nhiều hiểu tính cách của anh hơn, tính tình quá tự tin kiêu ngạo, đối với một người đàn ông kiêu ngạo mà nói, tổn thương lớn nhất chính là làm tổn hại đến lòng tự tôn của người đó. Tối hôm đó cô quả thực đã làm tổn thương đến lòng tự tôn quá lớn của anh, cho nên, đối với sự xuất hiện của anh thực sự là ngoài ý muốn, đương nhiên, trong sự ngoài ý muốn ấy còn có chút niềm vui sướng.

Cô nghĩ như vậy, sắc mặt liền đỏ lên. Nhan Cảnh Thần là người đầu tiên hồi phục lại tinh thần, nói: "Mau vào đi, bên ngoài rất nóng."

Cô gạt đầu bằng lòng, lúc đáp lại xong mới phát giác thân phận hai người hình như đảo ngược, trong lòng nghĩ thầm: Đây là nhà của mình cơ mà, sao tự nhiên anh ta lại giống chủ nhà thế chứ.

Ánh mắt Nhan Cảnh Thần vẫn sáng quắc nhìn lưng cô đang cong xuống, ngay cả cô đang đổi giày cũng cảm nhận được lưng mình nóng rực, cô vội ho một tiếng, hỏi:

"Ăn gì chưa?"

"Chưa."

"Vậy ở đây ăn luôn đi."

"Ừ."

"Muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

Diệp Cô Dung ngẩng lên nghiêng đầu lườm anh, như giận như trách móc, đuôi khoe mắt bất giác toát lên vẻ phong tình, làm Nhan Cảnh Thần nhìn mà giật mình, ngay tức khắc khao khát có được cô, nhưng anh không dám, chỉ dõ giọng nói: "Em làm gì thì anh ăn cái đó."

Diệp Cô Dung vào phòng thay quần áo, thuận tiện đi vào buồng vệ sinh rửa mặt, cặp gọn tóc lên, sau đó vào nhà bếp kiểm tra tủ lạnh, trong đó chủ còn hai quả dưa chuột, không có bột đồ gột nên hồ, cô bất đắc dĩ nói: "Xem ra tối nay chúng ta chỉ có thể ăn cháo hoa thôi."

Nhan Cảnh Thần đứng ở cửa nhà bếp, mặt dày nói: "Anh rất thích ăn cháo hoa."

Diệp Cô Dung bật cười lên. Cô cười, Nhan Cảnh Thần cảm thấy như gió xuân, cả người đều nhẹ nhõm. Anh vẫn không đi ra, hai mắt nhìn theo dáng người cô đảo đi đảo lại, cuối cùng khiến cho Diệp Cô Dung không chịu nổi, giận dữ hét lên: "Đi ra ngoài!"

Anh nhún nhún vai, xoay người đi ra phòng khách xem TV. Diệp Cô Dung lấy dưa chuột trong tủ lạnh ra, rửa sạch cắt lát, cho chút muối đường dầm vào chế dưa góp, thấy cháo còn phải đợi chút thời gian nữa, cô cũng đi ra phòng khách xem TV. Trên bàn trà có đĩa hoa quả, Nhan Cảnh Thần rất tự nhiên đã bóc một quả chuối tiêu ăn, tay kia cầm điều khiển từ xa chuyển kênh liên tục. Thói quen này của hai người họ rất giống nhau, đều không yên phận.

Diệp Cô Dung vừa mới đi đến, anh liền đưa qua cho cô một quả chuối tiêu. Trong TV đang thông báo tin tức lãnh đạo nhà nước đi thị sát nhà máy nào đó, nữ biên tập viên vừa nói xong liền chiếu đến một khuôn mặt rất nổi bật trên màn hình, cô nhìn thấy liền ngỡ ngàng, nghĩ sao vô cùng quen mắt, đang định nhìn kỹ thì Nhan Cảnh Thần đã chuyển sang kênh khác.

Miệng cô vẫn đang ngậm chuối tiêu, kêu vội: "Quay trở lại quay trở lại."

Nhan Cảnh Thần nghe không rõ: "Cái gì?"

Diệp Cô Dung vội nhè miếng chuối trong miệng vào thùng rác: "Cái tin tức vừa rồi."

Nhan Cảnh Thần vội chuyển kênh ngược lại, nhưng tin tức này đã hết, nữ biên tập viên mỉm cười đọc tin tiếp theo, cô vẫn còn kinh ngạc nhìn chằm chằm vào màn hình.

"Sao thế?" Anh kỳ lạ hỏi.

"Vừa rồi có người rất quen mặt, hình như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải?" Cô nhún mày tự lự.

"Những người lãnh đạo thường hay xuất hiện trên thông tin đại chúng mà." Nhan Cảnh Thần giải thích, bật cười lên.

Diệp Cô Dung cau mày không nói gì, đi vào nhà bếp kiểm tra cháo trong nồi, lúc cầm muôi khuấy cháo, trong đầu bỗng nhiên lóe sáng, nhớ ra, tại quán bar ở đường Hành Sơn, cô đã nhìn thấy người đàn ông trung niên đó, không sai, chính là ông ta! Thảo nào lúc này thấy ông ta rất quen mặt, thì ra là gặp trên TV,

Nhưng dù gì nhớ cũng đã nhớ đến rồi, đây không phải là đồ vui có thưởng, không có giải thưởng. Cô cười cười, hạ nhỏ lửa lửa tiếp tục ninh cháo, từ trong tủ bát lấy ra bát đũa đi rửa sạch.

Nhan Cảnh Thần bỏ đi bảy tám ngày, cô chưa từng dùng đến nhà bếp, buổi tối toàn ăn linh tinh bên ngoài, có lúc cô chỉ ăn hai lát bánh mỳ là xong. Mỗi ngày trước khi bước vào nhà đều có cảm giác sợ hãi khó hiểu, nhất là khi đóng cửa lại cắt đứt với mọi toàn bộ âm thanh ở bên ngoài, nơi này vốn khó có được sự thanh tĩnh, nhưng cô thật sự thanh tĩnh quá lâu rồi. Chỗ nào trong phòng cũng yên tĩnh đến kỳ lạ, đôi khi cô đi giày cao gót bước trên nền nhà tạo ra âm thanh rất đơn điệu, ban đêm thì bật TV lên, không quan tâm là chiếu chương trình gì, chỉ cần nghe âm thanh là có chút an tâm rồi. Thỉnh thoảng có gì vui gì buồn hoặc có cảm xúc gì cũng không có ai để cùng chia sẻ, chỉ đành mượn cơ hội khi tắm để hát hò, soi vào gương tự mỉm cười với mình...

Thật sự là quá cô độc, cho nên lại lần nữa thấy anh dĩ nhiên là trong lòng vô cùng vui mừng.

Diệp Cô Dung ngồi đối diện nhìn Nhan Cảnh Thần đang vui đầu xuống ăn cháo, trong lòng khẽ cười gượng. Sao lại có thể như vậy nhỉ? Rõ ràng anh không phải là kiểu người hợp với cô, nhất định là do cô quá cô đơn rồi, nhất định là thế.

Nhan Cảnh Thần dường như cảm ứng được suy nghĩ của cô, anh đặt bát xuống ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt trở nên thâm thúy: "Dung Dung, anh thật sự nghiêm túc muốn được ở bên em."

Diệp Cô Dung giật mình, miếng dưa chuột nằm trong miệng, muốn nhai cũng không được, không nhai cũng không được.

"Nếu như bây giờ em vẫn chưa quên được Nhiep Dịch Phàm, anh sẽ chờ em, nhưng trước tiên em phải thích anh một chút. Còn nếu như em thật sự chỉ coi anh là bạn, thì coi như anh chưa từng nói gì," anh dừng lại, lặng yên một lúc, rồi nói tiếp: "Anh sẽ cố gắng kiểm soát được mình, không gây phiền phức cho em."

Nói xong, anh lẳng lặng nhìn cô.

Trong phòng khách đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, thậm chí cô còn có thể nghe được được tiếng trái tim của anh đang đập, dưới ánh mắt nóng rực của anh, cô hoàn toàn không biết nên trả lời sao, ngay cả vị của miếng dưa góp trong miệng cũng nhạt đi, cô cố gắng nuốt xuống, nào ngờ miếng dưa góp chết tiệt đó lại mắc vào cổ họng.

Cô vội vã ăn một thìa cháo to, nuốt mạnh xuống. Âm thanh không lớn lắm nhưng trong bầu không khí yên tĩnh này thì lại có vẻ rất to, cô xấu hổ mặt đỏ bừng, chỉ hận không thể độn thổ ngay được.

Nhan Cảnh Thần còn ngờ vực, khó hiểu nhướn mày lên, muốn hỏi lại thôi.

Diệp Cô Dung vẫn cúi mặt không dám nhìn anh, cảm giác hai má nóng rực, sau một lúc im lặng, cuối cùng cô cố làm ra vẻ vui sướng: "Anh nói thế làm tôi cảm thấy rất vinh hạnh."

Nghe cô nói vậy làm Nhan Cảnh Thần buồn nản, anh vội nói: "Không sao, nếu như em chưa xác định rõ, có thể hai ngày tới trả lời anh cũng được."

Diệp Cô Dung rút cuộc nhìn thẳng vào mắt anh: "Không, ngay bây giờ tôi có thể trả lời anh!"

Nhan Cảnh Thần đột nhiên rất sợ nghe được đáp án, anh nín thở nhìn cô.

"Anh là một người rất ưu tú, tôi không hiểu bản thân mình có gì mà lại được anh thích? Nhưng, tôi nghĩ hai chúng ta khác biệt nhau rất nhiều, hình như không hợp nhau lắm, tôi nghĩ..." Cô dừng lại một chút, cân nhắc tìm từ để nói.

Nhan Cảnh Thần vội cắt ngang lời cô: "Dung Dung, em chỉ cần trả lời anh, em có thích anh một chút nào không?"

Diệp Cô Dung bất đắc dĩ khẽ gật đầu.

Nhan Cảnh Thần vui mừng quá đổi nhất thời chẳng biết nói gì, chỉ mở to đôi mắt ngây ngốc nhìn cô.

Lúc này Diệp Cô Dung đã bình tĩnh trở lại, thẳng thắn nói: "Em mới trải qua sự thất bại trong tình yêu, nên không lạc quan đối với việc bắt đầu một tình cảm cảm mới, huống chi giữa hai chúng ta có sự khác biệt rất lớn, "Cô dừng lại hít một hơi thật sâu: "Em cho rằng, anh đang phạm sai lầm."

Nhan Cảnh Thần vươn tay ra cầm lấy tay cô, mỉm cười nói: "Những chuyện quan trọng, từ trước đến nay anh chưa quyết định sai bao giờ."

Tay của cô bị anh nắm, cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay của anh ẩm ướt, điều này làm cô thoáng an tâm, nó xác định là anh quả thực rất nghiêm túc, nhưng bởi vì anh nghiêm túc, càng khiến cô thấy khổ não, lý trí chống lại tình cảm, thật không biết là nên nghe theo ai.

"Em hãy lắng nghe trái tim của mình."

Nhan Cảnh Thần ân cần khuyên, tiếng nói hình như có ma lực, Diệp Cô Dung không rút tay, cô cười gượng nói: "Em đã hai mươi tám tuổi rồi, không còn là thiếu nữ ngây thơ nữa. Gần đây em vẫn thường tự hỏi mình, có phải bởi vì em quá cô đơn, cho nên mới có tình cảm với anh..." Cô còn chưa nói xong, về mặt Nhan Cảnh Thần đã vô cùng buồn bã chịu đã kích, cô liền dừng lại không nói nữa.

Nhan Cảnh Thần vẫn cầm tay cô không buông, mắt vẫn nhìn cô chăm chú, cô bị anh nhìn đến ngại ngùng, liền rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, đứng lên thu dọn bát đĩa. Anh vội kêu lên: "Anh còn chưa ăn no mà."

Diệp Cô Dung mang bát vào nhà bếp, nói: "Hết rồi."

Nhan Cảnh Thần đi vào theo đề nghị: "Hay chúng ta ra ngoài ăn đi."

"Không đi."

"Đi đi mà."

"Anh thích thì đi một mình đi."

"Anh không đi một mình."

"Dù gì người đối là anh chứ không phải là em."

"Vậy em nhắm tâm nhìn anh đối bụng hay sao?"

Về mặt anh nửa làm nũng nửa hờn tủi, đôi mắt ngóng chờ nhìn cô. Diệp Cô Dung bị đánh bại, đành phải thay quần áo cùng anh xuống lầu, đi bộ đến nhà hàng gần nhà, ăn xong mới phát hiện cả hai quên mang theo tiền.

Diệp Cô Dung rên rỉ: "Thì ra là anh muốn ăn cơm bá vương hả?"

Nhan Cảnh Thần áy náy nhìn cô.

May mà chỗ này cách nhà không xa, cô đành phải bảo anh ở lại chờ.

Cô nằm trên giường rất không trong sáng có những suy nghĩ vẩn vơ, vừa mở TV, vừa không quên nghiêng đầu nghe ngóng động tĩnh phòng sát vách. Lần đầu tiên cô tiếc nuối hiệu quả cách âm của nhà mình quá tốt, bên Nhan Cảnh Thần không có một chút động tĩnh nhỏ nào hết. Ngay lúc cô đang mơ màng màng ngủ, điện thoại di động bỗng reo, cô cầm lên xem, bật cười khẽ.

Vừa ấn nút nhận, câu nói đầu tiên của Nhan Cảnh Thần là: "Dung Dung, chúng ta mua một căn nhà khác ở nhé?"

Những lời này thật sự đi quá xa so với suy nghĩ của cô, cô ngẩn ra: "Hả?"

Giọng nói của anh khàn khàn: "Anh nghĩ như thế sẽ tốt hơn."

Diệp Cô Dung lập tức ý thức được lòng tự tôn đàn ông quá kiêu ngạo của anh lại gây chuyện, dù sao căn nhà này cũng lưu giữ nhiều kỷ niệm giữa cô và Nhịệp Dịch Phàm, khó trách khiến anh chịu đựng không nổi, thế nhưng cô và anh vẫn còn chưa đi tới đâu cơ mà, vì vậy cô ưỡ ỏi nói: "Hiện giờ bàn đến vấn đề này có quá sớm hay không?"

Anh cảm nhận được ngữ khí của cô, liền giải thích: "Dung Dung, xin em hiểu cho, anh chỉ khao khát lập tức được có em."

Biết rõ câu nói của anh bao hàm nhiều nghĩa rất rộng, nhưng cô vẫn hiểu sang hàm ý khác, cô mặt đỏ hồng lên, tim đập nhanh, may mà hai người đang nói chuyện qua điện thoại nên không nhìn thấy biểu hiện của nhau, nhưng chỉ bằng vào tưởng tượng cũng thấy đầy kích thích. Ý thức được cô im lặng khá lâu, Nhan Cảnh Thần tiếp tục dùng âm thanh nhỏ nhỏ khêu gọi nói: "Anh biết em lo lắng cái gì, nhưng xin em hãy tin anh, giờ trong đầu anh chỉ nghĩ về anh, chỉ muốn có em..."

Anh còn chưa nói xong, cô đã cúp điện thoại.

Nhan Cảnh Thần mắt mở to mồm há hốc nhìn màn hình điện thoại di động, không hiểu mình nói sai điều gì. Trời đất chứng giám, mỗi một câu nói của anh đều thật lòng, đều bày tỏ tấm lòng của anh, sao ngược lại trở thành mạo phạm cô được. Anh tự xét lại mình.

Anh còn đang băn khoăn có nên chủ động qua đó tạ tội với cô không thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở ra.

Diệp Cô Dung mặc chiếc áo ngủ tơ lụa màu xanh nhạt có buộc đai lộ đôi chân thon dài đứng ở cửa, cả người cô được phủ bởi một lớp ánh đèn màu vàng nhạt, không nhìn rõ khuôn mặt, mái tóc đen xõa tung rơi trước ngực, càng lộ ra làn da trắng mịn như tuyết.

Nhan Cảnh Thần đang khò nảo ngồi dựa vào đầu giường, nửa người trên để trần, nửa người dưới được che bởi một chiếc chăn mỏng màu hồng nhạt, đôi chân duỗi thẳng ra, đột nhiên thấy cô xuất hiện trước cửa phòng thì ngơ ngác sững sờ, lại nghe cô hỏi: "Ngày mai anh đến thẳng công ty hay là về nhà trước?"

"Hả?" Nhan Cảnh Thần ngay tức khắc không kịp phản ứng: "Đến công ty luôn, sao vậy?"

"Áo sơ mi của anh đâu?"

Diệp Cô Dung vừa hỏi vừa nhìn căn phòng một lượt, ánh mắt không tự chủ liếc vào bộ ngực rắn chắc của anh, làn da sáng bóng đầy mê hoặc dưới ánh đèn màu vàng nhạt. Nhan Cảnh Thần thấy cô ăn mặc như kia, trái tim lập tức xao động, tư duy khó tránh khỏi không theo kịp cô: "Áo sơ mi? Em quan tâm đến nó làm gì?"

"Em mang đi giặt, sáng mai còn kịp là...."

"À, anh để ở buồng vệ sinh rồi." Nhan Cảnh Thần cuối cùng trở lại bình thường, thấy cô quay người định đi, anh vội gọi cô lại, chờ mong hỏi: "Thì ra là vì cái này?"

Diệp Cô Dung hơi nghiêng đầu: "Đúng vậy."

Nhan Cảnh Thần nói: "Vậy vừa rồi em cúp điện thoại của anh..."

"Em nghĩ hai người trong cùng một nhà mà gọi điện thoại cho nhau thật là ngốc."

"Thật không có gì khác?" Nhan Cảnh Thần vô cùng không cam lòng hỏi.

"Vâng." Diệp Cô Dung có chút trầm ngâm, xoay người lại nói: "Thực ra, còn có một chuyện."

"Là gì?"

Cô bước tới cúi xuống ghé sát vào môi anh, trong lúc anh chưa kịp phản ứng đã đứng thẳng lên, cười nói: "Ngủ ngon."

Nhan Cảnh Thần mắt mở trừng trừng nhìn cô đi ra đóng cửa phòng lại, ngay người mất một lát mới bừng tỉnh trong mộng, kích động đến mức định lập tức lao ra ngoài kéo cô lại, bỗng nhiên nhớ đến những lời khuyên dục tốc bất đạt của Tư Đồ Tĩnh Nam, anh trầm tư một lát, cuối cùng phần nộ quay lại giường.

Ngày hôm sau thức dậy, Diệp Cô Dung đã là xong áo sơ mi cho anh rồi đi rửa mặt chải đầu, lúc trở ra thì Nhan Cảnh Thần đã rửa mặt mũi xong, ăn mặc chỉnh tề gọn gàng, áo sơ mi trắng quần tây, ngọc thụ lâm phong tuần tú lịch sự tao nhã đứng đó.

Hai người xuống lầu ăn sáng, Nhan Cảnh Thần lái ô tô đưa cô tới công ty rồi mới đi làm.

Mấy ngày này tâm trạng anh vô cùng tốt.

Vì vậy, hôm thứ sáu họp hội nghị tất cả mọi người đều cảm nhận được từ tổng giám đốc đại nhân toát lên một vẻ vô cùng nhẹ nhàng điềm đạm. Tư Đồ Tĩnh Nam thấy anh phơi phới, trong lòng thầm buồn cười. Ai nói phụ nữ lúc yêu thì chỉ số thông minh giảm xuống, đàn ông cũng giống vậy cả thôi.

Hội nghị kết thúc, Nhan Cảnh Thần trở lại phòng làm việc, việc đầu tiên là mở máy vi tính lên mạng xem tin tức ở Thượng Hải, ngay cả trong hòm thư có thư mà cũng không thèm xem. Thừa dịp giờ cơm trưa mà hỏi Diệp Cô Dung tài khoản MSN, sau đó đăng nhập tìm cô nói chuyện phiếm, nửa năm nay đây là lần đầu tiên anh không để tâm tới công việc, cảm giác thật sự là thoải mái.

Tận cho đến lúc thư ký dùng điện thoại nội bộ thông báo anh có khách tới, anh mới ngẩng đầu lên trầm tư trong giây lát, thật sự không nhớ ra hôm nay có hẹn gặp ai, liền nói một câu không gặp, giọng của bí thư có chút lưỡng lự, thì đầu dây bên kia đã truyền tới một giọng nói cà lơ phát phơ, dùng tiếng Trung sứt sọ nói: "Cái tên ma quỷ này, thật không có lương tâm mà."

Nhan Cảnh Thần như bị kim châm đứng bật lên: "Mạnh Khắc?"

Trong điện thoại đối phương cười hi hi: "Cuối cùng cậu cũng nhớ ra tôi."

Nhan Cảnh Thần vừa mới gấp điện thoại, cửa phòng làm việc đã bị người đẩy ra, dựa vào cánh cửa là một người đàn ông cao to tóc dài, mặc chiếc áo màu xanh bạc cổ cắt hình chữ V, mặc quần jean bó sát, nhìn vô cùng đom đóm đáng đến tận xương tủy, đôi mắt đào hoa, cười nửa miệng vô cùng mờ ám nhìn mình.

Thư ký trong bộ đồ công sở màu đen đang đứng sau lưng anh ta, sắc mặt vừa lo lắng vừa có chút nghi hoặc lúng túng nói: "Tổng giám đốc, anh ta..."

Nhan Cảnh Thần hươ tay: "Không sao, cô ra ngoài đi."

Cả người Mạnh Khắc như không xương ông ẹo bước tới, vô cùng thô lỗ hất chân đóng cửa sầm một cái, Nhan Cảnh Thần thấy thế chau mày lại.

Mạnh Khắc thả người ngồi xoạc xuống ghé sô pha, mỉm cười nói: "Nhìn vẻ mặt này của cậu, tôi sẽ hiểu lắm rằng cậu không chào đón tôi..."

"Cậu không hiểu lầm. Thật sự tôi không chào đón cậu."

"Sao cậu có thể đối xử với em trai duy nhất của mình như thế chứ." Mạnh Khắc bắt đầu kêu lên.

Nhan Cảnh Thần không chút nào động lòng, nhún vai nói: "Tôi nhớ kế hoạch lộ trình của cậu là ...um, để tôi xem nào.." Anh ngồi xuống lật xem biểu lộ trình.

Mạnh Khắc tự chủ động pha cho mình một tách cà phê, cười đắc ý dạt dào nói: "Để tránh đến lúc đó cậu trốn không thêm gấp, tôi cố ý đến sớm so với lộ trình."

Nhan Cảnh Thần nhún nhún vai, mặt thản nhiên nói: "Cậu thật đúng là hiểu tôi."

Mạnh Khắc về mặt ai oán cảm tách cà phê đặt chiếc mông gọi cảm lên bàn làm việc, cười hi hi đang định nói gì đó, bỗng nhiên nhìn thấy trên bàn công tác có vài bản thông tin bất động sản, anh tò mò hỏi: "Cậu muốn mua nhà ở Thượng Hải?"

Nhan Cảnh Thần hừ một tiếng, hơi nhướng mày lên, ngầm thừa nhận.

Mạnh Khắc có chút giật mình nhìn anh chăm chú: "Nếu như tôi nhớ không lầm, nhiệm kỳ của cậu chỉ có năm năm."

"Thì sao?"

"Cậu dự định ở hẳn đây?"

"Có lẽ vậy." Nhan Cảnh Thần nằm xuống ghế sofa đặt tay lên ngực, vẻ mặt tươi tắn.

"Tức là sao?" Về mặt Mạnh Khắc nghiêm túc.

"Điều này chẳng liên quan tới cậu cả."

"Để tôi đoán xem nào..." Mạnh Khắc bưng tách cà phê nhấc cái mông đang đặt lên bàn làm việc xuống đi vòng quanh quan sát Nhan Cảnh Thần hai vòng, sau đó dừng lại nhìn anh, nói: "Lucia có một lần nhắc đến việc cậu có một cô bạn gái ở Thượng Hải, lẽ nào... Là bởi vì nguyên nhân này?"

Nhan Cảnh Thần không ngờ Lucia lại nhiều chuyện như vậy, nghĩ đến việc cô ta sắp tới Thượng Hải, anh lại có chút buồn bực. Mạnh Khắc thấy Nhan Cảnh Thần không trả lời, cho rằng mình đã đoán trúng, liền nhún vai: "Không phải chứ, Jonh? Cậu thật sự yêu rồi?"

Nhan Cảnh Thần tức giận lườm anh ta: "Lẽ nào cả đời tôi độc thân?"

Mạnh Khắc thật sự giật mình, mở to đôi mắt đảo hoa, kêu lên: "Jonh, người đó và cậu có quen mặt không, thế nào lại..."

Nhan Cảnh Thần cắt ngang lời anh ta: "Tình cảm và quen mặt thì có quan hệ gì?"

Mạnh Khắc vội vàng lại hỏi: "Cô ấy có biết thân phận của cậu không?"

"Mạnh Khắc! Trên thế giới PM có không dưới năm trăm chi nhánh, vì sao lại hỏi vấn đề này?"

"À, đó là bởi vì cậu vẫn không chịu thừa kế gia nghiệp." Mạnh Khắc thấy anh thật sự nổi giận, liền khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng.

"Nếu cậu nói nặng nề kiểu đó, tôi sẽ phải cân nhắc lại." Nhan Cảnh Thần ác độc trả lời anh ta,

"Chẳng lẽ gần đây dự định của cậu không được thỏa mãn? Ha Ha." Mạnh Khắc không giận mà lại cười, sau đó dùng giọng điệu tỏ ra rất thông hiểu: "Không sao, hai ngày tới Lucia sẽ đến đây..."

Lúc này Nhan Cảnh Thần sợ nhất là nghe được cái tên này, anh liền chuyển câu chuyện: "Cậu nghỉ ở đâu?"

"Đương nhiên là nhà của cậu rồi."

"Tuyệt đối không được."

Mạnh Khắc kêu lên: "Lẽ nào cậu muốn tôi ở khách sạn?"

Nhan Cảnh Thần mỉm cười: "Lẽ nào ngay cả PM cũng không thể trả nổi tiền công tác phí cho cậu?"

Mạnh Khắc xuất ra bản lĩnh ăn vạ: "Dù sao tôi tuyệt đối không ở khách sạn, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?"

Nhan Cảnh Thần không chút khách sáo nói: "Bất luận cậu ở đâu thì nơi đó đều gặp xui xẻo, đừng mang tai họa đến cho tôi."

"Chuyến đi này tôi tuyệt đối sẽ cẩn thận, sẽ không tiết lộ một chút tin tức gì..."

"Vậy sao cậu không ở khách sạn đi?"

"Jonh, 'Mạnh Khắc dùng chiêu sát thủ: 'Nếu như cậu không muốn ngày mai trở thành tiêu đề nổi tiếng, tốt nhất là đưa chìa khóa nhà cậu ra đây.'"

Nhan Cảnh Thần hoàn toàn phớt lờ anh ta, thấy đã hơn bốn giờ, vội vàng gọi điện cho Tư Đồ Tĩnh Nam dặn dò công việc, sau đó trả lời vài thư điện tử, rồi tắt máy thu dọn tài liệu chuẩn bị đi đón Diệp Cô Dung.

Mạnh Khắc về mặt kính hoàng đi tới trước cửa sổ nhìn lên bầu trời, nói: 'Ngày hôm nay là ngày mấy, kẻ cuồng công việc lại về sớm nhỉ?'"

Nhan Cảnh Thần tiếp tục bỏ mặc anh ta, mặc áo khoác vào, mang theo túi đựng laptop ra ngoài. Mạnh Khắc vội vàng chen theo vào thang máy, hỏi: 'Cậu định đi đâu? Trước tiên đưa chìa khóa nhà cho tôi đi.'

"Tin tôi đi, nhà của tôi tuyệt đối không phải là lựa chọn tốt của cậu đâu."

"Nếu như cậu có thể ở được, tôi thì chắc không có vấn đề gì." Mạnh Khắc chạy đi theo anh vào bãi đỗ xe, thấy con Audi của Nhan Cảnh Thần thì trợn mắt kêu lên: "Không phải chứ? Sếp của cậu chỉ đãi ngộ cho cậu loại này thôi sao?"

Nhan Cảnh Thần vô cùng phối hợp lộ ra vẻ mặt đau khổ: 'Giờ thì cậu tin tôi chưa? Sự đãi ngộ của tôi thật sự rất kém, cậu nên ở khách sạn đi.'

Mạnh Khắc không thêm đề ý tới anh, giành mở cửa xe ngồi vào trước. Nhan Cảnh Thần vô cùng bó tay đành phải ném chìa khóa cho anh ta: 'Cậu lái xe về trước đi, tôi còn có việc.'

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nhan Cảnh Thần không thêm đề ý tới sự oán giận của Mạnh Khắc mà thả anh ta ở bên đường, lái ô tô đến dưới lầu đội Diệp Cô Dung, đợi gần nửa giờ thì cô mới lững thững đi xuống, vừa mở cửa xe đầu tiên là ngửi được mùi hương hoa, cô thăm dò nhìn xuống ghế sau, một bó hoa tươi rất to, cô cười hỏi: 'Làm gì vậy?'

"Trên đường thấy thì tiện tay mua." Nhan Cảnh Thần gấp túi tài liệu màu đen lại, ném ra đằng sau, bắt đầu khởi động xe.

"Có tiền thật tốt." Diệp Cô Dung cảm thán.

"Tiểu thư, em cũng là người có tiền mà." Nhan Cảnh Thần nhắc nhở cô.

"Anh đối với tiêu chuẩn có tiền chắc là rất thấp."

Nhan Cảnh Thần mỉm cười đổi câu chuyện: "Buổi tối muốn ăn gì?"

Diệp Cô Dung sợ nhất vấn đề này, thờ dãi: "Em không đói."

Nhan Cảnh Thần ra vẻ than thở: "Lấy lòng em thật đúng là chuyện khó khăn nhất. Vậy được rồi, em đã liên hệ đổi chìa khóa chưa?"

Bởi vì Diệp Cô Dung cũng không muốn bị người ngoài vào nhà, nhưng cô vẫn nhũn mỳ: 'Không cần được không? Dù sao trong nhà cũng không có gì, đổi chìa khóa phiền lắm...'

Cô chưa nói xong, Nhan Cảnh Thần nói luôn: "Ý thức an toàn của em thật sự quá kém đi."

Diệp Cô Dung định nói, điện thoại di động của Nhan Cảnh Thần reo.

Anh xem điện thoại, là người giúp việc gọi đến, trong lòng anh biết chắc là Mạnh Khắc đã tới nhà rồi, quả nhiên đúng vậy. Vì vậy, anh vô cùng quả quyết nói với bà ta, không cần phải chuẩn bị giường chiếu cho anh ta gì hết, cứ để anh ta ngủ ở ghế sofa phòng khách, nếu anh ta có ý kiến gì phản đối, lập tức đuổi anh ta ra khỏi nhà.

Diệp Cô Dung chưa từng thấy anh dùng thái độ này mà nói chuyện, cô vô cùng kinh ngạc, đợi anh cúp điện thoại xong thì hỏi: 'Nhà anh có khách, không cần thiết phải đưa em...'

Nhan Cảnh Thần nói thật: "Trên đời này chỉ có cậu ta không phải là khách của anh, em quan trọng hơn cậu ta."

Diệp Cô Dung tò mò hỏi: 'Ai vậy?'

Nhan Cảnh Thần cau mặt lại: 'Là người em xấu xa bắt trộm của anh.'

Diệp Cô Dung thật sự kinh ngạc: 'Anh có em trai?'

"Ừ."

Diệp Cô Dung quen anh hơn một năm, chưa từng tìm hiểu người nhà của anh, lúc này cũng thấy có chút hiếu kỳ, ngừng một chút mới hỏi tiếp: 'Anh ta từ Milano tới?'

"Ừ."

"Anh ta đang ở nhà của anh?'

"Ở cùng với cậu ta tuyệt đối là một tai họa."

Diệp Cô Dung ngó ra, sau đó cô đột nhiên phát hiện hướng xe không phải chạy về nhà, liền hỏi: 'Chúng ta đi đâu vậy?'

Nhan Cảnh Thần nhìn vào gương chiếu hậu, nói: 'Đằng sau có một chiếc xe bám theo chúng ta.'

Diệp Cô Dung giật mình: 'Hả?'

"Đúng vậy."

"Không phải đóng phim chứ." Cô cười khẽ, quay đầu lại nhìn: 'Xe nào vậy?'

"Màu đen, biển số có đuôi là 361."

"Em không nhìn thấy."

"Tin anh đi, anh có kinh nghiệm bị người ta theo dõi rồi, có thể nói là vô cùng phong phú."

"Vậy anh đoán xem đối phương theo dõi anh, hay là theo dõi em?" Diệp Cô Dung mỉm cười hỏi, giống như nghe chuyện tiếu lâm.

"Nếu như là ngày trước, anh cho rằng đối phương theo dõi em, hiện giờ thì không đúng ..."

"Lúc này thì có gì khác nhau chứ?"

"Ngày hôm nay Mạnh Khắc tới."

"Càng nói càng mơ hồ, Mạnh Khắc và chuyện này thì có liên quan gì đến nhau?"

"Cậu ta từ lúc mười lăm tuổi cho đến nay vẫn chiếm lấy tất cả giải trí nóng hổi hàng đầu, là nhân vật chính có tin tức giải trí mà phóng viên hay săn đón nhất, cậu ta đi tới đâu, chuyện xấu lan tới đó."

Diệp Cô Dung kích động, trở nên sôi nổi: "A, vậy khẳng định anh ta rất đẹp trai? Là ngôi sao điện ảnh à?"

Nhan Cảnh Thần vẫn đang tập trung vào chiếc xe phía sau qua gương chiếu hậu, thuận miệng đáp: "Lúc đầu cậu ta học đàn thì chẳng đâu vào đâu cả, được nửa chừng thì đổi sang làm sáng tác, từng có vài tác phẩm, tuy nhiên công chúng lại quá có hứng thú với cuộc sống sinh hoạt cá nhân bất kham hỗn loạn của cậu ta..."

Diệp Cô Dung cười to: 'Hỗn loạn như thế nào?'

"Một lời khó nói hết."

Nhan Cảnh Thần vừa nói vừa đánh xe rẽ trái vào một con đường đơn rất chật hẹp, Diệp Cô Dung nhân cơ hội đó quả nhiên nhìn thấy theo sau có một chiếc xe con màu đen. Biển số xe ở Thượng Hải, đúng là số 361. Lúc này cô mới giật mình, nói: 'A, hình như đúng là theo chúng ta...'

Nhan Cảnh Thần lườm cô: "Tin anh chưa?"

Diệp Cô Dung nghiêm túc: "Nhưng vì sao?"

"Gần đây em có đắc tội với ai không?" Nhan Cảnh Thần hỏi ngược lại.

"Không có." Diệp Cô Dung tỉ mỉ suy nghĩ một chút, sau đó xác nhận: "Không có." Lại nghiêng đầu hỏi: 'Có khả năng là đối thủ trên thương trường của anh không?'

Nụ cười của Nhan Cảnh Thần chợt tắt, anh đột nhiên đánh xe vào lề đường dừng lại, Diệp Cô Dung đang chưa hiểu gì, anh đã ghé sát vào hôn lên mặt cô. Diệp Cô Dung không kịp đề phòng, bị anh hôn mặt đỏ bừng, nói nhỏ: "Đang ở trên đường đây."

Anh vẫn nhìn cô không nói gì, đôi mắt đen kịt không che giấu được ý cười.

Diệp Cô Dung ngượng ngùng, sáng giọng: "Anh dừng ở đây làm gì?"

Nhan Cảnh Thần hất cằm về phía trước mặt, chiếc xe con màu đen biến mất trong cột đèn giao thông, nhũn mày nói: "Anh thấy em tạm thời đừng quay về nhà ở nữa."

Diệp Cô Dung ngạc nhiên: "Không đến mức như thế chứ?"

Nhan Cảnh Thần lại nói: "Chìa khóa cửa nhà nhất định phải thay."

Diệp Cô Dung vốn không thấy vấn đề gì, bị anh nói nghiêm trọng như thế cũng cảm thấy lo lắng: "Sao anh lại khẳng định chiếc xe đó đang theo dõi em? Không chừng người ta trùng hợp đi cùng đường..."

Nhan Cảnh Thần thấy cô lo lắng, liền mỉm cười nói: "Mọi việc cẩn thận một chút cũng không sai, anh đến ở với em vài ngày..."

Diệp Cô Dung nghi ngờ nhìn anh: "Có khi cái này mới là mục đích thật sự của anh phải không?"

Nhan Cảnh Thần vừa bực vừa buồn cười, giả bộ buồn bã nói: "Gay go rồi, tâm tư của anh đều bị em nhìn thấu rồi."

Diệp Cô Dung hừ một tiếng: "Đến nhà em ở, phải trả tiền thuê nhà đấy."

Nhan Cảnh Thần lại khởi động xe, cười nói: "Anh không thu phí bảo vệ em thì thôi, em còn dám thu tiền nhà của anh?"

Diệp Cô Dung không cãi lại, tựa vào xe trầm tư. Trong lòng cô cũng có chút nghi ngờ, tự xem xét lại thì không nghĩ ra gần đây có chuyện gì đặc biệt cả. Vì vậy lấy điện thoại gọi cho bố mẹ, bố mẹ đều vẫn khỏe, tất cả bình thường. Cô nghĩ đến Nhiếp Dịch Phàm, cô hiểu anh, anh tuyệt đối không làm những chuyện vô bổ thế này.

Nhan Cảnh Thần thấy cô trầm tư không nói chuyện, hình như thật sự lo lắng, anh liền xoa dịu: "Đừng nghĩ nhiều, có thể là trùng hợp đi cùng đường với chúng ta thôi."

Diệp Cô Dung cười cười: "Anh thật sự không có kẻ thù trong thương trường chứ"

Nhan Cảnh Thần cười khỏ, ngữ khí bỗng trở nên vô cùng khó hiểu: "Ừm, là như này, luôn luôn có một bộ phận phóng viên có đầu óc không bình thường cho rằng anh và Mạnh Khắc là tình nhân..." Anh còn chưa nói xong, Diệp Cô Dung đã tròn tròn mắt, nghiêng đầu nhìn thẳng vào anh.

Sắc mặt anh xấu hổ cười gượng gạo: "Những phóng viên thường có sức tưởng tượng đến kinh người."

"Vậy các anh không phải..."

Nhan Cảnh Thần sắc bén lườm cô một cái, cô vội sửa lời: "Vì sao anh không làm sáng tỏ chuyện này?"

"Mạnh Khắc cố tình muốn kéo anh xuống nước theo, càng xóa càng đen."

"Vì sao anh ta phải làm như vậy?"

"Đầu óc của cậu ta bị còn đốt cháy đến hồng rồi." Nhan Cảnh Thần tức giận hậm hực nói.

Diệp Cô Dung bật cười: "Em vẫn còn không hiểu..."

"Em sẽ lập tức hiểu ngay thôi."

Nhan Cảnh Thần lái xe vào khu nhà ở, tắt máy xuống xe dẫn cô vào thang máy lên lầu, lúc đi tới trước cửa vô cùng nghiêm túc nhắc nhở cô: "Đợi đã, bất luận em nhìn thấy gì cũng không được hoảng sợ."

Diệp Cô Dung chưa thấy sợ gì, nhưng vẫn gật đầu. Lúc này Nhan Cảnh Thần mới gõ cửa.

Cửa rất nhanh được mở ra.

Diệp Cô Dung vừa thấy người ra mở cửa, lập tức tròn tròn hai mắt, bỏ qua hình tượng thực nữ của mình mà hét lên một tiếng chói tai.

Mạnh Khắc ưu nhã đứng ở cửa, cả người trần như nhộng, trưng ra vẻ mặt trong sáng chào Diệp Cô Dung, còn Diệp Cô Dung nào dám nhìn anh ta, cô đã sớm quay mặt đi rồi.

Nhan Cảnh Thần mặt đen sì.

Mạnh Khắc chẳng chút nào xấu hổ dựa cửa mỉm cười nói: "Xin lỗi, tôi không biết cậu đưa phụ nữ về."

Trên trán Nhan Cảnh Thần gân xanh nổi lên, giận giữ hét to: "Nhanh đi mặc quần áo vào..."

Mạnh Khắc nhún nhún vai, về mặt tỉnh bơ quay vào nhà.

Nhan Cảnh Thần quay người lại thấy Diệp Cô Dung đang cúi đầu xuống thấp, mặt đỏ bừng lan xuống tận cổ, lông mày cau lại, hàng mi nhấp nháy, hàm răng trắng như tuyết cắn cắn môi, không biết là bức mình hay là ngạc nhiên đối với phong cách của Mạnh Khắc, nhưng gương mặt đỏ bừng đầy xinh đẹp của cô lại khiến anh vô cùng bị kích động, luồng dục vọng đột nhiên trào dâng, anh vươn tay nắm lấy vai cô, cô hơi nghiêng đầu, anh lập tức ép cô vào tường, hôn xuống đôi môi mọng đỏ của cô.

Diệp Cô Dung bị anh hôn bất thành linh khiến cô trở tay không kịp, muốn đẩy anh ra nhưng sức lực yếu ớt, ý chí lại dao động, anh gần như cướp đoạt môi cô, miết lấy, hai tay cũng không yên phận thăm dò trên người cô, làm các tế bào trong cơ thể cô dần dần hồi sinh, hai người hứng hực quấn lấy nhau tại vách tường, chợt nghe có người phi cười nói: "Phòng đã chuẩn bị tốt cho hai vị rồi, mau vào đi."

Diệp Cô Dung mặt đỏ như gấc vội đẩy Nhan Cảnh Thần ra, anh lại như không nghe thấy, vẫn vùi đầu vào cổ cô lưu luyến không rời. Diệp Cô Dung mặc dù cũng bị lừa dục đốt trong người nhưng so với Nhan Cảnh Thần đến từ Italia thì còn kém xa, cô vội lách mình chỉnh trang lại dung nhan.

Y phục của Mạnh Khắc, chỉ là một chiếc tạp dề màu hồng nhạt treo trên người, tay cầm chiếc bàn xán sáng bóng tựa ở cửa, cười hi hi nhìn hai người họ. Nhan Cảnh Thần vô cùng cảm tức gầm lên bảo anh ta rút ngay.

Nhưng anh ta cọt nhà hướng về Diệp Cô Dung giờ tay ra tự giới thiệu: "Mike, anh em của Jonh."

Nhan Cảnh Thần đẩy bàn tay đầy dầu mỡ của anh ta ra, kéo Diệp Cô Dung vào phòng mình, khiến cho cô không có cơ hội quan sát kỹ Mạnh Khắc, tuy rằng anh ta mặc tạp dề nhưng phong thái hậu phương rất nở nang trước sau đều lộ ra trọn vẹn, cô thực sự ngượng ngùng, thật khó có thể duy trì được phong thái lịch sự trước anh ta.

Nhan Cảnh Thần đóng cửa lại rồi mở tủ quần áo, lấy vài bộ quần áo ném lên giường, chuẩn bị thu dọn hành lý đến nhà Diệp Cô Dung ở vài hôm, hoàn toàn không để ý tới Mạnh Khắc đứng ở bên ngoài dùng tiếng Italia nói anh ta đang nấu sắp xong bữa cơm kiểu Trung quốc rồi.

Diệp Cô Dung chỉ cảm thấy anh ta nói quang quác nghe chẳng hiểu một câu nào cả, nhưng cô có thể cảm nhận được biểu hiện trên nét mặt Nhan Cảnh Thần, miệng dẩu ra, lông mày rậm nhíu chặt lại, bộ dạng giống như đã chịu đựng đến cực hạn sắp bùng phát rồi, rõ ràng là rất không hài lòng.

Cô cũng không biết chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên nghĩ biểu hiện lúc này của anh thật giống đứa trẻ vô cùng đáng yêu, cô bật cười đi tới, Nhan Cảnh Thần vẫn chau mày nghiêng đầu lườm cô. Cái lườm đó làm trái tim Diệp Cô Dung rung động, cảm giác vừa mới đây lại nhanh chóng trôi đi, cô vừa ngượng ngùng vừa kinh ngạc, nhưng trong nháy mắt không thể không chế được cảm giác đó. Cô yên lặng hai giây, rồi bước tới đẩy anh ngã xuống giường.

Nhan Cảnh Thần không kịp đề phòng ngã ngửa ra, lưng đè xuống đồng quần áo đầy móc, mặc dù chiếc giường rất mềm mại, nhưng anh bị đau rên rì: "Trời ơi, em muốn làm gì vậy?"

Diệp Cô Dung dùng tay quơ những chiếc móc áo ở sau lưng anh ra, ném chúng cùng những chiếc áo sori xuống đất, Nhan Cảnh Thần kêu lên: "Còn sạch đây..." Anh còn chưa nói hết, cô đã cúi xuống ngăn miệng anh lại, tay thì kéo cả vạt và cùi cùi áo của anh. Ngay cả Nhan Cảnh Thần cũng không ngờ cô lại nhiệt tình như thế, anh vui mừng quá đỗi, rồi lại có chút ngần ra. Diệp Cô Dung tuy rằng lừa tình rục rịch nhưng cũng không rảnh trong việc coi bộ y phục của người khác, sự kiên trì của Nhan Cảnh Thần cũng có hạn, anh lập tức xoay người đối tư thế đặt cô dưới cơ thể mình.

Có người nói, nếu như ngày nào đó bạn gặp phải một tên cướp hung hãn mạnh mẽ, tốt nhất là ngoài việc khoanh tay chịu chết thì còn có một cách lựa chọn khác, đó là cướp giật cùng đối phương. Nhan Cảnh Thần và Diệp Cô Dung lúc này chẳng khác gì hai cường đạo giành giật nhau vô cùng kịch liệt, không phân biệt được là ai bị ai ức hiếp, chúng ta chỉ biết duy nhất một điều chính là, Nhan Cảnh Thần ngay cả quần cũng không kịp cởi, gần như chỉ dựa vào lưới và hai tay đã đưa Diệp Cô Dung lên đỉnh điểm, sau đó...

Sau đó cửa phòng bị bạn Mạnh Khắc mở ra, vô cùng quan tâm hỏi họ có muốn ra ăn cơm không. Nhan Cảnh Thần bất mãn chỉ hận không thể bấm vào tên kia ra làm trăm mảnh.

Anh ta về mặt vô tội nói: "Tôi có gõ cửa..."

Nhan Cảnh Thần lập tức cầm hai chiếc gối có hình chú chó đốm mà mình yêu thích nhất ném mạnh vào mặt anh ta.

Anh ta nhún nhún vai, chuyển hướng sang Diệp Cô Dung dùng tiếng Trung mời cô, biểu thị mình vừa nấu xong một nồi canh cá cực ngon, chẳng biết cô có hứng thú cùng nhau chia sẻ không. Vốn tiếng Trung đã vụng về mà lại còn lảm nhảm, cứ lúng búng tìm từ để diễn đạt mà vẫn tỏ vẻ nho nhã được. Diệp Cô Dung suýt phi cười nhưng cô tự biết tình huống của mình hiện giờ rất chẳng ra sao, cô nằm trong chiếc chăn mỏng luồng cuồng chỉnh trang lại quần áo, ngó ra khuôn mặt đỏ bừng tươi tắn, mỉm cười biểu thị cô rất vui sướng nhận lời.

Nhan Cảnh Thần nghe thế thì tâm trạng vô cùng bị đả kích, tuyệt vọng ngã xuống giường.

Mạnh Khắc dùng những lý lẽ hùng hồn phát biểu cao kiến: "Điều kiện đầu tiên để nâng cao chất lượng sinh hoạt của mình chính là phải bồi bổ cơ thể cường tráng, thứ hai là kỹ xảo. Cho nên, hưởng thụ là tốt nhất, ngàn lần không nên bỏ qua việc ăn uống..."

Nhan Cảnh Thần mặt không đổi sắc ngược nhìn lên trần nhà, nhưng Diệp Cô Dung thì lại tỏ ra sáng ngời. Lời nói này thật quá thẳng thắn đó chứ! Hàm ý có thể khái quát là: "sống vì tình dục."

Ăn cơm xong, Diệp Cô Dung mới có cơ hội quan sát Mạnh Khắc. Giống như trong phim truyền hình thường thấy, Mạnh Khắc có vẻ đẹp ngũ quan tuần mỹ gần như là được điêu khắc, rất hoàn mỹ, cơ thể cân đối gợi cảm, tóc dài xoăn đen nhánh, một đôi mắt đa tình long lanh như nước. Diệp Cô Dung hoàn toàn tin rằng nếu như anh ta thực sự muốn quyến rũ phụ nữ, nhất định đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Khác hẳn với sự mạnh mẽ của Nhan Cảnh Thần, khí chất của anh ta khá nhẹ nhàng, đương nhiên, đó cũng là bởi vì anh ta so với Nhan Cảnh Thần thì đẹp hơn, nhất là vóc người anh ta. Diệp Cô Dung chưa từng thấy người nào có vẻ đẹp cơ thể hoàn mỹ gợi cảm như thế, thảo nào anh ta lại tự tin như vậy. Lỡ thể không những chỉ cần có dũng khí, sự tự tin càng cần hơn.

Tuy nhiên, nếu chỉ dựa vào vẻ bề ngoài để chiếm lấy các tín nóng giải trí hàng đầu trong thời gian dài cũng thật quá khoa trương rồi, cô vừa uống canh vừa cố gắng lục tìm trong ký ức, nhưng trong đầu thật sự không có gương mặt đó, hoàn toàn không nhớ anh ta từng đóng phim điện ảnh nào hoặc hát ca khúc nào, cuối cùng cô đành phải từ bỏ.

So với bộ dạng âm thầm phỏng đoán của Diệp Cô Dung thì Mạnh Khắc lại có vẻ vô tư ngay thẳng hơn, anh ta đem những tò mò của mình về cô toàn bộ thể hiện ra, hứng thú đề cập tới các vấn đề liên quan đến công việc lẫn gia đình của cô, nhưng những câu hỏi của anh ta lại bị Nhan Cảnh Thần gạt đi, cuối cùng cuộc trò chuyện lại xoay quanh bữa cơm. Vì vậy, Diệp Cô Dung ca ngợi tay nghề nấu nướng của anh ta còn ngon hơn so với một số đầu bếp Trung Quốc. Mạnh Khắc nghe thế thì vô cùng vui sướng, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt khoe khoang.

Tận cho đến lúc hai người xuống lầu ngồi vào trong xe rồi, Diệp Cô Dung mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, Nhan Cảnh Thần thì im lặng không nói gì, lái ô tô đi, trong lòng chỉ âm thầm nghĩ làm sao có thể tiếp tục màn ăn ái bị đứt đoạn nửa chừng vừa rồi, đáng tiếc Diệp Cô Dung lại nhìn như quên hẳn chuyện đó khiến cho anh vô cùng phiền muộn, chỉ còn cách thăm mắng chữ tên Mạnh Khắc tự nhiên xuất hiện làm hỏng chuyện tốt của anh.

Ngày hôm sau, Diệp Cô Dung liên hệ với công ty tư vấn bất động sản để đổi chìa khóa, kết quả là họ trả lời không có loại dịch vụ này, nhưng vẫn cung cấp một số điện thoại, cô dựa vào số điện thoại đó để gọi, thời tiết quá nóng đối phương không muốn ra ngoài, phải mất một lúc năn nỉ thì họ mới hẹn buổi chiều tới.

Cô đặt điện thoại xuống, dọn dẹp nhà cửa rồi cùng Nhan cảnh Thần xuống lầu để ăn, sau đó đi vòng tới siêu thị mua đồ, trên đường Nhan Cảnh Thần đề nghị đi xem nhà, nhưng bị cô từ chối do thời tiết quá nóng.

Sau khi quay về, Nhan Cảnh Thần tiếp tục làm việc, còn cô đem thức ăn vừa mua về cho vào tủ lạnh, rồi cũng vào phòng sách lên mạng, xem lướt qua một số tin tức, khi lên trang Báo quái xem tin tức giải trí, đột nhiên cô muốn tìm hiểu một chút về Mạnh khắc, ai ngờ kết quả tìm kiếm làm cô giật mình.

Mạnh Khắc được coi là nghệ sĩ dương cầm tài hoa nhất của Ý trong những năm gần đây, album piano đầu tay được ra đời năm mười hai tuổi, giới truyền thông gọi là kỳ tài thiên phú, là tài năng trời cho, mười ngón tay có ma lực kỳ diệu lạ thường, những đồn đãi cho rằng anh ta đã mua bảo hiểm hai bàn tay với giá trên trời. Nhưng, so với tài năng piano được mọi người biết đến rộng rãi thì cuộc sống sinh hoạt cá nhân xa xỉ thối nát cực độ của anh ta càng nổi tiếng hơn, từng có người làm một cuộc điều tra dự tính tìm xem anh ta có lính lú đến bất kỳ nữ minh tinh Italia nào không, kết quả vô cùng ấn tượng. Vì vậy phải sửa lại bản kế hoạch điều tra là tìm kiếm liên quan đến nam minh tinh. Giới truyền thông đều bình luận, cho rằng nếu anh ta không kiểm soát được rượu chè cùng với các tật xấu khác thì sẽ phá hủy cuộc đời anh ta, nhưng sau đó anh ta lại chuyển sang làm sáng tác, một số ca khúc rất nhanh nổi tiếng ở Âu Mỹ. Năm hai mươi lăm tuổi kế thừa gia nghiệp, trở thành tổng giám đốc tập đoàn PM, dư luận nhất trí cho rằng, anh ta quản lý được PM không bị đóng cửa, có thể nói là đại kỳ tích trên thế giới.

Diệp Cô Dung ngồi trước màn hình vi tính, đối với những tin tức thật giả không biết này mà suy nghĩ đến thất thần. Nhan Cảnh Thần thấy cô rất lâu không hề có động tĩnh gì, liền đi pha một tách cà phê đặc đưa vào cho cô, thuận miệng hỏi: "Xem gì mà nhập tâm thế?"

Cô nhận lấy tách cà phê, chỉ vào màn hình vi tính hỏi anh: "Những cái này đều là thật?"

Nhan Cảnh Thần vừa xem xong, lập tức nói: "Chỉ có hơn chứ không kém."

Cô nhìn anh: "Tập đoàn PM là gì vậy?"

Nhan Cảnh Thần lôi một chiếc ghế ra ngồi xuống, mỉm cười nói: "Đó là sản nghiệp của bố anh lập nghiệp lúc trẻ."

"Giá trị bao nhiêu?"

"Chưa từng đánh giá qua, chắc là hơn chín con số."

"Oa oa!" Diệp Cô Dung kêu lên một tiếng, uống một ngụm cà phê, chậm rãi nuốt xuống, nói: "Nói như thế, anh hoàn toàn không cần thiết phải... vất vả như vậy..."

"Sản nghiệp đó không phải là của anh." Nhan Cảnh Thần cầm một tay của cô, cười nói: "Huống hồ anh không có tế bào nghệ thuật gì, không hiểu kinh doanh giải trí, càng không thích giới giải trí."

"Thật không?" Diệp Cô Dung cười nửa miệng, nói: "Nhưng anh lại thích có nữ ca sĩ làm bạn."

Nhan Cảnh Thần lập tức tỏ ra đáng thương nhìn cô: "Anh đã cấm dục hơn nửa năm rồi..."

Diệp Cô Dung thấy thần sắc anh có chút là lạ, cô vùng ra khỏi tay anh, mở trang Baidu nói "Có phải muốn em tìm đặt hàng búp bê cho anh phải không?"

Nhan Cảnh Thần bị chọc giận nói: "Anh muốn em."

Diệp Cô Dung bị những lời anh nói chấn động, tay trái cầm tách cà phê nghiêng đi sánh ra ngoài, hơn nửa đổ lên đùi cô, thấy cô luống cuống cầm khăn để lau, anh không thể không chế được nữa. Trên thực tế, khi anh ý thức được mình không thể không chế được, tay anh đã phản ứng trước, cầm lấy cổ tay cô.

Diệp Cô Dung ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt anh, đôi mắt đó ken kít trong tròng như vậy giờ đã nóng rực như đốt cháy cô, anh chậm rãi cúi người xuống, cô liền cảm giác không khí quanh mình mỏng manh. Trong tay cô vẫn còn nắm chiếc khăn lau, cả người dường như không thể nhúc nhích, chỉ là hơi nghiêng mặt đi. Nhan Cảnh Thần muốn nhất là bộ dạng này của cô, sống mắt lưu chuyển, vô cùng sinh động dịu dàng đáng yêu làm tim anh xao động, tay anh không tự chủ vuốt ve gương mặt cô, ngón cái cọ xát vào chiếc cằm.

Trong phòng sách không có điều hòa nên vô cùng khô nóng, chiếc quạt ở máy vi tính phát ra âm thanh sần sật càng làm cho căn phòng thêm yên tĩnh. Diệp Cô Dung thấy ánh mắt si mê của anh nhìn mình chậm chạp không có hành động gì tiếp theo, trái tim cô như bị ép chặt. Cô đã sớm lĩnh giáo qua thủ đoạn của anh, cảm giác về tối hôm qua vẫn còn rất mới mẻ, lúc này tay anh chỉ vuốt ve lên mặt cô, tựa như đang vuốt ve trái tim của cô, hầu như khiến cô không thể không chế được tiếng tim đập gấp gấp từng hồi từng hồi, cô nghe thấy tim mình đập mà ngỡ ngàng.

Cuối cùng, Nhan Cảnh Thần nhẹ nhàng nắm chiếc cằm của cô cúi xuống chuẩn bị hôn.

Đúng lúc này thì cửa phòng có ba tiếng gõ vang lên, Diệp Cô Dung giật mình, vội đứng thẳng người lên, trán đập vào mũi Nhan Cảnh Thần làm anh kêu lên đau đớn: "Chết tiệt!"

Bên ngoài có tiếng người gọi to: "Có ai ở nhà không? Thay khóa cửa."

Diệp Cô Dung mặc dù thâm bực mình kẻ chết tiệt đến không đúng lúc này nhưng vẫn phải đi ra ngoài mở cửa, cảm thấy mặt mình nóng bừng, đương nhiên không phải là do thời tiết quá nóng bức.

Nhan Cảnh Thần giữ chặt mũi, không thể tin vận của mình lại xui đến thế, cứ tưởng chỉ đến mức thế thôi, thế mà sau đó lại còn hơn thế nữa...anh phát hiện chiếc quần trắng của Diệp Cô Dung bỗng nhuộm ra một bông hoa hồng nhỏ. Lúc đầu anh tưởng là cái gì, nhưng rồi lập tức hiểu ra, vội vàng bước nhanh tới kéo cô lại.

Diệp Cô Dung bị anh ra hiệu mới biết kỳ sinh lý của mình đến sớm, cô lập tức thất sắc, hận không thể bốc hơi khỏi thế gian này.

Cô quay về phòng thay y phục, thợ khóa cũng đã thay khóa xong, cô vẫn còn ngại ngùng chưa dám ra ngoài, tận đến lúc Nhan Cảnh Thần đến gõ cửa, còn hơn thế nữa là, anh còn chuẩn bị giúp cô một chén nước đường đỏ. Thấy thái độ anh cố nén cười, cô uống chén đường đỏ đó mà không thấy có vị gì.

Vào mùa hè, kỳ kinh nguyệt của cô rất hay thất thường, thường là đến sớm hơn hoặc muộn hơn một tuần, thế cho nên xảy ra chuyện ngày hôm nay, căn nguyên là vì hai ngày qua cô bị kích thích quá mạnh, hết cách thôi, mỗi khi kỳ kinh nguyệt của cô đến là luôn đòi hỏi có sự kích thích mạnh, điều này làm cô nghĩ mà xấu hổ, cũng có chút phiền muộn.

Con người đôi khi quá yếu đuối, trong một hoàn cảnh hoặc bầu không khí riêng tư nào đó đột nhiên lại không chống đỡ được ham muốn bất thành linh xảy đến. Loại ham muốn này có thể không có đạo đức, thậm chí là tội ác, điều này sẽ mang lại năng suất gây hại cho người khác, nhưng trong nháy mắt cô lại không thể không chế được. Rõ ràng cô có tình cảm với Nhan Cảnh Thần, nhưng cô không cần thiết phải dùng cách này để giữ lấy anh, cô chỉ là một người bình thường, có nhu cầu bình thường.

Ngay lúc Diệp Cô Dung đang thần thờ suy nghĩ, cô đột nhiên thấy không còn hận Nhấp Dịch Phàm nữa. Việc làm của anh chỉ vừa đúng thời điểm nào đó bị kích động, ý chí của anh lại thiếu mạnh mẽ, không thể chiến thắng được dục vọng của bản thân.

Trên truyền hình có chiếu bộ phim Trung – Mỹ hợp tác có tựa đề >, hình ảnh của phim rất đẹp, phong cảnh như tranh. Sau cái chết của nam chính, nữ chính Cát Đề mang theo con trai quay về Luân Đôn, lần thứ hai gặp lại người yêu cũ là Charles, Charles muốn nói lại tình xưa nhưng Cát Đề mỉm cười từ chối anh ta, sau đó bộ phim kết thúc, nụ cười của nữ chính vô cùng thanh cao, tao nhã. Nhưng, theo nguyên tác của truyện là "chiếc khăn che mặt rực rỡ", nữ chính của chúng ta lại không hề kiêu ngạo cự tuyệt Charles, cô lại một lần nữa nói lại quan hệ với anh ta. Đây chính là sự nhạo báng của bản chất con người, đó là sự khắc nghiệt và cay đắng của tác giả, anh ta đối với cuộc sống vĩnh viễn là thái độ hoài nghi.

Mặc dù giới truyền thông nói rằng, xem chiếc khăn che mặt thì nhất định phải chuẩn bị một chiếc khăn tay, nhưng thật tiếc, Diệp Cô Dung không một chút cảm động.

Nửa đêm trời bỗng nhiên mưa to.

Cô bị tiếng sấm làm cho giật mình tỉnh giấc, nằm hai giây mới nhớ ra trên sân thượng còn có quần áo đang phơi, cô vội nhảy dựng ra sân thượng mở cửa, trên mặt đất đã đọng một mảng nước lớn. Lúc cô quay về phòng thì nghe trong phòng khách có tiếng đàn, cô đứng lại lắng nghe, là tiếng đàn dương cầm, giai điệu hòa cùng với tiếng mưa gió bên ngoài đều to như nhau, gần như mặc ý, cứ để âm thanh phát ra rất to.

Cô nhẹ xoay nắm cửa, cửa không khóa. Bên trong nồng nặc mùi khói thuốc. Mặt Nhan Cảnh Thần hướng về phía cửa sổ, nằm trong chiếc ghế, rèm cửa

sổ cũng không kéo xong, nước mưa xối xả rơi trên song cửa kính, bầu trời thỉnh thoảng lại lóe lên tia chớp. Tiếng đàn là từ máy vi tính truyền ra, trên bàn là đồng tài liệu rơi tăn tăn đã được hai cặp chân dài của anh gác lên, trên ngón tay vẫn kẹp điều thuốc lá.

Anh không cử động, dường như đang ngủ.

Diệp Cô Dung nhẹ nhàng đến gần, vừa khẽ cúi người xuống anh liền mở mắt mỉm cười với cô, đôi mắt trong trẻo như đứa trẻ.

"Làm sao vậy?" Cô cẩn trọng hỏi.

"Không sao, chỉ là đột nhiên có chút..." Anh đặt hai chân xuống ngồi thẳng lên, dụi điều thuốc lá vào gạt tàn, cười gượng gạo, không nói tiếp nữa.

"Bản nhạc này là..." Diệp Cô Dung nói lảng sang chuyện khác.

"Là tác phẩm của Mạnh Khắc."

"Rất cuốn hút." Cô thực sự không tìm được từ để nói, đành dùng cách nói thông dụng nhất để hình dung.

Nhan Cảnh Thần cười cười, lại châm một điều thuốc, yên lặng chốc lát rồi bỗng nhiên nói: "Nếu như Mạnh Khắc là em của em, em sẽ thế nào?"

Diệp Cô Dung thờ nhẹ một tiếng, cười nói: "Cảm thấy rất vinh hạnh."

Khỏe miệng Nhan Cảnh Thần nhếch lên cười nửa miệng, nói: "Em sẽ không cảm thấy có áp lực, hoặc là tự ti chứ?"

Diệp Cô Dung ngẩn ra, giật mình nhìn anh, hoàn toàn không biết nên nói gì. Cô không ngờ Nhan Cảnh Thần cũng có cảm giác tự ti.

"Cậu ta từ nhỏ được coi là thần đồng, hào quang tỏa sáng."

"Đây là nguyên nhân khiến anh phấn đấu không ngừng phải không?" Cô chợt hiểu.

"Chỉ một phần thôi." Anh mỉm cười, nhưng trong mắt lại không cười, "Dù sao dưới hào quang của Mạnh Khắc, người khác rất khó nổi bật. Lúc còn đi học, có một cô gái rất ưu tú chủ động hẹn hò với anh, lúc đó anh đã định khi nào tốt nghiệp sẽ cầu hôn cô ấy, nhưng sau đó anh mới biết, người cô ấy thích thật sự là Mạnh Khắc."

Anh dùng ngón trỏ gảy mẩu tro thuốc, nói khẽ: "Thật sự là buồn cười, đúng không?"

Anh nói rất hời hợt, ngữ khí nhẹ như gió thoảng, nhưng Diệp Cô Dung là người thất bại trong tình cảm, hiểu điều đó vô cùng đau khổ, hướng chỉ anh lại là một người rất kiêu ngạo. Cô giả vờ cười thoải mái, nói: "Anh cũng không kém hơn so với anh ta đâu, trong mắt mọi người anh có được thành công rất nhiều, không biết bao người đổ kỵ với anh."

Nhan Cảnh Thần cúi đầu cười: "Thì là dù nỗ lực gấp trăm lần, nhưng vẫn làm sao theo kịp thiên tài."

Diệp Cô Dung cầm tay anh, dịu dàng nói: "Anh cũng biết anh ta là thiên tài, thiên tài thì rất hiếm."

Anh mỉm cười: "Đúng vậy, đó đều là chuyện quá khứ rồi, chỉ là vừa rồi bỗng nhiên có chút cảm xúc..."

Diệp Cô Dung suy nghĩ một chút, hỏi: "Chuyện đó, Mạnh Khắc có biết không?"

"Cái gì?"

"Chuyện cô bạn học rất ưu tú đó..." Cô nhấn mạnh ba chữ rất ưu tú.

"Đại khái không biết. Cậu ta vẫn cho rằng anh đối với các cô gái đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi."

"Cho nên anh ta muốn chinh phục cả đàn ông."

Nhan Cảnh Thần bị cô đùa bật cười thành tiếng, biện hộ cho em trai mình: "Chuyện xấu đó sao có thể tin được, Mạnh Khắc chỉ là ham chơi thôi."

Diệp Cô Dung cười nhắc nhở anh: "Là ai nói anh ta cuộc sống cá nhân hỗn tạp hả?"

Nhan Cảnh Thần chỉ cười, lật ngược tay cầm lấy tay cô, nói: "Trong người em không khỏe, mau đi nghỉ ngơi đi."

Diệp Cô Dung thấy mặt nóng bừng, hỏi: "Anh không ngủ à?"

Anh liếc nhìn đồng tài liệu trên bàn, lộ ra vẻ mệt mỏi, thờ dãi nói: "Còn có tài liệu phải xem."

Cô cúi xuống nhìn đồng hồ, gần ba giờ rồi, cô quả quyết nói: "Ngủ đi! Ngày mai xem sau."

Đường nét trên mặt Nhan Cảnh Thần dịu đi, anh mỉm cười nhìn cô không nói. Diệp Cô Dung giúp anh tắt máy tính, thu dọn lại đồng tài liệu cho gọn gàng.

dọn luôn bao thuốc và gạt tàn đi. Anh cười không ngăn cản cô, đứng lên vào buồng vệ sinh rửa mặt.

Bên ngoài vẫn có tiếng sấm chớp và tiếng mưa xối xả, mạnh mẽ như muốn lật úp cả tòa nhà. Diệp Cô Dung một lần nữa quay về giường, nằm rất lâu nhưng không thể ngủ được, cô liền lấy thuốc lá của Nhan Cảnh Thần ra hút.

Lần đầu tiên, cô xem xét tỉ mỉ quan hệ của mình và Nhan Cảnh Thần, phải thừa nhận rằng cô đối với anh không công bằng, cô thuộc loại người bảo thủ, Nhiếp Dịch Phàm đã mang đến cho cô tổn thương, còn Nhan Cảnh Thần thì bản thân là một hoa hoa công tử, đem cả đời giao cho người ấy thì cần phải có dũng khí. Cô tự vấn mình không có dũng khí như vậy, mặt khác, cô thật sự thích anh, nhưng lại không dám như con thiều thân lao đầu vào lửa. Nhưng, một người đàn ông, nhất là một người đàn ông kiêu ngạo đã đem những yếu đuối và bí mật trong lòng mình bộc lộ cho cô biết, chắc chắn đã coi cô rất khác biệt? Có thể cô vẫn chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt tinh thần để tiếp nhận một tình cảm mới, bẩm tính trời sinh của phụ nữ là mong muốn mình được sống tốt hơn, nếu lại một lần nữa tái diễn với đàn ông như vậy, thử hỏi cô làm sao chịu đựng nổi?

Cô phiền muộn hút liên tục ba điếu thuốc, tận đến lúc gần bốn giờ sáng mới ngủ.

Sáng hôm sau thức dậy đã là buổi trưa rồi, Nhan Cảnh Thần đang đeo tạp dề bận rộn trong bếp, laptop đặt tạm trên nóc tủ lạnh. Cô thấy trên màn hình là hướng dẫn cách làm món cá kho, cô bật cười to lên tỏ ý khen anh sáng tạo.

Nhưng kết quả vẫn là: Con cá hy sinh không hề có giá trị, thật phí công vô ích.

Ăn xong bữa trưa, Diệp Cô Dung vô cùng buồn chán, liền xuống phòng tập thể dục thăm mỹ dưới lầu vận động, Nhan Cảnh Thần cũng muốn đi theo, cô thấy lạ: "Anh còn có thời gian tập thể hình sao?"

Nhan Cảnh Thần như nghe chuyện lạ, anh nắm tay đâm vào ngực mình hai cái, tự hào nói: "Chẳng phải cơ thể anh rất rắn chắc sao?"

Tuy rằng nói rất thật, nhưng cô nghe xong mà bó tay.

Tập thể hình xong, Nhan Cảnh Thần lại về phòng tiếp tục làm việc. Mưa từ đêm qua vẫn chưa ngừng, khí hậu không vì thế mà tươi mát hơn, trái lại càng trở nên oi bức, anh ở lì trong phòng, suốt cả buổi chiều không có động tĩnh gì, thật sự là cuồng công việc. Diệp Cô Dung thật sự bội phục anh, lúc cô mang nước quả vào, thấy anh vẫn đang cúi đầu vào một bản tài liệu bằng tiếng Anh, trán đầm mồ hôi, buổi sáng vẫn chưa cạo râu, trên cằm đã có một vòng râu màu xanh nhạt, tay áo sơ mi trắng xấn đến tận khuỷu tay, nhưng nhìn vẫn vô cùng anh tuấn, tấm lưng thẳng tắp rắn chắc.

Một người như vậy cũng tự ti sao?

Cô thật không thể tin. Có thể một người đặt mình vào một vị trí không đúng, rất khó có thể thể hiện được bản thân, cái gọi là cảm thông hay thấu hiểu cũng thật chẳng đi đến đâu.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Mưa liên tục từ tối thứ bảy đến tận sáng thứ hai, Diệp Cô Dung mãi muộn chín giờ mới đi làm, cô ghét nhất là những ngày mưa. Nhan Cảnh Thần trên trục bảo cô hãy thôi việc gả cho anh, làm bà chủ gia đình. Diệp Cô Dung cố ý xụ mặt trách cứ cách thức cầu hôn của anh. Hai người đấu võ mồm với nhau tận đến công ty của cô, Nhan Cảnh Thần mới vòng về công ty mình.

Hội nghị đến tận trưa, sau bữa trưa anh trở lại phòng làm việc nhận được tin từ địa chỉ MSN của Diệp Cô Dung gửi tới, thì ra là tin tức buổi biểu diễn tối nay của Mạnh Khắc, anh lắc đầu cười khổ, chỉ biết kính phục hiệu quả làm việc của đội chó săn. Trong hòm thư còn có vài thư điện tử, trong đó có một thư của Lucia, nói rằng cô vừa đến Thượng Hải, bảo anh cố gắng thu xếp công việc bớt chút thời gian hẹn gặp nhau.

Thư này làm anh trầm tư rất lâu.

Tính ra, hai người họ quen nhau đã bốn năm năm, vào thời điểm đó cô hát tại các quán hát đêm, mới hai mươi tuổi nhưng lại có một giọng hát rất cao vút. Anh đề cử cô với Mạnh Khắc, Mạnh Khắc lập tức ký hợp đồng với cô. Giọng ca của cô rất nổi loạn, ngược lại tính cách lại rất nội tâm, bình tĩnh, rất biết nắm bắt thời thế, và chưa từng có yêu cầu gì quá mức đối với anh. Nếu nói giữa họ không có tình cảm là giả, nhưng chuyện nam nữ lại như dòng nước lợi ngược, không tiến không lùi. Hai người họ cứ nhàn nhạt như vậy, cho dù có lúc nồng nhiệt đến đâu, cũng không thể tiến thêm một bước.

Anh cứ đắn đo mãi để trả lời thư cho cô, chần chừ hơn nửa ngày, nghĩ ngay cả mình cũng đạo đức giả, chỉ biết vin cớ, cuối cùng anh dứt khoát viết một câu ngắn gọn: Anh có người yêu khác rồi, chúng ta sau này không nên liên lạc với nhau nữa.

Lúc bấm gửi thư xong, anh thở dài một hơi đồng thời cũng khó tránh khỏi có chút thẫn thờ, nhưng công việc bận rộn thật sự không để cho anh có thời gian để ôm ấp tình cảm.

Thứ tư, chuyến lưu diễn của Lucia ở Thượng Hải được giới truyền thông quảng bá rầm rộ, cùng với các cách thức tuyên truyền mạnh mẽ, ngoài ra phải nói đến công lao của Mạnh Khắc, với tư cách là PM cho ca sĩ, buổi chiều cùng ngày họp báo với phóng viên anh ta cũng có mặt. Khi tiệc tối kết thúc, Lucia gọi điện cho Nhan Cảnh Thần yêu cầu gặp nhau. Lúc đó đã muộn, anh vừa tắm xong chuẩn bị nghỉ ngơi, liền lấy lý do quá muộn để từ chối, cô không yêu cầu gì thêm nữa nhưng ngữ khí vô cùng thất vọng.

Anh suy xét một chút rồi tắt hẳn máy. Nếu đã cắt đứt thì phải triệt để. Tác phong của anh từ trước đến nay vẫn luôn rõ ràng nghiêm chỉnh, không dài dòng dây dưa.

Buổi trưa hôm sau, Mạnh Khắc xông vào phòng làm việc của anh, đặt mông lên bàn làm việc, hỏi: "Jonh, giữa anh và Lucia xảy ra chuyện gì?"

"Câu quá nhàn rồi phải không?" Nhan Cảnh Thần không ngờ cậu ta lại hỏi chuyện riêng tư của mình.

"Trợ lý nói tâm trạng cô ấy cực kém, tối hôm qua đi trắng đêm không về, ngày hôm nay còn không đến làm." Thái độ Mạnh Khắc nghiêm túc: "cô ấy vừa đến Thượng Hải đã như vậy rồi, hai người thực sự không có vấn đề thật chứ?"

Nhan Cảnh Thần yên lặng một chút, nói: "Tôi và cô ấy đã kết thúc rồi."

Mạnh Khắc vô cùng ngạc nhiên, trầm ngâm một chút mới nói: "Jonh, anh biết không? Tôi chưa từng thấy anh có quan hệ nghiêm túc với phụ nữ nào lâu như vậy, tôi còn cho rằng ngày nào đó cô ấy sẽ trở thành thành viên trong nhà chúng ta...."

"Cậu suy nghĩ quá nhiều rồi."

"Jonh, tôi có mắt nhìn mà, Lucia yêu anh, còn Diệp Cô Dung, cô ấy không yêu anh..."

"Cậu nói gì?" Nhan Cảnh Thần vô thức xiết chặt con chuột trong tay, ngữ khí lạnh lẽo.

"Chỉ ít cô ấy không yêu anh như anh yêu cô ấy, anh chỉ là đơn phương tiến vào mà thôi." Mạnh Khắc tận tình khuyên bảo, "Jonh, nếu như cái anh muốn chỉ là một cuộc hôn nhân, sao không chọn một người yêu anh?"

Nhan Cảnh Thần chậm rãi quay lại, lạnh lùng nói: "Đi ra ngoài."

Mạnh Khắc bị ánh mắt sắc như dao của Nhan Cảnh Thần làm cho rùng mình, từ nhỏ đến lớn anh ta chưa từng thấy Nhan Cảnh Thần nghiêm khắc như vậy, trong lòng cũng sợ hãi, liền nhấc mông xuống, muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng bất đắc dĩ nhún nhún vai, đi ra.

Trong lòng Nhan Cảnh Thần đau ngấm ngấm, lục phủ ngũ tạng như bị lửa thiêu. Làm sao anh không biết Diệp Cô Dung không yêu anh, làm sao không biết mình chỉ là đơn phương, anh cũng có lòng kiêu ngạo và tự tôn của mình, mỗi đêm nằm ngủ ngay sát vách phòng cô, chỉ cần nghĩ đến cô đã từng nằm với người đàn ông khác trên chiếc giường đó, tim anh như bị kim châm, rất đau. Nhưng anh thật không biết làm gì, chỉ có thể tự trách mình là người đến sau.

Nghiêm túc nghĩ lại căn nguyên, anh bị cô thu hút là từ lần gặp đầu tiên, cô mặc chiếc váy màu xanh trắng ngồi trong khung cửa sổ kính, khói thuốc vẫn vút mờ mịt bên mặt rất bí ẩn, mê hoặc làm anh không tự chủ đi vào nhà hàng đó. Anh cố gắng không chế bản thân mình, cho rằng mình chỉ nhất thời bị kích động, cho rằng quen biết được cô rồi sẽ hết những cảm giác đó, nhưng sự thật lại không như anh nghĩ. Trong những bức thư điện tử cô thường kể cho anh những nỗi buồn của mình, anh lại tỏ như mình vô cùng khách quan công bằng, thực ra chưa từng có tư tâm muốn khuyên bảo cô, mà trên thực tế là mong muốn cô và Nhiếp Dịch Phàm rời xa nhau.

Biết rõ cô và mình không cùng một loại người, biết rõ không khiêu khích cô được, nhưng anh vẫn không khống chế được mình. Lễ tình nhân ngày đó anh hẹn ăn cơm với Lucia, xuất phát từ lễ tiết cơ bản của người đàn ông mà thôi, trên đường đi mua hoa hồng, nhưng mà xui quýt khiến anh lại đi gửi cho cô, ai ngờ cô không chút hồi âm lại, trái lại còn quở trách anh một trận. Hôm đó khi ngắt điện thoại xong, anh nghiêm túc khuyên nhủ chính mình phải chặt đứt ý nghĩ này trong đầu, nhưng ý chí thường ngày rất quyết đoán của anh lại không hề nghe lời, thật sự là gặp quỷ mà!

Anh châm một điếu thuốc, đứng trước cửa sổ hút.

Bên ngoài bầu trời xanh thẳm quang đãng, ngay cả một áng mây cũng không có, liên tiếp mấy ngày mưa vẫn vũ, cuối cùng sáng nay đang ngừng mưa, trời nắng quang đãng, đến trưa thì trở nên gay gắt đến mức không ai dám ra ngoài.

Thành phố này từng là giấc mơ của anh lúc còn nhỏ, thực tế nó cũng giống như các thành phố khác, cũng bận rộn đông đúc, người người đầu đầu nhau tuyệt không kém hơn so với nơi khác, anh phụ trách toàn bộ khu vực Châu Á Thái bình dương, không nhất thiết phải trụ ở Thượng Hải, cũng có thể là Tô ky ô hoặc nơi khác, chỉ là nơi này là nơi Diệp Cô Dung sống mà thôi.

Anh đau khổ nhắm mắt lại, đôi lông mi dày cộp xuống tuyệt vọng trong ánh mặt trời.

Tư Đồ Tĩnh Nam đưa tài liệu vào, phát hiện cửa phòng làm việc của tổng giám đốc khép hờ, Nhan Cảnh Thần đứng thẳng tắp trước cửa sổ kính, ánh nắng chiếu vào trên người anh, nhìn vô cùng phong độ tuấn tú.

Cô đưa tay lên gõ cửa, khoe miệng cong lên một đường vòng cung duyên dáng. Hàng ngày làm việc vất vả như vậy, có một thủ trưởng đẹp trai để dưỡng mắt cũng tốt, còn hơn là lão sếp cũ tuy có đẹp trai nhưng suốt ngày vênh mặt hắt hãm sai khiến, vị tổng giám đốc Nhan này rất tôn trọng nhân viên, lại công tư phân minh.

Hà? Hình như sắc mặt của anh có chút lạ...

Cô tưởng mình bị ánh nắng làm hoa mắt, vội nâng chiếc kính bị trễ xuống mũi lên, lúc này Nhan Cảnh Thần đã xoay người lại, lãnh đạm hỏi: 'Có việc gì?'

Tư Đồ Tĩnh Năm đi vào, đưa bản báo cáo mới nhất cho anh: "Sản phẩm bên Nhật Bản có chút vấn đề, chỉ e cuối tuần này anh sẽ không được nghỉ ngơi..."

"Nghỉ ngơi ư?" Nhan Cảnh Thần cười khê: "Tôi nào có bao giờ được nghỉ ngơi cuối tuần đâu chứ?"

Tư Đồ Tĩnh Nam nghe trong câu nói có ý tự giễu, ngữ khí của anh hôm nay rõ ràng là có gì khác lạ, nhưng sắc mặt của anh vẫn bình thường, không biểu lộ ra chút gì, cô không dám tiếp lời, đứng yên chờ câu tiếp theo.

Nhan Cảnh Thần xem lướt qua văn bản, sau đó nặng nề ném sang một bên, trên trán lộ vẻ mệt mỏi: 'Chuẩn bị về đi.'

Nhan Cảnh Thần sau khi nghỉ ngơi một chút, gọi điện thoại cho Lucia, hẹn gặp cô tối nay tại khách sạn. Lúc tan tầm thì lên MSN báo cho Diệp Cô Dung biết đề cô tự về nhà. Trạng thái của cô đã thoát, không trả lời. Anh lại gửi một tin nhắn đến điện thoại cho cô, sau đó mới lái ô tô đến khách sạn trước.

Trên thực tế, đây không phải là lần đầu tiên anh muốn kết thúc mối quan hệ với Lucia. Ngay khi tài năng ca hát của cô được bộc lộ, anh đã từng tỏ ý không muốn làm ảnh hưởng đến tiền đồ của cô, hơn nữa cũng xuất phát từ sự lo lắng của bản thân, anh chán ghét toàn bộ phóng viên và các tin đồn. Nhưng Lucia thì mỗi khi có cơ hội lại tìm đến anh, may mà hành tung của cô bí mật, nên chưa gây cho anh phiền phức gì.

Hai người mặc dù quen biết đã lâu, nhưng cả hai đều toàn tâm tận sức với công việc của mình nên thời gian ở bên nhau cũng không nhiều, cô cũng có nhiều tai tiếng tình ái với đồng nghiệp, cũng có lúc cảnh thân mật với đàn ông bị lộ ra, thỉnh thoảng anh đọc thấy trên báo chỉ cười trừ. Cô đương nhiên không chỉ có mỗi mình anh, bản thân anh cũng vậy, trong lòng ai cũng hiểu quy tắc trò chơi, nói đến tình yêu, ôi, thật sự rất khó nói. Nếu một người đàn ông yêu một cô gái, cũng không vì việc người đó ngủ vô số lần với người khác thì sẽ yêu cô ấy hơn, anh tin phụ nữ cũng giống nhau.

Anh cười châm biếm, dừng xe, đeo kính râm rồi mới mở cửa xe. Trợ lý của cô đã sắp xếp mọi thứ ra đón anh trước, nên lúc anh đi vào mà gặp không trở ngại, anh đi thẳng vào căn hộ cao cấp.

Lucia đứng bên cửa sổ hút thuốc, trong phòng không bật đèn, mặt trời chưa tắt hẳn, tia nắng cuối cùng chiếu vào lưng cô, nụ cười của cô bị giấu trong bóng hoàng hôn

Nhan Cảnh Thần bỏ kính râm xuống, bình tĩnh nhìn Lucia, đang định nói thì cô giành nói trước.

"Lần trước anh bỏ mặc em ở trước cửa nhà hàng đó, em đã biết sẽ có ngày này."

"Anh xin lỗi..."

"Nhưng Jonah, vì sao lại là cô ấy mà không phải là em? Có phải vì cô ấy là cô gái Trung quốc không?"

Nhan Cảnh Thần không ngờ cô lại hỏi vậy, anh nhất thời ngỡ ngàng không biết trả lời sao.

Lucia dụi mắt thuốc, mỉm cười nói: "Jonah, anh và cô ấy, giữa hai chúng ta, cũng không hề có trở ngại gì, anh biết là em không ngại mà..."

Nhan Cảnh Thần càng thêm ngỡ ngàng, trước đây anh cũng cho là như thế, nhưng giờ thì...anh muốn hoàn toàn tin tưởng những lời này là không có thật.

"Theo anh được biết, phụ nữ nào cũng hay để tâm."

Lucia bước tới trước mặt anh, đưa tay vuốt nhẹ lên cúc áo của anh, sau đó ngược lên nhìn vào mắt anh: "Jonah, chúng ta vẫn rất hợp nhau nhiều năm rồi, em không muốn mất anh."

Nhan Cảnh Thần giật lùi lại giữ khoảng cách: "Anh nghĩ em đã mất rồi."

Lucia im lặng một chút, bỗng nhiên bật cười lên: "Jonah, anh nghĩ anh có thể duy trì được sự nhiệt tình của mình bao lâu?"

"Có ý gì?"

"Anh luôn luôn thích dụ dỗ phụ nữ, không phải sao?"

"Anh không hiểu ý của em." Nhan Cảnh Thần hơi nhíu mày, nghĩ ngày hôm nay Lucia rất kỳ lạ, cái gì mà bảo anh chuyên dụ dỗ phụ nữ? Anh chưa từng dụ dỗ phụ nữ, từ trước đến nay toàn phụ nữ dụ dỗ anh, chẳng phải sao?

"Jonah, thực tế em rất hiểu anh. Anh từng có không ít phụ nữ, nhưng lại chưa bao giờ vượt quá ba tháng, anh nghĩ anh và Diệp Cô Dung có thể duy trì được bao lâu?"

"Nếu như em muốn nói những điều này, thứ cho anh không thể ở lại nữa." Thái độ của Nhan Cảnh Thần lạnh nhạt hẳn đi.

"Jonh, "Cuối cùng sắc mặt của Lucia lộ ra vẻ hờn tủi: "Em chỉ muốn anh biết, bất kể anh lựa chọn như nào, em sẽ luôn chờ đợi."

Nhan Cảnh Thần cười buồn: "Lucia, chúng ta thật sự kết thúc rồi. Nếu như em nhất định phải hỏi giữa anh và Diệp Cô Dung sẽ duy trì được bao lâu, anh có thể nói cho em biết, anh cũng không biết." Anh dừng lại, nhếch môi cười tự giễu, yên lặng một chút mới buồn bã nói tiếp: "Nói không chừng ngay cả ba tháng cũng không đến, cô ấy không yêu anh."

Lucia ngây người, yên lặng chốc lát mới khẽ cười: "Không ngờ anh cũng có ngày như này."

"Anh phải đi rồi."

"Không thể cùng nhau ăn bữa cơm sao?"

"Anh còn có việc."

"Jonh..."

"Anh thật sự có việc, ngày mai anh còn phải bay tới Nhật bản, có việc gấp cần xử lý."

"Nếu vậy thì, tạm biệt."

Nhan Cảnh Thần xuống lầu mở cửa xe ngồi vào, đặt áo khoác và kính râm trên ghế, nói lỏng cả vạt, dường như khó thở hít một hơi thật sâu, tiếng cười nhạo của Lucia như còn vang bên tai.

"Không ngờ anh cũng có ngày như này"

"Diệp Cô Dung không yêu anh, chỉ ít cô ấy không yêu anh như anh yêu cô ấy, anh chỉ là đơn phương mà thôi."

Cùng một ngày, hai người đó đều nhắc cho anh sự thật tàn khốc. Anh cũng không cảm thấy bất ngờ, lúc đầu cũng chỉ là có một chút tình cảm, không ngờ từ lúc nào lại trở thành cục diện như hôm nay?

Vừa đến thượng Hải được ba tháng, mỗi ngày bận rộn ngủ không đủ sáu tiếng, lại chỉ có thể duy trì tình bạn bình thường với cô, tận cho đến hôm bất ngờ tới hôm đó gặp cô và Trần Duyệt mới khuấy động tình cảm hoang mang trong lòng anh. Nếu như có một ngày nào đó cô thuộc về một người đàn ông nào đó, anh mong muốn mình chính là người đàn ông đó.

Tuy rằng anh tuyên bố công khai muốn theo đuổi cô, trên thực tế, sau khuôn mặt tươi cười của anh là sự phòng thủ bản năng, đó rõ ràng là cảm giác thận trọng. Có thể Lucia nói đúng, có lẽ trong tiềm thức của anh quả thực thích những khó khăn mang tính khiêu chiến cao, kết quả chính anh lại bị vướng vào. Đến giờ anh vẫn còn nhớ đêm hôm đó cô gọi anh bằng Dịch Phạm, sự đau đớn không kịp phòng thủ này quá bất ngờ đâm vào anh, thực sự làm anh không thể hít thở được. Sau đó là cảm giác nhục nhã không thể chịu đựng nổi, nhất định anh điên rồi mới có thể đem lòng tự tôn của mình để mặc cô giày xéo. Anh cho rằng cô sẽ giải thích gì đó, nhưng cô lại chỉ im lặng, cuối cùng anh vì sự kiêu ngạo của mình mà bỏ đi, không thể cứ điên rồ như vậy.

"Vì sao lại là cô ấy, mà không phải là em?"

Anh không thể trả lời câu hỏi này, mà cũng không có câu trả lời. Cô miệng lưỡi sắc bén, lần nào cũng đốp chát lại khiến anh không thể phản bác lại được. Anh nhớ lại thời sinh viên từng đọc qua một quyển sách, nói bất kể một cô gái có ghét bạn hay không, chỉ cần bạn tặng cho họ một bó hoa, như vậy xác suất bị họ từ chối sẽ là 0,1%, vậy mà xác suất 0,1% này lại xảy đến với anh hết lần này tới lần khác. Ngay cả cô cũng không biết xấu hổ gặt đầu biểu thị là thích anh, vậy rốt cuộc đó có thật sự là yêu hay không?

Vào lúc này, hoàng hôn buông xuống, sắc trời tối hơn, Nhan Cảnh Thần vẫn ngồi trong xe nhớ lại những chi tiết ngày đầu ở chung, tâm trạng cô đơn vừa rồi lại hoàn toàn được thay thế bằng tâm trạng dờ khóc dờ cười, anh thậm chí còn không thấy được khóe miệng mình không tự chủ được hơi cong lên.

Anh vừa đánh xe ra ngoài, vừa lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Cô Dung.

Nhưng kỳ lạ là điện thoại của cô luôn báo bận.

Gọi điện cho cô không được làm anh có linh cảm lo lắng.

Linh cảm này nghe tựa như không thể tin được, nhưng kinh nghiệm nói cho chúng ta biết, linh cảm thường không bao giờ chính xác. Lúc đó Diệp Cô Dung đang ở trên tàu điện ngầm, tín hiệu rất kém.

Lúc tan tầm cô nhận được điện thoại của La Tổ Tổ, biết được hôm nay là sinh nhật của Vương Vũ Dương bạn trai cô ấy, còn gọi một số bạn bè cùng nhau tụ tập. Nơi đó khá xa, cô đành phải bắt xe điện ngầm để đi đến đó. Đến khi tín hiệu khá hơn thì cuối cùng Nhan Cảnh Thần cũng gọi được cho cô, sau khi cô nói tình hình, anh mới thở phào một hơi, tự cảm thấy thần kinh của mình quá nhạy cảm rồi.

Diệp Cô Dung không biết sự lo lắng của anh, liền hỏi: "Việc của anh xử lý xong chưa?"

"Rồi."

"Đang ở nhà à?"

"Đang trên đường về."

"Vây ở bên ngoài ăn luôn đi."

"Ăn không quen."

"Vây quay về nhà bảo người giúp việc nấu ăn cho anh..."

"Anh muốn ăn cơm em nấu."

Diệp Cô Dung cười: "Ha hả, vậy đợi tối mai nhé."

Anh bắt đầu dĩ nói: "Thôi bỏ đi, anh về nhà xem Mạnh Khắc thế nào. Em cơm nước xong nhớ gọi điện cho anh, anh đến đón em."

Diệp Cô Dung ngay cả mình tụ tập ở đâu cũng không rõ lắm, liền từ chối ý tốt của anh. Cuộc gọi chưa tới một phút, thì La Tổ Tổ lại gọi điện tới hỏi cô đến đâu rồi. Cô vẫn đang ở chỗ xe điện ngầm, đang nhìn xem gần đây có shop quà tặng nào không. La Tổ Tổ bảo thôi đi, tất cả mọi người đã đến đông đủ rồi, chỉ chờ mình cô nữa thôi. Vì vậy, Diệp Cô Dung tay trống không đến thẳng nhà hàng đó. Ăn cơm xong, mọi người vẫn có ý muốn tiếp tục đi hát karaoke.

Diệp Cô Dung dĩ nhiên đối với việc đi hát rất nhiệt tình, nhưng tối hôm nay có một số người là bạn của Vương Vũ Dương nên không quen thân nhau lắm, lại thấy thời gian gần mười hai giờ, Nhan Cảnh Thần đã gửi hai tin nhắn tới nói nhất định phải tới đón cô, vì vậy cô liền từ chối.

La Tổ Tổ thấy cô không ngừng xem điện thoại, lại thấy cô ngồi không yên liền nói: "Mệt rồi thì về trước đi."

Cô lập tức vô cùng cảm kích đứng lên chào mọi người, lúc đi ra rẽ vào buồng vệ sinh. Khi xuống lầu thấy trời hơi mưa phùn, Nhan Cảnh Thần lại chưa đến, cô không thể mặt dày lại chạy vào trong đó được, đành phải đứng ở dưới lầu chờ anh.

Đợi một lúc sốt ruột liền gọi điện cho Nhan Cảnh Thần bảo anh đừng đến nữa, để cô tự bắt xe về, nhưng anh lại bảo đang trên đường tới rồi. Cô đành phải tiếp tục quay lại phòng lễ tân ngồi một góc chờ anh, lấy điện thoại di động ra nghịch mấy trò chơi trong đó, đang chơi say sưa bỗng người thấy mùi rượu, cô ngẩng lên, Nhiếp Dịch Phàm đã đứng bên cạnh từ bao giờ, mặt đỏ bừng, tóc khể rồi, chiếc áo vest vắt trên khuỷu tay, cả vạt cũng lỏng lẻo, dù vậy vẫn không hề tổn hại vẻ lịch sự nho nhã của anh.

Chỉ nhìn biểu hiện của Nhiếp Dịch Phàm, Diệp Cô Dung biết anh đã uống khá nhiều.

Cô cất điện thoại di động, nói: "Thật trùng hợp quá."

Nhiếp Dịch Phàm chỉ nhìn cô không nói gì, đôi đồng tử hơi thu hẹp lại, dường như sợ bộc lộ ra bí mật gì. Xung quanh ồn ào, tiếng cười nói tiếng hát hỗn tạp, có người đi qua còn chào anh, anh cũng không có phản ứng gì.

"Có người gọi anh kia." Diệp Cô Dung nhắc nhở.

"Em chờ anh một chút." Nhiếp Dịch Phàm vội nói rồi xoay người tiễn vài người ra cửa, bắt tay tạm biệt, sau đó quay lại hỏi cô: "Em tới đây cùng ai?"

"Cùng Tổ Tổ, bạn trai cô ấy tổ chức sinh nhật..." Cô gần như theo thói quen giải thích, nhưng sau đó mới ý thức được mình không cần phải thế, cô lập tức dừng lại.

Nhiếp Dịch Phàm như không cảm thấy có sự khác biệt, anh rất tự nhiên hỏi: "Vương Vũ Dương về rồi à?"

"Vâng."

"Xem ra bạn em sắp có chuyện vui rồi." Anh khẽ cong khóe miệng.

Diệp Cô Dung cười cười không nói gì.

"Trời mưa không dễ đón xe đâu, anh đưa em về..."

"Không cần đâu, em đang đợi người."

Nhiếp Dịch Phàm hơi yên lặng một chút, hỏi: "Nhan Cảnh Thần phải không?"

"Vâng."

"Hai người hẹn hò với nhau à?" Giọng nói của anh lộ ra chút thất vọng.

"Vâng."

Nhiếp Dịch Phàm biến sắc, cả người đang đứng thẳng khễ lay động, áo vest trên khuỷu tay tuột xuống đất anh cũng mặc kệ, chỉ chăm chú nhìn cô. Diệp Cô Dung run rẩy hai giây, sau đó khễ cúi người xuống nhặt lên, vừa mới đứng thẳng lên đã bị anh ôm chặt lấy. Cô không giẫy ra được, thấy xung quanh có vài ánh mắt nhìn vào, vội quát khễ: "Anh điên rồi à, mau bỏ ra."

Nhiếp Dịch Phàm vẫn như không nghe thấy, hai cánh tay ôm chặt làm cô hơi đau, hơi thờ của anh toàn mùi rượu, thật sự là anh đã uống quá nhiều, nếu không với tính cách của anh sẽ không bao giờ thất thố trước mặt nhiều người như thế. Cô biết anh say rượu sẽ bướng bỉnh như đứa trẻ, cô không nói to nữa mà nói nhẹ nhàng hơn: "Đừng loạn nữa, nhiều người nhìn lắm."

Cô vừa nói xong thì cảm giác sau gáy có chất lỏng nóng hơi rơi xuống, cả người cô chợt cứng đờ, lục phủ ngũ tạng đều nhanh chóng co thắt lại, một sự đau đớn trào lên, mắt cô cũng trở nên mờ mịt.

"Vì sao chúng ta lại đi tới ngày hôm nay?" Giọng nói của anh nghẹn ngào, như khễ tự hỏi mình.

Diệp Cô Dung lập tức không khống chế được nữa nước mắt tuôn trào như mưa rơi vào áo somi của anh. Nhiếp Dịch Phàm buông cô ra, dùng tay lau nước mắt cho cô, cô xoay mặt đi tự lau nước mắt, lặng im vài giây mới quay lại, không dám nhìn vào anh, cúi đầu nói: "Anh đi đi."

Nhiếp Dịch Phàm im lặng.

Diệp Cô Dung ngẩng lên, lần thứ hai cầu khẩn anh: "Nhan Cảnh Thần sắp tới rồi, em không muốn anh ấy hiểu lầm chúng ta."

Trong nháy mắt sắc mặt của Nhiếp Dịch Phàm tái nhợt, đôi mắt sáng rực không dám tin nhìn cô chằm chằm.

Diệp Cô Dung biết anh tám năm nhưng chưa bao giờ thấy ánh mắt như này của anh, cô không dám đối mặt với đôi mắt đó, nhưng cả người như bị đóng đinh dính chặt dưới nền nhà, chỉ có thể ngược lên nhìn anh đi ra ngoài bước vào trong mưa, cô mới suy sụp dựa vào tường.

Một lát sau, cô nghe có tiếng bước chân, ngẩng lên thấy Nhan Cảnh Thần đang đi tới, bộ âu phục vừa vặn cơ thể làm tăng lên phong thái phi phàm của anh, cả người anh tỏa ra khí chất vững chãi tự tin, trong lòng cô bỗng dâng lên cảm giác yếu đuối vô cùng, cô bất giác ôm chặt lấy anh.

Nhan Cảnh Thần khễ ngừng ngang, hơi chau mày: "Làm sao vậy?"

Diệp Cô Dung chúi đầu vào ngực anh, áo vest của anh dính mưa phún có cảm giác man mát, còn có mùi nước hoa thoang thoảng, cô có chút mù mị với loại cảm giác này, yên lặng một lúc lâu mới đứng thẳng người lên, nói: "không có gì đâu, chúng ta đi thôi."

Đôi mắt đen thẳm của Nhan Cảnh Thần nhìn thẳng vào cô: "Sắc mặt của em thực sự không tốt lắm, không có việc gì thật chứ?"

Diệp Cô Dung lắc đầu, miễn cưỡng cười lên.

Nhan Cảnh Thần khễ nhíu mày nhìn cô, đôi mắt càng thêm thâm trầm như muốn tìm gì đó, nhưng cuối cùng chỉ cầm tay cô đi ra ngoài. Lúc lên xe cô cũng không nói gì, yên lặng ngồi tựa vào ghế xe đến thất thần. Nhan Cảnh Thần đưa mắt nhìn cô có chút thắc mắc cô đang suy nghĩ gì.

Trên thực tế đầu óc cô trống rỗng, không nghĩ gì, chỉ là trong lòng quanh quẩn một thứ tình cảm, không phải là tình cũ khó quên, nhưng những hồi ức ngày xưa lại hiện lên. Cô ngồi trong xe, qua tấm kính nhìn đêm Thượng Hải, dường như thấy năm tháng giống như những ngọn đèn rất nhanh trôi vụt qua, cuộn cuộn như dòng nước chảy, những ngày tháng trước đây sẽ không bao giờ trở lại.

Mưa đến nửa đêm thì ngừng rơi, sắc trời vẫn mù mịt, từng lớp mây đen tụ nơi xa xa, làm những ngọn đèn phố trở nên yếu ớt. Nhan Cảnh Thần nửa nằm nửa ngồi trong chiếc ghế, gió đêm nhẹ nhẹ từ song cửa sổ thổi vào mang cảm giác mát mẻ, đầu thuốc lá thỉnh thoảng lại đỏ rực trong đêm tối.

Hình ảnh Diệp Cô Dung và Nhiếp Dịch Phàm ôm nhau rất nhiều lần hiện lên trong đầu anh, trong tim anh là cả một màn mây đen phiền muộn khiến anh khó thở. Cô không cho anh tới đón cô, là bởi vì tối hôm đó cô đi cùng Nhiếp Dịch Phàm, hay là ngẫu nhiên gặp nhau? Giữa hai người họ đã có chuyện gì? Anh hận không thể phá cửa mà vào để hỏi thẳng cô, nhưng anh không dám. Anh không dám đối mặt với đáp án, nếu cô vẫn còn yêu Nhiếp Dịch Phàm, vậy thì mình sẽ thế nào đây? Rồi khỏi cô sẽ rất đau khổ, không bằng cứ kéo dài hơi tàn, thêm một ngày thì được một ngày.

Không ngờ có ngày mình lại trở nên tầm thường như thế?

Anh đau khổ ném đầu thuốc lá xuống, rút tiếp điếu thuốc để hút thì phát hiện bên trong trống không, anh vuốt ve chiếc hộp trong lòng bàn tay rồi không để tâm chút đạo đức công cộng mà ném nó ra ngoài cửa sổ, tâm trạng vẫn không khá hơn, không giống như cửa sổ có thể mở ra đóng vào như bình thường.

Cho dù đêm không ngủ, nhưng công việc thì vẫn phải tiếp tục.

Hôm sau thời tiết vẫn âm u, mặt trời ử oải thức dậy, nhưng máy bay thì vẫn cất cánh như thường lệ, trên đường bay gặp phải khí lưu nên lắc lư khá mạnh, Tư Đồ Tĩnh Nam mặt thất sắc, còn anh thì mặt không biểu lộ gì, đây cũng không phải lần đầu tiên họ gặp tình huống này, nhưng lúc này anh chỉ hận máy bay không rơi hẳn xuống, tất cả mọi chuyện sẽ chấm hết.

Chuyến công tác lần này của anh tới Nhật Bản mang theo tâm trạng của anh phiền muộn tới cực điểm, cả người toát ra sự nóng nảy không hề giấu diếm. Phía Nhật Bản nghĩ anh tức giận vì sản phẩm có vấn đề, một số nhân viên cao cấp nom nớp lo sợ cúi đầu toát mồ hôi lạnh, cũng thật là đáng đời cho bọn họ không gặp may, mỗi lần gặp đúng lúc tổng giám đốc tâm trạng xấu như thế.

Sự việc bàn bạc sẽ chính lý lại phương án, đến cuối tuần sẽ lựa chọn một phương án, nhưng tổng giám đốc lại không hề đề cập tới vấn đề này, Tư Đồ Tĩnh Nam hỏi xin ý kiến hai lần nhưng không nhận được câu trả lời thuyết phục không thể làm gì khác hơn là sẽ chờ ý chỉ sau, thừa dịp đang nhàn rỗi liền đi mua sắm, theo kinh nghiệm lần trước liền hỏi anh có cần mua quà tặng gì hay không.

Nhan Cảnh Thần lịch sự từ chối, một mình ở lại khác sạn uống rượu giải sầu cho qua cả một đêm dài đằng đẵng.

Trong ba ngày này anh cố gắng khống chế không liên lạc với Diệp Cô Dung. Còn Diệp Cô Dung thì tuyệt nhiên ngay cả một tin nhắn hỏi thăm anh cũng không gửi, cho đến bây giờ toàn là anh chủ động, điều này làm anh cảm thấy bị tổn thương, tự hoài nghi sự cố gắng đơn phương của mình không có hiệu quả, dù vậy, bất kể cô có tuyệt tình như nào, anh vẫn luôn nhớ cô.

Những suy nghĩ rối rắm chất chứa trong đầu anh đến cả buổi, cuối cùng anh quyết định gọi điện thoại cho cô, kết quả điện thoại di động cô tắt máy, anh nghi hoặc lại gọi về số nhà riêng nhưng cũng không có ai tiếp. Gọi cho cô mấy lần không được, anh lại bắt đầu lo lắng cho cô.

Trầm tư một phút, anh vội vàng gọi điện cho Tư Đồ Tĩnh Nam, không mào đầu gì mà hỏi luôn số điện thoại của La Tổ Tổ bộ phận kế hoạch. Tư Đồ Tĩnh Nam không hiểu ra sao cả, cô nhớ mang máng ở bộ phận kế hoạch có một cô gái như thế, nhưng bộ phận kế hoạch lại không thuộc mảng phụ trách của cô, nên cô nào biết số điện thoại của La Tổ Tổ. Nhưng cô không thể không làm gì cho tổng giám đốc đại nhân, vì vậy cô vội vàng gọi điện cho quản lý bộ phận kế hoạch, quản lý bộ phận kế hoạch lại càng không hiểu ra sao cả, càng không rõ trợ lý cao cấp của tổng giám đốc hơn nửa đêm gọi điện chỉ để hỏi số điện thoại di động của nhân viên mình, tuy rằng trong lòng rất thấp thỏm, nghi hoặc nhưng cũng rất nhanh nhẹn cho số điện thoại di động của La Tổ Tổ.

Nhan Cảnh Thần có được số điện thoại lập tức gọi luôn, La Tổ Tổ và bạn trai vừa ân ái xong đang ngon giấc mộng, lúc nhận điện thoại thì mơ mơ màng màng, căn bản không nghe rõ đối phương là ai, vì vậy nói qua loa không rõ: "Dung Dung à, cô ấy đang ở trong bệnh viện chăm sóc Nhiếp Dịch Phàm, anh là ai vậy?"

Ai ngờ đối phương cúp máy luôn.

La Tổ Tổ ném điện thoại di động xoay người tiếp tục ngủ, không quên lầm bầm: "Đồ thần kinh."

Nhan Cảnh Thần cúp điện thoại xong đứng ngẩn như đá trước cửa sổ, bên ngoài cửa sổ là bầu trời đêm thâm thúy, những ngôi sao tỏa ánh sáng mỹ lệ tranh ánh sáng với những ánh đèn, từ nơi này chiếu rọi xuống thành phố rực sáng, trong cơ thể anh như có một luồng xung động mạnh mẽ muốn bộc phá ra bên ngoài.

Hình ảnh hai người họ ôm nhau lại một lần nữa hiện lên trong đầu, đáng về cô độc của Diệp Cô Dung cúi đầu dựa vào bức tường như một vết dao đâm vào anh thật sâu đau đớn. Anh cần nhiều dũng khí và bình tĩnh mới có thể mở cửa xe làm như không hề gì đi vào, khoắc tay cô. Nhưng trong lòng cô hoàn toàn không có anh, những lo lắng và sốt ruột của anh đều là dư thừa, lo lắng không đâu, cô chỉ là đang đi chăm sóc tình nhân cũ, về nhà muộn, hai giờ sáng vẫn chưa về nhà...

Anh không dám nghĩ tiếp nữa, anh nghĩ mình sắp phát điên rồi.

Anh gục đầu uống cạn ly rượu, cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, xuống quán bar dưới lầu tiếp tục uống rượu.

Cuối cùng, khi anh đang trong men say l lâng lâng thì thấy một dáng người quen thuộc đi tới trước mặt mình, người đó khẽ cúi xuống dịu dàng nói: "Anh say rồi, em đưa anh về phòng."

Cô ra hiệu ý cho nhân viên phục vụ ý bảo tính tiền.

Nhan Cảnh Thần tưởng mình hoa mắt, cố gắng nhìn cho rõ: "Em, sao em lại ở đây?"

Động tác của Lucia chợt khựng lại, nhưng không nói gì thêm, cô khép ví lại, dìu anh đi vào thang máy. Anh say nên bước đi siêu vẹo, trọng lượng cả người đều dựa vào cô, hai người vừa vào thang máy cô đã vít cổ anh xuống hôn nồng nhiệt. Mặc dù Nhan Cảnh Thần uống rất nhiều nhưng ý thức lại rất minh mẫn, lập tức tách ra: "Lucia, em."

Lần thứ hai cô lại hôn anh, gần như thô bạo cắn vào môi, Nhan Cảnh Thần đau đớn cô ra: "Em làm gì vậy?"

Sắc mặt Lucia có chút nhục nhã, bầu không khí trở nên gượng gạo, cho đến lúc thang máy dừng lại, Nhan Cảnh Thần đi ra ngoài trước: "Chúng ta kết thúc rồi." Bởi vì đi quá nhanh, bước đi không vững làm anh va phải vào tường, anh khẽ rên rí: "Chết tiệt."

Lucia đỡ anh lên đi vào một phòng, anh thấy đầu vô cùng choáng váng: "Hình như đây không phải là phòng của anh..."

"Là của em." Cô nói ngắn gọn.

Cuối cùng anh ý thức được có điều không thích hợp: "Em ở đây ư? Lúc nào vậy..."

"Buổi chiều hôm qua."

"Vì sao em phải..."

"Jonh, em nhớ anh."

Cô ghen ngào nói, lần thứ hai dán lại anh, hai tay bắt đầu vuốt ve những bộ phận quan trọng của anh, kỹ thuật của cô cao siêu, cả người Nhan Cảnh Thần bị cô ép tại cửa, nhất thời không thể động đậy. Hai người họ quá quen thuộc với nhau, nhất là chuyện này, bản năng nguyên thủy thức tỉnh, lại thêm có rượu quấy phá, hơi thở của anh hỗn hển. Nhưng lý trí của anh ép mình phải dừng lại. Vì vậy, anh đẩy cô ra: "Em không nên làm vậy..."

Lucia dùng giọng mũi nói: 'Có sao đâu, anh cần em, em cũng cần anh.'

"Giờ anh đã yêu người khác, anh không thể..." Anh loạng choạng bỏ chạy.

"Anh trở nên cổ hủ như vậy từ lúc nào?" Lucia hít một hơi thật sâu, then quá hóa giận cao giọng nói để anh nghe: "Jonh, anh sẽ không vì từ chối em mà trở nên trong sạch được, Trung quốc có câu thành ngữ, chúng ta cấu kết với nhau làm chuyện xấu, có rửa cũng không sạch."

Bước chân của Nhan Cảnh Thần chậm lại, yên lặng chốc lát, cuối cùng vẫn không quay lại.

Lucia giận giữ cười, bỗng nhiên lại cất lên giọng nói gọi cảm dịu dàng: "Jonh, nếu như anh nghĩ thông suốt, hãy nhớ kỹ cửa phòng em không bao giờ khóa." Nói xong cô đi vào phòng.

Nhan Cảnh Thần nghe tiếng cửa đóng sập lại, tay anh cầm nắm cửa khẽ dừng lại, tựa đầu tại cửa phòng, suy nghĩ cẩn thận những lời nói của Lucia, trong lòng hỗn loạn, các loại tâm trạng rối bời tầng tầng lớp lớp, mất đi bản chất vốn có, nói không hiểu là không đúng, chỉ cảm thấy vô cùng đau xót, sự đau xót to lớn như chất còn thấm vào trong máu ăn mòn lấy anh. Anh đau khổ nhắm mắt lại, gương mặt Diệp Cô Dung bỗng nhiên mờ ảo làm anh nhìn không rõ.

Lặng yên một lúc lâu, anh ngẩng đầu lên hít một hơi thật sâu, quay người đi về phía phòng Lucia, mở cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Diệp Cô Dung nhìn thấy tờ báo ở đầu giường Nhiếp Dịch Phàm có tấm ảnh Nhan Cảnh Thần và Lucia. Hai người hôn nhau thắm thiết trong thang máy đã chiếm một góc lớn trên báo, tự nhiên tâm trạng của cô cực xấu khi nhìn thấy.

Nhiếp Dịch Phàm không biết Lucia là ai, anh cũng không quan tâm những tin đồn giải trí này, lại tự mình đa tình cho rằng vì mình mà khiến cô trầm lặng. Quả thật, cô không cần phải đến đây để chăm sóc bạn trai cũ bị tai nạn xe cộ, dù sao anh cũng là một người kiêu ngạo không muốn cô nhìn thấy dáng vẻ thảm hại không dậy nổi của mình ở trên giường.

Nghĩ điều này, anh lại bực mình tên Nghiêm Thế Thông lắm chuyện kia, anh chỉ là bị thương ngoài da thôi, cộng thêm chân bị gãy xương, thế mà kinh động đến nhiều người, khiến cho ba ngày nay điện thoại của anh không ngừng reo, làm anh không giống như người bệnh mà giống nhân viên điện thoại.

Sự việc là như này, tối hôm đó anh uống khá nhiều rượu, lại bị những lời nói của Diệp Cô Dung làm kích động, lại thêm trời mưa đường trơn, xe anh xảy ra tai nạn, được đưa vào bệnh viện, chỉ là xuất huyết quá nhiều nhưng không có gì lo ngại. Xe lại bị cảnh sát mang đi, anh liền ủy thác cho Nghiêm Thế Thông thay anh xử lý, kết quả, cậu ta tự động gọi cho Diệp Cô Dung. Nói trắng ra, lúc đầu nhìn thấy cô, trong lòng anh tràn ngập sự cảm động và ảm áp, dù sao trong thành phố này cô chính là người thân duy nhất của anh, tuy là trước đó đã từng.

Diệp Cô Dung nhận được điện thoại thì vô cùng sợ hãi. Chính cô cũng đã từng một lần xảy ra tai nạn ô tô, lúc đó Nhiếp Dịch Phàm mấy đêm không ngủ chăm nom cô, khiến cho cha mẹ và cả bác sĩ đều cảm động. Cô cũng biết anh không có người thân ở đây nên không thể chỉ đến thăm một chút rồi bỏ đi được, vì vậy cô đến nhà anh thu dọn một số quần áo và đồ dùng cá nhân đến bệnh viện chăm sóc anh hai tối. Thời điểm Nhan Cảnh Thần gọi điện tới, điện thoại di động của cô tự động tắt.

Đến tận sáng hôm sau, cô thật sự không thể gắng sức được nữa, xin phép công ty về nhà nghỉ, tắm rửa xong ngủ một mạch đến tận chiều, nấu một nồi canh gà tẩm bổ đến bệnh viện. Nhiếp Dịch Phàm đang buồn chán lật xem tờ báo tài chính và kinh tế, cô liếc qua thì nhìn thấy tấm hình đó ở ngay trang tin đầu tiên, tim cô như bị kim châm.

Nhiếp Dịch Phàm thấy cô đứng trầm lặng trước cửa sổ rất lâu, anh tự cảm thấy có chút buồn bã, từ trước tới giờ anh không nghĩ sẽ lợi dụng lần này để tiếp tục dây dưa với cô, vì vậy anh đặt tờ báo xuống nói: 'Hai ngày tới anh có thể xuất viện rồi, em về nhà nghỉ ngơi đi.'

Diệp Cô Dung xoay người lại cười cười, không nói gì.

Nhiếp Dịch Phàm thấy sắc mặt cô tái nhợt, trong lòng lại thấy cảm động lẫn yêu thương, anh yên lặng một chút mới nói: "Dung Dung, em làm như vậy, lẽ nào không lo lắng anh sẽ hiểu lầm, nếu nói chúng ta đã không thể quay lại được nữa, em đừng nên quan tâm anh, đừng để anh lại suy nghĩ..."

Ánh mắt anh âm trầm.

Diệp Cô Dung nhìn gương mặt anh, trên trán vẫn dính băng gạc, khuôn mặt tuần tú hơi sưng lên, có lẽ ảnh hưởng của vết thương, sự nguội lạnh lúc trước của anh đã không còn nữa, mà lại toát lên vẻ ôn hòa dịu dàng, nếu như là lúc trước cô sẽ vẫn ôm ấp tình cảm bản năng của người mẹ đối với anh, thế nhưng lúc này, trong đầu cô tất cả chỉ hiện lên gương mặt của Nhan Cảnh Thần.

Cô khó khăn hít một hơi thật sâu, bước tới cầm túi, nói: "Em đi đây, anh nghỉ ngơi tốt nhé."

Nhiếp Dịch Phàm mặc dù trong lòng vô cùng thất vọng nhưng trên nét mặt vẫn cố mỉm cười, trong cổ họng có gì đó nghẹn nghẹn không thể nói ra lời, chỉ gật đầu, mắt mờ to nhìn cô đi ra ngoài, tai vẫn lắng nghe tiếng gót chân của cô bước trên hành lang xa dần rồi mất hẳn, trong lòng anh chợt như trống rỗng, mùi khờ trùng sức nức xộc vào mũi anh cay cay.

Diệp Cô Dung chờ đến bắt xe về nhà, bảo an dưới lầu chào cô, cô cũng không có phản ứng, vừa đi vào phòng đã gục xuống giường, cả người lẫn thần kinh đều vô cùng mệt mỏi, nhưng lại không hề thấy buồn ngủ, mỗi lần nhắm mắt lại thì nước mắt lại chảy ra, đến cô cũng không hiểu vì sao. Com tối cũng lười ăn, cô nặng nề ngủ, lúc mơ màng cảm giác có người đi lại bên giường, một bàn tay ấm áp đặt lên trán.

Trong người cô thấy khó chịu, phản ứng chậm chạp, mở mắt ra thấy Nhan Cảnh Thần đang cúi xuống bên mình, đôi mắt đen kịt dưới ánh đèn vàng sâu không thấy đáy đang nhìn cô chăm chú, cô giật mình khẽ nói: "Anh đã về rồi." Giọng nói khàn đặc, run run, cô vội ho hai tiếng, ngồi lên.

Nhan Cảnh Thần lấy một cái chén ở đầu giường, nói khẽ: "Em đang sốt, uống chút nước nóng đi."

Quả thật miệng cô khát khô, cô nhận lấy uống một hớp lớn, rồi lập tức vô cùng bất nhả nhè lại vào chén: "Nóng quá."

Nhan Cảnh Thần bị tính trẻ con của cô làm cho dở khóc dở cười, nhưng anh nhú mày giận nói: "Đã bảo là nước nóng rồi."

Lần này thì Diệp Cô Dung hoàn toàn tỉnh táo, chợt thấy dưới môi anh có vết xước, cô lập tức biến sắc, kéo chiếc chăn mỏng trùm kín đầu quay đi không để ý tới anh.

Nhan Cảnh Thần ngỡ ngàng. Tăng sáng anh về đến nhà, liền thấy cửa phòng cô mở rộng, cô vẫn mặc quần jean nằm trên giường, trên mặt có đọng nước mắt, mí mắt sưng mọng, anh không hiểu chuyện gì, đưa tay đặt lên trán, trán cô nóng rực như lửa, anh vội vã lấy nước nóng và thuốc cảm đến, kết quả là...như này.

Anh vừa xuống máy bay nên không biết mình đang trở thành nhân vật chính rất hot, lúc này tự nhiên Diệp Cô Dung lại giận dữ, anh chỉ cảm thấy kỳ lạ, nhất là sự uất ức trong lòng anh vẫn còn không có nơi nào để phát tiết, nhưng uất ức vẫn chỉ là uất ức, thấy cô sốt như thế anh làm sao nhẫn tâm bỏ mặc cho được, vì vậy anh cúi người xuống dịu dàng nói: "Uống thuốc rồi ngủ tiếp nhé..."

Khuyên hai lần không thấy cô có phản ứng gì, anh lập tức hást chặn lên, sờ tay vào gối, thấy đầu ngón tay nóng ướt, đúng là nước mắt, việc này làm anh giật mình, vội cúi người xuống hỏi: "Sao vậy Dung Dung? Xảy ra chuyện gì?"

Diệp Cô Dung xoay người không để ý tới anh, trầm lặng chốc lát, đột nhiên ngồi dậy cúi người xuống nhặt tờ báo dưới nền nhà lên ném cho anh: "Tự anh xem đi."

Anh nghi hoặc mở ra xem, mặt lập tức đen xì, thậm chí những tên phóng viên quá thật là "vô không bất nhập" này (ý là chỗ nào cũng có mặt; lợi dụng tất cả mọi dịp để làm chuyện xấu), nhưng rồi trong đầu lại lóe lên chân động làm anh im bật, in lặng một hồi lâu mới cẩn thận thăm dò hỏi: "Thì sao?"

Diệp Cô Dung giận giữ: "Thế còn chưa đủ? Anh còn muốn thế nào nữa?"

Nhan Cảnh Thần trào lên vui sướng, chẳng biết nói gì.

Diệp Cô Dung thấy đáng về ngốc nghếch của anh, cô càng thêm ấn định tội danh của anh, cầm gối lên ném vào anh đuổi ra ngoài: "Đi ra ngoài đi ra ngoài, em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa."

Nhan Cảnh Thần không những không đi, trái lại còn ôm cô chặt vào lòng, dịu dàng nói: "Đừng như vậy."

Diệp Cô Dung cũng giống như các cô gái giận dữ bạn trai, sợ nhất là nghe câu như này, vì vậy nước mắt không khống chế được tuôn như mưa. Nhan cảnh Thần lần này thật sự tìm đau đến tận cùng, toàn bộ đáy lòng đều trào lên cảm giác hạnh phúc đến chưa xót khổ sở, chỉ cố sức ôm chặt lấy cô, hôn lên tóc cô, để mặc cô khóc ở trong lòng mình. Diệp Cô Dung bởi vì sốt, cả người đều rối bời, mặc dù trong ngực cảm giác vô cùng tui thân và giận hờn, những hữu tâm vô lực, khóc một hồi xong không nào loạn nữa, một lần lại ngủ.

Nhan Cảnh Thần đột nhiên thấy trong ngực bị kích thích đến tột cùng, còn hưng phấn hơn là thuốc kích thích, mọi mệt mỏi đều bị quét sạch, cứ ngồi đó ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang ngủ, sao thấy vô cùng khả ái, về mặt anh cứ cười hề hề đến buồn nôn, nếu Diệp Cô Dung trong mộng mà biết, chỉ sợ chắc cũng sồn tóc gáy mà giật mình tỉnh giấc.

Dường như người bên cạnh cô chỉ ngủ một giấc ngắn thì trời sáng. Phản ứng đầu tiên của anh khi mở mắt là đưa tay sờ sang người bên cạnh, trên trán vẫn nóng nhưng nhiệt độ đã giảm hơn một chút, điều này làm anh yên tâm, anh đứng lên vào nhà bếp, trong tủ lạnh chỉ có một hộp sữa, anh cầm chìa khóa xuống lầu mua bữa sáng, khi quay về thấy cô đã thức dậy rửa mặt chải đầu xong, thay đổi quần áo định ra khỏi nhà.

"Em đi đâu vậy?" Anh vội hỏi.

"Đi làm." Diệp Cô Dung thấy thời gian không còn kịp nữa, không dơ dài với anh, nào ngờ lại bị anh kéo vào lòng: "Anh đã giúp em xin nghỉ rồi, em cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe..."

Diệp Cô Dung ngạc nhiên: "Anh xin nghỉ giúp em, lúc nào?"

Anh cướp lấy điện thoại trong tay cô, vừa tìm số điện thoại vừa nói: "Bây giờ."

Diệp Cô Dung giật tái mặt: "Đừng loạn nữa."

Anh phớt lờ cô, đặt túi đựng bữa sáng trong tay xuống, vừa bấm số điện thoại.

Diệp Cô Dung hoàn toàn bất đắc dĩ đành phải lấy điện thoại từ tay anh, tự mình gọi điện xin nghỉ. Cúp điện thoại xong, thấy anh đang dọn bữa sáng, cô mới lạnh lùng nói: "Nếu hôm nay em đã nghỉ, chúng ta sẽ nói chuyện về tấm ảnh."

Nhan Cảnh Thần mỉm cười nói: "Ăn trước đi, ăn xong rồi."

Diệp Cô Dung ngắt lời anh: "Anh đừng mơ tương dùng bữa sáng để cho qua chuyện."

Nhan Cảnh Thần vô cùng oan ức nhìn cô: "Nếu như anh nói là anh bị ép buộc, em có tin không?"

Diệp Cô Dung ý vị gật đầu, nói: "À, vậy lúc đó nhất định anh uống say đúng không?"

"Đúng vậy."

"Là cô ấy chủ động với anh..."

"Đúng vậy."

"Sau đó không cần thận bị phóng viên chụp."

"Không sai, trên cơ bản thì là vậy..." Nhan Cảnh Thần liên tục gật đầu, rất muốn vỗ tay hô thật to lý giải muôn năm.

Diệp Cô Dung cười nửa miệng: "Theo tin tức đã đưa, cô ta ở đây quay phim chụp ảnh tuyên truyền, nhưng bỗng nhiên lại bỏ việc bay đến Nhật Bản cưỡng ép anh, anh thật sự là có sức quyến rũ đấy nhì."

Nhan Cảnh Thần tỏ vẻ bất đắc dĩ nhún nhún vai, thờ dãi nói: "Cô ta không nên làm vậy, anh cũng hết cách, anh đã nói rõ ràng với cô ta, sau đó không hề liên lạc gì cả."

Diệp Cô Dung cho rằng anh đang giả bộ, cô nghe như bị châm chọc, liền tức giận không thể nói được nữa, im lặng một chút mới nói: "Anh không có gì muốn bổ sung nữa phải không?"

Nhan Cảnh Thần nghe thế lại nhớ tới hôm đó ở Tokyo, lúc anh định đi vào phòng thì phát hiện ví tiền trong túi quần tây đã không cánh mà bay, trong lòng biết chắc chắn là do Lucia lấy đi, đành phải quay lộn lại chỗ cô ta để hỏi, haizz, biểu hiện của cô ta lúc đó thật đáng sợ. Nhưng chi tiết nhỏ này có nên nói cho Diệp Cô Dung biết không?

Anh nhìn về mặt của cô, trầm ngâm một chút rồi nói: "Có chút bổ sung. Nhưng anh nói ra, em không được tức giận đấy."

Diệp Cô Dung nói: "Nói đi xem nào."

"Trên thực tế, cô ấy cố gắng quyến rũ anh, nhưng không thành công."

"Hả? Cô ấy quyến rũ anh như nào?"

"Cô ấy lấy trộm thẻ phòng của anh, không để anh vào phòng mình nghỉ ngơi được."

"Vì vậy, anh mới ngủ trong phòng cô ta?"

"Tuyệt đối không có." Nhan Cảnh Thần vội nói: "Anh lấy được thẻ phòng thì về luôn phòng mình, cả đêm anh chỉ nhớ em. Nhưng điện thoại của em toàn tắt máy, điện thoại bàn thì không có ai nhận..."

Sắc mặt anh bỗng nhiên thay đổi, giọng nói cũng thay đổi: "Em có biết lúc đó anh sốt ruột đến thế nào không? Anh nghĩ em đã xảy ra chuyện gì đó, thế còn em thì sao, em chạy vào bệnh viện để chăm sóc..." Anh dừng lại không nói nữa.

Diệp Cô Dung thấy lời nói lo âu của anh, cô cũng cảm thấy chút hổ thẹn, cúi đầu nói: "Điện thoại đi động hết pin."

Nhan Cảnh Thần thấy gương mặt trắng trẻo của cô vì bị sốt mà trở nên đỏ bừng, đáng vẻ cúi đầu xuống giường ngừng nhìn vô cùng trĩu mến, anh còn đầu tư tư mà cứng rắn nữa, liền cầm tay cô nói: "Lần sau đừng như thế nữa nhé."

Diệp Cô Dung gật đầu ừ một tiếng. Anh liền cúi xuống muốn hôn cô, cô vội lấy ngón tay ngăn môi anh lại: "Ăn đi! Em đói bụng."

Nhan Cảnh Thần không nghe theo: "Anh cũng rất đói."

Diệp Cô Dung ném tay anh xuống: "Vậy thì đi ăn đi."

Nếu đã không đi làm thì thôi, ăn xong điểm tâm, uống thuốc cảm, Diệp Cô Dung thay lại quần áo rồi đi ngủ.

Nhan Cảnh Thần thu dọn xong, nhẹ nhàng đến bên cô: "Dung Dung?"

Diệp Cô Dung nhắm mắt đáp một tiếng, lại chỉ nghe anh than thở bên tai, không định nói gì tiếp. Cô bỗng nhớ ra gì đó xoay người lại, mở mắt ngạc nhiên hỏi: "Anh còn chưa đi làm à?"

Nhan Cảnh Thần giật giữ trùng mắt với cô, trực tiếp trèo hẳn lên giường kề sát thân mật với cô: "Ngày hôm nay anh cũng nghỉ"

Diệp Cô Dung bật cười: "Thật ngạc nhiên quá, người cuồng công việc cũng có lúc nghỉ ư?"

Nhan Cảnh Thần duỗi hai chân thon dài ra, nói: "Hôm nay bạn gái của anh bị cảm anh muốn nghỉ để chăm sóc cô ấy."

Diệp Cô Dung phì cười, nghiêng người không thèm để ý tới anh

Nhan Cảnh Thần dán sát lại cọ vào cô, rồi lại vuốt tóc, một lúc thì lại nắn bàn tay nhỏ bé, cuối cùng lấp bắp nói: "Dung Dung, Nhiếp Dịch Phàm xảy ra chuyện gì? Em đến bệnh viện chăm sóc anh ta muộn như vậy, tận ba bốn giờ sáng còn chưa về nhà?"

Diệp Cô Dung nghe toàn những lời dấm chua, trong lòng cô vui sướng, liền chọc anh: "Em không có chăm sóc anh ấy đến ba bốn giờ đâu nhé."

Nhan Cảnh Thần ngờ ngàng: "Vậy sao em khuya như vậy còn chưa về nhà?"

Khóe miệng Diệp Cô Dung cong lên thành một đường vòng cung, lại cười nói: "Là em chăm sóc anh ấy tròn hai đêm liền."

Nhan Cảnh Thần sau ngờ ngàng thì nổi con ghen, mười ngón tay bắt đầu hoạt động, dùng những móng nhỏ của mình cào khê vào lưng cô. Cả người Diệp Cô Dung vốn nóng sốt, giờ thì lại càng nóng hơn, cô vội xoay người lại, giữ lấy hai tay không an phận của anh: "Cẩn thận lây bệnh."

Nhan Cảnh Thần bật cười khê, làn hơi thở ấm áp thổi vào bên tai cô, tay vẫn không buông tha tiếp tục di chuyển lên cổ cô. Diệp Cô Dung không thể chịu được vội nói thật: "Nhiếp Dịch Phàm xảy ra tai nạn..."

"Cái gì?" Nhan Cảnh Thần hoàn toàn mù mịt, không hiểu hỏi lại.

"Nhiếp Dịch Phàm, anh ấy bị tai nạn ô tô."

Nhan Cảnh Thần ngẩn ra, ngẩng đầu hỏi: "Người không sao chứ?"

Diệp Cô Dung thừa cơ liền tránh thế tiến công bức người của anh: "Chân bị gãy, không có gì đáng lo ngại."

"Thật là tiếc."

Diệp Cô Dung không nói gì.

"Vậy, hai người lúc đó... hai người không làm gì chứ?" Anh chỉ hỏi về mặt tình cảm, lại không ngờ sắc mặt Diệp Cô Dung ửng hồng lờ mờ anh, tức giận nói: "Anh ấy bị gãy chân, bọn em còn có thể làm gì?"

Nhan Cảnh Thần hơi sững sốt, lập tức hiểu ra bật cười, liền chết lại bắt đầu quần lấy cô, cả người như con bạch tuộc bọc cô lại. Diệp Cô Dung mặc dù cách một lớp chăn mỏng cũng có thể cảm giác được sự thay đổi của anh, vật cứng rắn của anh đâm vào bắp đùi của cô, cô đương nhiên biết đó là cái gì, trái tim lập tức đập liên hồi, tiếng thở dốc bên tai càng nặng nhọc. Lồng của cô đột nhiên mềm đi đến rồi tỉnh rồi ngủ, cả người cũng mềm nhũn không còn chút sức lực nào, cảm giác tê dại ấm áp từ cổ lan xuống ngực, đôi bàn tay to lớn cẩn thận bắt đầu tìm tòi, vuốt ve vết sẹo ở bắp chân rất lâu cũng không di chuyển lên trên, dường như cứ lưu luyến và điều này đơn giản chính là điểm mấu chốt khiến chiến sự rục rề của cô.

Cô kháng nghị: "Này."

Anh mơ màng đáp: "Ừ?"

"Cửa sổ chưa đóng."

"Bị cảm cần phải hít thở không khí mới mẻ." Anh vừa nói vừa hôn, hai tay lại tiếp tục di chuyển.

Diệp Cô Dung thờ dốc: 'Anh cứ lộn xộn như vậy, em làm sao thở được...?'

Nhan Cảnh Thần mồm miệng trôi chảy: "Vận động thích hợp giúp giải cảm."

"Giờ là ban ngày, có chút không quen.."

Nhan Cảnh Thần không nhịn được hôn vào môi cô, nhẹ nhàng nắn lấy bờ môi trơn mịn như cánh hoa. Không hề nghi ngờ, ở phương diện này kỹ xảo của anh được tôi luyện đạt tới đỉnh cao, đầu ngón chân Diệp Cô Dung đã tê rần, thừa dịp anh thả mình ra thở dốc, vội nói: "Cái kia, chúng ta..."

Anh khẽ chau mày, ghé sát vào môi cô, khẽ giọng hỏi: 'Sao vậy?'

Mặt Diệp Cô Dung đỏ như gấc, đôi mắt long lanh như nước hồ thu, yếu ớt nói: "Cái chặn."

Đôi đồng tử đen sâu của Nhan Cảnh Thần tràn ngập ý cười, hôn nhẹ vào môi cô một cái, rồi đưa tay kéo chiếc chăn mỏng trùm lên hai người. Kể từ đó, chúng ta không được nhìn thấy cảnh phong tình kiều diễm ở bên trong, nhưng căn cứ vào tần suất thở dốc của Diệp Cô Dung thì có thể đoán được bên trong vận động vô cùng kịch liệt. Diệp Cô Dung bởi vì bị cảm, tiếng nói trong trẻo thường ngày trở nên khàn đi nhiều, tiếng thở hổn hển, tiếng rên rỉ của cô cũng vì thế mà nghe càng động tâm người, tiêu hồn thực cốt.

Ước chừng hơn mười giờ trưa, ánh nắng chiếu vào, gió thổi lay động rèm cửa vẫn không làm tiêu tan cảnh xuân.

Cho đến hai giờ chiều, Diệp Cô Dung thức dậy trước tiên, cô mở mắt nhìn người đàn ông nằm bên cạnh mình, ngũ quan sắc sảo, tóc hơi xoăn, đôi môi góc cạnh, ánh nắng chiếu vào càng làm tăng thêm vẻ tuấn lãng của khuôn mặt anh. Bản thân cô bị cảm, trong người nóng nực nhưng lại không cảm thấy nóng, anh rõ ràng lại không chịu được, trên trán và chóp mũi lấm tấm mồ hôi, nửa người bên trên nằm trong ánh nắng... Từ thế ngủ lúc này của anh, cô ngẫm nghĩ, thật đúng là không thể hình dung ra, mượn cách nói trong sách đó là: tuấn mỹ như Adam trong các bức họa của Michelangelo, ý nghĩ này vừa nảy lên, tự cô cũng thấy hơi khoa trương, không khỏi tự cười.

Nhan Cảnh Thần được thỏa mãn cả về tình cảm lẫn thể xác, lúc này ngủ rất say sưa, ngay cả khóe miệng cũng cong lên, chỉ có vết xước nhỏ nhỏ dưới môi là chứng cứ. Trong lòng Diệp Cô Dung khá buồn bực, đáng nhẽ ham muốn đã được xoa dịu nhưng giờ lại đi đâu hết...

Nếu nói cô hoàn toàn tin tưởng Nhan Cảnh Thần thì không đúng, nhưng trực giác nói cho cô biết, cô nên tin anh. Thái độ của anh thẳng thắn, ánh mắt thành khẩn, đó không phải là phong cách của người nói dối, trừ phi đạo hạnh của anh cao thâm, nhưng anh không phải là người như thế, sự kiêu ngạo của anh chẳng đáng để nói dối. Nhưng nói đi cũng nói lại, tình cảm và tình dục của đàn ông thường khác xa nhau...

Cô miên man suy nghĩ, nghĩ đến làm cho mình choáng váng, liền vội vàng đứng lên đi tắm. Tắm xong đi ra, Nhan Cảnh Thần đã dậy, vẫn còn nằm trên giường, hai mắt nhắm nhem nhìn cô: "Đói không?"

Cô vừa lau tóc vừa nói: "Có chút, dậy đi ăn đi."

Nhan Cảnh Thần xúc chăn đứng lên, mặt Diệp Cô Dung đỏ bừng, ngượng ngùng thấy anh lửa thế, còn anh thì vẫn tự nhiên như không. Anh thấy cô cúi đầu thấp xuống, vội tới giải thích: "Anh nghe tiếng nước, thì vội..."

Cô đỏ mặt tới tận mang tai, quát khẽ với anh: 'Mau mặc quần áo vào.'

Nhan Cảnh Thần tư thái biếng nhác mặc quần áo, động tác vô cùng ưu nhã thông dong. Về điểm này mà nói, anh và cậu em Mạnh khác quá đúng là người một nhà, không chút nào biết xấu hổ!

Hai người com nước xong thì quay về, bảo an dưới lầu nhìn thấy, đang ngáp nửa chừng vội kêu lên: 'Diệp tiểu thư, ở đây có bưu kiện của cô, hôm trước vừa đưa tới, cô không ở nhà, chúng tôi nhận hộ.'

Diệp Cô Dung ngạc nhiên, nhận lấy xem, trên đó chỉ là một tờ giấy có tên của cô, ngay cả địa chỉ cũng không có, đưa bưu kiện kiểu này sao mà tới được chứ?

Cô hỏi: 'Là ai đưa tới vậy ạ?'

Bảo an lắc đầu: 'Không biết, ngày hôm đó không phải là ca trực của tôi.'

Nhan Cảnh Thần cũng cảm thấy kỳ lạ, phản ứng đầu tiên là nghĩ đến Nhiếp Dịch Phàm.

Diệp Cô Dung rất hiếu kỳ, vừa vào thang máy liền xé bao gói ra, bên trong là một cái hộp, cô xem: "Hả, sao lại là MP3?"

Nhan Cảnh Thần gật đầu: 'Đúng là MP3.'

Cô càng thấy kỳ lạ, lật xem một chút: 'Hình như không mới, ai lại buồn chán trêu chọc em vậy chứ?'

Nhan Cảnh Thần đề nghị: 'Nghe một chút để xem bên trong là gì.'

Diệp Cô Dung đeo tai nghe lên, chưa đầy một phút mặt đã thay đổi.

Nhan Cảnh Thần vội hỏi: 'Sao vậy?'

Cô đưa tai nghe cho anh. Anh vừa nghe xong, sắc mặt cũng thay đổi, giận dùm dùm.

Bên trong đơn giản chỉ là vài câu đối thoại.

"Anh khuôn luôn thích dụ dỗ những cô gái yếu đuối, không phải sao?"

"Anh không hiểu ý của em."

"Jonh, trên thực tế em rất hiểu anh. ANh từng có không ít phụ nữ, nhưng chưa từng vượt quá ba tháng, lúc này anh và Diệp Cô Dung có thể duy trì được bao lâu?"

"Anh cũng không biết, nói không chừng ngay cả ba tháng cũng không đến."

Anh quả thực không thể tin Lucia lại làm ra những chuyện này, cắt nối biên tập chế tác lại đối với cô ta mà nói như là ăn bữa sáng, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ cô ta lại làm kịch liệt như này, hơn nữa lại cắt ra và xuyên tạc thành như này, còn gửi cho Diệp Cô Dung, thật sự hơi quá đáng.

Anh nhìn sang Diệp Cô Dung, thấy vẻ mặt cô cứng ngắc không tỏ thái độ gì, ngay tức khắc anh ghen hòng, gọi thăm dò: 'Dung Dung...'

Diệp Cô Dung ra khỏi thang máy, cầm chìa khóa mở cửa, không nói gì.

Anh nôn nóng đi theo sát vào: "Dung Dung, em sẽ không tin chứ? Cô ta cắt câu lấy nghĩa..."

Diệp Cô Dung giãy cũng không đổi, gục vào trong sofa: "Vậy anh có nói câu kia không?"

Nhan Cảnh Thần thở dài: 'Đúng là anh có nói câu đó, nhưng cái vừa rồi không phải ý thật của anh, ý thật của anh là...' Anh vừa giải thích, vừa cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc đó.

Diệp Cô Dung yên lặng nghe, ý bảo anh tiếp tục.

"Là như này, lúc đó, anh quả thật không biết chúng ta có thể duy trì được bao lâu, bởi vì anh không biết, là em nghĩ thế nào về anh..." Anh thấy vẻ mặt cô cười nửa miệng, cũng không biết có tin hay không, lần thứ hai dừng lại.

Diệp Cô Dung tháo giày, ngồi xếp bằng trong ghế sofa, trong lòng nghĩ đáng về số ruột bất đắc dĩ của anh thật đáng yêu, nhưng trên mặt cô không biểu lộ gì.

Nhan Cảnh Thần thì càng thêm sốt ruột.

Cô bỗng nhiên nhớ trước đây có đọc một câu nói trong cuốn tạp chí: phụ nữ luôn luôn thích làm cho người yêu mình sốt ruột. Luận điệu của tạp chí này, cô thường cười nhạt, không ngờ giờ lại thấy có chút đạo lý. Nghĩ như vậy, nét mặt cô tươi lên.

Nhan Cảnh Thần thấy cô không giận mà cười, tim càng đập nhanh, vội vã ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: 'Dung Dung, em tin anh đúng không?'

Diệp Cô Dung mỉm cười hỏi lại: "Anh nghĩ em nên tin tưởng cô ấy hay là tin anh?"

Nhan Cảnh Thần hùng hồn: 'Đương nhiên là tin anh.'

Diệp Cô Dung bật cười khê: 'Dựa vào cái gì?'

"Dựa vào anh yêu em."

"Chưa đến ba tháng đã yêu rồi?"

"Anh nói như này, là bởi vì lúc đó anh không biết tâm ý của em, anh chưa từng chủ động yêu một cô gái nào, mà cô gái đó lại không yêu anh." Vẻ mặt Nhan Cảnh Thần uất ức.

"À.." Diệp Cô Dung nghiêng đầu, giả vờ trầm ngâm: "Được rồi. Lý do này thành lập, tạm thời em chọn tin anh."

Nhan Cảnh Thần như trút được gánh nặng: 'Lựa chọn chính xác.'

Diệp Cô Dung bật cười lên.

Nhan Cảnh Thần có vui mừng nhưng cũng có chút buồn, cô tin tưởng mình đương nhiên là chuyện tốt, nhưng cô hoàn toàn không giận, dường như không thích hợp lắm? Anh ngờ vực trong lòng nhưng không biểu lộ ra...

Thực ra trong lòng Diệp Cô Dung cũng có chút nghi ngờ nhỏ, không tức giận không có nghĩa là không có, những việc phong lưu xấu xa của Nhan Cảnh Thần cô sớm đã biết, anh vốn vẫn thẳng thắn, về phần nói dụ dỗ, là lúc trước cô dụ dỗ anh trước. Điều khiến cô không hiểu chính là, Lucia có ý gì? Lại còn gửi vật khoe chuyện xấu ra, cái cô ta mong muốn là mình biết khó mà lui? Hay là nói rằng, giữa họ không giống như lời Nhan Cảnh Thần nói chỉ là bạn giường thôi?

Nếu như cô ta muốn mình từ bỏ, sợ rằng cô ta hoàn toàn thất vọng rồi.

Hiện giờ cô rất thỏa mãn tình trạng hiện nay, cũng không dự định rời xa Nhan Cảnh Thần. Tuy rằng việc này có khiến cô khó chịu, nhưng cô xác định một điều, tình cảm không nên vội vã, cô cho rằng nếu thật lòng yêu một người, thì cho dù có mâu thuẫn, cũng nên cố gắng giải quyết, chứ không phải giận càng thêm giận hơn, trong khi đó La Tổ Tổ từng phát biểu dứt khoát với cái nhìn khác biệt, cô cho rằng hầu hết đàn ông không chỉ yêu một phụ nữ, mà là rất nhiều phụ nữ, mà những người phụ nữ này rất nổi tiếng, La Tổ Tổ coi đây là một tiêu chuẩn, chắc chắn cô ấy không phải là người chính gốc Thượng Hải rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Cô Dung cười khổ, nhưng lập tức ý thức được việc mình suy nghĩ quá xa rồi, cô vội dừng mọi tâm tư nghiêng đầu nhìn sang thấy Nhan Cảnh Thần đang nghiên cứu mình, liền hỏi: "Sao vậy?"

Anh hỏi: "Em thật sự không giận?"

Diệp Cô Dung nói thật: "Có chút giận."

"Hả..." Lần này Nhan Cảnh Thần trái lại lại không biết nên nói gì.

"Nhưng..." Cô mỉm cười: "Nhưng vì anh nói yêu em, nên em không tính toán với anh."

Nhan Cảnh Thần nghe thế thì quá vui mừng, lập tức như lang sói biến thân ôm cô đè xuống sofa, cô lấy tay giữ ngực anh lại, ngăn không cho anh tiến thêm một bước, nghiêm mặt nói: "Em tạm thời không tính toán với anh, không có nghĩa là sau này không tính toán. Tốt nhất là anh xử lý chuyện này sạch sẽ, không lưu lại bất kỳ di chứng gì, em sẽ không nhắc lại chuyện cũ của anh nữa."

Diệp Cô Dung mỉm cười, nét mặt Nhan Cảnh Thần như trút được gánh nặng.

Cô tiếp tục nói: "Còn nữa, nếu như ngày nào đó anh không nhận được lại muốn làm loạn, làm ơn thông báo trước cho em, để em còn cảm ơn sự thẳng thắn thành thật của anh..."

Nhan Cảnh Thần bỗng cất ngang lời cô: "Hiện giờ anh thật sự không nhận được nữa rồi."

Cô ngẩn ra: "Cái gì?"

"Anh nói cái này..."

Hai tay anh lại đùa giỡn trên người cô, mặt cô lại đỏ bừng, vừa bực vừa buồn cười, nhưng vẫn phụng phịu nói: "Là em nghiêm túc đấy."

"Anh cũng rất nghiêm túc." Anh vừa vuốt ve chân cô, vừa nói: "Lẽ nào em không nhận ra, anh là một người vô cùng nghiêm túc và rất truyền thống."

"Anh truyền thống?" Diệp Cô Dung phì cười.

"Đương nhiên!" Nhan Cảnh Thần không chút đỏ mặt nói: "Anh vô cùng coi trọng gia đình, một khi đã quyết định kết hôn, bất kể tương lai thế nào, sẽ không bao giờ ly hôn."

"Vì sao?" Cô ngạc nhiên.

"Theo ý anh, một người đàn ông hôn nhân thất bại, tuyệt đối không thể là một người đàn ông thành công, bất kể sự nghiệp của anh ta có thành công hay không, cũng không bằng hôn nhân thất bại."

Diệp Cô Dung vô cùng giật mình, khẽ nói: "Nhưng chuyện tình cảm ai có thể nói trước được? Có một số chuyện khiến con người ta bất lực..." Cô suy nghĩ nói tới bản thân.

Nhan Cảnh Thần vô cùng quả quyết: "Hầu hết mọi người làm không được tốt, đều tìm cớ nói này nói nọ, tự thanh minh cho bản thân..."

Diệp Cô Dung lười tranh luận với anh, nhắm mắt lại nói một câu: "Vậy thì chỉ có thiên tài mới có thể gả cho anh."

"Hả?"

"Quá là cả đời bị nhốt mà."

"Em đối với anh là tự tin, hay là bi quan vậy?" Nhan Cảnh Thần bị đả kích, sự hứng khởi tiêu đi, trừng mắt với cô: "Chẳng phải người Trung Quốc tôn trọng bạch đầu giai lão, nắm tay nhau cả đời hay sao?"

"Em nào biết thì ra anh đến Trung quốc là để kết hôn đấy?" Diệp Cô Dung trêu.

"Quả nhiên..." Anh thờ dài.

"Hả?" Câu này làm Diệp Cô Dung ngờ vực hỏi.

"Quả nhiên em vẫn lời chuyện cũ ra." Anh tức giận nói.

Diệp Cô Dung cười ha ha, chủ động hôn lên môi anh, Nhan Cảnh Thần lập tức hưng phấn, hai người triển miên một hồi ở trên sofa còn chưa đủ, liền chuyển đổi chiến trường, tôi sẽ không đưa tin tình hình thực tế tí mĩ nữa.

Trên thực tế vận động thích hợp cũng không làm cho bệnh cảm của Diệp Cô Dung đỡ hơn, tới buổi tối, giọng nói cô khàn đặc, không biết là do bị sốt cao, ha là do rên rĩ quá nhiều, hay là do từ lúc chia tay với Nhiếp Dịch Phàm tới nay, thần kinh đang căng cứng bỗng nhiên được thả lỏng, tâm sinh lý đều cần phải bệnh nặng một trận.

Nhan Cảnh Thần muốn đưa cô tới bệnh viện, cô sống chết không đi, anh rất lo lắng đồng thời cũng chột dạ, âm thầm tự kiểm thảo bản thân, thế nhưng cho tới giờ cũng chưa nghe nói vận động trên giường nhiều thì bệnh sẽ nặng thêm, sợ toát mồ hôi!

Ngày hôm sau anh làm việc tại nhà, tiện thể chăm sóc cô.

Diệp Cô Dung tiếp tục xin nghỉ, ông sếp Hứa Trần nghe giọng nói cô khàn đặc, liền nửa đùa nửa thật nói muốn đến thăm cô, làm cô hoảng sợ bảo mình chỉ cảm bình thường thôi, để khiến cho Nhan Cảnh Thần đỡ khó xử.

Cho đến buổi chiều, Nhiếp Dịch Phàm gọi điện tới cảm ơn, báo cho cô biết anh đã không có gì đáng ngại nữa, vết thương ở chân khá lên đã có thể xuất viện, chỉ cần kiểm tra định kỳ là được, nghe giọng nói của cô khàn khàn, anh áy náy hỏi thăm vài câu, Diệp Cô Dung cũng lịch sự bảo anh tịnh dưỡng cho khỏe, Nhiếp Dịch Phàm cũng là người cuồng công việc, một đồng công việc lớn cần xử lý, vết thương ở chân chưa khỏi hẳn nhưng vẫn một mực đòi ra viện.

Hai người nói qua nói lại trong điện thoại một hồi quan tâm nhau, nhưng thật ra lại cực kỳ khách sáo lịch sự, Nhan Cảnh Thần trong phòng khách nghe được, cảm thấy có chút khác lạ, điều này quả thực là tình ý kéo dài không dứt mà, anh cũng đứng ngồi không yên, rót một chén nước nóng vào phòng, mỉm cười nói: "Tối giờ em phải uống thuốc rồi."

Diệp Cô Dung chau mặt: "Vừa uống rồi mà."

Nhan cảnh Thần cũng giả vờ chau mặt: "Thật sao? Vậy thì uống nước đi. Giọng nói của em rất khàn, uống nhiều nước, ít nói đi..."

Diệp Cô Dung nhìn thấu tâm tư anh, trừng mắt lên. Nhiếp Dịch Phàm ở đầu dây bên kia nghe được, trầm lặng một chút mới hỏi: "Hai người ở chung à?"

Hai má Diệp Cô Dung nóng bừng lên, cứng rắn trả lời: "Vâng."

Nhiếp Dịch Phàm liền không nói gì nữa.

Diệp Cô Dung khách sáo nói vài câu rồi cúp điện thoại. Nhan Cảnh Thần đã quán lấy cô, đôi mắt đen như nước nhìn cô: "Nói chuyện gì mà lâu vậy?"

"Tránh xa em ra một chút, cẩn thận lây bệnh."

"Không sợ." Anh cúi xuống hôn ngón tay cô.

"Em nói thật, này, điện thoại của anh reo kìa..."

"Mặc kệ nó." Anh ậm ừ trả lời, lại hôn lên cánh tay.

Diệp Cô Dung thực sự sợ Nhan Cảnh Thần rồi, hai người cùng bị nhện quá lâu, ngày hôm qua cô đã mệt đến chết, nhưng anh lại khí lực dồi dào không chút thỏa mãn, cái này có thể giải thích thể lực của nam và nữ rất khác nhau, quả thực là như không hề có hạn chế, duệ khí kinh người, cô nghĩ mà mặt đỏ tới tận mang tai, vội vã ngăn anh lại: "Nhanh đi làm đi."

Nhan cảnh Thần biết cô không khỏe, lưu luyến hôn môi cô một lúc mới đứng lên, buồn bã ỉu xiu đi làm việc.

Diệp Cô Dung ngủ một lúc thì bị điện thoại làm tỉnh giấc, là La Tổ Tổ. Thì ra hai ngày không thấy cô trên MSN, gọi điện tới hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, biết cô bị cảm, liền nói buổi tối tới thăm cô, cô mơ màng đồng ý.

Tận đến hơn sáu giờ tối, Nhan Cảnh Thần cầm đồ ăn tối đóng đưa trước cô, cô rửa mặt xong mới nhớ hẹn với La Tổ Tổ. Sau đó, cô nghĩ tới chuyện mình và Nhan Cảnh Thần ở chung vẫn còn chưa nói cho cô ấy biết, liền vô cùng khổ não.

Dựa theo tính tình của La Tổ Tổ, nhất định sẽ chửi rửa cô thậm tệ.

La Tổ Tổ từng hỏi cô về quan hệ với Nhan Cảnh Thần, lại bị cô gạt đi. Lúc đó quả thực giữa họ chỉ là bạn bè bình thường, về sau mối quan hệ lại đột nhiên phát triển mạnh, nguyên nhân cô giấu diếm không nói rất đơn giản, bởi vì cô chưa sẵn sàng để bước vào một tình cảm mới với Nhan Cảnh Thần, sâu xa hơn, là cô thấy anh quá tự tin, còn cô lại không có lòng tin.

Nhan Cảnh Thần thấy cô đứng trước gương đồ ra, liền đi tới từ phía sau ôm lấy cô, tựa đầu vào ghé hôn cô một cái, trêu chọc nói: "Rất xinh rồi."

Diệp Cô Dung cố cười, nói: "Em hẹn với La Tổ Tổ ăn cơm tối."

Nhan Cảnh Thần nháy nháy mắt, giễu cợt nói: "Em ngại gì, chỉ là mời khách thôi mà, việc gì phải mặt mày ừ dột thế chứ?"

Diệp Cô Dung chau mặt: "Anh khẳng định không cần lãng tránh chứ?"

Nhan Cảnh Thần ngăn ra: "Tại sao lại phải tránh?"

"Anh là sếp của cô ấy, dường như không hay cho lắm."

"Hết giờ làm thì không tồn tại cái gì mà ông chủ với nhân viên nữa, cô ấy không đến mức câu nệ như thế chứ?"

"Cô ấy rất hay câu nệ như thế."

Nhan Cảnh Thần không nói gì, trầm lặng một chút mới nói: "Vây ý của em là, để anh ăn cơm một mình."

Diệp Cô Dung tự thấy lý do này cũng quá nực cười, cô do dự, thấy vẻ mặt anh như vậy thì không nỡ, liền cầm tay anh cười nói: "Vây cứ để cho cô ấy câu nệ đi."

Lúc này Nhan Cảnh Thần mới tươi lên, nhưng vẫn có chút gượng gạo, nhạt như mây khói.

Diệp Cô Dung thật quá ngại ngùng, cũng may điện thoại di động reo lên giải cứu cô kịp thời. La Tổ Tổ và bạn trai cùng tới, trêu ghẹo cô bị bệnh có rồi khỏi giường được không. Cô vội nói sẽ xuống lầu đón.

La Tổ Tổ khi thấy Nhan Cảnh Thần thì quả thật hoảng hốt, cô là người xưa nay nói năng lưu loát vậy mà lúc này mãi mới nặn ra được một câu: "Chào tổng giám đốc."

Nhan Cảnh Thần bởi vì bị Diệp Cô Dung làm cho không vui, nên chỉ ngồi trong xe mỉm cười gật đầu, không nói gì.

La Tổ Tổ thấy tổng giám đốc đại nhân ngồi ở vị trí lái xe, thật sự là khó có được đãi ngộ như thế! Xe đi được một đoạn cô mới trấn tĩnh một chút, cặp mắt nhìn chòng chọc và Diệp Cô Dung ngồi đằng trước, hận không thể bắn ra phi đao giết chết đối phương.

Vì Diệp Cô Dung bị ốm nên lúc hỏi thăm Vương Vũ Dương với giọng nói khàn đặc làm mọi người cười vang. La Tổ Tổ chẳng hiểu sao dưới trò của cô ấy lại chỉ buồn bực và có chút tò mò, không biết sẽ được đưa đến đâu.

Khi đến nhà hàng, Diệp Cô Dung bởi vì bị cảm nên ăn uống không ngon miệng, cô ăn rất ít. Nhan Cảnh Thần thì đang phiền muộn, ăn cũng không nhiều. La Tổ Tổ vì tổng giám đốc đang ngồi đây, nên cũng không dám thể hiện. Vương Vũ Dương hoàn toàn trở thành làm nền, ăn uống vô cùng vui vẻ. Giữa bữa cơm, La Tổ Tổ trên cơ bản đã không đạt được tin tức gì, duy nhất chỉ có thể khẳng định quan hệ của hai người kia là khác thường.

Sau khi ăn xong ngồi một lúc thì về nhà. Bởi vì Nhan Cảnh Thần lo bệnh cảm của Diệp Cô Dung không giảm nên lái ô tô đưa cô đến bệnh viện, tiêm một liều thuốc mới quay về. Vừa về đến nhà thì nhận được tin nhắn rất dài của La Tổ Tổ, vì có Nhan Cảnh Thần ngồi cạnh nên cô không hồi âm.

Diệp Cô Dung rất ghét đi đến bệnh viện, về đến nhà là đi tắm ngay. Nhan Cảnh Thần thì kiểm tra thư trên máy vi tính và trả lời thư. Điện thoại của cô bỗng nhiên reo, anh đứng lên tìm, là La Tổ Tổ gọi, anh nghĩ một giây rồi ấn nút nghe, chưa kịp nói gì, La Tổ Tổ đã hét lên trong điện thoại: "Khai ra mau, cậu và người họ Nhan kia là như nào? Cậu thật là, cả buổi tối cứ giả cảm giả điếc..."

Nhan Cảnh Thần đành phải ho khan một tiếng: "Xin lỗi, Dung Dung đang tắm."

Trong điện thoại lập tức yên tĩnh, một lúc rồi nghe có tiếng hét thảm thiết, điện thoại liền bị ngắt.

Có thể nghĩ được tình trạng của La Tổ Tổ.

Nhan Cảnh Thần cong miệng lên, cười khò.

Diệp Cô Dung ở trong phòng tắm nói với ra: "Là ai gọi tới đây?"

Anh đứng sát cạnh cửa nói: "La Tổ Tổ."

"Hả? Cô ấy nói gì không?"

"Cô ấy hỏi quan hệ của chúng ta từ lúc nào với nhau."

Diệp Cô Dung im bật.

Nhan Cảnh Thần ít nhiều hiểu ý tứ của cô, mặc dù hơi buồn, nhưng tạm thời cũng không cần vội, xây thành La Mã một ngày chưa thể xong, lòng tin cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Liên quan đến cái MP3 kia, Nhan Cảnh Thần gửi lại nó cho Lucia, không bổ sung thêm gì cả, chỉ là viết tên tiếng Anh của mình lên đó vô cùng sắc nét, khí thế kinh người. Lucia nhận được, lập tức gọi điện tới xin lỗi, biểu thị tất cả dừng ở đây. Chuyện này vì thế mà dừng lại.

Mạnh Khắc mấy hôm trước đi Hương Cảng, xem tin tức trên báo viết, dường như đang cùng công ty giải trí bàn chuyện hợp tác, trên tám ảnh chụp, Mạnh Khắc cười rạng rỡ, đôi mắt đào hoa.

Lúc này bệnh cảm của Diệp Cô Dung khá nặng, nghỉ cả một tuần liền, căn cứ vào kinh nghiệm trước đây, chỉ cần xuống phòng thể dục vận động thì sẽ khá lên, hàng ngày ở trong nhà lại buồn chán, toàn quấy rầy Nhan Cảnh Thần làm việc. Buổi chiều nay, cô từ phòng tập thể dục lên bắt đầu quét dọn nhà cửa, bỗng nhiên nhớ đến cái MP3 kia, liền chạy đi hỏi.

Nhan Cảnh Thần đang xem tài liệu, cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Anh gửi trả lại cho cô ấy rồi."

Diệp Cô Dung không ngờ anh lại có tính trẻ con như thế, trong lòng thầm cười, nhưng ngoài mặt lại tỏ ra vẫn còn chút tức giận: "Vậy cô ta có phản ứng gì?"

Anh thờ dãi trả lời một nẻo: "Đều đã theo sự căn dặn của em, xử lý sạch sẽ rồi."

Diệp Cô Dung bĩu môi không cảm kích: "Nghe giọng điệu này có vẻ rất oan ức lắm thì phải."

Nhan Cảnh Thần đang đọc tài liệu liền ngẩng lên lườm cô, sau đó lại cúi xuống đọc tiếp. Cô còn muốn nói gì đó, nghĩ nghĩ là mình không nên quấy rầy anh đang làm việc, mấy ngày nay ở chung với cô, nhiều việc của anh đã bị đình trệ rồi. Cô ở trong phòng vệ sinh, nghe anh ở phòng khách đang nói chuyện điện thoại, liền khẽ ngâm nga hát nho nhỏ.

Bữa tối, Nhan Cảnh Thần bỗng đưa ra đề nghị muốn đến chào bố mẹ cô, làm cô giật mình hoảng sợ, rất lâu không nói gì, bầu không khí bỗng trở nên nhạt đi.

Anh cầm tay cô: "Theo lẽ thường, nam nữ qua lại với nhau chẳng phải sẽ đi gặp bố mẹ hai bên hay sao?"

Trong lòng Diệp Cô Dung biết dù sao vấn đề này không thể né tránh được, liền nói luôn: "Anh suy nghĩ kỹ chưa?"

Nhan Cảnh Thần nhìn cô: "Vấn đề này là anh hỏi em mới đúng. Anh biết rõ mình đang làm gì."

Diệp Cô Dung yên lặng một lúc mới nói nhỏ: "Trên thực tế, trải qua chuyện của Nhiếp Dịch Phàm, em rất khó dùng sự nhiệt tình của mình để yêu một người, anh thật sự không dễ tâm chứ?"

Nhan cảnh Thần nghe vậy vô cùng khổ sở, đây là điều anh đã sớm biết, nhưng khi do chính cô nói ra, cảm giác lại đặc biệt đau đớn. Anh im lặng một lát mới cười khổ: "Là em muốn cho anh biết khó mà lui đúng không?"

Diệp Cô Dung không đủ can đảm nhìn anh: "Em chỉ nghĩ như vậy đối với anh là không công bằng. Cảnh Thần, anh rõ ràng có thể tìm được người tốt hơn..."

Nhan Cảnh Thần vội cắt ngang lời cô: "Em nói như vậy, anh thật không hiểu ý em. Dung Dung, nếu như em cần thời gian, anh có thể chờ. Chỉ là trong quá trình chờ đợi, có thể tiếp tục xác định quan hệ của hai chúng ta được không, khi gặp bạn bè hay đồng nghiệp của em, em có thể thoải mái và thật lòng giới thiệu cho họ, rằng anh là bạn trai của em."

Anh dừng lại, đôi đồng tử đen kịt nhìn thẳng vào cô: "Yêu cầu này không quá đáng chứ?"

Tay Diệp Cô Dung vẫn bị anh nắm, nên cô có thể cảm nhận được tâm trạng của anh, trong ngực cô cũng rất khó chịu, khổ sở, bởi vì biết mình không yêu anh như anh yêu cô, càng nghĩ càng chua xót, khổ sở không chịu nổi. Thế nhưng tám năm yêu nhau, vậy mà một người còn có thể thay đổi, cô còn có thể tin tưởng được gì không?

Không phải cô không yêu anh, chỉ là yêu chưa sâu đậm, chưa nhiệt huyết. Chuyện với Nhiếp Dịch Phàm đã trở thành đề tài câu chuyện của bạn bè và người thân, bà Diệp lại là người coi trọng mặt mũi, bà chỉ có một mình cô là con gái, dù thế nào cũng sẽ không để cho con mình bị thiệt thòi. Nói cách khác, bà không thể đánh mà không nắm chắc cây gậy trong tay, trừ phi hai người lập tức kết hôn. Nhưng hôn nhân là phải đối diện với nhiều vấn đề, tình yêu có thể là chuyện của hai người, nhưng hôn nhân lại là chuyện của hai gia đình, mà nhiệm kỳ của Nhan Cảnh Thần ở Trung quốc chỉ có năm năm, cô lại là con duy nhất của bố mẹ, cô không muốn và cũng nghĩ sẽ rời khỏi Thượng Hải, đương nhiên, hiện giờ lo lắng mấy vấn đề này cũng hơi sớm, nhưng đó lại là hiện thực khó mà tránh khỏi được.

Cô nghĩ loạn hết cả lên, vừa có chút chuyển biến tốt thì đầu dường như giờ càng đau thêm, cô lấy tay day huyết thái dương. Nhan Cảnh Thần nhìn biểu hiện của cô như vậy, lòng càng trĩu xuống hằm hằm, chậm rãi buông tay cô ra, cô cảm giác được, vội vàng cầm lại tay anh: "Cảnh Thần..."

Tên vừa mới ra khỏi miệng thì nước mắt đã rơi xuống, lệ nhòa đi, anh lập tức mềm lòng cầm lấy khăn tay lau nước mắt cho cô, nhưng vẫn không nói lời nào. Nước mắt của cô càng tuôn nhiều hơn, thấy xung quanh mình mờ mờ nhòe nhòe. Nhan Cảnh Thần ôm lấy cô, thờ dãi nói: "Rõ ràng anh mới là người bị tổn thương, em khóc gì chứ."

Diệp Cô Dung cũng rất xấu hổ, nhưng nước mắt không khống chế được, không biết là do bị ôm dài ngày, hay là biết có người quá yêu chiều mình nên mới yếu đuối như vậy. Có một số chuyện quá gần chúng ta, lại làm chúng ta không nhìn thấy. Trong tình yêu mà chỉ lo được mất, do do dự dự, chột vui chột buồn, tâm trạng đều bị đối phương chiếm hữu, thường khiến cho mình trở nên ngốc nghếch. Nhà thơ thường nói, mây không có nơi chốn, chỉ quanh quẩn vờn núi, dùng hình ảnh đó để hình dung tình yêu cũng rất hợp lý.

Nhan Cảnh Thần hỏi câu đó, không những không có câu trả lời thuyết phục của cô, trái lại còn làm cô khóc, người ngoài nhìn còn tưởng anh phụ bạc cô, đổi lại trước đây, anh sẽ không bao giờ kiên trì như thế, hề cô gái nào lộ ra vẻ hờn giận, anh lập tức phẩy tay bỏ đi, chưa bao giờ nghĩ mình cũng có ngày hôm nay, thì ra số phận đã ở sẵn chỗ này đợi anh, mượn câu thoại của phim điện ảnh, rũ áo bỏ đi, sớm muộn gì cũng phải trả nợ.

Cả đêm, Diệp Cô Dung trần trọc, vất vả lắm mới ngủ, nhưng lại toàn gặp ác mộng, tận đến lúc Nhan Cảnh Thần đến lay cô tỉnh, cô mới phát hiện toàn thân mình ướt đầm, trên trán và chóp mũi đầm mồ hôi.

Bên trong tối om, chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu qua song cửa sổ, anh ngồi trước giường, đôi mắt đen như bóng đêm, chiếc áo sơ mi trắng trong bóng tối lại vô cùng nổi bật, có lẽ là vẫn đang làm việc. Diệp Cô Dung choàng tay ôm lấy anh, thờ yếu ớt, người được mùi vị nam tính ấm áp trên người anh tỏa ra.

"Mơ thấy ác mộng à?"

"Vâng."

Anh nói khẽ: "Đề anh đi lấy cốc nước nóng."

Diệp Cô Dung không buông tay: "Không khát."

Nhan Cảnh Thần đành phải ôm cô nằm xuống giường, khớp xương trên người kêu răng rắc, chắc là ngồi trong phòng khách làm việc quá lâu. Diệp Cô Dung buông tay ra, nhìn vào anh: "Cảnh Thần, anh có nghĩ tới, sang năm anh sẽ ở đâu không?"

Nhan Cảnh Thần trầm lặng một chút, mới một mới nói: "Chưa nghĩ tới, nhưng chỉ mong được ở bên em."

Diệp Cô Dung vì câu trả lời này mà kinh ngạc, trong tim dâng lên một dòng nước ấm áp, đợi tâm trạng giảm bớt một chút mới nói: "Ý của em là, nếu như chúng ta ở bên nhau, tương lai anh sẽ sống ở đâu?"

Nhan Cảnh Thần ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn chăm chú vào mắt cô, nhất thời không biết đáp sao.

Diệp Cô Dung nói đơn giản hơn: "Em không muốn rời khỏi Thượng Hải, bố mẹ cũng không muốn di dân, về mặt này em nghĩ anh nên cân nhắc rõ ràng..."

Nhan Cảnh Thần như trút được gánh nặng: "Thì ra là em chỉ vì cái này?"

Diệp Cô Dung tròn tròn mắt: "Cái này là vấn đề rất hiện thực đấy."

Nhan Cảnh Thần có chút ngượng ngùng, anh đúng là chưa từng nghĩ tới vấn đề này, nhiệm kỳ của anh chỉ có năm năm, làm tổng giám đốc công ty phụ trách mảng Châu Á Thái bình dương, chức vụ đã khá cao rồi, tương lai còn rộng mở hơn, nếu như lên chức, tất nhiên sẽ là thị trường Châu Âu. Mặt khác, bố mẹ tuổi đã cao, từng nhiều lần muốn anh quay về hỗ trợ sự nghiệp gia tộc. Nếu Diệp Cô Dung không muốn di dân, như vậy quả thật là có chút nan giải...

Anh thờ dãi xin lỗi: "Dung Dung, em hãy cho anh thời gian."

Diệp Cô Dung dựa vào lòng anh, trong lòng biết mình quá ích kỷ, biết anh yêu mình, liền đem bài toán khó giao hết cho anh.

Lúc chúng ta còn trẻ, yêu một người, còn yêu hơn cả bản thân mình, chân trời góc bể dù khổ dù mệt đến mấy cùng nguyện lòng đi theo người đó. Sau này tuổi tác nhiều hơn, từ từ ý thức được thái độ và trách nhiệm của người con, gánh vác nhiều trách nhiệm, không thể buông thả, cũng không thể bay xa. Như trong Lâm tịch nhất thu có viết như này: Chỉ mong tôi có thể chưa trưởng thành, mà chỉ bằng trực giác để tìm kiếm đối tượng, mê đắm mơ hồ một lần, trên thùy triều cao trào. Cô hy vọng có thể giống như ca khúc đó mà cứ như vậy yêu hết lòng một lần, tiếc là cô đã qua cái tuổi như vậy rồi, có một số việc định trước là chỉ có thể hoài niệm.

Một cô gái hai mươi tám tuổi, khi cô bắt đầu một tình yêu mới, sự lo lắng của cô tuyệt đối rất khác với cô gái mười tám tuổi. Cô gái mười tám tuổi có thể hưởng thụ vài năm cuộc sống độc thân, nhưng đối với Diệp Cô Dung mà nói, thời gian không đợi cô nữa. Tiếp theo là, cô còn phải chạy đua với thời gian.

Thời gian càng trôi đi, thì hầu như đều là sự khủng hoảng của mỗi một cô gái trưởng thành, nhất là nơi có nhịp sống cao, nhiều áp lực như thành phố này, có đôi khi ngay cả tự do ốm đau cũng không có, gặp người thì chỉ chăm chăm xem chức vị của bạn thế nào. Ở đây không thiếu nhân tài.

Diệp Cô Dung chỉ nghỉ làm có một tuần, Tổng tiêu thư thuộc bộ phận quản lý của cô đã lọt vào mắt xanh của sếp Hứa Trần. Có người nói lúc cô nghỉ ngơi, Tổng tiêu thư đã đưa ra không ít ý kiến có tính cải tổ về mặt tổ chức, đặc biệt là các vị trí quản lý ở các bộ phận tiêu thụ, Hứa Trần nghe xong liền chấp nhận luôn. Những cái này là do Hạ Thanh nói cho cô biết, đồng thời đã được chứng thực tại cuộc họp. Hứa Trần còn chỉ đích danh cô trợ giúp cô Tổng thực hiện việc cải tổ. Tuy rằng trong lòng cô rất bức nhưng ngoài mặt không thể hiện gì, dù sao làm việc lâu năm đã rèn luyện tính cách bình tĩnh. Và lại, làm vị trí này ở công ty nhiều năm rồi cũng có chút nhàm chán, nếu có thể nhân cơ hội này đổi môi trường làm việc cũng là một điều tốt.

Với tâm niệm như vậy cô liền giao toàn bộ công việc cho cô ta, phương án là do cô ta đề ra, để cô ta thực hiện là đúng nhất, đồng thời cũng âm thầm lo lắng cho cô ta, một số người quản lý ở các bộ phận tiêu thụ không dễ đối phó đâu.

Quả nhiên, kế hoạch cải tổ được đưa ra thông báo không quá hai ngày, chắc chắn hiệu ứng sự oán giận bắt đầu phản hồi. Đầu tiên là những người quản lý bộ phận tiêu thụ bạo phát. Tổng tiêu thư ý chí ngẩng cao đầu, thêm một số sự phản đối nữa, và cuối cùng tất cả đều lộ ra sự chán chường, đề nghị cô ta đứng ra phối hợp với bộ phận tiêu thụ. Còn cô cũng chỉ là một người đi ngang qua sân khấu, đem mọi ý kiến thu thập lại, khi Hứa Trần hỏi tiến độ, liền đề mặc cô ta trực tiếp đi báo cáo.

Trong lúc này, Nhan Cảnh Thần bay đi Châu Âu làm việc, thuận tiện ghé qua thăm bố mẹ. Trong điện thoại biết tình trạng sức khỏe của bố mẹ anh hơi kém, còn cụ thể như nào thì anh không nói. Từ buổi nói chuyện tối hôm đó, anh cũng đang xem xét lại mối quan hệ này một lần nữa. Vì tất nhiên, đây là điều kiện tiên quyết của hôn nhân. Dù sao thời gian tới còn có năm năm, mọi thứ vẫn còn chưa biết, nội trong thời gian ngắn anh cũng chưa tìm ra được cách giải quyết nào hay cả.

Hàng ngày hai người ở bên nhau nên chưa cảm nhận ra gì khác, khi anh đi công tác hơn nửa tháng, cô liền có cảm giác không quen, cô từ lúc nào đã có ý nghĩ y lại anh. Phát hiện này không làm cho cô cảm thấy ngọt ngào, trái lại có chút sợ hãi. Tình cảm có nhau lúc hoạn nạn càng lúc càng thâm sâu, mỗi ngày một biến đổi, nhất thương động cốt. Cô rất tình tảo ý thức được điều đó, nhưng đại não hoàn toàn không bị khống chế, mỗi đêm nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn như chưa hết chuyện để nói, giống như Tiền Chung Thư tiền sinh từng nói, lời tâm tình, là không thể nói trước mặt người thứ ba.

Thời tiết đã vào tháng mười giữa thu, nhưng vẫn vô cùng nóng bức. Trong công ty đã quyết định thảo luận sự sắp xếp tuần lễ vàng. Diệp Cô Dung bởi vì Nhan Cảnh Thần từ lúc đến Thượng Hải chưa được đi chơi, liền có ý đưa anh đến một số thị trấn nhỏ vùng sông nước một chút. Mấy năm nay, danh lam thắng cảnh ở xa xa thì đã đi không ít, nhưng những chỗ gần Thượng Hải thì lại chưa từng ghé qua, thật ứng với câu cách ngôn: Mọi người luôn luôn bỏ qua cảnh đẹp bên cạnh mình.

Cô lên mạng thu thập tài liệu, kiểm tra lộ trình, chuẩn bị đủ thứ, kết quả Nhan Cảnh Thần công việc bận rộn, đương nhiên không thể nghỉ phép để quay về. Điều này quá bất ngờ, cảm giác thất vọng không thể tránh khỏi được. Vì vậy, cô cuối cùng hiểu vì sao trong chuyện tình cảm trước đây của anh lại thất bại, có cô gái nào chịu được bạn trai như vậy, đợi khi tình yêu mãnh liệt qua đi, cuộc sống trở lại bình thường, cứ như thế mãi, chỉ sợ không phải là chuyện tốt, sự kiên trì của con người cũng có giới hạn.

Nhan Cảnh Thần không thể trở về, La Tổ Tổ lợi dụng cơ hội đó để nghỉ phép dài hạn gặp bố mẹ chồng. Mấy năm gần đây bố mẹ cô rất hay đi du lịch, còn cô mỗi khi có dịp nghỉ dài hạn thì nhất định đi du lịch, công việc hàng ngày đều có đồng nghiệp thu xếp cho, nơi này trong thành phố mỗi người đều vô cùng bận rộn. Diệp Cô Dung rơi vào đường cùng tức giận quyết định một mình đi du lịch, bằng không sẽ buồn chán đến chết.

Trước ngày nghỉ một ngày, bỗng nhiên cô nhận được điện thoại của Trần Duyệt, cậu ta nói thẳng là muốn hẹn gặp cô. Cô ngỡ nàng ba giây mới nhớ ra cậu ta là ai, liền sau đó cảm thấy vô cùng ngạc nhiên: "Có chuyện gì mà không thể nói qua điện thoại vậy?"

"Gặp mặt thì tốt hơn."

"Tóm lại là chuyện gì?"

"Buổi tối nói tiếp." Cậu ta quen dùng giọng điệu ra lệnh, nói xong liền cúp luôn điện thoại, khiến cho Diệp Cô Dung không hiểu ra sao cả.

Đợi đến khi tan tầm, cậu ta quả nhiên chờ dưới lầu, trên người mặc bộ trang phục nhẹ nhàng, trông rất hoạt bát trong sáng hơn lần trước rất nhiều, trông rất tiêu chuẩn. Hai người đi vào quán cà phê gần đó, đợi phục vụ lấy đồ uống, Trần Duyệt mới đưa cho cô một túi giấy dai.

Bởi vì trên đường đi cậu ta luôn trốn tránh, nên cô tò mò hỏi: "Vật gì khiến cho cậu thần bí như thế, mà không thể nói qua điện thoại?"

Cô nói rồi nhận lấy, vừa mở ra xem lập tức ngấy ra, bên trong là mấy tấm ảnh chụp cô, cô vừa xem qua, mặt bỗng tái mét, lửa giận bùng lên nhưng cố kiềm chế, ngữ khí thật sự không còn khách khí nữa: "Cậu điều tra tôi? Cậu sao có thể làm vậy? Ai cho cậu quyền như thế?"

Trần Duyệt vẫn lẳng lặng quan sát sắc mặt của cô, lúc này hạ giọng nói: "Trên thực tế, là mẹ tôi điều tra cô."

Diệp Cô Dung ngăn ra: "Sao bà ấy lại làm vậy?"

Trần Duyệt nhú mày hỏi lại: "Cô không biết sao?"

Diệp Cô Dung không thể tin được, cô cao giọng: "Mẹ của cậu điều tra tôi, cậu lại đi hỏi tôi...?"

Trần Duyệt có chút xấu hổ nói khẽ: "Cô đừng kích động. Tôi cũng không biết vì sao bà lại làm như vậy. Cái này là hai ngày trước tôi bắt gặp trong phòng sách của bà..."

Diệp Cô Dung bị xâm phạm đời tư, vô cùng phẫn nộ nhất thời không nói ra lời.

Trần Duyệt tiếp tục giải thích: "Hai ngày nay tôi tí mĩ ngủm lại, chuyện này ngay từ đầu đã rất kỳ lạ, lần trước tại Cừu trại câu, bà thấy trên điện thoại đi động của mẹ cô có ảnh của cô, liền cảm thấy có hứng thú với cô. Di Chu làm mai, vốn cũng là thuận tiện nói giỡn, ai ngờ bà lại đồng ý, còn bắt tôi đi gặp mặt. Nói thật, tôi và cô căn bản không thể nào..." Cậu ta dường như bụng đầy nghi vấn muốn tìm người giải bày, nhưng lại không biết nói thế nào, lại sợ đắc tội với cô, "Hơn nữa, lần gặp mặt đó, lại chẳng chọn ở đâu để gặp mặt, thành phố nhiều nhà hàng như vậy mà lại chọn đến nhà cô..."

Diệp Cô Dung cười nhạt: "Cậu trực tiếp nói thẳng đáp án cho tôi đi thì hơn."

Trần Duyệt cười gượng: "Tôi thật sự không biết. Nếu như không phải những tấm ảnh này, tôi đâu để tâm nghĩ những chuyện vặt vãnh đó. Thời gian đó, quả thật bà đã tìm cho tôi rất nhiều bạn gái, tôi còn cho rằng là bà sốt ruột..."

Diệp Cô Dung xen vào: "Có một lần, cậu online hỏi tôi đủ thứ linh tinh..."

Lần thứ hai Trần Duyệt cười gượng: "Cũng là mẹ tôi bắt tôi hỏi, lúc đó bà ở sau lưng tôi."

Diệp Cô Dung quả thật biết hỏi gì nữa, liền trực tiếp hỏi thẳng luôn: "Nhà chúng tôi có ăn oán gì mới nhà cậu à?"

Trần Duyệt nghe vậy dờ khóc dờ cười, bộ dạng như muốn nói gì đó lại thôi, dường như rất khó mở miệng.

Diệp Cô Dung ngăn ra: "Thật sự có cừ oán?"

Cậu ta lắc đầu, xấu hổ nói: "Tôi biết bình thường trước đây mẹ tôi vẫn hay tra hành tung của bố tôi, lúc đó vì bà nghi ngờ ông có người bên ngoài, nhưng tôi thật sự không nghĩ ra, vì sao bà lại muốn điều tra cô?"

Diệp Cô Dung ngạc nhiên một chút, rồi cười giận: "Có lẽ bà nghi ngờ đối tượng bố cậu gặp bên ngoài là tôi đúng không?"

Trần Duyệt vội nói: "Đương nhiên là không phải."

Sự tức giận bị kìm nén của Diệp Cô Dung cuối cùng cục bộc phát, cô cầm lấy ảnh: "Điều này là xâm phạm đời tư, tôi có thể kiện bà ấy."

Về mặt Trần Duyệt thành khẩn nói: "Tôi thay mặt mẹ tôi xin lỗi cô."

Con giận của Diệp Cô Dung vẫn không tiêu. Từ lúc Nhan Cảnh Thần đến ở cùng cũng chưa từng xảy ra chuyện gì khác thường, đến cuối cùng cô hầu như tưởng rằng cậu ta muốn mượn cơ để tiếp cận mình mình, nhưng chính mình cũng rất vui vẻ với sự tiếp cận đó, vậy thì không cần nói gì, thì ra tất cả đều rõ ràng. Cô buồn rầu với đầu óc trì độn của mình, đồng thời cũng tò mò, tóm lại là vì sao bà Trần kia lại muốn làm vậy?

"Có thể tôi nên nói chuyện với mẹ cậu?"

"Nhưng..." Trần Duyệt lộ vẻ khó xử.

"Nếu như đổi lại là cậu, nhất cử nhất động bị người khác giám sát, cậu sẽ có cảm giác gì?"

"Mẹ tôi đi Châu Âu rồi, nội trong thời gian ngắn sẽ chưa về đâu, nếu không tôi đã không lấy được những tấm ảnh này." Trần Duyệt tỏ vẻ bất đắc dĩ, "nhưng tôi có thể khẳng định, điều tra đã chấm dứt."

"Có ý gì."

"Bức ảnh cuối cùng có hiện thời gian là hai mươi tám tháng mười hai, bên trong còn có tài khoản ngân hàng và số tiền, cho nên, tôi đoán cuộc điều tra đã kết thúc."

"Có số điện thoại của đối phương không?"

"Không có."

Diệp Cô Dung suy nghĩ một chút, nói: "Nếu như tôi nhớ không lầm, cậu từng nói bố cậu làm chính trị, xin hỏi tên ông ấy là gì?"

Trần Duyệt không đáp, chỉ mở điện thoại bấm ra một tấm ảnh, đưa tới trước mặt cô, Diệp Cô Dung sau khi xem xong thì thở nhẹ một hơi. Trần Duyệt mỉm cười không nói, rõ ràng là đã quen với những phản ứng như này, trên mặt cũng không hề che giấu sự ưu việt bẩm sinh.

Diệp Cô Dung dĩ nhiên là rất ngạc nhiên về nhân vật quan trọng này, nhưng khiến cô phiền muộn hơn chính là, ông ta chính là người đàn ông trung niên ở

quán bar tại đường Hành Sơn tối hôm đó. Giờ ngấm lại, ánh mắt lúc đó của ông ta có chút kỳ lạ.

Sau khi chia tay với Trần Duyệt, Diệp Cô Dung ngây ngốc về nhà, đầu óc rối loạn. Không thể tin được sự việc này lại xảy ra trên người mình. Buổi tối trước khi đi ngủ cô cứ luôn kiểm tra cửa sổ và cửa ra vào xem đã đóng chặt chưa, nửa đêm đang nửa tỉnh nửa ngủ, chỉ có tiếng động khẽ cũng khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Sáng dậy không còn tâm trạng nào mà đi du lịch, cho nên khi thức dậy, cô nằm trên giường mà nghĩ, sau đó quyết định gọi về cho bố mẹ. Bởi vì không muốn mẹ lo lắng, cô vòng vo nửa ngày cũng không hỏi được tin tức gì có giá trị, ngược lại còn khiến bà nghĩ lầm là cô và Trần Duyệt lại qua lại với nhau. Diệp Cô Dung đành phải vội cúp điện thoại, gọi cho Nhan Cảnh Thần nhưng vẫn không gọi được.

Cô vắt óc tí mĩ nghĩ nghĩ lại một lần, cũng không thấy có chút gì liên quan tới bà Trần, cuối cùng lại liên tưởng tới Nhiếp Dịch Phàm, lập tức cũng bắt chập mình đã từng nói dứt khoát cắt đứt, lập tức lấy điện thoại di động gọi cho Nhiếp Dịch Phàm. Điện thoại reo hồi lâu anh mới nhận, chắc là đang ngủ say thì bị đánh thức, vì vậy giọng điệu có vẻ ngái ngủ hỏi: 'Ai đấy?'

"Là em." Diệp Cô Dung vội xin lỗi: "Thật ngại quá, mới sáng sớm đã đánh thức anh."

"Dung Dung?" Giọng nói Nhiếp Dịch Phàm rõ ràng hơn, "Sớm như vậy, có việc gì không?"

"À, là như này, em gặp phải một chuyện kỳ lạ..."

Cô kể tỉ mỉ lại chuyện này, Nhiếp Dịch Phàm nghe xong cũng giật mình, quả thật là ly kỳ khó hiểu, nhưng anh khẳng định mình không biết nhân vật quan trọng trong giới chính trị này. Vì vậy trong điện thoại bị ngắt quãng một đoạn, yên lặng một lúc Diệp Cô Dung mới nói: "Vậy thật ngại quá, đã làm phiền anh."

Nhiếp Dịch Phàm không khách sáo như cô, thoải mái nói: "Trước tiên em không nên rối loạn như vậy, ví dụ như ngay cả con trai bà ta cũng không biết mẹ mình vì sao làm vậy, em có nghĩ vỡ đầu cũng vô dụng, bất biến ứng với vạn biến. Theo anh thấy, cứ chờ đến khi bà Trần kia quay về, em cứ tìm đến hỏi thẳng bà ấy cho rõ ràng."

Buổi nói chuyện đó làm Diệp Cô Dung tỉnh táo lại.

Việc này quả thật đã khiến cô rối loạn, tuổi đã vậy rồi mà vẫn chẳng có kinh nghiệm gì cả, mặc dù trong lòng đã có chủ ý, nhưng cuối cùng vẫn do thói quen để anh quyết định. Nhiếp Dịch Phàm lãnh đạm như vậy lại luôn luôn thấu triệt phân tích rõ ràng những vấn đề của cô, nói dăm ba câu đã trấn an được sự lo lắng của cô, dường như có anh, mọi chuyện khó khăn đều có thể giải quyết dễ dàng.

"Chắc là chỉ như vậy thôi." Cô chuẩn bị cúp điện thoại, bỗng nhiên nhớ tới vết thương ở chân anh, liền hỏi: 'Chân của anh thế nào rồi?'

"Đỡ nhiều rồi." Anh dừng lại một chút, lại nói: 'Mẹ anh tối nay tới Thượng Hải.'

Diệp Cô Dung sững sờ: "Hả?"

Nhiếp Dịch Phàm cười khò: 'Thật ra anh đã không có gì, nhưng bà không nên đến. Anh đoán bà có thể sẽ làm phiền em, em biết bà là người vô cùng cố chấp mà, nếu nhà bà thật sự làm phiền em, em có thể cứ thẳng thắn từ chối bà.'

Diệp Cô Dung yên lặng một chút, mới nói: "Vâng."

Vốn định từ bỏ việc đi du lịch, nghe Nhiếp Dịch Phàm nói vậy, cô lại một lần nữa lo lắng. Cô hiểu bà Nhiếp, chắc chắn là muốn tìm cô để nói chuyện. Người của thế hệ trước dường như không hiểu thanh niên hiện nay, nếu không ngăn bà, bà cũng sẽ tìm Nhiếp Dịch Phàm tính sổ, thật ra cũng không cứu vãn được gì, chỉ có thất thố mà thôi. Nhiếp Dịch Phàm cố ý nói trước cho cô biết, hiển nhiên là cũng không muốn mẹ mình thật thối.

Cô ra khỏi giường rửa mặt mũi xong, lần thứ hai gọi điện cho Nhan Cảnh Thần, liên tục gọi ba lần cũng không có kết quả, trong lòng nổi giận. Mờ tù lấy ba bộ y phục cho vào túi du lịch, mang theo máy ảnh, mở cửa ra khỏi nhà.

Bởi vì thật sự lo lắng bà Nhiếp gọi điện tới, lại cả ngày không nhận được tin gì của Nhan Cảnh Thần, cô thật sự tức giận, tắt nguồn điện thoại luôn.

Đêm đó tại nơi du lịch, sau khi tắm rửa xong cô cầm máy ảnh ra ngoài chụp cảnh đêm. Ban ngày cố nhiên rất ồn ào náo nhiệt, buổi tối cũng không kém gì.

Kém một chỗ là, không hề ít đôi học sinh yêu nhau, tâm trạng của cô không tốt, nhìn thấy họ thì cảm giác phiền muộn sâu sắc, mặc dù cô và Nhiếp Dịch Phàm đi tới ngày hôm nay, nhưng cô vẫn nhớ chuyện ngày trước, không thể không thừa nhận họ đã có một thời gian rất hạnh phúc vui vẻ.

Nhiếp Dịch Phàm lúc đó, tóc ngắn, mày kiếm mắt sáng, lúc cười có chút ngây ngô, giọng hát giống ca sĩ Trương Học Hữu như đúc, rất chuẩn. Có một ngày anh vô cùng ai oán trách cô: "Diệp Cô Dung, em có biết để có được sự chú ý của em là khó khăn đến chừng nào không?" Cô nghe chẳng hiểu ra sao cả, anh liền đem các chiêu bài của mình nói thẳng ra, làm cô vừa buồn cười vừa cảm động, liền chủ động hôn lên môi thưởng cho anh.

Có lần hẹn nhau đi chơi, sáng sớm giữa mùa đông lạnh anh đã chờ ở dưới lầu, cô vì chưa gội đầu nên không muốn ra khỏi nhà, anh đành phải đi lấy nước, sau đó leo lên tầng năm, miệng phả ra làn hơi trắng, cố ý thờ phỉ phỉ xụ mặt nói: 'Diệp Cô Dung, em có biết là ai lấy nước cho em không, anh ta

sắp trở thành nhân vật truyền kỳ rồi, một phút đồng hồ có thể kiếm được trăm vạn, xem ra cả đời này của em là phải trả nợ rồi."

Nhiếp Dịch Phàm năm đó...

Diệp Cô Dung ngẩng đầu lên, đưa mắt dõi trên mặt nước xa xa, ánh trăng và ánh đèn sáng rực ở hai bên bờ sông tỏa xuống nước gợn sóng lăn tăn dịu nhẹ, cảnh sắc huyền ảo.

Sau này tuy rằng anh không có một phút kiếm được trăm vạn, nhưng cô vẫn dự định sẽ sống cả đời với anh, giờ thì không thể được nữa rồi. Lúc còn mẫn nông, cô cũng từng nói muốn đưa anh tới vùng sông nước Giang Nam, nhưng không biết vì sao không thể thành nguyện. Có lẽ có một số lời hứa định trước chỉ dùng rồi vứt bỏ, một cái xoay người trong nháy mắt quang cảnh trở thành hoang vu, cũng không quay lại được nữa, người thiếu niên đã từng hồn nhiên đẹp đẽ kia bị thời gian đưa đi quá xa rồi, không còn tìm thấy nữa.

Cô cúi đầu, một giọt nước mắt rơi vào dòng sông, vô thanh vô tức biến mất.

Bởi vì đêm trước ngủ không ngon nên cô đặc biệt mệt mỏi, trở lại khách sạn ngủ rất nhanh, nhưng trong tiềm thức biết là nơi lạ, nên ngủ cũng không ngon giấc. Lúc cô tỉnh dậy thì đã hơn sáu giờ sáng, vừa mở cửa ra đã có mùi thức ăn bay tới, cô cảm giác rất thơm ngon, rửa mặt xong liền ra ngoài đi ăn, hương vị cháo hoa và bánh quẩy vô cùng ngọt ngào.

Ăn sáng xong, cô quay về phòng tiếp tục ngủ, buổi sáng thanh thiên bạch nhật, tâm lý cảnh giác của cô được thả lỏng, mặc dù bên ngoài tiếng người ồn ào nhưng cô ngủ vẫn rất say. Ngủ thẳng đến hơn mười một giờ, người chủ khách sạn mới đến gõ cửa, hỏi cô có tiếp tục thuê phòng nữa không. Bởi vì là ngày nghỉ, việc buôn bán của quán rất bận rộn, phòng thuê vô cùng đắt. Cô đương nhiên là không tiếp nữa, thu dọn hành lý rồi trả phòng. Trước khi xuất phát cô đã chuẩn bị khá đầy đủ, thời gian thì nhiều, hoàn toàn không giống khách du lịch khác vội vàng vàng mà nhàn nhả đi chơi.

Rời khỏi nơi du lịch lên xe mở điện thoại di động, lập tức có liên mấy tin nhắn gửi đến, có hai cuộc gọi từ Thượng Hải, chắc chắn là bà Nhiếp gọi. Cô âm thầm nín thở, tiếp tục xem mấy tin nhắn tiếp theo, La Tô Tô gửi tin nhắn chúc mừng tới, còn những cái khác đều là tin tức của Công ty, không có Nhan Cảnh Thần. Rõ ràng là không có. Thời gian anh gửi tin nhắn cũng không có, thật đáng chết.

Cô vẫn còn để ý tới anh! Hừ! Có bản lĩnh thì cứ ở mãi nước ngoài đừng về nữa. Cô càng phiền muộn, lần thứ hai tắt điện thoại di động, dứt khoát đoạn tuyệt hơn bảy ngày nữa.

Ở Tô Châu ba ngày, đi đến mấy cổ trấn nổi danh, thời gian còn lại thì đi dạo trong khu vực thành phố. Ngày thứ tư xuất phát theo lộ trình cuối cùng, Ô trấn. Trên đường đi phải lòng vòng khá xa, đến Ô trấn thì đã buổi chiều rồi. May mà sáng sớm cô đã online đặt phòng trước nên vô cùng thông dong, vào khách sạn chuyện đầu tiên là tắm, sau đó lên giường ngủ, dường đủ tinh thần ngắm cảnh đêm.

Lúc thức dậy thì chưa tới tám giờ, sắc trời không tốt lắm, có chút âm u, dường như sắp có mưa, khách du lịch tự nhiên không đông bằng ban ngày. Buổi tối ở đây nhìn cảnh đêm ở vùng sông nước Giang Nam có sự hứng thú khác biệt, các quán ven bờ đèn sáng rực, dưới hành lang của Hành Lâm Viện đèn rực rỡ, các màu sắc sống động của những ngọn đèn mang phong cách cổ xưa lịch sự tạo nên đồng loạt phản ngược lại trong dòng nước, cảnh sắc huyền ảo lung linh, như ngân cách với nhân thế, là tịnh hội của bầu trời.

Diệp Cô Dung đi dọc theo các phiến đá bên bờ sông, trong lòng dâng lên cảm xúc vô hạn, ngày tốt mỹ cảnh như vậy, nhưng không có người ở bên. Vì vậy cô không nén được lại lấy điện thoại ra nhấp nháy một chút rồi bật nguồn lên. Trời biết, mấy ngày nay trong lòng cô rất khó chịu.

Trong nháy mắt, vô số tin nhắn dồn dập tràn ngập màn hình. Cô biết sẽ có tin, nhưng không ngờ lại nhiều như vậy, ngược lại càng hoảng sợ, cho rằng xảy ra chuyện gì. Mở ra xem, tất cả đều là tin nhắn của Nhan Cảnh Thần, hầu như chỉ hỏi cô đang ở đâu. Cô vừa lật xem vừa tưởng tượng ra biểu hiện của anh, tìm cô tức thì mềm đi, hồ nước như gợn sóng không ngớt.

Khởi động điện thoại chưa được ba phút, điện thoại di động kêu to, là Nhan Cảnh Thần gọi tới. Trước đó trong lòng cô đầy giận hờn ngay tức khắc tiêu tan như mây khói, lập tức ấn nút nghe.

"Anh chịu gọi điện thoại rồi?" Tuy rằng cô đã hết giận, nhưng vẫn hờn dỗi hỏi.

Nhan Cảnh Thần không trả lời, hỏi thẳng: "Em đang ở đâu?"

"Anh cứ làm việc của anh đi, hỏi em ở đâu làm gì?" Giọng nói của cô vẫn dỗi.

"Xin lỗi Dung Dung, hãy nói cho anh biết vị trí của em, anh muốn gặp em ngay lập tức."

Ngữ khí Nhan Cảnh Thần nóng như lửa đốt.

"Anh đã quay về rồi." Diệp Cô Dung ngừng ngừng.

"Đúng vậy." Nhan Cảnh Thần cuối cùng hét lên: "Mau nói cho anh biết vị trí của em."

Diệp Cô Dung lập tức nói: "Em đang ở Ô trấn, anh về lúc nào vậy?"

Giọng nói của Nhan Cảnh Thần nghe vô cùng bất đắc dĩ: "Anh trở về hai ngày rồi. Trời ạ, em thì tắt máy, anh sốt ruột đến phát điên rồi..."

"A?" Diệp Cô Dung ăn năn kêu lên, vội nói: "Để em hỏi xem còn xe không..."

"Đừng." Nhan Cảnh Thần vội ngắt lời cô, "Muộn rồi, không an toàn, trái lại em cứ ở đó đợi.."

"Giờ em chỉ muốn gặp anh." Diệp Cô Dung kêu lên, hoàn toàn không để ý tới hai ba cặp mắt hướng về mình.

Trái lại Nhan Cảnh Thần lại trầm lặng.

Diệp Cô Dung gọi: 'Cảnh Thần?'

"Giờ em muốn gặp anh?" Nhan Cảnh Thần hỏi lặp lại.

"Đúng vậy, ngay bây giờ." Tình cảm của cô đã ủ từ lâu, thật sự không thể chờ cho dù là một khắc.

"Vì sao?" Giọng của anh đột nhiên trở nên dịu dàng.

"Em rất nhớ anh."

Lần thứ hai anh lại im lặng.

Diệp Cô Dung thật sự quá sốt ruột, nói thẳng luôn: 'Giờ em ra ga xe lửa, nhất định tối nay phải quay về...' cô vừa nói vừa rời khỏi bờ sông, xoay người chạy về khách sạn.

Nhan Cảnh Thần bỗng nhiên quát khê: 'Đừng nhúc nhích.'

Diệp Cô Dung bị anh làm cho sững sốt, vô thức đứng lại: 'Cái gì?'

Giọng nói của anh dịu dàng như trước nay chưa từng như vậy: 'Anh đang đứng ngay gần em, đừng nhúc nhích.'

Diệp Cô Dung nghĩ có chút không hợp lý: 'Anh, anh ở đâu?'

Nhan Cảnh Thần cười: 'Ở sau em.'

Diệp Cô Dung lập tức xoay người, quay đầu lại thấy trong ngõ nhỏ hẹp dài u ám, rất xa, một bóng người cao lớn bước nhanh tới, áo somi trắng vô cùng bắt mắt dưới ánh đèn đường, là Nhan Cảnh Thần.

Cô ngỡ ngác một chút, niềm vui vỡ òa, quên cả nói gì, rồi lập tức cúp điện thoại.

Nhan Cảnh Thần sai bước đi tới, mặc dù còn một khoảng cách, vẫn còn thừa thớt vài du khách, cô vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực của anh, tựa như có ma lực thần bí đầy hấp dẫn, khiến cô không thể dời mắt, tận đến khi anh kéo cô vào lòng, không nói một lời gần như thô bạo hôn môi cô, cô mang theo nỗi vui mừng như điên mãnh liệt đáp lại.

Hai người kịch liệt hôn nhau không để ý xung quanh, một lúc lâu sau mới kết thúc nụ hôn sâu mãnh liệt này.

Diệp Cô Dung gục vào ngực anh thở hổn hển.

Nhan Cảnh Thần lấy áo trên khuỷu tay khoác vào cho cô, khàn khàn nói: 'Đi.'

Đầu óc Diệp Cô Dung vẫn choáng váng, chưa kịp hoàn hồn, cũng không nguyện hoàn hồn, cả người được anh đưa đi, trên người anh có mùi hương nhẹ nhàng thơm ngát, tựa như đang ở trong mộng, tất cả đều ngọt ngào, cho đến lúc gần đến khách sạn mới hỏi: 'Sao anh lại biết em ở đây?'

"Anh kiểm tra ghi chú trên máy vi tính của em."

"A, anh xâm phạm đời tư của em." Diệp Cô Dung gần đây vô cùng coi trọng đối với việc riêng tư.

"Không những anh xâm phạm đời tư của em, anh còn muốn xâm phạm..." Môi Nhan Cảnh Thần nóng như lửa kề sát vào tai cô nói nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Buổi tối sắc trời u ám nên nửa đêm có mưa, không khí mát mẻ hơn.

Thế chất trong cơ thể Diệp Cô Dung đối với nhiệt độ trong ngày rất miễn cảm, cô cuộn lấy chăn quanh mình khiến cho Nhan Cảnh Thần dờ khóc dờ cười, đành phải ôm chặt cô vào lòng. Cô ngủ rất khó chịu, quen ngủ giường lớn rồi, ở khách sạn này chỉ là giường nhỏ không thể lăn qua lăn lại, cô lật qua lật lại nhiều khiến cho cả hai ngủ không ngon. Nhan Cảnh Thần bỗng nhiên ôm cô đặt lên người mình, rồi đưa tay đánh vào mông cô một cái.

Diệp Cô Dung đau quá kêu lên, trợn mắt với anh: "Sao lại đánh em?"

Nhan Cảnh Thần trừng mắt lại: "Vì sao tát mắy? Em có biết làm anh sắp phát điên lên không."

Anh không đề cập tới thì thôi, nhắc tới làm cô cũng phát hỏa: "Anh không biết xấu hổ còn nói, tin thì không gửi, điện thoại thì không gọi được, có quý biết anh đang làm gì?"

"Cho nên em mới tát mắy, hại anh từ Tô Châu đi tìm em, còn gọi điện thoại cho em không biết bao lần, còn suốt nửa báo cảnh sát.."

"Anh là ác nhân mà còn gửi cáo trạng, cho tới bây giờ cũng chỉ có mỗi anh là biết công việc thôi..."

"Trời đất chứng giám, để được về nhanh với em, anh làm đến quên cả ngày đêm, thậm chí còn không tham gia cuộc họp quan trọng sáu tháng cuối năm với ban giám đốc, chỉ gửi cho Boss một bản báo cáo..."

"Cho nên đến thời gian gọi điện thoại cũng không có đúng không?" Diệp Cô Dung không chút nào cảm động.

"Anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ."

"Đến bây giờ em cũng chỉ bất ngờ, chứ không có vui." Diệp Cô Dung đã bớt giận, nhưng vẫn mạnh miệng.

Hai người lúc này thì nhu tình mật ý quá nhiệt liệt, quay ngoắt lại đã đối chọi với nhau gay gắt, thật khiến người khác bó tay. Nhan Cảnh Thần trầm lặng chốc lát, ngữ khí mềm đi, cố ý từ thân nói: "Vậy em gặp anh thì không vui đúng không?"

"Tuyệt không." Diệp cô Dung hừ một tiếng, lật người qua không để ý tới anh.

Anh bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: 'Có đau không? Để anh xem nào.' Nói xong đưa tay ra xoa xoa, lại bị Diệp Cô Dung gạt đi. Anh nghiêng mặt qua tiếp tục xoa, cô nhắm mắt lại không để ý tới anh, qua một lúc bỗng nhiên toàn thân run lên như bị điện giật, xoay vội người lại, cơ thể lại bị anh giữ chặt không cử động được, chỉ nghe anh ám muội hỏi: 'Còn đau không?'

Diệp Cô Dung vội xin tha: 'Không đau, anh mau thả tay ra.'

Nhan Cảnh Thần căn bản không thêm để ý tới cô, cũng không biết anh chui vào trong chăn làm ra cái trò quý gì, nói chung Diệp Cô Dung bị anh triệt để đối phó, một chút cấu kình đã biến mất.

Mưa đến sau nửa đêm thì nhỏ dần đi, chỉ còn tí tách tí tách, giọt mưa dưới mái hiên trong đêm lại nghe vô cùng rõ. Hai người không buồn ngủ, ôm nhau trong chăn rỉ rả nói chuyện nhỏ nhỏ. Nhan Cảnh Thần nghe xong chuyện kia cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trong ý thức bỗng nhiên có một sự sợ hãi mơ hồ, lúc này anh không hy vọng Diệp Cô Dung xảy ra bất cứ biến cố gì, không muốn cô dính dáng đến bất cứ chuyện phức tạp gì.

Diệp Cô Dung nhận thấy anh đột nhiên yên lặng, kỳ lạ hỏi: 'Anh không nói gì à'

Nhan Cảnh Thần thờ dài, trả lời kiểu khác: 'Anh mong cả đời này của em chỉ có anh là gút mắc của em thôi.'

Diệp Cô Dung ngẩn ra, sau đó hiểu ra, thật sự là câu nói tình cảm xúc động nhất trong cuộc đời cô, dòng nước ấm trong lòng lại lay động, cô ôm chặt lấy anh. Nhan Cảnh Thần hôn lên môi lên tóc cô, trầm lặng chốc lát, bỗng nhiên nói: 'Dung Dung, mẹ anh có thể sắp tới Thượng Hải.'

"Đi du lịch à?" Diệp Cô Dung hỏi.

"Bà muốn gặp em."

"À?"

"Em không muốn?"

"À, Không phải, chỉ là cảm hơi thấy đột ngột..."

Nhan Cảnh Thần thờ dài nhẹ nhàng, tựa như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nhịn xuống. Diệp Cô Dung đổi tư thế khác thoải mái hơn trong lòng anh, nói: "Cảnh Thần, mấy ngày nay em chỉ nhớ mãi một câu nói của anh."

"Anh nói nhiều câu nhầm lẫn, em nhớ câu nào?"

"Anh từng nói, khi một sai lầm được phát sinh, có thể vừa lúc cuộc đời chúng ta mới bắt đầu. Em gần đây cứ luôn nghĩ, em và anh có phải là đang bắt đầu không?"

Nhan Cảnh Thần càng yên lặng.

"Có thể, thời gian tới thật sự có rất nhiều chuyện đang chờ chúng ta, nếu như năng lực con người có hạn, em sẽ không nghĩ ngợi nhiều. Cảnh Thần, em chỉ muốn cho anh biết, không phải em không tin anh, là em không tin được số phận, không tin tương lai." Cô bỗng nhiên thờ dài, có chút bất đắc dĩ nói: "Nhưng tất cả những điều đó đều không ngăn cản được việc em luôn nghĩ về anh, Cảnh Thần, em vô cùng nhớ anh." Nói xong cô cầm lấy tay anh đưa lên môi hôn.

Nhan Cảnh Thần không nói gì, hạnh phúc khiến anh không thể nói thành lời.

Diệp Cô Dung ngừng lên nhìn anh, nói rõ ràng: "Em quyết định rồi..."

"Cái gì?" Nhan Cảnh Thần lòng đầy chờ mong nhìn cô.

"Em quyết định sẽ tin tưởng tương lai, cố gắng làm việc, mỗi ngày hướng về phía trước..." Cô nói mà ngay cả mình cũng phải bật cười lên.

Nhan Cảnh Thần không có được đáp án trong dự liệu, vô cùng bất mãn kì kèo với cô: "Còn anh thì sao?"

Diệp Cô Dung cười nói: "Anh cũng chỉ là một phần trong cuộc sống của em thôi."

Nhan Cảnh Thần thấy chưa đủ: "Chỉ là một phần thôi sao?"

Diệp Cô Dung cố ý đùa anh: "Thậm chí còn chưa đến một phần..."

Nhan Cảnh Thần nheo mắt lại: "Móng của em lại ngứa rồi à?"

Diệp Cô Dung lập tức thay đổi: "Nhưng phần đó đang trong tình trạng ở mức tăng liên tục..."

Vì vậy Nhan Cảnh Thần chuyển sang vui vẻ, hai người kẻ sát vào nhau trên chiếc giường chật hẹp tiếp tục thì thào, câu được câu không, thật đúng với câu 'nửa đêm không người thì nói nhỏ'. Xắc trời bên ngoài nhò nhò sáng, tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ đã vội ngừng hẳn, như sợ mọi người quên ở đây chính là vùng sông nước trong mộng Yên Vũ Giang Nam.

Diệp Cô Dung ngả vào ngực anh, cảm giác cảnh sắc bầu trời chưa lúc nào đẹp như lúc này, quá đẹp, lại khiến người ta ưu sầu, tự đáy lòng lại thờ dài. Cô bắt đầu ngủ say, ngay cả bản thân mình cũng không biết, khi hôm sau thức dậy đã là buổi trưa.

Bởi vì đêm mưa một trận, nhiệt độ đột nhiên giảm xuống rất nhiều, cả đêm cô nằm trong lòng Nhan Cảnh Thần ngủ rất ngon ấm áp, nhưng hại anh nằm cùng giường mà hắt xì cả đêm. Áo somi của anh đã mặc một ngày đêm, nhìn đã nhăn nhúm, nhưng với người này thì mặc gì nhìn cũng đẹp, ngọc thụ lâm phong hơn hẳn người khác.

Diệp Cô Dung giúp anh chỉnh trang quần áo, rồi kiễng chân hôn lên mặt anh một cái, Nhan Cảnh Thần cúi xuống vô cùng phối hợp, đuôi lông mày hiện nét cười, bị lây nhiễm theo cô cũng vô cùng vui vẻ.

Buổi trưa, tài xế của Nhan Cảnh Thần gọi điện thoại tới báo, cô mới biết thì ra là anh có lái xe đưa tới. Từ lúc đó cô không còn phải lo lắng vấn đề quay về nữa. Hai người ăn no xong thì đi dạo, bởi vì đêm qua mưa một trận, Ô trần càng trong lành thuần khiết, không khí tươi mát hơn hôm qua.

Máy ảnh của Diệp Cô Dung không chút nào nhàn rỗi, tiếc rằng Nhan Cảnh Thần không chịu phối hợp, nếu không phải nhăn trán thì cũng vênh mồm lên, làm thế nào cũng không chịu cười một cái, cô tạo hình cho anh cả nửa ngày cũng không xong, anh còn tức giận nói: "Anh có gì hay mà chụp, chụp phong cảnh đi...Haizz, đừng mà, như vậy rất quái dị đó."

Diệp Cô Dung không biết thì ra anh ghét chụp ảnh như thế, làm cô không ngừng cười nắc.

Cô cũng giống như hầu hết các cô gái đều thích đi dạo phố, các cửa hàng ở ven sông hay đường phố bất kể có hay không cô đều ghé vào xem một chút, về mặt của Nhan Cảnh Thần thì vô cùng kiên nhẫn. Cô chọn một búp bê vài móc lên điện thoại di động cho anh, về mặt anh như gặp nạn: "Cái này hình như có chút ấu trĩ thì phải?"

"Vậy thì đôi gối hình chú chó đốm và chiếc cà vạt hình vịt donald thì không ấu trĩ à?"

"Cái đó là hấp thụ ánh sáng tương đối thấp..."

"Được rồi, em mang về tặng người khác là được..."

"Thật ra, cái này cũng khá đáng yêu đấy." Nhan Cảnh Thần chớp lấy chiếc móc treo trong tay cô, đút vào túi quần tây, không may nhấn bị bà chủ cửa hàng nhìn thấy, bà ta vội kêu lên: "Này, cậu lấy cái kia còn chưa trả tiền..."

Lập tức, mọi ánh mắt trong cửa hàng dồn vào, Nhan Cảnh Thần mặt đỏ bừng lên, vội lấy tiền trong ví ra trả tiền. Diệp Cô Dung cố nén cười, vội tiện tay cầm thêm mấy cái móc treo, cùng nhau trả tiền.

Hai người đi được vài bước, bỗng nhiên Diệp Cô Dung nghiêm túc hỏi: "Cảnh Thần, mẹ anh là người như nào?"

Nhan Cảnh Thần hơi suy tư một chút: "Bà là một người rất hiền lành, có đôi lúc cũng rất nghiêm khắc, nhưng nói chung, không cần lo lắng."

Diệp Cô Dung không khỏi mỉm cười, hỏi vấn đề khác: "Bà ấy lúc nào sang?"

"Chưa xác định được ngày cụ thể."

"Anh đã nói với họ như nào?"

"Em là..."

"Em hả?"

"Anh nói là anh sắp kết hôn rồi, đối phương là một cô gái Thượng Hải." Nhan Cảnh Thần bật cười lên khi thấy vẻ khảnh trương của cô.

"Vậy họ có phản ứng gì?"

"Khiếp sợ..."

"Hả?"

"Sau đó thì thật vui mừng."

"Sau đó mẹ anh muốn gặp em?"

"Bà đang chờ tin tức của anh..." Nhan Cảnh Thần có chút trầm ngâm, nói: "Chuyện này anh phải hỏi ý kiến của em trước. Chúng ta sống bên nhau điều kiện trước tiên là em phải yêu anh."

Diệp Cô Dung dừng bước, ngẩng lên nhìn anh.

Anh bắt đầu dĩ nhiên vai: "Vốn không định nói với em, bởi vì không muốn tạo cho em nhiều áp lực, nhưng anh không kiềm chế được, loại cảm giác này rất mâu thuẫn, haizz..." Nói xong đưa tay lên đầu gỡ mái tóc xoắn.

Diệp Cô Dung nhìn bộ dạng trẻ con của anh, cảm giác trong lòng vô cùng êm ái, không biết là có phải do ảnh hưởng của vùng sông nước Giang Nam không mà giọng nói của cô cũng trở nên dịu dàng như giọt nước nổi trên mặt nước: "Ngốc ạ, nói cho em biết là đúng, chuyện này em cũng có phần mà..."

Nhan Cảnh Thần mỉm cười, nhưng cô dừng lại không nói tiếp nữa.

Anh có chút bất mãn: "Vậy thôi sao?"

Diệp Cô Dung hỏi lại: "Còn như nào nữa?"

Nhan Cảnh Thần tốt bụng nhắc nhở cô: "Lúc này em phải nói, em yêu anh chứ."

Diệp Cô Dung gian xảo nháy nháy mắt: "Cảm ơn! Anh đã nói hơn một lần rồi."

Nhan Cảnh Thần thở dài rất to, vậy là đơn giản đã bị cô lừa rồi.

Sau bốn giờ chiều, gió thổi mạnh hơn, nhiệt độ giảm xuống, bởi vì Nhan Cảnh Thần bị cảm nhẹ nên hai người cùng quay về, nhưng tâm trạng của Nhan Cảnh Thần vô cùng hào hứng, vì vậy hai người ở lại thêm một đêm. Ngày hôm sau đi ô tô tới lầu viên Tô Châu dạo một ngày rồi mới quay về. Đến Thượng Hải thì khí trời đột nhiên thay đổi, bệnh cảm của Nhan Cảnh Thần có xu hướng nặng thêm. Hai người về đến nhà thì việc đầu tiên cần làm là tắm nước nóng.

Diệp Cô Dung tắm rửa xong trước, vừa lau tóc vừa đi tìm túi quà tặng. Lúc trên xe đi về Nhan Cảnh Thần có nói với cô là lần này trở về sẽ tặng cho cô một món quà, còn cố ý nhờ một người chuyên nghiệp lựa chọn cho. Cô cứ hỏi mãi anh cũng không chút tiết lộ, càng khiến cô thêm tò mò.

Lúc này cô tìm được trong hành lý của anh một hộp quà, bên trong đóng gói rất tinh xảo đẹp mắt, cô lật qua lật lại xem, đoán không ra là vật gì bên trong. Đang do dự có nên bóc ra xem không thì Nhan Cảnh Thần đi ra, trên người quần khăn tắm, tóc còn đang ẩm ướt nhỏ nước, thấy cô cầm gói quà, bỗng nhiên mắt sáng rực nhìn cô cười dịu dàng không nói gì.

Diệp Cô Dung nhận được quà đương nhiên vô cùng vui sướng, vừa đuổi anh đi mặc quần áo, vừa mặt đỏ tim đập suy đoán: Chẳng lẽ là nội y?

Kết quả mở ra xem, cô giật mình, vội vã giờ bản hướng dẫn đọc cẩn thận từng chữ cái tiếng Anh một, chưa xem xong mặt đã đen xì, tiểu vũ trụ hoa lệ bùng cháy.

Lúc Nhan Cảnh Thần mặc quần áo xong đi ra, thấy cô cầm món quà trên tay đứng ở bên túi hành lý, sắc mặt đỏ bừng, hai mắt sáng rực, còn tưởng cô rất vui, liền vui vẻ hỏi: "Thích không?"

Diệp Cô Dung hỏi lại: "Anh nghĩ sao?"

Nhan Cảnh Thần chau mày không giải thích chỉ nhìn cô.

Diệp Cô Dung hỏi lại: "Nếu như em tặng cho anh một hộp thuốc tráng dương, anh sẽ thế nào?"

Nhan Cảnh Thần biết không ổn rồi, vội và cười làm lành nói: "Tuy rằng anh tạm thời không cần cái này, nhưng anh rất cảm ơn..."

Diệp Cô Dung gật đầu: "Được rồi, em biết ý của anh rồi." Nói xong ném món quà vào trong hành lý, nhanh chóng gói gém lại.

Nhan Cảnh Thần thấy có chút gì đó không hợp lý, vội hỏi: "Dung Dung, em làm gì vậy?"

Diệp Cô Dung không thèm nhìn anh, ném cái túi ra ngoài cửa: "Anh về nhà anh mà ở đi."

"Không đâu..." Nhan Cảnh Thần vội vã chạy tới lấy lại cái túi: "Anh muốn ở với em."

"Anh tự mà đi tìm người có kích thước có thể thỏa mãn anh đi."

"Em thỏa mãn anh rồi."

"Em không hợp với tiêu chuẩn của anh..."

"Hề là của em, đều là tốt."

"Nói như vậy, món quà này không phải là tặng cho em, mà là tặng cho phụ nữ khác?"

Những lời này làm anh rơi vào sự bế tắc. Anh giật mình, vội giải thích: 'Giả như có thể càng trở nên hoàn mỹ, hấp dẫn hơn một chút, không phải là tốt hơn sao?'

Bất kể giọng điệu hay thái độ của anh có chân thành đến thế nào, nhưng Diệp Cô Dung cũng không động lòng, cô đẩy anh cùng với túi hành lý ra ngoài cửa.

Nhan Cảnh Thần mặc áo ngủ cùng đôi dép trong nhà đứng ở bên ngoài giải thích một hồi, bên trong không có chút động tĩnh gì. Đến khi anh ủ rũ kéo túi hành lý chuẩn bị đi thì cửa nhà đột nhiên mở, một chiếc túi xách bay vèo ra ngoài, rồi tiếng cửa đóng sập lại, căn bản không cho anh một chút cơ hội nào.

Anh cầm túi lên xem, bên trong là đồng hồ đeo tay và đồ dùng hàng ngày của anh. Thấy những cái này anh chau mày lại, yên lặng chốc lát rồi tìm điện thoại do động trong túi gọi, vừa có chuông đầu tiên, lập tức bị ngắt luôn.

Ước chừng lúc này là hơn bảy giờ, thang máy lục đục có người ra vào, thấy cảnh anh bị đuổi ra khỏi nhà thì vô cùng kinh ngạc, có người không nín được còn cúi đầu cười trộm.

Anh dừng lại một chút, rồi cầm túi hành lý và túi xách vào thang máy, chiếc gương bên trong thang máy soi rõ gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của anh, không có biểu hiện gì, chỉ có đôi mắt đen kịt càng trở nên thâm trầm.

Anh không ngờ Diệp Cô Dung lại như vậy. Vài phút trước còn nhu tình mật ý, chỉ chớp mắt thì thay đổi hoàn toàn, không cho anh có cơ hội giải thích, còn tắt điện thoại. Thật sự là ấu trĩ. Quá ngây thơ.

Diệp Cô Dung không biết Nhan Cảnh Thần nghĩ về cô như thế, nếu biết cô càng giận hơn. Cô lấy quần áo bẩn trong túi du lịch ra ném vào máy giặt, thu dọn những thứ rối loạn một chút, rót cho mình một cốc nước nóng rồi quay về giường đỡ ra.

Món quà của Nhan Cảnh Thần là một sản phẩm nâng ngực.

Thật quá đã kích người khác, quá đã kích tự tôn của người ta! Nếu anh thích loại bộ ngực lớn, vì sao còn tìm đến cô làm gì? Thật sự là quá đáng.

Cô then quá hóa giận tiếp đó giận tím mắt đuổi anh ra ngoài.

Giờ uống một cốc nước nóng đã bình tĩnh hơn một chút, cô bắt đầu hối hận rồi, nhìn mà xem, bên ngoài trời mưa liên miên, không khí đột nhiên lạnh xuống, anh lại đang bị cảm, ăn mặc phong phanh, vậy mà cô lại đuổi anh ra ngoài hình như là hơi quá. Và lại hai người vừa mới kết thúc một chuyến đi du lịch ngọt ngào, cô đang thoả mái hưởng thụ tình yêu mặn nồng, bỗng nhiên lại nóng giận với anh như thế, dường như là hơi quá kích...

Chỉ sau hai giây, thái độ của cô bỗng nhiên chuyển biến lớn, trong lòng áy náy, ngay cả cơm tối cũng không ăn, sau một hồi ngẩn ngơ, tự cảm thấy tính tình của mình gần đây càng lúc càng kiêu căng. Đại để khi biết có người chiều mình, bao dung mình, tính tình phụ nữ vốn dĩ sinh ra là bộc lộ ra ngoài hết. Hiện giờ đang trong tình yêu cuồng nhiệt, những thói xấu này không ảnh hưởng đến toàn cục, có khi còn là một loại thuốc có tác dụng xúc tiến tình cảm, nhưng tóm lại là không thích hợp để quá phóng túng. Thật ra dù sao chỉ là một sản phẩm nâng ngực thôi mà, rất bình thường thôi, cô tự giễu mình một chút, giờ đã như vậy rồi, đã đắm lao phải lao theo thôi.

Cô ý thức được những điều này càng thêm xấu hổ tự trách mình, gần đây thái độ của cô đối với Nhan Cảnh Thần, lúc vui lúc buồn, ngọt ngào cay đắng, tâm trạng thay đổi liên tục, hoàn toàn là bị sự tác động từ anh. Loại cảm giác này nhiều năm qua cô đã không còn, giờ không khỏi có chút thích thú, lẽ

nào nói mình đã...

Đúng lúc này bên ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng "bùm" một cái, cô đang ngồi trên giường chìm đắm trong suy tư liền giật nảy mình, không đi dép chạy ào ra ngoài, nhìn qua mắt mèo, thấy bà Diệp đang cầm chìa khóa mở cửa, sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

Khóa cửa nhà cô đã đổi hồi tháng tám năm ngoái, chìa khóa của mẹ đương nhiên là không mở được rồi.

Cô vội mở cửa, trách: 'Mẹ à, mẹ muốn hù chết con à, mẹ đến sao không gọi điện thoại cho con?'

Bà Diệp còn tức giận hơn so với cô, quát: 'Con làm gì trong nhà vậy, vì sao không nghe điện thoại? Điện thoại di động cũng không mở, con làm quý gì vậy?'

Lúc này cô mới nhớ ra mình vừa rời gian Nhan Cảnh Thần nên đã tắt điện thoại, nào có ngờ tới tự nhiên mẹ đến chứ? Vì vậy cô vội vã giữ cửa để bà đi vào, vừa hỏi: 'Mẹ à, mẹ vừa đi du lịch về à? Bỏ đâu ạ?'

"Mau xuống lầu giúp bố mang đồ lên..." Bà Diệp phui phui bọt nước trên người, rất giận mà nói.

Cô vâng một tiếng, đi dép ra ngoài. Thang máy vừa lúc đi lên, ông Diệp mặc áo khoác màu xám đang đứng ở trong, vui vẻ cười với cô, dưới chân là bốn năm túi plastic, còn có hai ba lô căng phồng, cũng không biết trong đó là gì, cô vội bước nhanh đến giúp, hỏi: 'Bố à, bố mẹ mua gì vậy?'

"Cái đó phải hỏi mẹ con..." Ngờ khi ông Diệp cúi người không kể xiết. Ông hơi cúi xuống, mắt kính dính đầy nước mưa, nhìn có chút chật vật.

Diệp Cô Dung vội vã lấy dép cho ông thay, sau đó để bố mẹ đi vào buồng vệ sinh rửa mặt mũi, biết bố mẹ chưa ăn cơm tối, cô vội gọi điện đến nhà hàng đặt cơm.

Cô vừa ngắt điện thoại, bà Diệp từ buồng vệ sinh đi ra, cầm trong tay một bộ dao cạo râu, nét mặt có chút kỳ lạ. Diệp Cô Dung nhìn thấy, tim đập thình thình, thầm kêu không xong rồi, nguy hiểm rồi, quá nguy hiểm rồi! Đồng thời cũng thấy vạn phần may mắn, may mà đã đuổi Nhan cảnh Thần đi rồi, nếu không thì thật không thể tưởng tượng được.

"Dung Dung, đây là cái gì?" bà Diệp tính cách luôn thẳng thắn trực tiếp, không bao giờ vòng vo.

"A, cái gì ạ?" Diệp Cô Dung cố ý không nhìn mẹ, chỉ nhìn chăm chú vào điện thoại giả vờ gửi tin nhắn, đầu óc bắt đầu xoay chuyển, trong nháy mắt đã có vài ý nghĩ trong đầu.

Bà Diệp dí sát đồ trước mặt cô: "Cái dao cạo râu này...?"

Diệp Cô Dung thấy tránh không được, lập tức nói loanh quanh: "Trời ơi, thị lực mắt mẹ thật tốt, mẹ tìm thấy ở góc nào vậy?"

Bà Diệp mắt sáng như đuốc: 'Ngay ở bệ rửa mặt buồng vệ sinh, là hàng hiệu.'

Diệp Cô Dung cười gượng: "Là hàng hiệu ạ? Ha ha, con không để ý..."

Bà Diệp cũng không cần nhiều lời vô ích với cô: 'Buồng vệ sinh của con sao lại có đồ của đàn ông? Con có bạn trai à?'

"Không có..." Diệp Cô Dung vội kêu lên, gần như theo bản năng phủ nhận, "Cái này, cái này là con dùng để cạo lông chân."

"Còn nói dối." Bà Diệp quát lên, giận tái mặt: "Là Trần Duyệt phải không? Mấy hôm trước con còn gọi điện hỏi về cậu ta..."

Diệp Cô Dung vội giải thích: 'Không phải ạ, không phải cậu ta.'

Lời này chẳng khác nào tự nói ra, bà Diệp nghi ngờ nhử mày, muốn nói gì lại thôi, cuối cùng không nhịn được: "Có đúng là Nhiếp Dịch Phàm không?"

Diệp Cô Dung ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ mẹ mình lại suy đoán đến đó, nhất thời không biết trả lời sao, trong lòng chỉ cười khổ.

Bà Diệp thấy bộ dạng ngây ngốc của con gái, cho rằng mình nói đúng, liền thở dài, ngồi xuống ghế sofa, dùng giọng điệu thăm thía nhắc nhở: "Dung Dung, mẹ biết các con có tình cảm nhiều năm, trong khoảng thời gian gần rất khó buông xuống. Nhưng tục ngữ có nói, đau ngắn không bằng đau dài, hai người các con nếu thật sự không quên được nhau, con thật sự có thể tha thứ cho nó, vậy thì các con mau mau kết hôn đi, mẹ và bố con chỉ còn mỗi nỗi băn khoăn này thôi. Nếu như con không tha thứ cho nó, thì ngàn vạn lần không nên tái hợp lại với nó, dây dưa không rõ, con năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi hả? Con còn bao nhiêu năm nữa để làm lại chứ? Con..."

Diệp Cô Dung thở dài, cô biết mẹ mình muốn nói gì, nhưng để bà quên chú ý tới chiếc dao cạo râu không hỏi chủ nhân của nó nữa, thì cô để mặc bà tiếp tục lái nhái. Nhưng ông Diệp thì không chịu được: 'Bà không để cho con nó yên à, sao suốt ngày bà chỉ biết lái nhái...'

Bà Diệp nghe vậy thì tức giận, lập tức thay đổi giọng quay sang mắng ông Diệp một trận, tận đến khi nhân viên nhà hàng mang cơm đến mới ngừng được trận khẩu chiến này. Một nhà ba người ăn cơm xong, bà Diệp liền bắt đầu chia chiến lợi phẩm của chuyến du lịch, như là lá chè dại, dụng cụ cắt gọt các loại, còn có đồ ăn đặc sản, Diệp Cô Dung vô cùng xấu hổ, cùng là đi du lịch trở về, căn bản cô không nghĩ phải mua quà tặng gì cho bố mẹ.

Đêm đó mưa phùn róc rách, ông bà Diệp ngủ tại nhà con gái. Trong phòng còn lưu lại mùi vị của Nhan Cảnh Thần, bà Diệp lại tiếp tục lái nhái. Diệp Cô

Dung nghĩ, dù sao bà cũng đã hiểu lầm rồi, cứ để bà hiểu lầm vậy. Liền tỏ ra đáng đáp ngoan ngoan nghe lời dạy bảo. May mà bà Diệp cũng mệt, sức lực tiêu hao, rất nhanh tỏ ra buồn ngủ. Vì vậy cô nhanh chóng mời bố mẹ đi nghỉ sớm, quay về phòng rồi mới thở phào một hơi.

Đêm nay cô lại không ngủ được, lật qua lật lại suy nghĩ rất nhiều, dù sao mẹ nói nhiều, nhưng không phải không công nhận là những lời bà nói rất có lý, chính xác cô không còn trẻ trung gì nữa, không đủ dũng khí sống cô độc, mà cũng đến lúc phải lập gia đình, vậy thì không thể không nói về chuyện Nhan Cảnh Thần được, vòng tròn trái đất không dễ tìm được người mình yêu. Đúng vậy, trong thành phố này không thiếu đàn ông độc thân, nhưng cô không biết cuối cùng người nào sẽ là chồng của mình, về tư, cô lại bắt được một Nhan cảnh Thần quý giá, lúc này cô ghét bản thân mình, giống như cô bắt đắc dĩ lựa chọn anh, có trời biết, cô hiểu rõ mình thật lòng thích anh. Nhưng phụ nữ đến tuổi này rồi, rất khó khăn để mở rộng một tình yêu thuần túy, hoặc ít nhiều là đủ thứ màu sắc hỗn loạn của tính toán được lấy hay bỏ.

Cô nằm trên giường trở mình, mắt hướng ra cửa sổ thờ dài, từng giọt mưa gõ vào cửa kính, phát ra âm thanh, càng khiến người ta thêm sầu. Cô trở mình hết cả một đêm, cuối cùng quyết định chờ Nhan Cảnh Thần gọi điện tới thì nhân cơ hội đó sẽ xuống nước, giảng hòa.

Nhưng ngày hôm sau, Nhan Cảnh Thần không chỉ không gọi điện thoại tới, ngay cả một tin nhắn cũng không có. Lúc đầu Diệp Cô Dung còn có thể trấn tĩnh làm việc, thấy thời gian chỉ mười hai giờ, anh một chút động tĩnh cũng không có, cô thấy có chút kỳ lạ, không hợp lý chút nào, rồi còn phải vội vàng đi ăn trưa.

Cô do dự chốc lát, chủ động gọi điện thoại tới, nhưng điện thoại tắt máy.

Lần này, cô không thể bình tĩnh được nữa.

Không bình thường, người cuồng công việc sao lại còn tắt máy? Chẳng lẽ tối qua bị cảm nặng thêm, không đi làm? Hay là có lý do khác?

Cô nghĩ một chút, rồi lập tức gọi điện thoại cho La Tổ Tổ, "Tổ Tổ, Nhan Cảnh Thần có đến công ty không?"

La Tổ Tổ kỳ lạ: "Không biết, tớ và anh ta cách nhau ba tầng lầu..."

"Cậu đi xem giúp tớ anh ấy có ở đó không, được không?"

"Việc này...Hình như không hay lắm?" La Tổ Tổ vì sự kiện cuộc gọi điện thoại lần trước mà vô cùng xấu hổ, đến nay cô không có việc gì thì không dám tùy tiện đi lại trong công ty, rất sợ gặp phải tổng giám đốc đại nhân. Thế nhưng, tính nhiều chuyện lại nổi lên, cô vô cùng miễn cưỡng hỏi thăm: "Sao cậu không trực tiếp hỏi anh ta? Hai người xảy ra vấn đề gì à? Có đúng là anh ta có khuynh hướng gay rồi gì không?"

"Cậu nghĩ nhiều quá rồi." Diệp Cô Dung biết bạn tốt xưa nay trí tưởng tượng vô cùng kinh người, giải thích: "Điện thoại của anh ấy tắt rồi, tớ không tìm được anh ấy, cậu giúp tớ lên lầu xem..."

"Có thể, nhưng tớ muốn tin tức độc nhất vô nhị."

"Cậu đi xem trước đi, sau đó tớ nhất định nói cho cậu biết."

"Chờ tớ ăn cơm đã, đến phòng tổng giám đốc, đại khái là năm mươi phút thôi, lúc này còn không chịu kể à?"

Diệp Cô Dung bắt đắc dĩ đành phải đem chuyện tối qua giản lược kể lại, La Tổ Tổ nghe xong cười ngặt nghẽo, hoàn toàn không thể tin được tổng giám đốc luôn anh minh quyết sách lại có hành động như vậy. Nhưng ngược lại tin tức có giá trị này tuyệt không thể lộ ra ngoài, La Tổ Tổ nghĩ nghĩ, quả thật vẫn cười to ngặt nghẽo.

Diệp Cô Dung đưa điện thoại ra xa, im lặng thể hiện sự bất mãn.

La Tổ Tổ cuối cùng ý thức được mình có hơi quá trớn, vội ngừng cười: "Đề tớ lên xem, chờ một chút rồi gọi cho cậu."

Diệp Cô Dung lập tức cúp điện thoại, ngồi đợi tin tức.

Chưa đến một phút, La Tổ Tổ nhắn tin tới: Nhan Cảnh Thần không đi làm.

Vì vậy, cả buổi chiều Diệp Cô Dung đều không có tâm trạng làm việc, vất vả chịu đựng cho đến khi hết giờ làm, bắt xe về nhà lấy hai chiếc áo somi để mượn cơ thể tới nhà thăm, sau đó xuống lầu đến thẳng nơi Nhan Cảnh Thần ở.

Người mở cửa ra là một cô gái, thấy cô thì giật mình đôi chút, rồi quan sát cô từ trên xuống dưới.

Diệp Cô dung còn giật mình hơn, trước khi lên nhà cô còn tưởng tượng một vài hình ảnh tình cảm, duy nhất không thể ngờ trong nhà Nhan cảnh Thần lại có phụ nữ, mà cô gái này lại rất xinh đẹp, khí chất cao nhã, mặc chiếc váy màu xanh dương giữ cánh cửa, sống động như đang quảng cáo chiếc cửa vậy.

"Xin hỏi cô là?" Cô gái mở miệng trước, giọng nói vô cùng êm tai. Ngược lại, giọng nói của Diệp Cô Dung có vẻ cứng nhắc: "Tôi tìm Nhan Cảnh Thần, anh ấy có nhà không?"

"Jonh đang tắm, cô vào đi." Cô gái cười hiểu ý.

"Tắm?" Diệp Cô Dung nhú mày.

"Đúng vậy." Ngờ khi cô gái vô cùng nhã nhặn, mỉm cười nói: "Tôi và Jonh đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, cô không ngại thì vào chờ một chút..."

"Nếu đã vậy, tôi sẽ không làm phiền hai người, nhờ đưa cái này cho anh ấy, cảm ơn."

Diệp Cô Dung đưa túi đựng áo sơ mi nhét vào tay đối phương, quay người đi vội vã, khiến cho Tư Đồ Tĩnh Nam có chút khó hiểu, nghĩ thầm: lẽ nào cô ấy không phải là vị Diệp tiểu thư kia?

Cô đóng cửa lại, quay lại phòng khách tiếp tục dọn dẹp tài liệu, sắp xếp lại gọn gàng cho tổng giám đốc đặt sang một bên, cầm một phần tài liệu cho vào cặp làm việc, trong lòng rất hồi hộp và vui mừng, hít một hơi thật sâu, buổi sáng nay bỗng nhiên nhận được điện khẩn của phía Nhật Bản, tổng giám đốc thì chưa đến công ty, cô từ chỗ thư ký xin được điện thoại nhà của anh, liền gọi điện tới xin chỉ thị. Giọng nói anh khàn khàn bảo cô đến nhà để thảo luận, kết quả: để cô một mình bay tới Nhật Bản để xử lý vụ việc này. Từ lúc cô bước vào công ty cho đến nay, đây là lần đầu tiên cô một mình xử lý công việc, đây là một sự khảo nghiệm, nhưng cũng là cơ hội để cô chứng minh năng lực của mình.

Cô sắp xếp mọi thứ xong xuôi, sau ba phút, Nhan Cảnh Thần quần áo chỉnh tề từ trong phòng ngủ đi ra.

Tổng giám đốc tắm rửa xong nhìn tinh thần khá hơn một chút, nhưng giữa trán vẫn lộ vẻ mệt mỏi, cất giọng khàn khàn nói với cô: 'xin lỗi, để cô đợi lâu."

Tư Đồ Tĩnh Nam cười: "Không có gì ạ. À, vừa rồi có một vị tiểu thư mang đồ tới." Cô chỉ vào chiếc túi hồng ở ghế sofa.

Nhan Cảnh Thần kinh ngạc đến xem, thấy trong túi là quần áo của mình, tim đập mạnh, hỏi: 'Vị tiểu thư đó nhìn như nào, cô ấy có để lại lời nhắn gì không?"

Tư Đồ Tĩnh Nam lắc đầu: "Không ạ. Vị tiểu thư đó tóc xoăn, mắt to, dáng người cao, ước chừng một mét bảy."

Diệp Cô Dung tự mình tới đây.

Nhan Cảnh Thần yên lặng chốc lát, khóe miệng khẽ cong lên, cầm lấy chìa khóa trên bàn trà, xoay người đi như không có việc gì, nói: "Đi thôi, chúng ta đi ăn."

Tư Đồ Tĩnh Nam không biết hai người họ xích mích với nhau, thấy sắc mặt anh bình thường, liền cầm cặp tài liệu theo tổng giám đốc đi ra ngoài ăn cơm tối.

Cả bữa, Nhan Cảnh Thần nói rất ít khiến cô không được tự nhiên. Tư Đồ Tĩnh Nam sớm nhận ra, vị tổng giám đốc này trầm lặng ít lời thì trên người lại toát lên khí chất khó tả, làm người khác trước mặt anh không được tự nhiên, nói chuyện nghiêm túc, không dám tỏ thái độ gì khác. Cô cũng đoán có lẽ là tức giận gì đó, dù sao cô cũng có một chút khó tiêu.

Cho nên, sau khi ăn xong anh tỏ ý tiễn cô thì cô vội từ chối. Nhan Cảnh Thần vì cơ thể bị cảm rất khó chịu nên cũng không kiên trì, giúp Tư Đồ Tĩnh Nam gọi một chiếc taxi, rồi lái ô tô về nhà.

Anh đi vào nhà liền ném chiếc chìa khóa lên bàn trà, cả người ngã vào chiếc ghế sofa nhắm mắt trầm tư chốc lát rồi mới ngồi thẳng lên, lấy chiếc áo sơ mi trong túi ra. Quần áo được là gấp gọn gàng thẳng tắp, còn có mùi thơm nhẹ nhàng, chỉ là anh bị nghẹt mũi nên không ngửi được. Nhưng trong ngực đã có một cảm giác thỏa mãn và sung sướng, ngăn người ra rồi bật cười lên.

Tối hôm qua, anh bị đuổi ra khỏi nhà, mặc quần áo ngủ và đi dép lê xách hành lý đội mưa về nhà, làm bảo an dưới lầu giật mình. Mặc dù anh nhìn thẳng về phía trước, nhưng trong lòng lại có chút bối rối, bộ dạng nhếch nhác như vậy là lần đầu tiên trong cuộc đời anh. Đêm, anh mang theo sự tức giận đi ngủ, sáng hôm sau mới phát hiện điện thoại di động tự ngắt. Bệnh cảm của anh đã nặng thêm, đầu vô cùng đau nhức. Vì vậy lần đầu tiên anh tự cho mình nghỉ việc. Hiện giờ, Diệp Cô Dung lại chủ động tới tìm anh, mà lại trong thời gian ngắn thử hỏi tìm anh sao không nở hoa chứ? Nếu đã thật sự đuổi anh ra khỏi nhà, vậy thì sẽ không tới để chỉ đưa y phục cho anh.

Chỉ là, nếu cô đã tới rồi, vì sao đột nhiên lại bỏ đi? Ừm, chắc chắn là vì Tư Đồ Tĩnh Nam rồi.

Nhan Cảnh Thần nghĩ vậy, đang cười vui lại biến thành cười khổ, anh trầm ngâm chốc lát, cuối cùng lấy điện thoại bấm dãy số quen thuộc, nếu đổi là trước đây, anh sẽ không bao giờ vội vàng giải thích, có lúc cứ để mặc cho hiểu lầm ở cấp độ nào đó rồi mới giải thích, hiệu quả sẽ vô cùng tốt. Hiện giờ anh lại không kiên nhẫn được như thế nữa.

Giữa nam nữ có lúc giống như đánh cờ, cần sử dụng phương pháp và kỹ xảo nhất định. Nhan Cảnh Thần là tình anh trong thương trường, đương nhiên am hiểu sâu sắc đạo lý này. Nhưng Diệp Cô Dung rất khác với những phụ nữ mà anh từng tiếp xúc, những phụ nữ đó ngay từ đầu đã xác định không đề cập tới tình cảm, ý đồ rất rõ ràng, vì vậy dễ dàng tán tỉnh chơi đùa. Còn Diệp Cô Dung, là người anh thật lòng yêu. Tình yêu lớn lao ở chỗ, nó tiêu trừ sự chơi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Tuy rằng Nhan Cảnh Thần quyết tâm gọi điện để giảng hòa, tiếc rằng điện thoại của Diệp Cô Dung lại tắt máy, không thể thổ lộ được tình cảm, làm anh đành chịu. Anh ngồi tĩnh tọa trong chốc lát, cảm vài tài liệu quay trở lại trên giường, dựa vào hai chiếc gối ôm hình chú chó ốm lặt xem tài liệu. Mặc dù hôm nay ngủ đủ, tinh thần trạng thái khá tốt, nhưng anh lại không yên lòng, căn bản không đọc vào chữ nào, liền ném tài liệu đi, nhìn lên trần nhà đờ ra.

Anh định tạm gác lại mọi chuyện để ngày mai giải quyết, nhưng nếu để cả đêm sẽ càng khiến anh bị dày vò thêm không thể ngủ được, vì vậy anh liền lấy điện thoại gửi tin nhắn cho cô, lời nói ôn hòa tình cảm, rồi chờ đợi ngày mai cô mở máy lên sẽ hồi âm lại cho anh.

Ngày hôm sau thức dậy, việc đầu tiên là xem điện thoại di động, nhưng không hề có một tin nhắn nào của cô, suốt cả ngày đêm tâm trạng anh đã không tốt rồi, lúc rửa mặt đối diện với chiếc gương càng phiền muộn thêm, không đến mức vì anh gửi món quà đó mà gán anh tội chết chứ? Ý của anh rõ ràng chỉ muốn người mình yêu hấp dẫn hơn thôi, ai ngờ chuyện lại chuyển biến thành tệ như thế, giục ngựa hóa ra bị ngựa đá.

Đúng là anh thích bộ ngực đầy đặn, tuy nhiên nếu chúng không phải là của cô, thì đối với anh mà nói bộ ngực đó chẳng khác gì hai gò mỡ, không hề có ý nghĩa. Cô luôn miễn cưỡng thông hiểu là thế, vì sao lại không rõ điểm này, huống hồ tối hôm đó anh đã xin lỗi rồi, cô còn muốn như thế nào nữa?

Anh xúc miệng rồi nhỏ vào trong bệ rửa, ngẩng lên một lần nữa nhìn gương mặt tối tăm trong gương, trong lòng cũng thấy buồn bực: được rồi, Diệp Cô Dung, nếu em muốn giận thì giận đi, để xem em giận được đến lúc nào?

Anh nghĩ như vậy thật oan uổng cho Diệp Cô Dung.

Điện thoại của cô sở dĩ vẫn tắt là vì cô đã bị mất.

Chính cô cũng không biết mình mất điện thoại từ lúc nào. Về đến nhà mới phát hiện không thấy điện thoại di động trong túi áo khoác đâu, cũng may chiếc điện thoại đó cũng không quá quan trọng, cô chỉ buồn một chút rồi thôi. Lúc tưởng nhớ lại lễ Giáng Sinh năm ngoái chiếc điện thoại bị ném hỏng cũng rất đắt tiền, sau đó cô thì coi như không có gì nhưng lại nói với Nhiếp Dịch Phàm là bị mất, anh thật sự tiếc.

Giờ cô nghĩ lại quá khứ, có thể thuận tụy coi như là một việc đã qua, không liên quan gì tới tình cảm nữa, trái lại Nhan Cảnh Thần mới khiến cô sốt ruột lo lắng. Buổi tối sau khi vội vàng rời khỏi nhà anh, đi bộ một đoạn xa, các loại cảm giác đều có, ghen tuông, phẫn nộ, tủi hờn..., thật sự là oán giận: mình thì lo lắng cho anh ta cả buổi, nhưng điểm phúc của anh ta không hề cạn, có người đẹp bên cạnh cùng nhau đi ăn cơm, trước khi ăn còn tắm nữa chứ. Có quỷ biết hai người đã làm gì.

Phụ nữ đã không nghi ngờ thì thôi, nếu đã nghi ngờ rồi thì sức tưởng tượng có thể ví với câu 'cao tận mây và sâu tận biển', Diệp Cô Dung nghĩ lung tung, cả đêm không ngủ được.

Liên tiếp hai tối ngủ không ngon, trong công việc đương nhiên là không để tâm. Bởi vì đánh mất điện thoại di động, điện thoại bàn làm việc liền dùng nhiều lần, mọi người gần như là cùng lúc nhất loạt hỏi cô vì sao lại tắt máy. Buổi trưa, nhân lúc giờ nghỉ liền đến cửa hàng điện thoại di động mua cái mới, tiện thể tìm hiểu một chút về điện thoại di động, những thuyết minh của cô gái bán hàng hoàn toàn uống sực, bởi vì cô không hề tập trung, toàn bộ con người cô đều chỉ nghĩ đến Nhan Cảnh Thần.

Thật sự là quá không có tiến bộ gì.

Cô tự giận chính mình, vừa âm thầm cân nhắc: có phải là do mang hai chiếc áo somi trắng đó đến đã truyền tải thông điệp sai, khiến cho anh hiểu lầm cô thật sự đuổi anh ra khỏi nhà? Nhưng lại nghĩ đến cô gái kia, sự ghen tuông và giận dữ nhất loạt lại nảy lên. Nếu Nhan Cảnh Thần thật sự dễ bị gió thổi lay, đuổi anh ra khỏi nhà có khi lại là việc phải làm. Tuy rằng đó chỉ là suy đoán, nhưng chỉ cần tác động lên não, là khiến cô phát điên.

Cô thở dài, thể xác và tinh thần mệt mỏi, ngủ lại không ngon, tinh thần hoảng hốt, trong lòng vạn mối tơ sầu, còn đâu tâm trạng mà làm việc.

Hơn bốn giờ chiều, La Tổ Tổ bỗng nhiên nhảy lên MSN, truy hỏi cô hôm qua sao không lên "Bát quái." . Nhưng mà hoạt động trên đó từ trước đến nay đều là phát huy vô hạn khả năng tám chuyện của người khác, đến lúc chuyện của mình, đương nhiên là khác rồi. Lúc này cô thật sự không có tâm trạng mà lên đó, nên trực tiếp thoát ra.

Sau hơn mười phút, La Tổ Tổ gọi điện thoại tới, "ngay cả điện thoại cũng tắt, giận tớ à?"

Diệp Cô Dung thở dài "Điện thoại di động bị mất rồi."

La Tổ Tổ giật mình: "Xảy ra chuyện gì?"

Diệp Cô Dung than: "Tớ cũng không biết, về đến nhà cởi quần áo ra mới phát hiện không thấy điện thoại di động đâu, đoán chừng lúc ở trên xe có người trộm rồi..."

"Cái cũ không đi, cậu làm sao mà có cơ hội mà đổi điện thoại di động chứ?" La Tổ Tổ nói linh tinh một hồi, rồi lập tức vào chủ đề chính: 'Cậu và Nhan Cảnh Thần đã xảy ra chuyện gì?'

Diệp Cô Dung rất muốn nói hết nỗi lòng ra, nhưng trải qua cuộc nói chuyện ngày hôm qua, tiếng cười của La Tổ Tổ vẫn còn chói bên tai, khiến cô nghĩ

không muốn làm hồng hình tượng Nhan Cảnh Thần trong mắt nhân viên, cho dù cô ấy có là bạn thân của cô. Bản thân cô cũng là một nhân viên, cô biết nữ nhân viên xưa nay thích nhất là tám chuyện về sếp lớn, nhất là sếp lại là một người trẻ tuổi anh tuấn.

La Tổ Tổ không có câu trả lời thuyết phục, lại truy hỏi tiếp: "Thật sự có chuyện đúng không?"

Không biết vì sao, đột nhiên Diệp Cô Dung nghĩ nghĩ khí của La Tổ Tổ có chút hờ hững, giống như đang chờ xem màn kịch hay, nhưng cô lập tức ý thức được mình nghĩ như vậy đối với bạn tốt là không có đạo đức, là tội ác. Vì vậy, cô vội ho khan một tiếng để che giấu tâm trạng, "Nói chuyện ở công ty không tiện, lúc nào tớ sẽ kể sau."

Diệp cô dung phân trần rồi cúp điện thoại, quay lại màn hình vi tính suy nghĩ xuất thần.

Cô xưa nay ghét nhất là dây dưa dài dòng, cứ để mình suy đoán lung tung, thà rằng cô đi hỏi cho rõ ràng dứt khoát còn hơn. Cô cầm lấy điện thoại bàn, dứt khoát bấm dãy số, sau đó lại phát hiện cô không nhớ được số điện thoại của Nhan Cảnh Thần, ba số đầu là 139 cô nhớ đúng, ba số đuôi là 808 cũng nhớ, nhưng còn mấy số giữa thì bất luận thế nào cô cũng không nhớ ra nổi.

Lúc này một đồng nghiệp đẩy cửa đi vào, thấy cô cầm điện thoại bàn dờ ra, cười hỏi: "Sao vậy? Hai ngày nay hình như tinh thần em không yên thì phải?"

Diệp Cô Dung xấu hổ đặt điện thoại xuống: "Định gọi một cuộc điện thoại, bỗng nhiên lại quên mất số."

Đồng nghiệp tưởng là việc công, liền nói: "Sắp hết giờ rồi, ngày mai gọi đi. Nghe nói gần đây mở một nhà hàng mới..."

Diệp Cô Dung vội chuyển trọng tâm câu chuyện: "Chồng chị không có nhà à?"

Đồng nghiệp lập tức oán giận nói: "Đi công tác rồi, mầu mực đến mức chưa từng nghỉ một ngày nào, thật không biết bận rộn là khổ cực vì ai..."

"Đương nhiên là vì chị rồi..."

"Vì chi?" Đồng nghiệp cười nhạt, "Quý mới biết là vì ai, em gái anh ấy tháng trước đến vay tiền..." Cô ấy vừa mở miệng thì giống như vòi nước tuôn ào ào không ngừng.

Diệp Cô Dung không ngờ một câu của mình lại khơi gợi nhiều nỗi bức tức của cô ấy ra như vậy, lúc này chớ có mà lên tiếng, cứ để mặc cô ấy lải nhải tận cho đến khi hết giờ làm, cùng nhau đi ra khỏi cổng công ty, bên tai cô mới được yên tĩnh. Những lời kẻ thao thao bất tuyệt kia của đồng nghiệp tổng kết khái quát lại là: Ông xã của cô ấy vô cùng hiếu thuận, ý thức trách nhiệm quá nặng, người thân thích thì nhiều.

Tục ngữ có nói mỗi người đều có một quyển kinh để niệm, trong bụng cô đầy nỗi ưu sầu không biết giải sầu bằng cách nào đây.

Đi làm thì buồn bã ỉu xiu, hết giờ làm lại càng buồn chán, nhất là Diệp Cô Dung không thuộc dạng người phải sống kể sầu khổ nhưng tinh thần thì lại trống rỗng. Lúc này, cô vốn nên ngồi trong xe Nhan Cảnh Thần, cùng anh đi ăn cơm hoặc nói chuyện với nhau, chứ không phải giống như cô lúc này đang cô độc đi trên đường.

Khắp đường phố các doanh nghiệp vì sắp tới ngày quốc khánh mà ra rức trưng ra đủ loại kiểu dáng quảng cáo khuyến mãi, lúc này cô lại chẳng có tâm trạng gì, chỉ lặng lẽ bước đi.

Cô bởi vì muốn mua điện thoại di động, liền đi loay quanh vào một số cửa hàng bán điện thoại di động, đi vào cửa hàng thứ ba, cô gái bán hàng nhiệt tình giới thiệu điện thoại di động loại mới của Samsung.

Đang đợi viết hóa đơn thanh toán, chợt thấy Nhiếp Dịch Phàm mặc âu phục đứng ở bậc thang gờ tay hướng về ai đó, đồng hồ trên cổ tay lóe sáng, phong độ lồi lạc. Một lát sau, một cô gái trẻ cười tươi đi tới, hai người nói gì đó rồi đi ra khỏi cửa. Diệp Cô Dung không biết quan hệ hai người họ như nào, trong lòng ngực lại nảy lên một sự phiền muộn: người đàn ông này trước đây đã từng thuộc về cô, đến cuối cùng lại thuộc về người khác.

Một sự đa cảm khó hiểu bao phủ lấy cô, cho đến khi ra khỏi cửa hàng, đi một đoạn xa rồi vẫn chưa hết.

Lúc đó hoàng hôn dần xuống, vạt ánh sáng phía chân trời tụt lại, làm bầu trời mỹ lệ không gì sánh được. Các tòa nhà dưới bầu trời cao lắt lư, lúc xa lúc gần, trong thành phố tràn ra ánh đèn lung linh quyến rũ, mơ màng trong dòng người cuộn cuộn, cô dường như thấy người thanh niên áo trắng quần tây đen rất nhiều lần, quay lưng lại với trời xanh, nụ cười sáng rõ.

"Diệp Cô Dung!"

Liên tiếp có tiếng còi xe vang lên, cô bỗng nghe có người gọi tên mình, liền đứng lại quay đầu nhìn xung quanh, thấy Nhiếp Dịch Phàm đứng ở bên đường, hai mắt đang mở to nhìn cô, hồn hên tức giận nói: "Trời ạ, anh gọi em bảy tám câu rồi, sao em một phản ứng cũng không có vậy..."

Diệp Cô Dung ngẩn ra, mất một lát mới hỏi: "có việc gì không?"

Nhiếp Dịch Phàm nghe vậy thì suýt chút nữa bức lên. Anh yên lặng một chút, mới bước đến gần cô, mỗi một bước đi thì lại nhú mày, dường như rất khó khăn. Diệp Cô Dung chuyển mắt nhìn xuống chân anh, bỗng nhiên hiểu ra, vội bước tới dìu anh: "Chân của anh vẫn chưa khỏi hẳn à?"

Anh tức giận trừng mắt với cô: "Anh gọi em rất lâu, em chẳng có một phản ứng gì, để lấy sự chú ý của em thật khó..."

Những lời này làm Diệp Cô Dung thêm khở sở, cô cố gắng chịu đựng, mặt thản nhiên nói: "Xe của anh đâu, em đi anh lên xe rồi đi."

"Anh để đồng nghiệp lái đi trước rồi."

"Vậy em giúp anh bắt taxi." Diệp Cô Dung buông anh ra.

Nhiếp Dịch Phàm chán nản, khuôn mặt tuần tú biến thành màu đen, hai hàng lông mày chau lại. Diệp Cô Dung đối với tính cách của anh rõ như lòng bàn tay, lập tức im bật, cúi xuống không nhìn anh. Hai người cách nhau một cự ly ngắn, anh mơ hồ ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc trên người cô, trong lòng dâng lên một cảm xúc lạ thường, liền dịu dàng hỏi: "Ăn chưa?"

"Chưa."

"Chúng ta đi tìm chỗ ăn nhé?"

"Vâng."

"Hai ngày qua sao em lại tắt máy?"

"Điện thoại di động mất rồi." Cô hăng hái đưa túi điện thoại mới cho anh xem.

"Sao em lại làm mất điện thoại được chứ?" Nhiếp Dịch Phàm có chút bất ngờ liếc nhìn cô một cái. Hai người chậm rãi đi ra tận đường để bắt xe, Diệp Cô Dung suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Đi đã về chưa?"

"Về rồi." Nhiếp Dịch Phàm đáp rồi dừng lại một chút, lại hỏi: "Em muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

Nhiếp Dịch Phàm lại liếc nhìn cô một cái, rồi không nói gì nữa. Hai người bắt được xe, lúc lên rồi anh mới nói: "Chuyện lần trước em nói với anh trong điện thoại đó, em đã gặp đối phương để nói chuyện chưa?"

Nhắc tới, Diệp Cô Dung lại phiền lòng, thờ dãi: "Không, gần đây xảy ra nhiều chuyện quá..."

Nhiếp Dịch Phàm gật đầu: "Anh nhận ra..."

"Hả?"

"Sắc mặt của em rất kém, hai bầu mắt rất nặng."

Diệp Cô Dung cảm thấy lúng túng, trong lòng hỗn loạn, im lặng một lúc lâu mới hỏi: "Chân của anh thế nào rồi? vẫn còn đau à?"

Nhiếp Dịch Phàm nói: "Cũng bởi vì đuổi theo em, đi quá nhanh..."

Diệp Cô Dung càng lúng túng, vội hỏi: "Có nặng lắm không? Có cần đi viện kiểm tra một chút không?" Lời vừa ra khỏi miệng, sao cô nghe lại giống như có chút chế nhạo.

Nhiếp Dịch Phàm thản nhiên đáp: "Không cần."

Xe taxi đi về hướng đường Từ gia, lúc đang chờ đèn xanh, cô bỗng thoáng nhìn thấy bên đường có một nhà hàng com tây, liền thuận miệng đề nghị: "Hay là ăn com Tây nhé?"

Nhiếp Dịch Phàm lập tức bảo lái xe tìm chỗ đỗ xe, tài xế bèn lái xe đỗ vào bên đường.

Hai người xuống xe đi vào nhà hàng, ngồi xuống ăn com.

Diệp Cô Dung bởi vì ngủ không ngon, giữa trán lộ vẻ mệt mỏi, nhưng ăn lại rất ngon, cô gọi miếng bít tết lớn ăn ngon lành. Nếu bếp trưởng mà thấy cô ăn như vậy chắc là tự hào lắm.

Đợi cô ăn sắp xong rồi, Nhiếp Dịch Phàm buông dao nĩa xuống, lấy khăn lau tay, miệng, nói: "Mấy hôm trước anh tìm người điều tra Trần gia một chút rồi..."

Diệp Cô Dung giật mình: "Thật sao?"

Nhiếp Dịch Phàm nhếch khóe miệng: "Biết người biết ta tốt hơn."

Diệp Cô Dung tròn tròn mắt: "Chi phí rất cao đúng không?"

Nhiếp Dịch Phàm phì cười: "Em không quan tâm kết quả điều tra thế nào à?"

Diệp Cô Dung cười ngượng ngập: "Kết quả thế nào?"

Nhiếp Dịch Phàm nhú mày trầm ngâm, sau đó chậm rãi lắc đầu nói: "Trên cơ bản không có tin tức gì có giá trị, toàn là tư liệu công khai thôi."

"Không thế nào?" Diệp Cô Dung vội ghé người tới, không thể tin mà hỏi.

"Dù sao chỉ có vài ngày, em kỳ vọng anh có thể tra ra được gì chứ?" Nhiếp Dịch Phàm uống một ngụm nước uống, nói tiếp: "Tốt nhất là trực tiếp gặp họ nga bài đi."

Diệp Cô Dung trầm lặng không nói gì, một lát sau, bỗng nhiên giờ cốc nước trái cây lên, thái độ cực kỳ thành khẩn cảm ơn anh.

Nhiếp Dịch Phàm cười: "Anh chỉ nghĩ chuyện này cũng rất kỳ quặc, cũng không nghĩ là giúp gì được nhiều."

"Anh tốn kém không ít không phải sao?"

"Anh thuần túy là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ thôi." Nhiếp Dịch Phàm ngừng lại một chút, mỉm cười nói: "Đương nhiên, nếu như em thật sự cảm thấy áy náy, bữa cơm này là em mời."

Diệp Cô Dung bắt đầu cười, lần thứ hai nâng chén.

Hai người nói chuyện với nhau xong, tiếp tục ăn cơm, trong bữa cơm lại nói vài câu chuyện thú vị, bầu không khí dần dần sôi nổi hơn. Từ lúc hai người chia tay nhau cho tới nay thì đây là lần đầu tiên trò chuyện với nhau vui vẻ, vì thế lúc Diệp Cô Dung đứng dưới lầu chúc anh ngủ ngon, anh vẫn còn đứng trong khu hoa viên mà bồi hồi chưa đi.

Không biết nhà ai đang mở nhạc, từ cửa sổ vọng ra, tại buổi tối trong khu hoa viên lại nghe vô cùng rõ. Đây là ca khúc nhạc phim, giai điệu động lòng người.

"Lãng mạn bao giờ cũng ngắn ngủi

Không hài lòng nhau bao giờ cũng dài đằng đẳng

Đốt cháy toàn bộ thời thanh xuân mỹ lệ

Đổi lại một người vợ

Đem một người khác đến sưởi ấm trong lòng

Khiến cho những lỗi lầm lần trước

Khát vọng muốn được quay lại..."

Trước đây anh chỉ cho rằng ca khúc này nghe êm tai, chứ chưa từng để ý tới lời nhạc. Lúc này từng câu từng chữ lọt vào tai anh, nghe như thấm vào, trong nháy mắt anh trở nên thất thần, kỳ thật cũng không biết có quay lại được không, trong đầu trống rỗng, sự phiền muộn đa cảm đương nhiên là có, nhưng những điều này tất cả đều là uống công vô ích, đơn giản không đợi anh phục hồi lại tinh thần, giai điệu đã gần đến vĩ thanh, mới chỉ kịp nghe được câu cuối cùng: rung động đến tâm can là vì vẻ đẹp rất đời bình thường.

Anh mới chỉ thất thần một chút, mà một bài hát đã kết thúc.

Cuộc đời cũng gần như vậy, đi qua một ngõ hẻm tối, ngửi được mùi hoa, lúc thức dậy lại chưa từng bận tâm hoa nở bên cửa sổ.

Diệp Cô Dung đổi điện thoại di động, tuy rằng số điện thoại không đổi, nhưng toàn bộ danh bạ bên trong mất hết, hết lần này tới lần khác cô không thể nhớ nổi số điện thoại của Nhan Cảnh Thần, cho dù là có nhớ, cô cũng sẽ không chủ động gọi điện thoại cho anh, bởi vì sĩ diện. Về phía Trần Duyệt, từ sau lễ Quốc Khánh cũng chưa hề gặp bóng dáng cậu ta, cô lại chú ý đến những tin tức thời sự, cũng lên mạng tìm, nhưng không hề có kết quả gì, đành phải nhẫn nại chờ đợi.

Tâm sự của cô trùng trùng như vậy, tinh thần đương nhiên là uể oải, trong công việc cũng không chuyên tâm. Trước đây Tổng tiểu thư đưa ra kế hoạch cải cách, sự oán giận nổi lên bốn phía, tình huống gay go. Kỳ thực sự thay đổi này trong lòng mọi người ai cũng hiểu, bởi vì chạm đến một số nguyên tắc bí mật của bộ phận nhân sự, vì vậy phản ứng rất lớn. Cô nghiên cứu nhưng ý kiến phản nản này một chút, nhắm vào những ý kiến trọng điểm rồi tự mình thăm liên lạc với ba quản lý bộ phận tiêu thụ, đã đạt được một thỏa thuận then chốt, vấn đề lại được giải quyết, Tổng tiểu thư một lần nữa quay lại vị trí ban đầu của cô ta.

Sự việc tuy rằng đã được giải quyết, nhưng Hứa Trần cũng không hài lòng lắm. Vốn tính nếu sự cải tổ này thành công, thật sự có thể tiết kiệm được chút tiền cho công ty, nhưng không ngờ bộ phận tiêu thụ lại phản ứng lớn như vậy. Công việc lại một lần nữa trì trệ, còn ảnh hưởng đến hiệu quả công việc hàng ngày. Ông ta hai lần ám chỉ Diệp Cô Dung, lại không thấy cô động tĩnh gì, liền cho rằng cô còn buồn bực vì chuyện của Tổng tiểu thư, có thể ông ta là một người làm ăn, ai có thể giúp ông ta tăng thu giảm chi, thì ông ta dùng người đó. Cho nên, khi Diệp Cô Dung mang công văn đến lấy chữ ký của ông ta, ông ta biểu hiện khen ngợi, trong lòng thì nén giận. Vốn là ông ta muốn cô đứng ra đối phó với bộ phận tiêu thụ kết quả cô lại đề xuất ra phương án điều hòa trung gian. Cô theo ông ta nhiều năm như vậy, không thể không hiểu ý ông ta, vậy mà còn làm ngược lại, tỏ ý chống đối.

Ông ta nghĩ như vậy là oan uổng cho Diệp Cô Dung. Từ lúc theo chuyện đó, ngay sau đó cô lại cãi nhau với Nhan Cảnh Thần, nên đã sớm đem chuyện Tổng thư kia vứt lên chín tầng mây rồi, đương nhiên không tồn tại cái gì tiêu cực mà chống lại ông ta, không thật sự chú tâm vào làm việc. Lúc này cô đang ngồi trước máy vi tính chờ ra.

Ngày mai là cuối tuần.

Thái độ Nhan Cảnh Thần lần này rất khác thường, tròn năm ngày không hề liên lạc gì với cô. Lúc đầu cô còn vì anh tìm cơ giảng hòa, giờ lại không thể lừa mình dối người được nữa, căn cứ theo tin báo của La Tổ Tổ, anh vẫn đến công đi, không hề đi công tác, lẽ nào nói thời gian anh gọi điện thoại cũng không có? Tóm lại là anh đang làm cái quỷ gì vậy? Rõ ràng còn tình cảm chân thành nói cái gì mà muốn sống bên cô? Thì thái độ này là gì? Thật sự là gặp quỷ mà!

Ngày hôm nay phải tìm anh hỏi cho rõ ràng.

Trời biết, năm ngày qua đối với cô mà nói, là đã cực hạn rồi, tính cách cô được di truyền từ mẹ bắt đầu kịch liệt bộc phát, không đợi đến hết giờ làm, cô đã cầm túi đi xuống lầu, cổ tình không để tâm tới sự dè dặt, vấn đề mặt mũi nữa.

Diệp Cô Dung bụng đầy giận dữ đến công ty của Nhan Cảnh Thần, lúc này đã hơn năm giờ, một cô gái đang sắp xếp tài liệu, chuẩn bị tan tầm, thấy cô đi tới vội đứng lên, mỉm cười chuyện nghiệp: "Tiểu thư, cô..."

"Tôi tìm Nhan Cảnh Thần."

"Cô có hẹn trước không?"

"Không."

"Vậy xin hỏi cô tìm tổng giám đốc là vì..." Đối phương gọi mở.

"Việc tư."

Diệp Cô Dung mặt lạnh nhạt, ngữ khí cứng ngắc, thư ký rất dễ nhận ra thái độ của cô, liền nói: "Dựa theo nguyên tắc, cô không có hẹn trước, chúng tôi không thể tiếp đón."

"Nếu tôi đã tới rồi, cô có thể gọi điện thoại cho anh ấy được không."

"Xin lỗi, tổng giám đốc đang họp." Thư ký hơi dừng lại một chút, bỗng nhiên mỉm cười: "Cô tìm tổng giám đốc có việc tư, vậy thì khẳng định cô là bạn của tổng giám đốc, sao không trực tiếp gọi thẳng cho anh ta?"

Lời này không khác đồ thêm dầu vào lửa.

Diệp Cô Dung chán nản, ánh mắt đảo qua xung quanh, khu vực làm việc rất lớn, ước chừng hơn ba mươi người, mỗi một người đều vô cùng tinh anh, mặc dù đã hết giờ làm, nhưng vẫn còn vài đầu vào tận lực làm việc. Tận bên trong cũng có căn phòng lắp đặt trang thiết bị vô cùng xa hoa, chắc là phòng của lãnh đạo cấp cao rồi. Vì vậy, cô không để ý tới vị thư ký này nữa mà bước đi vào đó.

Thư ký vội hỏi: "Tiểu thư, cô không được làm vậy..."

Diệp Cô Dung mắt điếc tai ngơ, nhận ra phòng làm việc của tổng giám đốc nên sai bước tới. Thư ký không ngờ cô lại bất lịch sự như vậy, vội đặt tập tài liệu xuống, đuổi theo kéo tay cô lại: "Tiểu thư, xin cô không nên làm loạn ở đây, nếu không tôi sẽ gọi bảo vệ."

Lời này vừa thốt ra, những nhân viên đang chú tâm làm việc đều ngẩng hết lên, ánh mắt nhất loạt nhìn đến, làm Diệp Cô Dung vừa xấu hổ vừa tức giận, lửa giận trong người càng thêm bùng bùng, cô quát khê: "Buông tay ra."

Thư ký thấy phía trước là phòng làm việc của tổng giám đốc, không những không buông tay, trái lại còn giữ chặt hơn. Diệp Cô Dung tức giận, vung mạnh cánh tay lên, chiếc túi trên vai cô va phải một bình hoa, "choang" một tiếng rơi xuống nền gạch vỡ nát.

Bên trong lập tức yên tĩnh.

Thư ký giật mình mở to mắt, phát hiện lọ hoa rơi xuống là do trợ lý Tư Đồ mang từ Nhật Bản về, vô cùng yêu thích. Vì vậy cô ta nhào tới trước bàn làm việc gần nhất, cầm lấy điện thoại chuẩn bị gọi bảo vệ.

"Xảy ra chuyện gì?" Tư Đồ Tĩnh Nam mở cửa, trong trang phục đen công sở vô cùng chuyên nghiệp, đứng ở trước cửa phòng làm việc lạnh lùng hỏi, mắt quét qua những mảnh nhỏ trên nền nhà, lại đảo ngược lại lên khuôn mặt Diệp Cô Dung, ngăn người ra.

Thư ký buông điện thoại bước nhanh tới, mồm miệng nhanh nhẩu giải thích với Tư Đồ Tĩnh Nam.

Diệp Cô Dung đột nhiên nhìn thấy Tư Đồ Tĩnh Nam, cũng có chút giật mình, nhưng đã hiểu được: thì ra họ là đồng nghiệp, như vậy lần trước là bàn công việc?

Tư Đồ Tĩnh Nam giờ tay ngăn thư ký đang thao thao bất tuyệt lại, mỉm cười bước tới trước mặt Diệp Cô Dung, nói: "Tư Đồ Tĩnh Nam, trợ lý của Jonah."

Lần trước chúng ta đã gặp qua rồi."

Cô nói xong đưa bàn tay phải trắng trẻo ra.

"Diệp Cô Dung." Diệp Cô Dung cũng đưa tay ra bắt, trong lòng thầm nghĩ tiếng gọi John kia sao quá chói tai, cách xưng hô này của hai người đó quá mức thân thiết, cô còn chưa từng gọi Nhan Cảnh Thần như vậy.

Tư Đồ TinhNam nghe cái tên này, tâm như gương sáng, lập tức nói: "John đang họp, nếu như có việc gấp, tôi có thể thông báo hộ ..."

"Vậy làm phiền cô rồi."

"Xin chờ một lát."

Tư Đồ TinhNam nói xong bước nhanh tới phòng họp đối diện, đẩy cửa ra đi vào.

Thư ký không ngờ tình huống lại đột biến như thế, ngăn ra đứng im tại chỗ, không đi cũng không được, xấu hổ không biết phải làm sao, cửa phòng họp mở ra, Nhan Cảnh Thần trong chiếc áo trắng quần đen, vóc người cao lớn xuất hiện tại cửa, trên khuôn mặt anh tuấn là đôi đồng tử đen kịt được hàng mi dày phủ xuống, nhìn không ra biểu cảm gì.

Đôi mắt anh tập trung vào Diệp Cô Dung, nhưng lại ra chỉ thị với Tư Đồ TinhNam: "Cuộc họp hôm nay dừng lại ở đây." Giọng nói khàn đặc, thể cho nên Diệp Cô Dung không hề nghe rõ anh nói gì.

Anh nói xong liền bước tới cầm lấy tay cô. Diệp Cô Dung hầu như phản xạ có điều kiện né tránh một chút, nhưng tay đã bị Nhan Cảnh Thần nắm chặt lấy, không giãy ra được. Cô đến đây với một bụng đầy giận dữ lửa giận ngút trời, thế mà vừa nhìn thấy anh lại không phát tác ra được, chỉ thấy vô cùng tủi thân, vô cùng uất ức, một làn sương mờ bất ngờ đã phủ lên đôi mắt, đôi mắt ngấn nước long lanh, làm Nhan Cảnh Thần nhìn thấy mà tâm trạng bay bổng, trong ngực như có đóa hoa mỹ lệ nở rộ, hầu như anh không nói gì, chỉ cầm lấy tay cô, khàn giọng nói áy náy.

Cô thấy anh khàn đặc như vậy, sự giận dữ càng tăng thêm: người gì lớn như này rồi lại không biết tự chăm sóc bản thân mình, bị ốm nên phải nghỉ ngơi chứ, hầu như không nói ra thành lời rồi, lại còn mở cuộc họp vô tích sự gì nữa chứ. Cô vừa thương anh, lại vừa thấy mình vô dụng, thấy anh như vậy thì đã mềm lòng, những lời muốn nói lại quên sạch.

Mọi người trong nơi làm việc thấy họ như vậy, ai cũng ghen hòng nhìn trần trối, hơn mười vị lãnh đạo từ trong phòng họp đi ra cũng ngăn ra, đều nghĩ thầm: thảo nào tổng giám đốc đại nhân xưa nay chưa từng gián đoạn cuộc họp, hôm nay lại cho dừng cuộc họp giữa chừng, thì ra là thế. Mấy nữ nhân viên thì lại càng đau khổ, tổng giám đốc đại nhân bình thường nghiêm túc là thế, không ngờ trong lúc này trước mặt họ lại tỏ ra tình cảm đến vậy, thì ra là đã có vợ rồi. Họ đâu hiểu được nguyên tắc đầu tiên của Nhan Cảnh Thần, trong công việc thì không có yêu đương. Bản thân anh trong công việc vô cùng nghiêm túc, không mấy khi lộ miệng lưỡi giảo hoạt ra.

Ngay lúc Nhan Cảnh Thần đóng cánh cửa ngăn những đôi mắt sáng quắc đang nhìn vào, thì Diệp Cô Dung cũng không còn khóc nữa, cố gắng tỏ ra bộ dạng nữ thần băng sơn nhìn anh, ý đồ cứu lại biểu hiện thất bại vừa rồi của mình, không ngừng nhắc nhở mình là đến đây để khởi binh vãn tội, tuyệt đối không thể thua trận được.

Nhưng Nhan Cảnh Thần chỉ đưa cô ngồi vào trong ghế sofa, rót cho cô một chén trà xanh thượng hạng, vuốt lên tóc cô rồi quay trở lại màn hình vi tính, mười ngón tay như bay tiếp tục làm việc.

Diệp Cô Dung mắt trừng trừng nhìn anh bận rộn chừng năm phút, cuối cùng không thể nhịn được nữa kêu lên: "Em nghỉ em đến không đúng lúc."

Nhan Cảnh Thần nghe vậy chỉ liếc xéo về cô một cái, cười tỏ vẻ áy náy, hai tay vẫn liên tục như cũ. Thái độ đó làm Diệp Cô Dung thấy như có vẻ miễn cưỡng, vì vậy tiêu vũ trụ của cô lần thứ hai bộc phát.

Cô bước tới nhìn tập tài liệu một đồng trên bàn của anh, bèn vừa lật xem vừa hỏi: "Nhiều việc quá phải không?"

Nhan Cảnh Thần gật đầu, dùng giọng khàn khàn trả lời.

Diệp Cô Dung mỉm cười, tiện tay cầm tập tài liệu lên, ước chừng hơn mười trang, toàn bộ là tiếng Ahh, được kẹp vào một cái kẹp, cô gỡ chiếc kẹp ra, đột nhiên xé ra làm đôi rồi ném tung ra. Sau đó lại cầm một tập tài liệu khác lên, lần này thì không xem, xé bỏ luôn, cuối cùng hất toàn bộ tài liệu của anh rơi xuống nền nhà.

Lập tức, trong phòng một đồng hỗn độn.

Nhan Cảnh Thần cứng ngắc tại trước máy vi tính, hơi quay nghiêng đầu lại không thể tin nhìn cô, đôi mắt thâm thúy đen kịt nheo lại, trong nháy mắt trong người tỏa ra một khí thế thu hút người khác.

Diệp Cô Dung nhường mảy lên cười tươi xán lạn với anh, nói: "giờ thì anh có thể hết bận rồi đấy."

Cô nói xong hít một hơi thật sâu, chỉnh lại trang phục, xoay người sáng khoái ưu nhã đi ra ngoài.

Nhan Cảnh Thần chau mày lại, mắt chậm rãi đảo qua những mảnh giấy trên nền nhà, trầm tư ba giây, bỗng nhiên cười tươi tỉnh trở lại, khi anh nhìn thấy túi xách của cô vẫn nằm trong ghế sofa, nụ cười trên khóe miệng càng sâu.

Anh một lần nữa đối diện với máy vi tính, viết xong thư, gửi đi, tắt máy, đồng thời gọi trưởng thư ký Ô-man, sau đó đứng lên cầm lấy áo vest.

Ô-man vừa bước vào cửa thì ngậy ra, mắt hai giây mới hoàn hồn: "Trời ơi, xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhan Cảnh Thần vừa chỉnh lại quần áo, vừa tỏ vẻ bất đắc dĩ áy náy nhìn cô ấy, khàn giọng nói: "Tôi xin lỗi, nhưng tôi cần những tài liệu này để sử dụng vào cuộc họp ngày thứ hai."

Ô-man hiểu ngay.

Nhan Cảnh Thần gật đầu, quay người dừng lại trước chiếc túi xách, trên mặt anh không biểu lộ gì, nhưng trong mắt Ô-man, thì lại có sự lạnh toát khó hiểu bao trùm cả người.

Thang máy xuống tới tầng dưới, tiểu vũ trụ trong người Diệp cô Dung cuối cùng cũng phục hồi lại, theo mọi người ra khỏi tòa nhà, sau đó cô mới nhớ ra chiếc túi xách, lập tức ngửa mặt lên trời thở dài, hồi hận chỉ muốn bóp chết mình, sao lại có thể sai sót đến thế chứ? Nhưng càng nghĩ ngoại trừ mặt dày lên đó lấy lại thì thật sự không còn cách nào khác.

Cô hít một hơi thật sâu, đang định xoay người đi vào, thỉnh linh bên vai có người vỗ mạnh một cái, cô giật mình, quay lại nhìn: may quá không phải là Nhan Cảnh Thần, cô thở phào giặc dỗi nói: "Cậu làm tớ sợ quá...."

La Tổ Tổ cười hi hi hỏi: "Sao cậu lại ở đây? A, tớ biết rồi, cậu đang đợi người nào đó tan tầm, và rõ ràng là người đó không phải là tớ..."

"Không sai, người đó là tôi." Đằng sau có một giọng nói khàn khàn tiếp lời.

La Tổ Tổ không cần quay đầu lại cũng biết người đó là ai, vội nghiêng đầu cười gượng cúi chào một cái, rồi lập tức nhấc chân chạy trốn. Diệp Cô Dung sao để cứu tính của mình chạy mất, cô vội kéo La Tổ Tổ lại, ai ngờ vừa đưa tay ra, đã bị Nhan Cảnh Thần bắt lấy, anh cúi xuống nhìn vào mắt cô: "Lên xe."

"Trả túi xách lại cho em." Diệp Cô Dung giẫy ra đòi lại túi, tiếc rằng sức lực của Nhan Cảnh Thần kinh người, đôi mắt lại tỏa ra khí thế uy hiếp khiến cô khiếp đảm, và người trước mặt nhiều người sợ thất thố, vì vậy đành phải lên xe.

Căn cứ kinh nghiệm, tiếp theo cô sẽ đối mặt với một hồi răn dạy nghiêm khắc, nhưng Nhan Cảnh Thần chỉ ngồi vào xe, giữ cô cố định bên cạnh mình, rồi không nói gì nhắm mắt lại.

Điều này khiến cho cô có chút suy nghĩ, không phải trước bao tổ là sự yên lặng chứ?

Nếu Nhan Cảnh Thần không mở miệng, cô đương nhiên sẽ không ngốc mà khơi chuyện ra trước, hai người liền rơi vào yên lặng. Thất lưng của cô bị anh ôm chặt, trên âu phục của anh tỏa ra mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng, nhiệt độ trên người anh rất nóng, gần như làm cô nóng theo, khiến cô vô cùng khó chịu, nhưng cô vẫn không nhúc nhích, trong lòng vô cùng nhớ nhung cảm giác này.

Nhan Cảnh Thần dường như đang ngủ.

Ước chừng hơn mười phút sau, Diệp cô Dung cũng ý thức được xe chạy sai hướng, liền hỏi: "Đi đâu vậy ạ?"

Tài xế đáp: "Phòng khám bệnh."

Diệp Cô Dung ngỡ ngàng: "Xảy ra chuyện gì?"

Tài xế liếc nhìn Nhan Cảnh Thần qua gương, dường như muốn xác nhận anh thật sự ngủ sa, nói khẽ: "Bởi vì tổng giám đốc bị cảm khiến cho amidan bị nhiễm trùng, hai ngày nay phải đi tiêm rồi..."

Cả người Diệp Cô Dung thoáng chốc cứng đờ: "Nghiêm trọng vậy sao?"

Tài xế chưa trả lời, Nhan Cảnh Thần lại một lần nữa ôm cô vào lòng, nói: "Không nghiêm trọng."

Diệp Cô Dung nghiêng đầu nhìn anh, anh đang mở mắt, hàng mi dài rũ xuống lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng trong con mắt lại cười, có chút uy hiếp nói: "Nhưng sức lực thanh toán nợ vẫn còn." Giọng nói của anh thật khàn, trong cổ họng lạo xạo, Diệp Cô Dung vừa thương, lại cảm giác vô cùng gọi cảm.

Hẹn ở phòng khám tư nhân tốt nhất, cũng không phải ở lại lâu. Nghe bác sĩ nói, Nhan Cảnh Thần đã không còn trở ngại nữa, sở dĩ vẫn còn khàn giọng là vì anh không để giọng nói mình được nghỉ ngơi. Diệp Cô Dung hoàn toàn tin tưởng, vì vậy quay sang trừng mắt với anh: ngay cả cổ họng cũng đã bãi công rồi, vậy mà suốt ngày họp với họp.

Nhưng, lúc này thật ra Nhan Cảnh Thần đang ngủ, không nghe được cô và bác sĩ nói chuyện, cũng không nhìn thấy sắc mặt của cô.

Diệp Cô Dung ngồi bên cạnh, cúi xuống nhìn anh đang ngủ say, ngũ quan rõ ràng, sống mũi thẳng, đôi môi trắng nhợt khô nứt, mái tóc quăn đã dài hơn, nhìn càng thêm phần đáng yêu. Cô nghĩ như vậy, khóe miệng cong lên, vẻ mặt say mê, hoàn toàn quên mất nửa giờ trước mình nghiêng răng nghiêng lợi xé tài liệu như nào, sự giận dỗi trước đây cũng tan biến hết.

Nhan Cảnh Thần nếu trong mộng mà biết, hẳn cho là cũng may vì co con ốm này.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Hai người chiến tranh lạnh dài đến năm ngày, cuối cùng do Nhan Cảnh Thần bị ốm dẫn đến amidan bị nhiễm trùng mà kết thúc. Chuyện này nói cho chúng ta biết, đàn ông đứng lúc "yếu đuối" một chút cũng không phải là không tốt.

Trong hai ngày tới, Diệp Cô Dung lập tức cho người giúp việc thôi việc, mọi việc đều tự mình ôm đồm hết, cô còn miễn phí phục vụ giúp Nhan Cảnh Thần làm việc để tỏ ra xin lỗi vụ xé tài liệu của anh. Nguyên nhân là sếp lớn của Nhan Cảnh Thần giữa tháng sẽ đến tuần sát công việc ở Châu Á, để nghênh đón sếp lớn thánh giá, trên dưới công ty ai cũng chiêng chống rùm beng vô cùng căng thẳng, đương nhiên Nhan Cảnh Thần cũng không có ngày nghỉ cuối tuần.

Diệp Cô Dung không hề có đồ gì để ngủ lại, tắm rửa xong cô đành phải mặc áo somi trắng của anh, khó khăn lắm cũng chỉ đủ che cái mông, bản thân cô nhìn mình mà mặt đỏ bừng, lật qua lật lại trên giường xem hết tất cả các tiết mục cuối tuần trên truyền hình.

Nhan Cảnh Thần ăn cơm tối xong, vào trong phòng sách tiếp tục hăng hái chiến đấu với một đống tài liệu, ước chừng hơn hai tiếng đồng hồ. Cô nhân dịp TV đang quảng cáo, liền cao giọng gọi anh ba bốn câu, muốn anh nghỉ ngơi sớm, nhưng không hề có câu đáp nào, bởi vì giọng anh quá khàn, lại bị cô cấm nói năng, kể từ lúc đó, anh có lý do giả vờ câm điếc.

Diệp Cô Dung buồn bực, quyết định tự mình đi vào phòng sách, đang định xoay người xuống giường, chợt nhìn thấy chiếc điện thoại di động mới đầy tính năng, đầu óc cô lóe lên, vì vậy cô lại quay về giường, chỉnh lại áo somi một chút, tạo ra tư thế gợi cảm, tự chụp một kiểu, rồi ấn gửi cho Nhan Cảnh Thần, sau đó bắt đầu yên lặng tính thời gian.

Chưa đến mười giây, Nhan Cảnh Thần đã xuất hiện tại cửa phòng ngủ...

Ngày hôm sau, cô thức dậy thì đã hơn chín giờ, nắng đầu thu bắt đầu gay gắt xuyên qua cửa sổ vàng rực, cô nghiêng đầu không thấy Nhan Cảnh Thần đâu, xuống giường đi vào phòng sách, quả nhiên Nhan Cảnh Thần trong áo somi trắng quần sẫm màu đang ngồi trước màn hình vi tính xem thư điện tử, tóc đen dày, mày kiếm mắt sáng, thật sự là một mỹ nam.

Anh nghe động tĩnh liền nghiêng đầu nhìn cô mỉm cười, nhưng vừa thấy cô vẫn mặc chiếc áo somi trắng tối qua, tư thế mềm mại đứng tựa ở cửa, nụ cười liền đọng lại trên khóe môi.

Diệp Cô Dung cười nói: 'Anh tiếp tục làm việc đi, em đi rửa mặt...'

Chưa nói xong, cô đã lộn trở lại buồng vệ sinh rửa mặt chải đầu, đang đánh răng được nửa chừng, Nhan Cảnh Thần đã xông vào, từ đằng sau ôm lấy lưng cô, đôi mắt sáng rực từ trong gương nhìn cô chăm chú.

Diệp Cô Dung sao không biết ý đồ của anh chứ, miệng cô chứa đầy bọt đánh răng kháng nghị: 'Em đang đánh răng.'

Nhan Cảnh Thần như không nghe thấy, bàn tay đã bắt đầu thò vào từ góc áo của cô.

Diệp Cô Dung chịu thua nói: 'Này, không phải anh còn nhiều tài liệu đang đọc hay sao.'

Nhan Cảnh Thần áp sát vào thở hổn hển bên tai cô: 'Tài liệu không bằng em được.'

Hai người ăn xong bữa trưa, Diệp Cô Dung liền chuẩn bị về nhà, Nhan Cảnh Thần sống chết không cho, bắt cô ở lại thêm một đêm nữa, khiến cô dờ khóc dờ cười: 'ngày mai phải đi làm rồi, em còn phải về để thay quần áo....'

'Chỉ vậy thôi sao?' Ngờ kị anh vô cùng nhẹ nhõm

'Em cũng không đủ dũng khí để mặc lại bộ quần áo để đi làm.'

'Tuy rằng anh không ngại để em mặc áo somi của anh, nhưng anh quyết không cho em mặc thế này mà đi ra ngoài, cho nên...' Anh đưa tay chỉ lên mạng, nói: 'Em chỉ có thể đặt nguyên bộ trên mạng, để họ mang tới tận cửa.'

Diệp Cô Dung hơi nhú mày: 'Đó cũng là một cách, nhưng trên người em không có tiền...'

Nhan Cảnh Thần ngạc nhiên, ngẩn ra một chút rồi nhanh chóng phản ứng: 'Anh tặng được không?'

Diệp Cô Dung trầm tư, sau đó tới trước màn hình vi tính xem mạng lướt qua, chọn một bộ váy màu tím nhạt và bộ nội y màu trắng tại một shop trong thành phố, đối phương hẹn cùng ngày sẽ gửi tới.

Nhan Cảnh Thần thấy thế bỗng nhiên có cảm xúc nói: "Sau này anh có tặng em cái gì, để em trực tiếp đi chọn là được rồi."

Diệp Cô Dung cười khê: "Vậy sao anh không trực tiếp đưa tiền mặt cho em luôn đi." Lời vừa ra khỏi miệng lập tức ý thức được câu đùa này không chừng mực, nhìn lại Nhan Cảnh Thần, quả nhiên mặt biến sắc, anh buồn bã than thở: "Ý anh là, anh hầu như không có ý tặng quà, lần đó..."

Diệp Cô Dung biết anh định nói gì, lập tức cầm tay anh, giải thích: "Là em nói đùa đó, cô hòng anh chưa khỏi, đừng nói nữa..." Thấy anh vẫn còn đang phiền muộn chau mày, liền bổ sung: "Vậy, sản phẩm đó còn không?"

Nhan Cảnh Thần nhướng mày không hiểu.

Diệp Cô Dung mặt đỏ ửng, nói khê: "Nếu như anh thích thế, em cũng muốn thử ..."

Nhan Cảnh Thần cuối cùng bật cười lên, cúi xuống hôn lên môi cô một cái, nói: "Thật tiếc quá, anh ném đi rồi, em đã không thích, anh cũng thấy phiền, nên anh..."

"Đó không phải là lỗi của anh, không cần xin lỗi, phản ứng của em hơi quá..." Diệp Cô Dung xấu hổ. "Chúng ta đừng ..nhắc tới chuyện này nữa được không?"

Nhan Cảnh Thần vẫn nhún mày nhìn cô, bộ dạng định nói gì lại thôi.

Diệp Cô Dung không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề xấu hổ này nữa, liền ôm lấy cổ anh, hôn triền miên, giai nhân nhiệt tình chủ động như vậy, đương nhiên anh không thể cự tuyệt...

Sáng sớm hôm sau, Diệp Cô Dung mặc quần áo mới chỉnh tề đi làm, bỗng nhiên nhớ Trương Ái Linh có một câu nói, cô ấy nói, yêu một người đến mức hỏi tiền tiêu vặt của người đó, là một loại khảo nghiệm nghiêm ngặt. Diệp Cô Dung đối với những câu này rất thừa nhận, từ trước đến nay cô chưa từng yên tâm thoải mái tiêu tiền của người khác, trừ phi người đó có quan hệ trên mức bình thường với cô. Còn có một câu khác cũng rất hay, em nguyện ý tiêu tiền của anh, chứng tỏ em đã coi anh là người một nhà.

Chẳng hiểu sao, phát hiện này lại khiến cô không vui, trái lại có chút hoảng hốt, rõ ràng là chuyện tốt, nhưng cô luôn luôn có thể nghĩ đến kết cục tồi tệ nhất, thật sự là chết người mà.

Diệp Cô Dung hít một hơi thật sâu, tập trung tinh thần vào cuộc họp sáng thứ hai.

Hứa Trần miệng lưỡi lưu loát đưa ra một chuỗi vấn đề, cố ý vạch ra thái độ tản mát công việc của một bộ phận nhân viên trong thời gian qua, còn có hiện tượng đi muộn về sớm. Diệp Cô Dung làm việc với ông ta nhiều năm, hiểu tác phong làm việc của ông, lập tức ý thức được ông ta không hài lòng, tuy rằng không biết vì sao ông ta lại không hài lòng, nhưng rõ ràng, người khiến ông ta không hài lòng chính là mình.

Tuần trước cô hoàn toàn không để tâm gì tới mọi việc, lúc này mới ý thức được vấn đề, nghĩ thầm chẳng phải vấn đề cải tổ kia không phải đã giải quyết rồi sao.

Sau khi tan họp quay lại phòng làm việc, cô nhận được điện thoại của mẹ, chỉ nói ngắn gọn một câu: "Tối nay về nhà ăn cơm."

Diệp Cô Dung nhạy cảm thấy được ý đồ của mẹ không bình thường, vội hỏi: "Có chuyện gì không ạ?"

"Về nhà ăn cơm còn phải có chuyện gì à?"

Cô lập tức cười lạnh: "Không phải mấy hôm trước cả nhà mình vừa gặp nhau rồi đó thôi."

"Mẹ hỏi con, "Bà Diệp không vòng vo nữa, "Có đúng là con đang có bạn trai mới phải không?"

"Sao lại thế được chứ..."

"Mẹ đã hỏi Nhiếp Dịch Phàm rồi, nó không hề sống cùng con." Bà dừng lại một chút, dường như dành chút thời gian để cho Diệp Cô Dung trả lời thành thật, nhưng Diệp Cô Dung lại không biết phải nói như nào.

Bà Diệp thấy không có câu trả lời nào, ngữ khí lập tức dịu đi: "Dung Dung, nếu như con nghiêm túc có bạn trai mới, có thời gian thì đưa về cho bố mẹ gặp mặt..."

"Mẹ, con đang làm việc."

"Vậy cậu ta là người ở đâu? Tuổi bao nhiêu? Đi làm chưa?" Bà Diệp làm ngơ trước cơ của cô.

Diệp Cô Dung không hề chuẩn bị trước một loạt câu hỏi đó.

Bà Diệp tiếp tục ném bom: 'Các con định lúc nào mới kết hôn?'

"Kết hôn?"

"Các con sống với nhau rồi, còn không dự định kết hôn?"

"..."

"Lẽ nào cậu ta chỉ chơi đùa với con thôi, căn bản không có ý định cưới con?"

Diệp Cô Dung thật sự hết biết nói, hoàn toàn không thể hiểu được cách suy đoán của mẹ, có vẻ như coi cô thật sự không thể gả đi được, cô còn chưa tới ba mươi tuổi mà. Đối lại trước đây, kiểu con rể như Nhiếp Dịch Phàm chưa chắc bà đã hài lòng, còn hiện giờ, con gái bị người ta vứt bỏ, lại gần như quá lứa, đương nhiên sẽ không có tư cách chọn ba lấy bốn nữa, nên vừa mới biết có bạn trai mới thì chỉ ước nhanh nhanh gả cô đi.

Cô tức giận, liền quyết định nói dối để kích thích mẹ một chút, lập tức khề ho một tiếng, nói: 'Thực ra, anh ấy đã cầu hôn con rồi, nhưng con vẫn còn lo lắng...'.

"Vì sao? Điều kiện cậu ta quá kém..." Ngữ khí bà Diệp quả nhiên gấp gáp.

"Không ạ, điều kiện của anh ấy quá tốt, chỉ là điều kiện của con quá kém thôi, không xứng với người ta."

"Tối nay con dẫn người ta tới nhà ăn cơm, để mẹ xem..." Thái độ bà Diệp ngờ vực.

"Nhà của chúng ta như vậy, con ngại dẫn họ đến."

Bà Diệp cứng họng, nhất thời không nói gì, Diệp Cô Dung nhanh chóng nắm cơ hội, liền lấy lý do làm việc để thoát khỏi sự lải nhải của mẹ, cúp điện thoại, tiếp tục xử lý công việc hàng ngày.

Hơn ba giờ chiều, cô xuống lầu lấy tài liệu ở bộ phận tài vụ, khi quay về thì một cô gái gọi cô lại nói là cô có bưu kiện, rồi lấy hóa đơn ra xin cô ký tên. Diệp Cô Dung ký xong mới phát hiện ngày nhận từ thứ sáu tuần trước, liền hỏi: 'Hả? Cái này đến thứ sáu tuần trước mà giờ mới đưa?'

Cô gái vừa cất hóa đơn vào ngăn kéo, vừa trả lời: 'Đúng vậy, đến giờ tan tầm thì mới đưa tới, lúc đó chị đã về rồi, ngày hôm nay vội nên quên đưa cho chị sớm. A, tìm được rồi, là cái này.'

Diệp Cô Dung cầm lấy xem, đúng là chữ ký của Nhan Cảnh Thần, chữ tiếng Trung viết rất rõ ràng khuôn thước. Cô cầm bưu kiện trong tay, mỉm cười: thật là, vật gì mà không đưa thẳng cho cô, lại còn phải gửi qua đường bưu điện nữa chứ? A, đúng rồi, lúc đó họ đang chiến tranh lạnh, anh mạng đồ tới xin lỗi, là cái gì nhỉ?

Cô bước nhanh vào phòng làm việc, đặt vội tập tài liệu xuống bàn làm việc, nhanh chóng mở gói bưu kiện ra, cô vừa nhìn thì lập tức ngây người.

Yên lặng một lát, cuối cùng cẩn thận mở chiếc hộp ra, không ngoài dự đoán, bên trong là một chiếc nhẫn. Chỉ không ngờ chính là, chiếc nhẫn này quá mức tinh mỹ đắt tiền, hạt kim cương lộng lẫy nổi trội, sáng lóa mắt, khiến cô như nghẹt thở.

Diệp Cô Dung dờ dẩn trong chốc lát, rồi nhanh chóng kéo ghế ra ngồi xuống hít một hơi thật sâu, không thể tin đây là sự thật. Trời biết, câu đùa về nhẫn kim cương cô đã quên từ lâu rồi, không ngờ anh lại nhớ rõ như thế, còn tưởng là thật. Nếu như đây là điều anh muốn tạo cho cô một sự bất ngờ vui sướng, thì cô chỉ có bất ngờ, chứ không vui. Tuy vậy, sự bất ngờ lần này là do Nhan Cảnh Thần quá vội vàng tặng món quà quý giá như vậy, lại dường như không quan trọng, trong hai ngày cuối tuần vừa rồi, anh không hề đề cập với cô. Thái độ bình thản đó đủ để cô phát điên, cô thừa nhận mình là một tiểu gia tử, lần đầu tiên trong cuộc đời nhận được món quà có giá trị như vậy mà không biết phải làm sao.

Cô bình ổn lại tâm trạng một chút, cất chiếc nhẫn đi, lấy điện thoại di động gọi cho Nhan Cảnh Thần, kết quả thư ký lại nghe, nói rằng tổng giám đốc đang họp, cô chỉ âm thầm lắc đầu: vẫn không dứt họp, cổ họng đã khô lại đầu.

Với tâm trạng nôn nóng cô cố gắng duy trì công việc cho đến hết giờ, cầm theo món quà giá trị về mà không dám đi tàu điện ngầm mà bắt taxi về nhà. Cô vừa mới bước vào nhà một lúc, Nhan Cảnh Thần gọi điện tới, giọng nói khàn khàn cười nói: 'Ô-mạn nói em vừa gọi điện tới...'

"Em nhận được nhẫn rồi."

"À, thích không?"

"Hừ, sao anh không nói cho em biết"

"Hôm đó anh định nói cho em rồi, nhưng em không cho anh nói..." Ngữ khí Nhan Cảnh Thần hết sức oan ức, ý đồ đẩy trách nhiệm, cô ngờ vực hỏi: 'Lúc nào?'

"Thì lúc em hôn anh đó."

Diệp Cô Dung cứng họng, im lặng một lúc thờ dài nói: 'Quá giá trị, em bị dọa sợ rồi, em không dám nhận...'

Nhan Cảnh Thần vội cắt ngang lời cô: "Anh nhớ em đã từng nói chỉ có kim cương mới làm em động tâm...khụ khụ..." Có thể nói hơi nhanh, anh bỗng nhiên ho kịch liệt.

Diệp Cô Dung thấy vậy, không đành lòng, vội nói: "Em gửi tin cho anh nhé."

Rồi cô cúp điện thoại, gửi tin nhắn báo anh tối về nhà ăn cơm, nhưng anh lại nói buổi tối đi ăn cơm khách rồi. Cô còn nói, thật sự không thể nhận món quà quý giá đó được. Lần này thì Nhan Cảnh Thần không hồi âm lại.

Cho đến khi cô ra ngoài mua thức ăn về nhà rồi, vẫn không nhận được hồi âm của anh.

Cô không biết tóm lại là anh đang nghĩ gì? Nếu như là cầu hôn, vậy thì thái độ của anh thật quá tùy tiện. Nhưng cho đến bây giờ cũng không thấy anh nói là dùng nhẫn kim cương để giảng hòa, ai cũng biết chiếc nhẫn thì có bao hàm ý nghĩa sâu xa gì, huống hồ lại là nhẫn kim cương ba cara. Trời ạ, trước đây anh đối với phụ nữ cũng hào phóng như vậy sao?

Diệp Cô Dung nghĩ đến đây, trong ngực lại khó chịu, lại thấy ảm ức khó hiểu, người ngoài nhìn vào sẽ cho là lẳng mạn, nhưng cô thì lại nghĩ lung tung, thật chết tiệt mà!

Tuy rằng việc này có chút kích thích, nhưng cơm tối vẫn phải ăn.

Cô đang ở trong nhà bếp bận việc, bà Diệp đằng đằng sát khí xông vào, mắt lướt quanh, rồi đi thẳng vào phòng ngủ của con gái.

Diệp Cô Dung đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó thì dờ khóc dờ cười, xem bộ dạng của mẹ rõ ràng là đến bắt kẻ thông dâm mà. Con xin mẹ, con là con gái của mẹ mà, cũng không phải là tình địch của mẹ.

"Mẹ à, con đưa cho mẹ chìa khóa, là không phải để cho mẹ tùy tiện xông..." Cô nói chưa xong, lại sực nhớ chiếc nhẫn ở trên giường, lập tức ném chiếc muối, lao vào phòng.

Nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Bà Diệp cầm chiếc hộp nhưng lên nhìn không chớp mắt.

"Đây là nhẫn cầu hôn đúng không?" Giọng nói của bà không nén được sự hưng phấn.

Diệp Cô Dung cười gượng hai tiếng, "Mẹ à, lẽ nào mẹ không thấy, cái này là giả đấy..." Nói xong bước tới định cướp lại chiếc hộp trong tay bà.

Bà Diệp giờ tay ngăn cô lại, cười nhạt nói: "Ngay cả nhẫn cầu hôn này là giả, mẹ thấy tốt nhất con không nên qua lại với cậu ta nữa..."

"Ai nói với mẹ đây là nhẫn cầu hôn?" Diệp Cô Dung nóng nảy.

"Là con nói, cậu ta đã cầu hôn rồi đúng không?"

Diệp Cô Dung chân đã đạp phải bàn đạp, đâm lao phải lao theo, đành kiên trì đáp: "Đúng vậy, anh ấy cầu hôn, nhưng, nhưng con..." cô bỗng nhiên dừng lại, không nói nữa.

"Dù sao cũng là cầu hôn rồi, con còn lo lắng gì nữa? Tóm lại con có phải là con gái mẹ không vậy?" Bà Diệp không phát hiện bộ dạng khác thường của con gái, vẫn còn lải nhải, "Còn cậu ta đâu? Mau gọi cho nó, tối nay mẹ muốn gặp nó."

Diệp Cô Dung nhìn mẹ, lại nhìn lên trần nhà, cuối cùng thở dài, nói: "Anh ấy ở ngay sau lưng mẹ."

Bà Diệp ngẩn ra, vội xoay người lại, thấy một thanh niên mặc âu phục đứng ở cửa, vóc người cao lớn, gương mặt tuấn lãng, giọng nói khàn khàn, cười nói: "Xin lỗi, cháu thấy cửa mở nên đi vào. Chào bác, cháu là..."

Nhan Cảnh Thần đang định giới thiệu về mình, chợt nghe Diệp Cô Dung "a" lên một tiếng kinh hãi, sau đó như con gió lao xẹt qua người anh, chạy vào nhà bếp.

Bà Diệp lại vô cùng bình tĩnh, vung tay lên nói: "Mặc kệ nó, chúng ta ra phòng khách nói chuyện nào."

Diệp Cô Dung chạy vào nhà bếp để cứu vãn món thịt lợn cần tây nhưng cũng không kịp, cuối cùng đành phải đổ hết vào thùng rác, lại thấy mẹ và Nhan Cảnh Thần cùng tới, lại một lần nữa lấy thức ăn trong tủ lạnh ra nấu một vài món ăn nhẹ, đợi đến lúc mọi việc trong bếp gần xong, cô mới ra phòng khách xem.

Mẹ và Nhan Cảnh Thần trò chuyện với nhau thật vui vẻ!

Sắc mặt bà Diệp hồng hào, hai mắt sáng rực nhìn Nhan Cảnh Thần, không ngừng đặt câu hỏi. Diệp Cô Dung hầu như không chen vào được, ba người chuyển sang bàn ăn cơm, bà vẫn tiếp tục đề tài trước đó, "Nói như vậy, công việc làm ăn của Triệu San đều là do mẹ cháu giúp..."

Nhan Cảnh Thần mỉm cười nói: "Cũng không thể nói như vậy, nếu như di San thiết kế trang phục không đẹp, không sáng tạo, không chỉ có mẹ cháu không mặc, nghệ sĩ của PM càng không bao giờ mặc. Di San có được ngày hôm nay đều là dựa vào thực lực của di ấy, trang phục của di ấy thiết kế rất

sáng tạo, phong phú..."

Diệp Cô Dung nghe đến đó thì cuối cùng đã hiểu. Thì ra Nhan Cảnh Thần đánh ra chiêu bài sự thân thiết với dì San, thảo nào lại nhanh chóng tìm được tiếng nói chung với mẹ như vậy.

Bà Diệp dường như rất tự hào về em gái, lại bắt đầu nhớ về quá khứ, nói liên miên chuyện hồi bé của dì, biểu hiện của Nhan Cảnh Thần lại vô cùng hứng thú dào dạt. Diệp Cô Dung nghe đến phát chán rồi, lở tai bắt đầu ừ ừ, liền kháng nghị: 'Mẹ à, mẹ xem giọng nói của anh ấy khàn đặc thế kia, còn hỏi nhiều làm gì...'

Bà Diệp bị cắt ngang cuộc nói chuyện, không những không giận, lại còn tủm tỉm cười nhìn con gái, Diệp Cô Dung thấy vậy thì chột dạ, có Nhan Cảnh Thần ở giữa điều hòa, ba người lúc này mới bắt đầu ăn cơm.

Bữa cơm vô cùng vui vẻ, bà Diệp trước khi đi, nhân lúc cô đang rửa bát thì giục cô nhận lời cầu hôn của Nhan Cảnh Thần, lấy kinh nghiệm của người từng trải mà tiếp tục khuyên bảo, qua chỗ này thì đã có nơi khác rồi. Điều này thật sự khiến cho Diệp Cô Dung xấu hổ, bởi vì Nhan Cảnh Thần chưa từng nói với cô một câu là 'xin gả cho anh'.

Lúc bà Diệp đi rồi, cô mới có cơ hội tính sổ với Nhan Cảnh Thần: 'Chẳng phải anh nói buổi tối có bữa cơm khách sao?'

Nhan Cảnh Thần lại cười đáp: 'Đúng vậy, nhưng lúc anh nhận được tin nhắn của em, nghĩ chuyện này quan trọng hơn.'

Một câu nói này làm Diệp Cô Dung dụi đi, ngạc nhiên không thốt thành lời.

Lòng của phụ nữ thường vô cùng kỳ lạ, có lúc anh vất óc tính kế cũng không lấy được lòng cô ấy, nhưng câu nói lơ đãng thôi lại có thể làm cô ấy nước mắt lưng tròng được. Nhan Cảnh Thần không nói gì ngon ngọt, anh chỉ là bỏ một bữa tiệc liên quan đến việc làm ăn mà đến với cô thôi, Diệp Cô Dung đã bị cảm động rồi, hoàn toàn quên mình đã từng thăm oán thái độ hờ hợt thiếu nghiêm túc của anh.

Trong ngực cô vô cùng vui vẻ, nhưng trên mặt lại tỏ ra nghiêm túc: 'Vốn là em định trả lại nhẫn cho anh, nhưng giờ thì em thay đổi chủ ý rồi.'

Nhan Cảnh Thần lại cười nói: 'Chúc mừng chúng ta đã có chung nhận thức.'

Diệp Cô Dung nửa cười nửa không: 'Tuy nhiên, anh phải nói gì gì đó...?'

Nhan Cảnh Thần giả vờ không hiểu: 'Nói cái gì nhỉ? A, anh nói chuyện cả buổi tối rồi, miệng khô hết cả rồi đây này...'

Diệp Cô Dung không đợi anh nói hết đã lập tức đứng lên đi rót nước cho anh, Nhan Cảnh Thần ngồi dựa vào ghế sofa cười trộm, cân nhắc làm sao để cô chủ động nói ra câu kia. Ai ngờ Diệp Cô Dung rót một cốc nước, sau khi trở lại thì lại chuyển sang câu chuyện khác, hỏi tối nay anh nghỉ ở đâu, nếu anh đã tới rồi thì đương nhiên không về nhà nữa. Vì vậy cô liền đi chuẩn bị đồ dùng cho anh.

Nhan Cảnh Thần giống như chiếc đuôi đi theo cô, nhắc nhở cô: 'Vừa rồi em muốn nói gì?'

"Không có gì." Cô chỉ cười như không có việc gì.

"Không có gì?" Nhan Cảnh Thần hơi chau mày, giữ vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô. Diệp Cô Dung không tránh được, đành phải đối mặt với anh, miễn cưỡng cười nói: 'Có thể vừa rồi em quá xung động thôi...'

"Xung động?"

"Em bỗng nhiên có chút không xác định, em không biết nên nói như nào, em chỉ..." Cô nói năng có chút lộn xộn.

Nhan Cảnh Thần trầm ổn nhìn cô một lát, bỗng nhiên bật cười lên, giọng nói khàn khàn: 'Anh hiểu, thật ra anh cũng hơi sợ.'

Anh dừng lại một chút, rồi nói tiếp: 'Chiếc xe ngựa của hôn nhân là phải hai người lái, cùng phối hợp, cùng hỗ trợ nhau, cùng hài hòa thì mới có thể điều khiển được. Tuy rằng anh luôn tự tin, nhưng cũng không khẳng định mình sẽ là một người bạn đời...'

Diệp Cô Dung tiếp lời nói: 'Có lẽ có một ngày, anh bỗng nhiên phát hiện người mà anh từng yêu tha thiết lại trở nên tầm thường, là một phụ nữ bình thường, anh đã từng yêu những ưu điểm của cô ấy, dần dần lại là lý do anh chán cô ấy...'

"Anh cũng có thể trở thành một người đàn ông bụng phê, rụng tóc, là người đàn ông trung niên đáng đáp tầm thường, có thể lúc đi dạo phố với em lại chỉ nhìn chằm chằm vào các cô gái trẻ trung xinh đẹp..."

"Anh dám."

Diệp Cô Dung ngắt lời anh, ánh mắt lộ vẻ hung dữ, đã thấy trong mắt Nhan Cảnh Thần lộ ý cười, cuối cùng cô cũng không nín được phì cười lên.

Nhan Cảnh Thần thuận thế cầm lấy tay cô, hỏi: 'Vậy hiện giờ sự lựa chọn của em là...'

Diệp Cô Dung bĩu môi: 'Em còn có lựa chọn sao?'

"Có."

"Cái gì?"

"Em có thể lựa chọn lúc nào thì đi đăng ký, lúc nào thì cử hành hôn lễ, cử hành hôn lễ loại nào, chỉ duy nhất là không được lựa chọn chủ rể thôi."

"Việc này nên bàn bạc thật kỹ...."

"Vậy thì, chúng ta làm chuyện khác trước được không?"

Qua việc bà Diệp đột kích kiểm tra, đại để đã đặt địa vị của Nhan Cảnh Thần là chân mệnh thiên tử rồi khiến cho ông Diệp vô cùng hiếu kỳ, liền tỏ ý muốn mời Nhan Cảnh Thần đến nhà ăn cơm, lại bị Diệp Cô Dung từ chối nói Nhan Cảnh Thần vì quá bận công việc và sức khỏe không được tốt lắm. Ông lại xin cô một tấm ảnh, cô liền chọn một cái trong hơn chục cái ảnh đã chụp rồi gửi cho ông.

Sau đó ông Diệp phát biểu cảm tưởng: Thoạt nhìn Nhan Cảnh Thần có chút ngượng ngùng, đại khái nhìn lâu thì nội tâm thật giống đứa trẻ.

Diệp Cô Dung đọc tin nhắn mà suýt nữa phun trà ra khỏi miệng.

Bởi vì có vết xe đổ là Nhiếp Dịch Phàm, lại khó có được một người con rể như Nhan Cảnh Thần, bà Diệp lo sợ đêm dài lắm mộng, về nhà tính kế gọi điện cho Triệu San, tìm hiểu tí mĩ về gia đình Nhan Cảnh Thần. Triệu San nghe được tin này, lập tức tinh thần phấn chấn, vô cùng vui vẻ ở trong điện thoại tranh công với chị gái: "Lần đó Dung Dung đến Italia vài hôm, em đã thấy hai đứa nó xứng đôi rồi, cái này gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ đó."

Bà Diệp nghe vậy chỉ cười, tinh thần cực tốt như trước nay chưa từng tốt như vậy, nửa đêm canh ba hai chị em tâm sự với nhau, hàn huyên hơn tiếng đồng hồ, cho đến khi Triệu San biểu thị sẽ về nước một chuyến mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Đã có Triệu San là bà mối, lại hiểu rõ Nhan gia, đương nhiên ông bà không có gì lo lắng nữa, duy nhất vấn đề là nếu hai con đã kết hôn rồi, tương lai sẽ sống ở đâu? Lát rưng về cội, ông bà cũng đã lớn tuổi, sinh hoạt cũng tạm ổn, không đến mức phải vất vả, bằng không đã sớm bị Triệu San vận động lôi kéo sang kia rồi. Họ chỉ có mỗi Diệp Cô Dung là con gái duy nhất, không có người chăm sóc sớm tối, thật sự là tiếc nuối.

Vì thế, ông Diệp bắt đầu làm mình làm mẩy không vui. Bà Diệp thì lại cho rằng, Nhan Cảnh Thần là một người mà có đót đèn lồng đi tìm cũng khó mà tìm được người như thế, thật sự không thể cự tuyệt được. Hai ông bà thở ngán than dài, cuối cùng nhất trí vấn đề này sẽ do con gái quyết định.

Trước đây Diệp Cô Dung cũng bị vấn đề này khiến cho phiền muộn, khi đó, bởi vì cô cũng không xác định mình thật sự yêu Nhan Cảnh Thần, đối với quan hệ của hai người còn thiếu lòng tin, nên nghĩ đem sự việc trở nên trầm trọng hơn, trong tiềm thức cũng có vài phần cố ý làm khó dễ, ý tứ rõ ràng. Nhưng hiện giờ đã khác lúc đó, lúc này cô thật sự quá yêu Nhan Cảnh Thần đến mê muội rồi, tâm lý thái độ đều tích cực hơn, đã sớm vứt bỏ vấn đề này ra khỏi đầu rồi, dù sao nhiệm kỳ của Nhan Cảnh Thần vẫn còn bốn năm nữa, ai cũng không thể dự liệu được những chuyện trong bốn năm tới, không bằng cứ thuận theo tự nhiên đi.

Lúc này nhiệm vụ hàng đầu của Nhan Cảnh Thần chính là ngênh đón sếp lớn đến Châu Á, kế hoạch ở Thượng Hải vừa thương thảo xong, lập tức bay đi Nhật Bản, trước khi đi có nói với Diệp Cô Dung, cuối tháng sẽ đưa cô đến dự hai bữa tiệc long trọng của công ty, khiến cho cô cấp tốc đi cùng cố kỹ năng nghe tiếng Anh. Mặt khác, Nhan Cảnh Thần trước đó đã xem qua hai ba nơi bất động sản, đều rất hài lòng rồi, nhưng bởi vì không biết ý tứ của Diệp Cô Dung thế nào, vì vậy vẫn để đấy chưa quyết, lúc này liền thuận thể đem chuyện này giao hết cho cô, để cô quyết định.

Kể từ đó, Diệp Cô Dung bận rộn không chút nào được nghỉ ngơi, sự việc của Trần Duyệt cũng tạm thời gác lại.

Tận cho đến cuối tháng mười đột nhiên nhận được thư điện tử của cậu ta, biểu thị toàn bộ đã rõ ràng rồi.

Ông Trần lúc trẻ từng yêu một cô gái, vẫn luôn cất giữ kỹ tấm ảnh của cô ấy, bà Trần trời sinh có tính ghen tuông, trong lòng luôn canh cánh. Không ngờ một lần đi du lịch lại có thu hoạch ngoài ý muốn, bà phát hiện Diệp Cô Dung có dung mạo giống cô gái chụp trong ảnh, vì vậy dẫn đến một loạt sự việc kia...có thể thấy, cuộc đời luôn tràn ngập những chuyện ngẫu nhiên.

Vì thế, bà Trần cố ý đi Châu Âu một chuyến, mượn cơ hội đến chào hỏi Triệu San di của Diệp Cô Dung, nhưng cụ thể quá trình như nào, chi tiết ra sao, kết quả thế nào, Trần Duyệt cũng không nói gì, cô nghĩ trong đó chắc chắn có ẩn tình gì khác nữa, nhưng là người ngoài cũng không tiện nói.

Diệp Cô Dung lý giải được ngọn nguồn sự việc, cô thờ phào một hơi đồng thời cũng bị câu chuyện làm cho tò mò, không ngờ di mình cũng từng có một chuyện tình bí ẩn như vậy.

Đêm đó, cô đem nội dung bức thư điện tử của Trần Duyệt nói lại cho Nhan Cảnh Thần nghe, anh cũng cảm thấy bất ngờ. Hai người nằm trên giường trò chuyện một lúc, cô bất chợt suy tưởng, một vài tình tiết cũ rích trong phim điện ảnh nảy lên trong đầu, đó là sự chênh lệch về dòng dõi, cha mẹ ngăn cấm uyên ương, cô gái phải bỏ ra nước ngoài. Nhan Cảnh Thần nghe vậy cười ha ha, kiến nghị cô viết một kịch bản đưa cho Mạnh Khắc, không chừng cậu ta sẽ cảm thấy hứng thú.

Nhưng, cuộc sống dù sao không phải là phim truyền hình, không có hí kịch hóa nhiều như vậy. Nguyên Diệp Cô Dung cũng cho rằng sau lưng mình có lẽ có một chuyện gì đó trọng đại chờ mình, không ngờ thì ra chỉ sợ bóng sợ gió, cô cũng không phải là diễn viên, vậy mà lời dẫn lại là người khác. Cuộc sống có đôi lúc có chuyện ngoài ý muốn, kể cả có một chuyện tình bí ẩn khó hiểu, thậm chí còn là sai lầm, bạn cũng không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra

chuyện gì, chỉ có nắm chắc hiện tại mới là sống thật.

Ngay sau đó, vấn đề của Diệp Cô Dung thật vẫn còn, đó là bữa tiệc long trọng Nhan Cảnh Thần đón tiếp sắp lớn, anh vì bữa tiệc tiếp đón này mà vài ngày không thấy bóng dáng, có thể thấy được anh vô cùng coi trọng bữa tiệc này, vô hình chung cũng làm cô căng thẳng hồi hộp theo.

Thứ hai là việc mua nhà cũng là một vấn đề, tuy rằng Nhan Cảnh Thần rộng rãi hào phóng, nhưng cô vẫn chưa có thói quen làm một giai cấp tiểu tư sản, vì vậy cô vẫn cứ do dự chưa mua, suy cho cùng tiền trả một lần hẳn trăm vạn, có thể so sánh với cắt thịt.

Tiếp đó là vấn đề công việc, từ sau lễ quốc khánh, cô vẫn cảm giác thái độ của Hứa Trần đối với cô rất khác thường, tiếc rằng việc cá nhân quá nhiều, cô cũng không có tâm đầu mà lo đến.

Những việc này đã làm cô sút đầu mề trán rồi, mẹ thì hết lần này tới lần khác không ba thì năm bận lại hỏi tới, cái này mới thực sự là đòn sát thủ đối với cô.

Nói chung, những chuyện thương vàng hạ cám đầy rẫy trong cuộc sống của cô, chiếm lấy hầu hết thời gian của cô, thế cho nên cô cũng không phát hiện kỳ kinh nguyệt tháng này chưa tới. Đợi đến lúc cô nghĩ ra, liền cho rằng thời gian này tinh thần cô quá căng thẳng mà kinh nguyệt hỗn loạn, cái này vẫn bình thường như vậy. Nếu như là hai tháng trước mà nó chưa tới, thật sự là phải đề tâm rồi, còn hiện giờ, toàn bộ tinh lực của cô đều đặt tại bữa tiệc sắp tới.

Đêm đó toàn thể nhân viên đều tham dự bữa tiệc, Diệp Cô Dung may mắn hiểu thêm một Nhan Cảnh Thần rất khác, cả người anh đỉnh đặc trong bộ âu phục, tư thái phong dong trong vai trò người chủ trì hội nghị đứng trên sân khấu, những tiếng ồn ào trong đại sảnh thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Anh cử chỉ tự tin mà tao nhã, âm thanh rõ ràng, từng câu đều có một sức cuốn hút, khiến cho bất kỳ ai cũng không tự chủ được mà ngưỡng mộ. Những nhân viên nữ ánh mắt ái mộ hướng về Nhan Cảnh Thần khiến cho Diệp Cô Dung này lên chút ghen tị. Đáng chết nữa là, lúc bữa tiệc đến phần khiêu vũ, họ còn công khai đến mời anh khiêu vũ, càng đáng chết hơn là, Nhan Cảnh Thần không hề từ chối.

Sự kích thích to lớn này làm Diệp Cô Dung bỗng nhiên ý thức được sự lo lắng của mẹ là đúng, phải sớm đem anh bỏ vào trong túi, không để vận đào hoa của anh lan tràn như cỏ dại được.

Nhan Cảnh Thần nhảy một điệu rồi quay lại, phát hiện bộ dạng của cô như đang đi vào cõi thần tiên, trước tiên anh nhàn nhã uống một ngụm rượu, sau đó mới mỉm cười hỏi: 'Nghĩ gì vậy?'

Diệp Cô Dung đưa mắt lướt qua sân nhảy huyền ảo lung linh, trầm tư một lúc, rồi thành thật trả lời anh: 'Em đang nghĩ, chứng nhận độc thân của anh hẳn là nhanh đến kỳ hạn rồi đúng không?'

Trong mắt Nhan Cảnh Thần ngập ý cười, ngắn gọn đáp: 'Nhanh.'

Diệp Cô Dung hừ một tiếng: 'Anh luôn trêu hoa ghẹo bướm như thế sao?'

Nhan Cảnh Thần nghe vậy tâm tình vô cùng hóm hờ, hạ giọng nói: 'Lẽ nào em không thấy, anh mới là người bị trêu ghẹo...'

Diệp Cô Dung lạnh lùng nói: 'Em chỉ thấy anh bị trêu ghẹo nhưng lại rất vui sướng.'

Khóe miệng Nhan Cảnh Thần cong lên: 'Vậy chắc chắn là bởi vì quá chú ý tới anh.'

Anh nói xong cúi xuống hôn vào môi cô. Trên sân nhảy lúc này tiếng nhạc phát ra rung động lòng người tâm can triền miên, càng khiến họ kích động hưng phấn. Ai ngờ bỗng nhiên anh đặt cô ngồi vào trong sofa, hai mắt lấp lánh nhìn thẳng cô: 'Dung Dung, có một việc, anh nghĩ nên nói cho em biết...'

Diệp Cô Dung giật mình.

"Chuyện này có thể sẽ làm cho em hoảng sợ, đương nhiên, cũng có thể em sẽ không sợ. Nhưng, kinh nghiệm nói cho anh biết, em là người không thích chuyện ngoài ý muốn, cho nên anh..."

Diệp Cô Dung cười ngắt lời anh: 'Anh dọa em sợ rồi đó, Cảnh Thần, tóm lại là có chuyện gì?'

Nhan Cảnh Thần hít một hơi thật sâu, nói: 'Là như này, lúc này khi hai chúng ta đi vào phòng, người bên ngoài đã bắt đầu hành động...'

"Họ làm gì?'

"Họ bố trí lại sân bãi, dùng vạn bông hoa hồng và hoa bách hợp trang trí phòng khách, sắp thành hàng bảy chữ cái tiếng Anh..."

"Bảy chữ?'

"Marry me."

"Hả?'

'Đương nhiên còn có cả ban nhạc, là ban nhạc nổi tiếng của PM từ New York bay tới biểu diễn cho chúng ta, ca khúc là do mệnh Khắc viết riêng cho hai

chúng ta..."

"Mạnh Khắc cũng tới?"

"Không chỉ có cậu ta, bố mẹ anh, còn có bố mẹ em, còn có di San, họ đã ở sẵn bên ngoài rồi."

"Đợi một chút, họ tới từ lúc nào?"

"Ba ngày trước."

"Nói như vậy, mấy ngày vừa qua không phải anh bận công việc, mà là bận chuyện này?"

"Đúng."

"...."

"Trong lúc anh cầm trong tay hoa hồng và nhẫn cưới cầu hôn với em, hình ảnh chúng ta sẽ được chiếu trên một màn hình cực lớn..."

"Em nghĩ anh sẽ không..."

"Anh tuyệt sẽ không quên cầu hôn là một chuyện quan trọng như thế nào."

"Nhưng, cái nhẫn kia em quên không mang theo..."

"Mẹ anh đã mang tới chiếc nhẫn gia truyền đưa cho anh rồi."

Lần này Diệp Cô Dung thật sự chịu thua, cô yên lặng một lát bỗng kêu lên: "Trời ơi, nếu như anh không nói, không chừng em sẽ ngất xỉu mất. A, đúng rồi, em có cần phải trang điểm không? Có cần chỉnh trang lại một chút không?" Cô bỗng nhiên hỏi hớp căng thẳng.

Nhan Cảnh Thần giữ vai cô, chân thành nói: "Em vĩnh viễn là đẹp nhất."

Diệp Cô Dung đón nhận ánh mắt của anh, trong lòng bỗng dâng lên một sự êm dịu khó nói, sự cảm động và hạnh phúc lớn lao âm thầm nổ tung trong người cô, nhanh chóng len vào từng tế bào trong cơ thể cô, làm sống mũi cô cay cay.

Nhan Cảnh Thần cúi nhìn đồng hồ đeo tay, lại cười nói: "Đại khái còn vài phút nữa, nếu như em không ngại, chúng ta diễn tập một chút được không?"

Nghe câu đó, Diệp Cô Dung phì cười, nhưng trước ánh mắt nghiêm túc của Nhan Cảnh Thần, cô thu lại nụ cười, thái độ nghiêm chỉnh.

Nhan Cảnh Thần cầm lấy tay cô, trịnh trọng quỳ gối xuống, ngược mắt lên nhìn vào mắt cô, hỏi: "Em có yêu anh không?"

Diệp Cô Dung nước mắt vòng quanh, lật ngược trở lại cầm lấy bàn tay dày rộng ấm áp của anh, cố sức gật đầu: "Em yêu anh."

Nhan Cảnh Thần nghe vậy lặng đi chừng ba giây, mới nói: "Tốt. Còn một vấn đề..."

Diệp Cô Dung đi trước một bước hỏi: "Anh có đồng ý lấy em không?"

Đôi đồng tử đen kịt của Nhan Cảnh Thần hiện lên ý cười thật sâu, đáp: "Anh đồng ý."

Diệp Cô Dung cúi xuống hôn anh, một lát sau mới buông anh ra, hít một hơi nói: "Chúng ta có thể ra ngoài được chưa?"

"Em đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Có anh, em không sợ."

Nhan Cảnh Thần mỉm cười đứng lên, dắt tay cô cùng nhau đi ra cửa, sau đó từ từ mở cửa cho cô, vì vậy Diệp Cô Dung thấy thế giới mới hoàn toàn khác.

End.

Bạn đang đọc truyện *Phá Tan Mối Hận Gió Xuân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.